

John Saul

Creatura

Creature, 1989

1

Alarma porni să bâzâie încet. Mark Tanner se întinse alene s-o oprească. Se trezise de zece minute și rămăsese pe pat, privind afară, pe fereastră, către pescărușii ce se roteau lin deasupra golfului San Francisco. De îndată ce bâzâitul alarmei încetă, fără, însă, ca Mark să dea vreun semn c-ar fi vrut să se scoale, prepelicarul mare și auriu, care stătea culcat lângă pat, se întinse din toate mădularele, se ridică în patru labe și începu să mângâie cu botul ceafa și obrazul băiatului. În cele din urmă Mark dădu cuvertura la o parte și se sculă.

— Bine, Chivas, bine, rosti el moale, luând capul mare al câinelui în mâinile sale și scărpinându-l pe după urechi. Știu cât e ceasul, știu că trebuie să mă scol și mai știu că trebuie să plec la școală. Dacă știu toate astea, însă, nu înseamnă că trebuie să-mi și placă!

Botul lui Chivas se strâmbă într-un rânjet aproape uman. Animalul lovi cu coada în podea. Ridicându-se în picioare, Mark o auzi pe maică-sa strigându-l din hol:

— Micul dejun în zece minute. Și fără halate de baie la masă!

Mark se uită la Chivas, care flutură din nou din coadă. După asta, băiatul se dezbracă de pijama, o aruncă în colțul camerei și-și puse o pereche curată de chiloți. Se duse la toaletă și, ignorând hainele pe care i le cumpărase maică-sa cu două zile înainte, pescui, din dulapul cu rufe murdare, o pereche de blugi ponosiți. Și-i trase pe el și se admiră, ca în fiecare dimineață, în oglinda dulapului.

Ca de obicei, își spuse că nu lui i se datora faptul că era mult mai scund decât toți ceilalți. La șapte ani suferise aproape douăsprezece luni de un reumatism infecțios care îi oprise creșterea la înălțimea de un metru și jumătate.

Acum avea șaisprezece ani și abia depășea un metru și jumătate.

Pe lângă asta, avea un piept scofâlcit și brațe subțiri.

Tare ca oțelul!

Maică-sa îi spunea mereu așa, dar el știa că nu era adevărat - nu era deloc tare ca oțelul, era doar un slăbănog.

Un slăbănog scund.

Maică-sa îl asigurase mereu că asta n-avea nici o importanță, dar Mark știa că nu era adevărat, căci citea realitatea în ochii tatălui său ori de câte ori Blake Tanner se uita la el.

Era mai corect spus: „se uita în jos la el”, și asta nu numai deoarece aceasta era senzația permanentă a lui Mark, ci pentru că tatăl său avea un metru nouăzeci, încă de pe când avea vârsta lui Mark. Iar dacă Blake ar fi uitat să menționeze acest aspect - deși Mark trăia cu senzația că nu uitase niciodată s-o facă - dovezile se aflau pretutindeni în casă, mai ales în salon, unde pereții erau acoperiți cu poze ale lui Blake Tanner îmbrăcat cu echipamentul de fotbalist - mai întâi în liceu, apoi în colegiu - iar trofee strălucitoare sclipeau într-o vitrină imensă din sticlă.

Primise MVP-ul (Most Valuable Player: Cel Mai Valoros Jucător - n.tr.) de trei ori în liceu și de două ori în colegiu.

Primise și titlul de „cel mai bun fundaș pe trei sferturi” al Conferinței (Denumirea dată campionatului american universitar de baschet, football etc.) în ultimul an de liceu și în colegiu.

Cât timp își îmbracă bluza cu mâneci lungi și se încălță cu bascheții, revăzu în minte trofee aliniate în vitrină și raftul gol de sus, despre care taică-su spusese întotdeauna că fusese păstrat pentru trofee pe care avea să le cucerească Mark. Numai că, atât el, cât și taică-su știau prea bine că n-avea să câștige niciodată vreo cupă de argint.

Marele secret, pe care nu-l mărturisise niciodată tatălui său, dar despre care bănuia că maică-sa îl cunoștea, era acela că lui nu-i păsa. Deși făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să-l pasioneze football-ul (Sport specific american, asemănător rugby-ului european), ba chiar se antrenase îndelung pentru acest sport cu o vară înainte, mai ales că lovirea mingii, conform celor spuse de taică-su, nu necesita gabarit ci numai coordonare, nu reușise să priceapă ce mare scofală realizase. Ce era senzațional în faptul că o gloată de vlăjgani se alergau pe tot terenul, aruncându-se unii asupra celorlalți? Ce sens avea?

Nici unul, din punctul lui de vedere.

Se privi încă o dată în oglindă și închise ușa dulapului. Părăsi dormitorul, cu Chivas pe urmele lui, traversă holul către camera de zi, trase glasvandul și ieși în curtea din spate. Se opri o clipă și inspiră adânc aerul proaspăt al dimineții, nepoluat încă de smogul care amenința uneori să înăbușe întreaga zonă din jurul orașului San Jose. În această dimineață vântul bătea dinspre golf, ducând cu el o mireasmă care diminuea proasta dispoziție a lui Mark. Dintr-o dată el zâmbi. Cunoscând rutina de dimineață, Chivas o luă înainte și dispăru după colțul garajului. Mark îl ajunse imediat. Câinele adulmecă deja cușca plină cu iepuri de Angora. Mark îi îngrijea încă de când avea doisprezece ani. Asta era un alt motiv de discordie între el și taică-su.

— Dacă n-ar fi fost iepurii ăia blestemați, își auzise el tatăl discutând cu maică-sa, cu câteva luni înainte, ar fi putut începe să facă ceva sport ca să mai pună puțină carne pe el.

— Dar face o groază de exerciții, replicase Sharon Tanner, fără vlagă. Știi bine că statura lui n-are nimic de-a face cu exercițiile fizice. N-o să ajungă niciodată cât tine de mare, și nici n-o să fie atlet, așa că nu-ți face griji.

— Ia mai slăbește-mă! se burzuluise taică-su. *Iepuri?*

— Poate o să ajungă doctor veterinar, strecurase maică-sa. Nu-i nimic rău în asta.

„Poate că am să ajung, într-adevăr, doctor veterinar”, își zise Mark în gând, în timp ce deschidea cutia mare de plastic în care se găsea hrana pentru iepuri. Scoase de acolo suficientă mâncare cât să umple farfuria din interiorul cuștii. Nu meditase prea mult până acum pe marginea acestei chestiuni, dar, de când surprinsese acea discuție, se gândise mai profund și începuse să-i placă ideea. Nu era vorba numai de iepuri și de Chivas. Se gândise și la păsările de

deasupra golfului. Dintotdeauna îi plăcuse să se ducă acolo de unul singur. Hoinărea în jurul mlaștinilor și urmărirea păsărilor. Aștepta în fiecare an cu răbdare perioada migrațiilor, când observa cum treceau păsările în stoluri pe deasupra lui, în același timp cu alte cârduri care se opreau să se odihnească pe ape, ca să li se întremeze frații mai tineri, după care se ridicau și își continuau drumul.

Cu câțiva ani înainte, maică-sa îi dăruise de Crăciun un aparat foto, de care Mark începuse să se folosească, curând după aceea, ca să pozeze păsări. Urmărind odată un cârd, în căutarea imaginii perfecte, dăduse peste o pasăre rănită. O salvase, o adusese acasă și o vindecase, după care o dusesse înapoi în mlaștină și-i dăduse drumul. Când văzuse cum își luase zborul mica vietate, avusese parte de una dintre cele mai mari satisfacții din viața sa. De aceea, ideea maică-si privind doctorul veterinar i se părea din ce în ce mai rezonabilă.

Descuie cușca iepurilor. Chivas se încordă, cu ochii fixați asupra micilor animale dinăuntru. Mark se aplecă și se întinse ca să pună hrana în farfurie. Unul dintre iepuri mirosi ocazia, se strecură afară din cușcă și țopăi înnebunit peste pajiște, către gardul care separa casa Tanner-ilor de vecini.

— Adu-l înapoi, Chivas! comandă Mark, cu toate că vorbele erau inutile, căci prepelicarul traversa deja pășunea pe urmele evadatului.

Având încă în mână polonicul plin cu hrană pentru iepuri, Mark se ridică să vadă scena. Vânătoarea luă sfârșit în mai puțin de un minut. Așa cum i se întâmpla întotdeauna, iepurele ajunse la gard cu câțiva metri înaintea câinelui, încremeni o clipă, apoi începu să alerge înnebunit de-a lungul gardului, căutând un locșor de trecere prin el. Chivas îl ajunse din urmă, întinse o labă și-l țintui la pământ. Iepurele scheună, dar prepelicarul îl ignoră, apucă de ceafă ființa, care se zbătea, neputincioasă și o duse, mândru, înapoi la cușcă. Ajuns acolo, așteptă, dând nerăbdător din coadă, ca Mark să deschidă ușa, apoi înghesui iepurele înăuntru. Micul animal cu blana albă se îndepărtă lipăind, apoi se întoarse și se uită fix la câine, ca și cum n-ar fi putut pricepe nici în ruptul capului de ce mai trăia încă.

— Bun câine, murmură Mark.

Îl bătu pe Chivas ușurel pe spate, apoi umplu cu hrană vasul din cușcă. Schimbă apa, scoase tava cu excremente de sub cușcă, o scutură și o puse la loc. Tocmai termina treaba când maică-sa îl strigă din pragul ușii.

— Vino să mănânci, sau arunc totul la gunoi!

Zâmbindu-le drăgăstos celor șase iepuri adunați în jurul hranei, Mark ezită o clipă, apoi se răsuci pe călcâie și porni către casă. Sesizând schimbarea de dispoziție a stăpânului său, Chivas păși lângă el cu coada lăsată în jos.

De îndată ce ajunse în bucătărie și se așeză la masă, Mark simți că taică-su se uita la el cu dezaprobare.

— Așa te îmbraci tu pentru prima zi de școală? întrebă Blake Tanner, cu voce joasă, plină de sarcasm.

Mark încercă să nu ia în seamă tonul.

— Toată lumea poartă blugi, protestă el, aruncând o privire amenințătoare soră-si de nouă ani, care îi rânjea răutăcioasă, sperând, evident, că Mark va intra într-o încurcătură.

— Dacă toată lumea poartă blugi, replică Blake, sprijinindu-se de spătarul scaunului și încrucișându-și brațele pe pieptul lui larg, într-un gest care anunța invariabil dorința lui de a demola argumentele lui Mark prin logică, atunci de ce a cheltuit maică-ta aproape două sute de dolari ca să-ți cumpere haine noi?

Mark înălță din umeri și se concentrează să rupă jumătatea de grapefruit care se odihnea pe masă. Simțea privirea lui taică-su ațintită încă asupra lui. Știa ce

avea să urmeze, chiar înainte ca Blake să deschidă din nou gura.

— Lui Joe Melendez îi place ca băieții din echipă să arate bine, rosti Blake, cu subînțeles. El crede că echipa trebuie să dea un bun exemplu celorlalți.

Mark trase adânc aer în piept și se uită în ochii tatălui lui.

— Eu nu sunt în echipă, replică el.

— Ai putea fi după-amiază, îi reaminti Blake. Ești mai bun șutor ca mine.

— *Eu* eram o șutoare mai bună ca tine, îl întrerupse Sharon Tanner, împingând invariabila stivă de clătite în fața soțului și întrebându-se pentru a mia oară de ce acestea păreau că n-au nici un efect asupra siluetei lui atletice. Mark are dreptate; toată lumea poartă blugi la școală. Știam toate astea când i-am cumpărat hainele.

Îi făcu cu ochiul fiului ei. Mark simți cum se înroșește, stânjenit de faptul că maică-sa avusese senzația că era nevoie să-l apere.

— Nu contează părerea ta despre cât de bun sunt, tată. Îți spun eu că nu sunt bun deloc și, chiar dacă aș fi, asta tot n-ar avea vreo importanță, căci sunt prea scund pentru echipă.

— Șutorii nu trebuie să fie neapărat înalți, zise Blake, dar Mark clătină din cap.

— Noi n-avem șutori, tată. Nu e o echipă profesionistă, e numai echipa liceului San Marcos. Domnul Melendez alege numai băieți înalți care știu să facă și altceva în afară de a șuta. În plus, nu pot fi în echipă și, în același timp, să fac și poze.

Undeva, în subconștient, începuse să i se formeze o idee. Taică-su se uită nedumerit la el.

— Să faci poze? Ce tot spui acolo?

— Pentru ziarul școlii, răspunse Mark.

Cuvintele îi veneau rapid, acum că ideea era bine conturată.

— Mânuiesc bine aparatul. Domnul Henomerling a spus anul trecut că am fost mai bun ca oricare altul. Dacă fac poze pentru ziar, cum pot fi în echipă? Oricum, nu-i mai bine să fiu în teren, făcând ceva, decât să stau pe bancă?

Blake miji ochii, dar Sharon interveni înainte ca el să mai spună ceva:

— Înainte de a începe o discuție, uită-te la ceas.

Sesizând ocazia, Mark își termină grapefruitul, dădu peste cap ceașca cu cacao și plecă. După ce plecă și Kelly, cu coada între picioare fiindcă n-avusese loc nici o luptă, Blake își îndreptă atenția spre nevastă-sa.

— Ne hotărâsem deja, nu? Mark trebuia să intre în echipă anul acesta. Am discutat despre asta toată vara, nu?

Sharon clătină din cap.

— *Tu* ai discutat toată vara, îl corectă ea. Ai vorbit despre asta încă de la nașterea lui. Știi bine că nu se va întâmpla niciodată, Blake.

Vocea i se îmblânzi.

— Știu ce importanță are pentru tine, dragule, dar Mark nu e la fel ca tine și nici nu va fi. Poate dacă nu s-ar fi îmbolnăvit...

Vocea i se stinse, iar ochii se înnegurară când își aminti de boala care fusese cât pe aci să-i ucidă fiul și ruinase toate visele lui Blake legate de faptul că Mark avea să repete gloria lui de pe terenul de football. Sharon inspiră adânc și-și termină gândul:

— Poate că dacă nu s-ar fi îmbolnăvit, lucrurile ar fi stat altfel. La fel de bine s-ar fi putut să nu se fi schimbat nimic. Mark nu e făcut pentru football. Nu-i vorba numai de statura lui, ci și de temperament. Nu înțelegeți?

Blake Tanner se întunecă la față și se ridică în picioare.

— Înțeleg multe, Sharon. Înțeleg că am un fiu neputincios și handicapat,

care are o mamă ce-i permite totul. Isuse! Să-și petreacă tot timpul cu un aparat de fotografiat, niște iepuri și câteva păsări pe jumătate moarte! Dacă eram ca el la vârsta lui...

— ...taică-tu te-ar fi biciuit!

Sharon nu încercă să-și ascundă mânia din voce.

— Taică-tu era un bețiv care vă biciuia pe tine și pe maică-ta din te miri ce! Asta vrei tu pentru Mark? Vrei să-și verse tot năduful pe terenul de football, cum ai făcut tu?

— N-a fost deloc așa, protestă Blake.

Bineînțeles, însă, că acesta fusese adevărul. O știa și el, la fel de bine ca ea. Sharon fusese cea care înțelesese, încă de la bun început, de când se cunoscuseră în liceu și el se îndrăgostise de ea. Din acea clipă, ori de câte ori exista o dispută între el și tatăl lui, ea îl încuraja să nu răspundă și să nu facă situația din casă mai proastă decât era.

— Există terenul, îi spunea ea mereu. Pune-ți echipamentul, ieși pe teren și descarcă-ți nervii până te calmezi, fiindcă dacă nu faci ceva, o să ajungi exact ca taică-tu, iar eu n-o să mă mărit niciodată cu unul ca el.

El îi urmase sfaturile și totul mersese bine. Întreaga furie resimțită față de tată fusese revărsată pe teren, iar succesul dobândit acolo îl susținuse, în cele din urmă, material pe toată durata colegiului.

Mark nu-i semăna deloc și nu existau nici în viitor speranțe să-i semene.

Cu excepția... Cu excepția faptului că undeva, în fundul sufletului, el încă nutrea speranța că fiul lui avea să ajungă ca el. Dorea ca prin Mark să retrăiască zilele copilăriei sale, când auzise mulțimile aclamându-l din tribune, când simțise emoția unei pase excelente de șaizeci de metri, când îl apuca tremurul de fericire în clipa în care reușea o încercare. N-avea nici o importanță că Sharon era convinsă de faptul că Mark n-avea să-i semene, căci în fundul inimii era sigur că fiul lui va ajunge ca el.

În definitiv, Mark mai avea până să termine școala. Când se îmbolnăvise pierduse un an, așa că acum era cel mai în vârstă din clasa sa. Ar mai fi putut însă să crească; doctorii spusese că n-avea, probabil, să ajungă cât el, dar nici nu exista un motiv să fie mai scund decât media. Ca atare, Mark se mai putea înălța pe neașteptate, așa cum se întâmplase cu Blake la cincisprezece ani. Și odată pornită explozia...

Blake nu-și dezvăluie, însă, nimic din speranță, căci Sharon, care îi citea gândurile perfect după atâția ani petrecuți împreună, i le știa în întregime. Se mulțumi s-o îmbrățișeze și s-o sărute, apoi plecă din bucătărie ca să-și ia geanta diplomat. Înainte de a ajunge la ușă ea îl opri.

— E un băiat bun, Blake. Nu e ca tine și s-ar putea să nu ajungă niciodată ca tine, dar e fiul nostru și ar fi putut fi mult mai rău.

Blake zâmbi.

— N-am spus că nu e așa. Vreau doar ce-i mai bun pentru el. Nu există nici un motiv pentru care să nu se bucure de așa ceva.

Pleacă, în sfârșit, la birou lăsând-o pe Sharon singură în casă. Aceasta începu să spele vasele. Rămas fără stăpân, Chivas veni lângă ea. O linse pe mână până ce Sharon se aplecă și-l scărpină între urechi.

— Ei, n-a fost chiar atât de rău, Chivas, nu? Pariez că ai crezut c-o să fie scandal și că o să trebuiască să-l păzești pe Mark de taică-su, nu-i așa? Ei, bine ai greșit. Blake îl iubește pe Mark la fel de mult ca și tine.

Zâmbi tristă.

— Nu-l înțelege prea bine, asta-i tot.

Ca și cum i-ar fi înțeles vorbele, Chivas ieși din bucătărie și se încovrigă pe

podea în fața ușii de la dormitorul lui Mark, unde avea să-și petreacă, cu răbdare, tot restul zilei.

În acea după-amiază, în jurul orei patru, Rosalie Adams, secretara lui Blake se ivi în ușa biroului lui.

— E totul gata pentru marea întâlnire?

Blake dădu din umeri. El și Rosalie încercaseră toată ziua să-și dea seama despre ce era vorba, dar nici unul dintre ei nu găsise vreun motiv rezonabil pentru dorința lui Ted Thornton de a discuta cu Blake. În definitiv, Thornton era director executiv la TarrenTech și, deși funcția lui Blake, director de marketing al diviziei de produse digitale, nu era de neglijat, totul în firmă se făcea conform cu dispozițiile date de la vârf. Dacă ar fi fost vorba de căderea în dizgrație a lui John Ripley, superiorul imediat al lui Blake, atunci cel care l-ar fi chemat ca să-l informeze despre înlocuirea lui John ar fi fost șeful lui Ripley, vice-președintele executiv al diviziei.

Însă, din cercetările neoficiale întreprinse de Blake și Rosalie (care își petrecuse mare parte a dimineții cu celelalte secretare, bârfind și iscodind), rămăseseră fără nici un rezultat notabil. Pe lângă asta, faptul că Thornton în persoană dorea să-l vadă pe Blake făcea superfluu orice scenariu de genul: „săracu' Ripley a fost dat afară". O astfel de decizie luată de Thornton ar fi trecut, până să ajungă la Blake, pe la o mulțime de alte personaje.

— Nici o veste de ultimă oră? o întreabă Blake pe Rosalie, ridicându-se și îndreptându-și cravata.

Se întinse după geanta diplomat, dar se opri la timp, amintindu-și că nu primise instrucțiuni să vină cu vreun dosar.

Altă ciudățenie.

— Nimic, răspunse Rosalie. Se pare că nimeni n-a pățit nimic, iar dacă ai fost băiat rău atunci fie că ai făcut ceva atât de oribil încât nu-mi spune nimeni nimic, fie că ți-ai acoperit urmele atât de bine încât n-ai fost încă prins. Așa că du-te acolo și ia-ți notițe, căci vreau să aud fiecare detaliu al ceea ce are să-ți comunice Marele Om.

„Marele Om", este exact porecla care i se potrivește lui Ted Thornton, reflectă Blake în timp ce se îndrepta spre capătul culoarului unde se aflau birourile directorului executiv al firmei și membrii echipei sale de conducere. Compania fusese fondată de Thornton cu mai bine de zece ani înainte. El fusese cel care o transformase dintr-un furnizor minor de software de computer într-un conglomerat uriaș de fabricație a produselor de înaltă tehnicitate. Cu toate că software-ul era încă unul dintre produsele de bază ale TarrenTech, Thornton își dăduse seama de dinamica industriei de computere și lansase un program de extindere și diversificare. Acum TarrenTech fabrica tot felul de produse electronice - de la televizoare, la dispozitive ciudate pentru programele spațiale - și intrase pe piața bunurilor de consum și a serviciilor.

Când Thornton luase decizia ca firma să aibă propria sa flotă de avioane, se apucase, pur și simplu, să cumpere aparat după aparat. Treptat, firma cumpărase hoteluri, se ocupa și de închirierea de mașini și avea legături cu alte firme ce activau în domeniul transporturilor.

Ulterior, când Thornton descoperise marele număr de vârstnici din America, TarrenTech a pătruns în domeniul spitalelor, căminelor de bătrâni și produselor farmaceutice. Cu timpul, divizia de produse digitale ajunsese numai o roțiță minoră într-un uriaș mecanism, dar Ted Thornton, pe de o parte dintr-un soi de nostalgie, pe de alta din dorința de a se afișa mai umil decât era în realitate, își păstrase birourile în spațiul ocupat la început de firma sa.

— Intră, Blake, îl invită Anne Leverette de pe scaunul ei de „paznică" în fața

ușii lui Thornton. Te așteaptă.

Zâmbetul ei îl liniști pe Blake, căci era binecunoscut faptul că Anne nu zâmbea niciodată persoanei care avea să fie decapitată de Thornton. Era legendară loialitatea ei față de șef și se știa că detesta pe oricine i-ar fi cauzat neplăceri lui Thornton.

Blake trecu prin ușile duble și intră în imensa încăpere. Îl găsi pe Ted Thornton șezând în spatele biroului de marmură neagră. Vorbea la telefon. Thornton îi făcu semn să se așeze pe un scaun, apoi se grăbi să încheie convorbirea. Se ridică în picioare, îi întinse mâna lui Blake și-l întrebă dacă nu voia o băutură.

Blake se relaxă și mai mult; oferta șefului însemna vești bune și importante.

— Chivas și apă, răspunse Blake.

Thornton zâmbi.

— Niciodată să nu consumi decât ce-i mai bun, replică el, turnând două porții generoase peste câte un cub de gheață.

Îi înmână un pahar lui Blake și zâmbi.

— E numai un slogan, dar e bun, nu? rosti el indicând cu paharul către un mozaic mare de pe perete.

Pe un fundal din cobalt era dăltuit un slogan din litere albe, proiectat de Blake cu șapte ani înainte.

DACĂ E HI-ECH („High Technology”), E TARRENTECH

— Cred că așa e, încuviință Blake, ridicându-și ușor paharul și luând o înghițitură de whisky.

Era evident că după atâția ani exista un motiv mai important al întâlnirii decât acela de a discuta despre slogan. Blake se întrebă ce urmărea Thornton și-l privi pe director cum se reasează în spatele biroului și se uită la el apreciativ.

— Ai auzit vreodată de Silverdale, Colorado? întrebă el.

Inima lui Blake începu să bată mai repede. Nici el și nici Rosalie nu se gândiseră la așa ceva.

— Există cineva la TarrenTech care să nu fi auzit? replică el.

— Eh, sunt convins că mai există câțiva. Nu sunt sigur dacă cei din divizia de transport știu măcar că există și divizia de cercetare și dezvoltare, darămite să le mai și pese de ea.

Blake își permise să surâdă.

— Mă tem că trebuie să vă contrazic. La urma urmei transportul e condus de Tom Stevens și el a fost înainte în Silverdale.

Nu simți nevoia să adauge că șeful diviziei transport nu fusese singurul conducător care lucrase în Silverdale. Aproape toți cei aflați în posturi de comandă trecuseră pe acolo. Majoritatea celor din firmă știau că un post în Silverdale însemna că ești vizat pentru promovare. Din câte aflase Blake, de la marketing nu fusese nimeni trimis acolo.

— Adevărat, rosti Thornton, dus pe gânduri.

Ochii lui cenușii îl cântăriră cu privirea pe Blake.

— Jerry Harris are un post liber acolo. Te-a cerut pe tine.

Blake încercă să rămână calm. Până acum doi ani, Jerry condusesese divizia de produse digitale. Cu toate că era cu câteva trepte mai sus în ierarhia companiei, el și Blake deveniseră prieteni buni, în special datorită influenței soțiilor lor, cărora nu le păsa prea tare de dezaprobarea cu care vedea Thornton o relație apropiată între un director și un subordonat de-al său pe care putea fi nevoit într-o zi să-l concedieze.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Thornton vorbi din nou.

— Dacă ai fi fost omul lui aici nu m-aș fi gândit să aprob. N-am permis

nimănui până acum să-și clădească imperii în interiorul companiei mele. Tu, însă, nu lucrezi pentru Harris, cel puțin nu direct, iar el e un om bun. Dacă am încredere să-l las la conducerea cercetării și dezvoltării, trebuie să mă încred în el și când își alege personalul. Ca atare, o să pleci acolo.

Nu era o rugămintă, ci un ordin. Blake înțelese instantaneu că nu i se oferise o nouă slujbă; fusese doar informat că avea o nouă slujbă. Nici nu s-ar fi gândit să refuze. Pe lângă faptul că așa ceva ar fi însemnat sfârșitul carierei lui la TarrenTech, era conștient că trimiterea la Silverdale însemna că era deja vizat, la treizeci și opt de ani, pentru o poziție de frunte în companie. O astfel de poziție nu se obținea ușor la TarrenTech.

Instinctul îi spuse că ar fi fost o greșală să întrebe în ce consta slujba din Silverdale. O singură întrebare avea importanță, așa că o puse:

— Când plec?

Thornton se ridică.

— Te prezinți la Harris de azi în două săptămâni, așa că va trebui, probabil, să ajungi în localitate la sfârșitul săptămânii viitoare. S-au luat toate măsurile necesare. Casa te așteaptă, iar hamalii vor fi acasă la tine în San Marcos în cursul săptămânii viitoare să împacheteze totul.

Blake înghiți în sec. Amețise. Ce-o să spună Sharon? N-ar trebui să discute chestiunea cu ea? Bineînțeles, însă, că ea știa la fel de bine ca și el cum lucrau cei de la TarrenTech. Oricum, nu era el primul director transferat în grabă. Se ridică în picioare.

— Vă mulțumesc, domnule Thornton. Apreciez încrederea pe care mi-o acordați și fiți sigur că n-o să vă dezamăgesc.

Sprâncenele lui Thornton se arcuiră ușor. Când vorbi, vocea sa avea un ton ușor acid.

— Eu am încredere în Jerry Harris. Iar cel pe care nu-l vei dezamăgi va fi tot el.

Zâmbi ușor și întinse mâna.

— Și spune-mi Ted, adăugă el.

Întrevederea luase sfârșit. În câteva secunde întreaga viață a lui Blake Tanner și a familiei sale se schimbase.

2

Sharon Tanner începu să se simtă mai bine abia când ajunseră pe autostrada 50, la sud de Marea Jonchiune. Timp de două zile, cât călătoriseră de la San Jose la Reno, apoi de-a latul ținuturilor sterpe din Nevada și Utah până la Salt Lake City, ea stătuse bleagă alături de Blake, pe locul din față al mașinii. Peisajul dezolant reflecta de minune amorteala pe care o simțise în suflet.

În mai puțin de două săptămâni toată viața i se întorsese cu fundul în sus. Nu se pusese, bineînțeles, nici o clipă problema dacă e cazul să plece. La urma urmei, nu discutaseră îndelung cu ani în urmă această posibilitate? Nici unul dintre ei, însă, nu luase în serios varianta ca Blake să fie transferat la Silverdale. Acolo era o filială de cercetare, iar amândurora li se păruse că experiența lui Blake în marketing n-avea să fie niciodată suficientă ca el să facă un salt pe scara ierarhică a companiei, reprezentat de un astfel de transfer.

Iată că acum evenimentul se petrecuse. Timp de zece zile, până la apariția hamalilor, Sharon fusese prea ocupată cu lichidarea tuturor afacerilor din San Marcos ca să mai aibă timp să se gândească la emoțiile ei.

Abia acum, când începeau să urce dealurile de la poalele Munților Stâncoși, lui Sharon i se dezvălui întreaga complexitate a adevăratei situații. Simți cum o

cuprinde buna dispoziție, mai ales că priveliștea devenise de o frumusețe maiestuoasă.

Dintre cei patru, numai Blake părea complet neafectat de perspectiva mutării.

Mark se emoționase imediat. Pentru el avantajele erau incomparabil mai mari decât dezavantajele, căci i se părea extraordinară perspectiva de a locui în munți, cu crestele lor înalte, văile lor adânci și abundența de sălbăticiuni.

Kelly se comportase altfel. La început, faptul că trebuia să-și părăsească prietenele o înfuriase. După aceea, când descoperise că furia ei n-avea să schimbe nimic, căzuse într-o tăcere îmbufnată care era, după părerea lui Sharon, mai bună decât țipetele din primele zile.

Reacția ei proprie fusese amestecată. Avantajele mutării erau evidente: salariul lui Blake se mărea cu o treime, iar perspectivele de viitor deveneau trandafirii. N-o supăra nici faptul că ar fi trebuit să locuiască la Silverdale. Avusese întotdeauna o curiozitate în privința micului oraș cuibărit în munți, atât de important pentru patronul soțului ei. Pe lângă asta, avea să se întâlnească cu prietena ei, Elaine Harris. Lui Sharon nu-i părea rău nici că părăsește San Marcos, așezare de mult înghițită de zona urbană din jurul San Jose-ului, care-și pierduse astfel orice identitate, dispărând în mlaștina amorfă de cartiere și zone comerciale.

I se părea cumva nefiresc, însă, să împacheteze totul și să plece în mai puțin de o săptămână. I se păruse, în mod ciudat, că totul semănase cu o moarte. Abia avusese timp să-și anunțe prietenele, și nici măcar nu le revăzuse pe toate ca să-și ia rămas bun. Existase, bineînțeles, și o petrecere de adio, dar, la acel moment, casa se găsea într-o stare prea avansată de dezintegrare ca Sharon să-și mai poată permite să fie gazdă. În cele din urmă petrecerea se ținuse la John Ripley, șeful lui Blake. Ca atare, majoritatea invitaților fuseseră colegi de-ai lui din firmă. Lipsiseră prietenii lui Sharon din comunitatea academică și artistică, oameni cu care Sharon se simțea cel mai bine.

Cu toate astea, decizia fusese luată, hamalii veniseră, iar acum întreaga lor avere se afla în duba care plecase din San Marcos cu câteva ore înaintea lor.

Mașina era încărcată cu ei patru, plus Chivas și cușca cu iepuri, pe care hamalii refuzaseră s-o ia cu ei și la care Mark, cu sprijinul ei, refuzase să renunțe, în ciuda dezgustului fățiș exprimat de Blake. Rozătoarele fuseseră o distracție pentru Chivas, care stătuse majoritatea călătoriei cuminte pe bancheta din spate, uitându-se la micile animale, înghesuie în cușcă, care-l priveau cu ochii măriți de spaimă și cu năsurile tremurând spasmodic. Într-un târziu, Kelly ieșise din tăcerea ei mohorâtă - două săptămâni de mânie îi consumaseră toată energia - iar Mark își petrecuse timpul cu un atlas în brațe, apărut de cine știe unde, identificând fiecare tufiș, copac, floare și porțiune de relief pe lângă care treceau.

Mai aveau acum treizeci de mile până în Silverdale.

Jumătate de oră mai târziu, Blake părăsi autostrada și porni să urce pe șoseaua care ducea spre valea ascunsă în centrul căreia se găsea Silverdale. Odinioară acolo fusese un orașel minier, dar minereurile se epuizaseră demult și așezarea începuse, ca atâtea altele de felul ei, să moară. Cu zece ani înainte o descoperise Ted Thornton, care, după ce i se furaseră trei proiecte datorită spionajului industrial practicat în Valea Siliciului, decisese să mute divizia de cercetare-dezvoltare din zona San Jose în mica localitate din munți.

Cumpărase cu discreție trei porțiuni mari de teren, în jurul orașelului. Înainte ca locuitorii de acolo să-și dea seama ce se petrecea, în vestul așezării apăruse, ca din neant, un gen ciudat de complex industrial. Clădirile, lungi și

joase, fuseseră construite în acord perfect cu peisajul, nu într-atât de perfect, însă, încât cei câțiva locuitori vechi din oraș să nu observe camerele video care supravegheau orice mișcare în zonă. Tăcuseră, însă, căci după clădiri apăruseră slujbele și apoi oamenii.

După cincizeci de ani de declin încet și constant, Silverdale renăscuse brusc la viață.

După ce trecură de pasul care părea să separe Silverdale de restul lumii, Sharon avu, pentru prima dată în fața ochilor, panorama orașului. Icnii, deoarece nu se așteptase la așa ceva. Ceea ce vedea părea desprins dintr-o carte cu poze: era o așezare ordonat aranjată, cu străzi înguste, umbrită de o pădure de pini și plop. Casele, situate în mijlocul unor parcele mari de pământ, aveau diverse stiluri arhitecturale datând din secolul nouăsprezece și începutul secolului douăzeci. Fiecare dintre ele avea ceva aparte, dar, împreună, confereau o ciudată omogenitate întregii localități. Toate aveau verande largi în față, și fiecare curte era înconjurată de un gard din stâlpi albi. Înainte de a coborî în vale, Sharon constată că fiecare dintre drumurile principale ale așezării părea să ducă undeva. Spre nord se afla liceul și ceea ce părea a fi o bibliotecă de modă veche. Spre sud se găsea o zonă comercială. Totul era aranjat astfel ca oricine să ajungă pe jos oriunde voia, din orice parte a orașelului.

— E imposibil, se minună ea, în timp ce Blake încetini cam la treizeci de kilometri pe oră, viteza limită impusă de indicatoare. Pare desprins din trecut.

Blake îi zâmbi.

— Păi asta a fost și intenția. Ted a dat peste un grup de arhitecți care găseau că supermagazinele și cartierele urbane sunt o mare porcărie și i-a adus aici să se manifeste cum voiau. Le-a spus că își dorește un oraș al companiei care să nu semene deloc cu alte localități și care să nu respire industrializare. De vreme ce a cumpărat, practic, tot pământul de aici și-a văzut visul cu ochii. E ceva, nu-i așa?

Sharon își țintui soțul cu privirea. Ceva de pe fața lui îi spunea că peisajul nu constituia o noutate pentru el.

— Știai cum arată? îl interogă ea.

— L-am văzut într-un film săptămâna trecută, mărturisi el. Cred că i se făcuse frică lui Ripley să nu mă răzgândesc, așa că mi-a arătat niște imagini filmate. Trebuie să spun, însă, că locul ăsta e mai drăguț decât mi-a apărut el pe film.

— Arată ca în pozele alea unde se presupune că trăiește orice bunică, chițăi Kelly din spate. Numai că nimeni nu trăiește așa. Oricum nimeni cunoscut de mine. Bunicii tuturor locuiesc la bloc.

— Unde-i casa noastră? se interesă Mark.

Își lăsase, în sfârșit, cărțile la o parte și se uita acum pe geamul portierei cu aceeași mirare ca a tuturor celorlalți.

— Pe Tellaride Drive, răspunse Blake. Două sute patruzeci sud.

Drumul se îngustase dintr-o dată. Două clădiri mai departe Blake o coti la stânga, trecu de alte două imobile, apoi o luă la dreapta. Duba cu lucrurile lor se afla parcată în fața unei case de mărime medie, construită în stil victorian. O parte din mobila familiei se înșiruia de-a lungul potecii de legătură între casă și șosea. Blake opri automobilul pe drum. Întreaga familie, urmată de Chivas, coborî să privească noua locuință.

Era vopsită verde pal. Ornamentele erau în aceeași culoare, doar că într-o nuanță ceva mai închisă, înspicată ici și colo cu pete oranj-ruginiu. În fața casei se întindea o verandă largă, care se curba grațios în jurul turnulețului ce se

înălța în colțul de sud-est al clădirii. Pe părțile laterale ale casei ieșeau în afară ferestre mici cu geamlâc, iar la etajul doi, deasupra geamurilor erau montate jaluzele. Acoperișul era foarte înclinat. Panta lui era îndulcită de țigla montată rânduri-rânduri. Casa era înconjurată de plopî înalți, a căror siluetă se potrivea perfect cu înfățișarea ei. Deși stilul arhitectural își trăise perioada de glorie cu cel puțin o sută de ani înainte, se observa dintr-o ochire că imobilul n-avea mai mult de cinci ani vechime. Sharon îl studie în tăcere câteva minute bune, luând în considerare fiecare detaliu. Când se răsuci spre Blake, la colțul buzelor îi mijise un zâmbet.

— Mi s-a tăiat răsuflarea când am zărit o minunăție ca asta anul trecut în San Marcos, rosti ea.

Înălța neajutorată din umeri și zâmbi cu toată gura.

— Aici, însă... ei bine, nu mă întreba ce simt, dar totul mi se pare perfect.

Cu Kelly fugind înaintea lor, urcară treptele din față și traversară veranda. Intrară în casă și îi întâmpină un mic vestibul, care dădea într-un birou, într-o parte, și într-un living, de cealaltă parte. Trecură prin living și ajunseră în turnuleț, care adăpostea o cameră însovită de luat micul dejun, alături de care se găsea o bucătărie largă ce se deschidea în celălalt capăt către o sufragerie și un salon.

La etaj, turnulețul adăpostea o mică încăpere de zi. Pe lângă aceasta mai existau trei dormitoare și două băi. În dormitorul principal exista un cămin similar cu alte două aflate la parter. Dacă, privită de afară, casa părise cumva pretențioasă și înghesuită, privită dinăuntru ea era luminoasă și aerisită, oricum, mult mai încăpătoare decât crezuse Sharon că ar fi fost posibil. După ce terminară inspecția și reveniră pe verandă, Sharon îl înconjură pe Blake cu brațele și-l strânse tare. Dispăruse orice regret privitor la mutare.

— Îmi place, zise ea. Orașelul e minunat, iar casa e perfectă. Cât vom sta aici?

Blake dădu din umeri.

— Cel puțin câțiva ani, răspunse el. Poate cinci, poate șase.

Își luă privirea de la Sharon și își încruntă ușor sprâncenele. Nevastă-sa se uită în direcția privirii lui și-l văzu pe Mark scoțând cușca cu iepuri din mașină.

Ca și cum le-ar fi simțit privirile, Mark se răsuci pe călcâie și le zâmbi fericit.

— Vă vine să credeți că a fost montată deja o cușcă mare lângă garaj? țipă el. Mersi, tată!

Sharon se uită la soțul ei cu nedumerire.

— Credeam că nu vroiai să ia iepurii cu el.

— Nu vroiam, replică el. Ia hai să aruncăm și noi o privire.

Se luară după Mark și-l găsiră mutând cu atenție iepurii din cușca adusă de la mașină într-o altă cușcă, mai mare, construită special pentru iepuri. Era evident că aceasta fusese terminată cu numai o zi sau două înainte de sosirea lor. Cu laba dreaptă spânzurând la jumate de metru deasupra solului și cu coada întinsă drept în sus, Chivas se uita țintă la iepuri, ca și cum ar fi sperat ca unul dintre ei să scape, astfel ca el să-și permită distracția de a-l captura și a-l aduce înapoi în cușcă.

— Să fiu al naibii, șuieră Blake printre dinți. N-am povestit nimănui despre iepuri. De unde au știut?

Fața i se luminează dintr-o dată. Găsise răspunsul.

— Jerry, rosti el. Bineînțeles! Jerry și-a adus aminte. Nu uită niciodată nimic.

Întinse mâna și mângâie o șuviță din părul castaniu ondulat al fiului său.

— Nu cumva i-ai scris lui Robb și i-ai adus aminte? îl întreabă el pe Mark.

Băiatul se uită în sus. Ținea încă în mâini ultimii doi iepuri.

— Nu eu, răspunse el. Până în ultima clipă nici n-am fost sigur că mă vei lăsa să-i aduc cu mine.

Fu rândul lui să-și arcuiască sprâncenele a încruntare, într-un gest aproape identic cu al tatălui lui.

— Dar *unde* e familia Harris? întrebă el. Nu trebuiau să ne întâmpine?

— Chiar așa, interveni Sharon, unde sunt *toți*?

Blake se uită curios la nevastă-sa. O clipă se întrebă ce vroia ea să spună. Își dădu imediat seama despre ce era vorba.

Cât parcurseseră Silverdale nu văzuseră nici o mașină și nici o persoană.

Ca și cum ar fi poposit într-un oraș fantomă.

Elaine Harris se afla în tribuna mare a stadionului liceului din Silverdale. De o parte a ei se afla soțul, iar de cealaltă parte fiica, Linda, în vârstă de cincisprezece ani. Sub tribune, stând pe banca de rezerve, se afla fiul ei, Robb. Se părea că el n-avea să mai intre în teren. Mai erau numai două minute de joc, iar echipa lui, „Silverdale Wolverines” (Nevăstuicile din Silverdale - n.tr.). conducea cu 42 — 0.

— Nu crezi că putem pleca? îl întrebă ea pe Jerry, controlându-și, nervoasă, ceasul. I-am promis lui Sharon că o să fim acolo.

Jerry dădu din cap, nedeslipindu-și privirea de pe teren.

— S-ar putea să n-ajungă înainte de cină, rosti el. Pe lângă asta, ce exemplu aș da? E primul meci al sezonului, Robb e în echipă, iar eu sunt șeful diviziei.

— Ei bine, chiar dacă aici e Silverdale, chestiile astea n-au darul să te ridice la statut de primar, comentă Elaine cu ironie, deși cu voce joasă ca să nu fie auzită decât de Jerry. Era conștientă că funcția lui îl putea propulsa pe post de primar, și asta deoarece, practic, toată populația orașului depindea în vreun fel de TarrenTech. Chiar dacă mulți nu lucrau direct pentru companie, majoritatea lor furnizau servicii pentru angajați. Cât despre Jerry Harris, chiar dacă n-ar fi fost șef al diviziei cercetare-dezvoltare, el și-ar fi păstrat intacte șansele de a fi ales primar în Silverdale, fiindcă nu exista un singur suflet în oraș care să nu-l iubească.

Oftând, Elaine își recunoscuse sieși că el avea dreptate - trebuiau să rămână până la sfârșitul meciului. Rezistând impulsului de a se uita din nou la ceas, căută pentru corpul său ușor supraponderal o poziție mai confortabilă pe scândura tare și își îndreptă atenția către teren, unde „Nevăstuicile”, aflate în posesia balonului, erau ținute pe linia de treizeci de metri. Cunoscând bine echipa, Elaine decise că atacul merita urmărit. Phil Collins își îndemna întotdeauna băieții să lupte cu toate forțele până la fluierul final al arbitrilor. Nici o surpriză, deci, dacă echipa fiului ei avea să marcheze din nou până la sfârșitul întâlnirii.

Nici o persoană din tribune - care cuprindeau în acea clipă practic toată populația orașului - nu arăta în vreun fel că ar fi vrut să plece mai devreme. Jerry avusese dreptate, ca de obicei. N-avea nici un rost să plece acum.

Pe teren, Jeff LaConner explică rapid strategia pe care o avea în minte, apoi bătu din palme ca să semnaleze sfârșitul grămezii. Tropăi înapoi pe postul său din aripa de trei sferturi, în timp ce restul echipei se așează pe locuri, de-a lungul și în spatele liniei de grămadă. Trecu în revistă rapid echipa și zâmbi în sinea lui văzând că ceilalți se pregăteau pentru un joc la mână.

Îi aștepta o surpriză.

O clipă mai târziu, centrul lovi balonul. Jeff se dădu înapoi, privind în jurul lui ca și cum ar fi căutat un coechipier căruia să-i paseze. În clipa următoare ascunse balonul sub braț, își băgă capul între umeri și atacă frontal linia

adversă.

În fața lui, centrul și cei doi fundași îi deschiseseră o pârtie. Jeff se năpusti. Văzu cum se împiedică unul dintre placatorii echipei adverse. Drept în fața lui se aflau doi jucători de la Fairfield, așteptându-l. Își dădu seama că o să fie placat. Unul dintre adversari se aruncă la picioarele lui Jeff. Acesta se răsuci iute și se lăsă să cadă cu cele nouăzeci de kilograme ale sale pe trupul mai firav al celui alt. Un alt jucător de la Fairfield se aruncă peste el. În același timp, trei coechipieri de-ai lui Jeff se amestecară și ei în vâltoare. Se auzi fluierul arbitrului. Jeff rămase nemișcat, convins că reușise să-și ducă echipa cu cel puțin șapte metri mai aproape de terenul de țintă advers. O clipă mai târziu jucatorii începură să se ridice unul de pe altul, lăsând balonul acolo unde rămăsese imobilizat.

Jucătorul de la Fairfield peste care se prăbuși Jeff rămase inert în teren. Din mulțime se auzi un icnet. Jeff se uită o clipă la băiat cu sprâncenele încruntate, apoi căzu în genunchi

— Hei, ai pățit ceva?

Băiatul nu răspunse, dar Jeff îi văzu ochii deschiși printre baretele metalice ale căștii.

Se ridică și-i făcu semn antrenorului de la Silverdale, însă Phil Collins striga deja după brancardier. Din cealaltă parte a terenului venea în fugă spre el Bob Jenkins, antrenorul de la Fairfield.

— Am văzut! strigă Jenkins lăsându-se să cadă în genunchi lângă jucătorul rănit. Ce Dumnezeu - te placase! N-aveai nevoie să te lași pe el în halul ăsta!

Jeff se holbă la antrenorul echipei adverse.

— Dar n-am făcut nimic, protestă el. N-am vrut decât să-l evit.

Jenkins se uită urât la Jeff, apoi își îndreptă atenția spre băiat care continua să rămână inert pe sol.

— Ai pățit ceva, Ramirez?

Băiatul nu zise nimic. În clipa următoare, lângă el, ajunse și echipa de brancardieri. Doi jucători de la Silverdale se aplecară să-l apuce pe rănit, dar Jenkins îi opri.

— Nu-l atingeți! Vreau un doctor. Vreau să aflu ce are înainte de a fi mișcat din loc.

— Avem un doctor chiar aici și ambulanța e pe drum, rosti Phil Collins, lăsându-se să cadă pe iarbă lângă Jenkins. Îți dai seama dacă are ceva rupt?

— De unde mama dracului să știu? se rățoi Jenkins, fixându-l, mânios, cu privirea pe celălalt antrenor. O să fac o plângere oficială de data asta, Collins. Vreau ca jucătorul tău să fie suspendat pe tot restul sezonului.

— Ei, hai, las-o mai moale, Bob, replică Collins.

Începu să pipăie ușor picioarele băiatului, căutând o ruptură. Nu găsi nici una.

— Băiatul tău n-are nimic. Chestii d-astea se pot petrece oricând...

Jenkins păru că vrea să mai spună ceva dar, în acea clipă, buzele rănitului se mișcară, scoțând un geamăt. Pe moment, cearta se stinse.

— E-n regulă? se interesă Charlotte LaConner.

Stătea în picioare în tribună, cu palma streășină la ochi ca să se protejeze de razele soarelui de după-amiază, și se agita pe loc ca să vadă ce se petrecea pe teren. Aflată pe rândul din față, Elaine Harris se întoarse și-i zâmbi încurajator.

— O să fie bine, rosti ea. A fost doar strivit de grămadă, iar Jeff l-a făcut să-și piardă răsuflarea o vreme.

Charlotte deschise gura să zică ceva, dar se răzgândi. Adevărul era că nu-i

plăcea football-ul. În Silverdale, însă, o asemenea atitudine echivala cu o trădare, așa că trebuise să participe la meciuri și să încurajeze echipa gazdă, deși aceasta n-avea nevoie de prea mult sprijin al galeriei de vreme ce era una dintre cele mai puternice echipe din stat. Cu un an în urmă, „Nevăstuicile” ajunseră până în finală și pierduseră la un singur punct în fața unei echipe din Denver.

Însă de ce trebuia să fie jocul atât de dur? Chestiunea aceasta îi depășea posibilitățile de înțelegere. I se părea o imensă absurditate. Pentru ea, sportul acesta nu însemna decât două mase compacte de oameni care se urmăreau în sus și în jos pe un teren, aruncându-se unii asupra altora de o manieră pe care ea nu o pricepea cu nici un chip, și care nu-i producea nici o plăcere. Cu toate astea, Jeff iubea acest sport. De anul trecut, de când ajunsese în linia de trei sferturi, taică-su devenise un fanatic susținător al lui. Charlotte trebuia să recunoască că Silverdale nu era un loc care să-ți ofere prea multe posibilități de petrecere a timpului, așa că era ușor de înțeles de ce practic întregul oraș lua parte la meciuri, mai ales de când echipa devenise atât de puternică. Uneori cădea pe gânduri și se întreba dacă populația orașelului devenise fanatică datorită forței „Nevăstuicilor” sau dacă nu cumva echipa era atât de bună tocmai datorită fanatismului orașenilor. Oricare ar fi fost adevărul, în viziunea ei jocul de football era mult prea violent și periculos, mai ales când se iveau grămezile acelea spontane, care o făceau să tremure de frică.

Atenția îi fu atrasă de ambulanța care pătrunsese pe teren. Charlotte se uită încă o dată la băiatul care zăcea, inert, pe sol.

Era imposibil să nu fi pățit și altceva în afară de pierderea temporară a răsuflării. Pentru așa ceva n-ar fi fost chemată o ambulanță. Probabil că băiatul fusese mult mai serios rănit în urma contactului cu Jeff. Inconștient, Charlotte îl strânse tare de mână pe soțul ei, Chuck LaConner. Știind ce se petrecea în mintea ei, bărbatul îi întoarse gestul.

— N-a fost vina nimănui, o asigură el. Face parte din joc și trebuie să te obișnuiești cu asta.

Charlotte clătină din cap.

— N-o să mă obișnuiesc niciodată, replică ea. Acum putem să plecăm?

Chuck o privi ca și cum ea ar fi vorbit păsărește.

— Să plecăm? Iubito, e primul meci al anului și fiul tău e vedetă. Cum îți poți dori să pleci?

— Dar s-a terminat, nu-i așa?

— Mai e încă un minut și jumătate, rosti el cu un zâmbet afectat. Când a avut loc accidentul cronometrai s-a oprit. Privește.

Charlotte privi spre teren. Cu îndemănare, rănitul tocmai era urcat în ambulanță. Când mașina se puse în mișcare, mulțimea îl ovaționează pe cel căzut cu un strigăt de încurajare, după care, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, cele două echipe își reluară pozițiile pentru ultimele clipe ale meciului.

În ultimele secunde, Jeff LaConner izbuti o pasă de patruzeci de metri, care duse la o încercare reușită. După fluierul final al arbitrului, colegii de echipă îl ridicară pe umeri și porniră spre vestiare în uralele spectatorilor care se buluciseră către ieșirea din teren ca să-și felicite eroii.

În tribună, mama lui Jeff rămase pe loc, încremenită. Ce era mai important? Faptul că Silverdale câștigase, sau faptul că unul dintre băieții de la Fairfield se afla acum în spital?

În cele din urmă, cea care ajută să găsească răspunsul fu Elaine Harris.

— Ce mai stai aici? o luă ea la rost, zâmbind larg. E marea clipă a lui Jeff. Du-te și felițată-l!

Pe jumătate trasă de un Chuck strigând în culmea fericirii, Charlotte coborî spre vestiare ca să-i spună fiului ei cât de mândră se simțea.

Numai că, în adâncul sufletului, nu era deloc convinsă că era chiar atât de mândră.

— Cum reușești să te menții? o întrebă Elaine Harris pe Sharon Tanner o oră mai târziu.

Cele două femei se aflau singure în bucătăria familiei Tanner și scotoceau într-o cutie cu cârpe pe care scria limpede: „EVERYDAY CHINA” (Vaze de porțelan de uz casnic), în speranța deșartă de a găsi ceștile de cafea împachetate la plecarea lui Sharon din San Marcos. Soții lor se găseau în living, angrenați deja într-o discuție de afaceri, iar Mark o luase pe Linda Harris să-i arate cușca cu iepuri. Kelly îi urmase la scurt timp. Robb nu se arătase încă. leșise în oraș cu restul echipei ca să sărbătorească victoria cu o masă care le dădea peste cap dietele de antrenament.

— Nici nu se vede măcar că au trecut trei ani, reluă Elaine, privind silueta zveltă a lui Sharon cu invidie. Pe lângă asta, bănuiesc că părul tău și-a păstrat nuanța lui naturală, nu-i așa?

Sharon chicoti.

— E la fel de natural ca întotdeauna, glumi ea. Știi bine că nimeni n-are părul roșcat de la mama natură. Dar nici tu nu te-ai schimbat.

Elaine înălță, satisfăcută, din umeri și se bătu cu palma peste șolduri.

— Îți mulțumesc, dar nu poți să spui că zece kile în plus nu înseamnă nici o schimbare. Dacă-am văzut, însă, că lui Jerry nu-i pasă, atunci nu mi-a păsat nici mie, așa că mănânc ce vreau, și la naiba cu toate.

Pe față îi reveni expresia de seriozitate.

— Nici Mark nu s-a schimbat, rosti ea, aproape timid.

Sharon ezită o clipă, apoi clătină din cap și-și îndreptă atenția spre fereastră. Lângă garaj, Mark stătea alături de Linda Harris, care, deși nu era o fată înaltă, îl depășea acum cu câțiva centimetri.

— Sperăm încă să mai crească, rosti ea puțin forțat. Și el speră asta. Ce face Robb?

Elaine zâmbi.

— N-o să-l recunoști. Are unu optzeci și trei, iar în umeri măsoară aproape un metru.

Sharon oftă, tristă.

— Mark va trebui să se obișnuiască cu asta. Nu știu de ce, dar am senzația că el crede că Robb nu s-a schimbat deloc față de cum era acum trei ani.

— Nimic nu rămâne la fel, comentă Elaine și făcu un gest de neputință. Spune-mi, însă, ce crezi despre toată situația asta? Nu seamănă deloc cu San Marcos, nu-i așa?

— Deloc, o aprobă Sharon. Cred că o să-mi placă aici.

— O să fie mai mult decât asta, o asigură Elaine. În mai puțin de o lună iubești locul ăsta și n-o să-ți mai dai seama cum de-ai putut locui și altundeva. Aici e aer curat, orașul e mic, oamenii drăguți, poți să schiezi, să faci excursii, ai festivalul de film de la Telluride - ce mai, e ca și cum ai fi murit și te-ai fi trezit în rai.

— Și dacă o să fiți transferați? întrebă Sharon cu voce îngrijorată.

Elaine dădu din umeri.

— O să văd ce fac când se va întâmpla. Oricum, de aici drumul nu merge decât în sus. Apropo de lucrurile care nu merg decât în sus, ia uite cine vine!

Sharon privi pe fereastră și abia recunoscu băiatul care părăsise San Marcos

cu trei ani înainte. Pe atunci Robb Harris era aproape la fel de scheletic ca și Mark, doar puțin mai înalt decât el. Acum, fostul slăbănog ajunsese un tânăr voinic, bine legat, ale cărui trăsături se cristalizaseră într-un soi de frumusețe masculină aspră. Ochii lui albaștri erau mai luminoși acum, iar părul blond, tăiat scurt, părea și mai deschis la culoare în contrast cu pielea bronzată. Observând-o prin fereastra deschisă, Robb îi zâmbi, dând la iveală un șirag de dinți perfect egali.

— Bună ziua, doamnă Tanner, rosti el. Bine ați venit în Silverdale. Unde-i Mark?

— În spate, răspunse Sharon.

Rămăsese fără grai în fața transformării petrecute cu băiatul lui Elaine, așa că nu mai știa acum cum să se comporte. Când el o porni pe aleea către garaj, Sharon se întoarse spre Elaine.

— Doamne! E minunat! Cum stă, însă, cu astmul lui? Încă de când era bebeluș...

— Smogul era de vină, o întrerupse Elaine. Imediat după ce l-am adus aici, tusea i-a dispărut! Eu bănuiam că e vorba de așa ceva, dar dobitocul ăla din San Jose mă ametea mereu că de vină e numai constituția lui firavă. Acum s-a terminat totul.

Sharon dădu din cap și rosti, visătoare:

— Aș vrea să fie la fel de ușor și pentru Mark. Din nefericire, efectele reumatismului infecțios nu sunt legate nici de smog și nici de statură.

Înțelegând perfect sentimentele prietenei ei, Elaine nu zise nimic.

Existau momente când tăcerea era mai bună decât orice fel de compătimire.

3

Andrew MacCallum, cunoscut sub numele de Mac încă de la nașterea lui, petrecută cu treizeci și doi de ani înainte, privi gânditor teancul de radiografii de pe birou. Când îl văzuse prima dată pe Rick Ramirez, cu aproape trei ore înainte, Mac își spusese că băiatul n-arăta prea rău. Crezuse că fusese făcut K.O.

Acum cunoștea situația în detaliu.

Băiatul avea două vertebre rupte în zona cefei. Unul dintre rinichi era făcut zob și trei coaste fuseseră fracturate. Două dintre acestea penetraseră plămânul stâng, care-și încetase activitatea. În cele câteva ore de când se afla în spital, starea lui se deteriorase într-un asemenea hal încât acum el nu trăia decât datorită aparatelor.

Sarcina de a explica mamei băiatului situația reală cădea, bineînțeles, pe umerii lui MacCallum. Doctorul se ridică de pe scaun, părăsi biroul și o coti pe coridor către sala de așteptare. Pe drum se hotărî să-l mai vadă o dată pe Rick. Dacă avea noroc, poate ceva se îmbunătățise între timp, înmuind astfel duritatea veștilor pe care trebuia să le comunice mamei băiatului. Inspectând fișa de observație, își însemnă în minte că pe aceasta o chema Maria Ramirez.

La capătul patului se afla Susan Aldrich, al cărei schimb trebuia să se fi terminat la câteva minute după ce sosise ambulanța care-l adusese pe Rick Ramirez, legat de targă. Mac o privi interogativ. Femeia clătină din cap și își strânse buzele.

Mac apucă brațul stâng al băiatului și verifică pulsul, apoi se uită la șirul de înregistrări de pe monitoarele aflate deasupra patului lui Rick. Nu se schimbaseră nimic; pulsul era extrem de slab, iar tensiunea arterială scăzută. Singura

normală părea respirația lui, care era, oricum, ajutată de un aparat de respirație artificială. Mac știa, însă, că, fără mașină, Rick avea curând să nu mai respire.

— Nici o schimbare? întrebă el, deși cunoștea deja răspunsul.

Susan clătină din nou din cap.

— E atât de ciudat, rosti ea cu voce tremurătoare.

Își plimbă privirea pe fața lui Rick, studiind expresia calmă a acesteia, ce părea să indice, mai degrabă, un somn adânc decât o luptă acerbă pentru viață.

— Mereu am senzația că se va trezi, va spune ceva și totul o să fie bine. Dar n-o să se trezească, nu-i așa?

Mac dădu din cap.

— Mă duc să vorbesc cu mama lui.

Închise ușa încet, apoi parcurse coridorul până în mica sală de așteptare. La apariția lui, Maria Ramirez se ridică în picioare, tremurând, cu fața palidă. Mac avu senzația că e atât de tânără... atât de vulnerabilă.

— Ricardo, icni ea. Vă rog... o să se facă bine?

Mac o așază cu delicatețe înapoi pe scaun și-și îndreaptă atenția spre bărbatul de lângă ea.

— Și dumneavoastră sunteți...? începu el, lăsând intenționat întrebarea în suspensie.

— Bob Jenkins, răspuse el. Sunt antrenorul echipei Fairfield.

— Aha, replică Mac. Puteți să mă lăsați o clipă singur cu doamna Ramirez?

Maria interveni, clătinând din cap:

— E-n regulă, rosti ea cu voce coborâtă. E prieten bun cu Ricardo... cu noi amândoi, de altfel...

Deși vocea i se stinse, Mac intui perfect situația când o văzu cum se uită la antrenor, care întinse mâna și cuprinse mâna ei protector.

— Aș fi vrut să vă dau vești bune, începu Mac.

Simți cum i se rupe ceva în suflet când văzu cum se umplu de lacrimi ochii Mariei Ramirez.

— Ricardo, șopti ea. E...?

— E-n viață, se grăbi Mac s-o asigure. Însă se află în comă și are o mulțime de leziuni interne.

Explică cât putu de protector dimensiunea suferinței lui Rick Ramirez, dar, înainte de a termina, Maria își îngropă fața în palme și începu să plângă încet.

După ce-și termină expunerea, Bob Jenkins vru să afle amănunte.

— Care sunt șansele să-și revină?

Se uită drept în ochii doctorului. Vroia un răspuns corect.

— În clipa asta, mai puțin de cincizeci la sută, replică Mac.

De pe buzele Mariei Ramirez se auzi un scurt icnit. Mac înghiți nodul care i se formase în gât.

— Asta nu înseamnă că lucrurile nu se vor schimba radical până mâine, adăugă el. Mă tem, totuși, că, indiferent dacă va supraviețui, va avea foarte puține șanse să mai poată umbla din nou. Vertebrele rupte i-au distrus câțiva nervi importanți.

Privirea lui Jenkins se întunecă.

— Dar chirurgia? se repezi el. Credeam...

Mac clătină din cap.

— Nici nu se pune problema unei intervenții chirurgicale acum. Rick n-ar suporta șocul. Poate mai târziu...

— Nu! țipă Maria.

Își luă mâinile de pe față și-l privi cu ochii măriți pe MacCallum, implorându-l:

— Nu poate rămâne invalid. Nu Ricardo al meu. El e tot ce am. El...

Vocea o părăsi. Maria se prăbuși lângă Jenkins, care se grăbi s-o înconjoare cu brațul ca s-o susțină.

MacCallum îi privi o clipă tăcut, apoi îi făcu semn lui Jenkins să-l urmeze ca să-i vorbească între patru ochi. După ce se asigură că fusese înțeles, se întoarse în biroul lui. Cinci minute mai târziu, Bob Jenkins își făcu apariția în biroul lui MacCallum.

— O să-și revină, răspunse el la întrebarea nerostită din ochii doctorului.

Zâmbi strâmb.

— E o femeie deosebită. L-a crescut de una singură pe Rick, pe care l-a născut când avea paisprezece ani.

Vocea i se înăspri.

— N-a spus nimănui cine e tatăl. Părinții ei i-au dat un șut în fund când au aflat că e însărcinată, însă ea nu s-a plâns niciodată. Lucrează ca ospătăriță și urmează de doi ani, de când Rick s-a făcut suficient de mare, școala la seral. E hotărâtă să-l dea la colegiu pe Rick, așa că va trebui să-și ia altă slujbă.

— Isuse, șopti MacCallum.

Îi făcu semn lui Jenkins să se așeze pe scaunul din fața biroului lui.

— Băiatul va avea nevoie de multă îngrijire. Dacă va supraviețui, și dacă se mai poate face ceva cu leziunile de la coloană, va avea nevoie de multă terapie fizică. Înainte de asta, însă, va sta în spital multă vreme. Poate... chiar pentru totdeauna. Există și posibilitatea să nu-și mai revină din comă. Dacă o va face...

Făcu un gest elocvent de neputință cu mâinile.

— Toate astea vor costa bani, observă Jenkins.

Mac se grăbi să încuviințeze.

— Ei bine, Maria n-are bani, continuă antrenorul.

— Ceva asigurări? Întrebă Mac.

Jenkins înălță din umeri.

— Puțin. E clar că nu-i va ajunge. Există ceva fonduri și pe școală, bănuiesc.

Buzele i se strâmbară într-un zâmbet ironic.

— O să fie într-o poziție interesantă, comentă el. De doi ani încerc s-o conving pe Maria să se mărite cu mine, dar ea îmi tot spune că n-o va face până ce nu-l vede pe Rick la colegiu. Zice că n-ar fi corect pentru mine. Dacă mi-ar fi fost soție acum, atât ea, cât și Rick ar fi fost acoperiți cu asigurarea mea. Așa cum stau lucrurile, însă, o s-o sfătuiesc să dea în judecată școala la care lucrez.

MacCallum își încreți, gânditor, buzele.

— Sau să dea în judecată școala din Silverdale, propuse el. În definitiv ceea ce s-a întâmplat, s-a întâmplat aici, nu?

Jenkins ezită, apoi aprobă.

— M-am gândit deja la asta, rosti el. Să fiu cinstit, n-am menționat această posibilitate din pricina dumneavoastră. Vreau să spun...

Ezită. Era clar că se simțea stingherit. MacCallum înțelese brusc motivul stânjenelii: Era evident că Jenkins presupusese că doctorul va adopta automat aceeași poziție defensivă pe care o adoptase Phil Collins pe teren.

Numai că trecuse multă vreme de când MacCallum ajunsese la concluzia că Silverdale din trecut, acel oraș în care sosise imediat după absolvirea facultății, încetase să mai existe. TarrenTech îl schimbase cu totul - până la a nu mai fi recunoscut - iar MacCallum nu mai simțea acea nevoie de a fi loial cu cetățenii

localității. Nutrea o ură profundă față de schimbările care avuseseră loc, și o furie și mai profundă față de compania care le provocase.

— Eu nu lucrez pentru orașul Silverdale, replică el într-un târziu. Lucrez pentru district. Pe lângă asta, singurul care mă interesează acum este Rick Ramirez. O să aibă nevoie de mult ajutor și vreau să-l obțină.

Se ridică în picioare și întinse mâna antrenorului.

— Am aranjat să fie pus încă un pat în camera lui Rick. Bănuiesc că Maria va dori să rămână alături de el, cel puțin pentru moment.

Jenkins se ridică și el și apucă cu căldură mâna doctorului.

— Mulțumesc. Maria și cu mine apreciem tot ce-ați făcut...

— Până acum n-am făcut prea multe, i-o reteză Mac. Nu sunt deloc convins că voi fi în stare să fac ceea ce trebuie. Voi încerca, însă, totul și o să apelez la oricine ne-ar putea ajuta. Oricum, o să avem mult de tras.

După ce Jenkins plecă, MacCallum se duse din nou în camera unde zăcea pe pat inconștient Rick Ramirez.

Nu se petrecuse nimic în jumătatea de oră în care lipsise de acolo.

MacCallum nu fu deloc sigur dacă acest fapt era un semn bun sau rău.

Phil Collins stătea întins pe recamierul din livingul apartamentului său. Degetele sale tocmai se jucau cu telecomanda televizorului când imensul câine ciobănesc german, întins la picioarele canapelei, scoase un mârâit. O clipă mai târziu animalul sări în cele patru labe și începu să latre gros. Collins îi dădu iritat, un picior.

— Taci! porunci el, în clipa în care țârâi soneria de la ușă. Nu mai locuim în Chicago.

Puse telecomanda pe o măsuță alăturată și se ridică în picioare. Câinele continuă să mârâie încetitor și i-o luă înainte către ușă. Pe veranda din fața casei, luminat numai de becul chiar de deasupra ușii, se afla Bob Jenkins. Collins se încruntă, dar deschise ușa larg.

— Jos, Sparks! porunci el scurt.

Câinele se supuse ascultător.

— Intră, îl pofti Collins pe vizitator. Mă gândeam eu c-ai să treci pe aici. Ce-ți face băiatul?

Jenkins păși înăuntru, furios, dar îngheță când animalul scoase un sunet amenințător.

— Nu-ți face griji în privința lui Sparks, îl liniștii Collins. Doar gura e de el.

Rânji parșiv.

— Până acum, cel puțin. Oricum, nimeni n-a avut curajul să-l provoace.

Rânjetul îi pieri de pe buze.

— Băiatul tău e bine? repetă el.

— „Băiatul” meu se numește Ricardo Ramirez, replică Jenkins, înțepat. Nu, nu e bine. Are gâtul rupt, o groază de leziuni interne, și se află în comă. Ai fi putut ști asta, continuă el amar, dacă tu sau oricine altcineva v-ați fi deranjat să veniți până la spital.

— Hei! protestă Collins. De unde era să știu? Din câte aflasem eu, ambulanța l-a transportat înapoi la Fairfield!

— Nu face pe prostul, i-o reteză Jenkins, ridicând tonul. Sesizând un pericol la adresa stăpânului său, câinele se zburli amenințător.

— Dă câinele ăsta afară, Collins, continuă Jenkins, coborând vocea. Nici ție și nici javrei tale n-o să vă placă ce-am să zic. Crede-mă că mi-ar face mare plăcere să te dau în judecată și să-ți storc ultimul cent din buzunar.

Collins strânse din fălci, dar nu scoase nici o vorbă. Se mulțumi să ducă

animalul în bucătărie. Se întoarse cu două cutii de bere și închise ușa dinspre bucătărie. Oferi una dintre beri lui Jenkins, care o refuză. Trase de inelul cutiei sale, se așază din nou pe recamier și-i făcu semn celuiilalt să ia loc pe un scaun. Acesta rămase, însă, în picioare.

— Am venit să-ți comunic că o să înaintez o plângere împotriva echipei tale și a lui Jeff LaConner, rosti Jenkins. Se pare că echipa ta devine mai dură pe an ce trece, iar acum unul dintre băieții mei a fost grav rănit.

Collins ridică mâna într-un gest conciliant.

— Stai așa, zise el. Știu că ești supărat și sunt de acord c-ar fi bine să discutăm puțin pe marginea acestei probleme. Nu cred, însă, că e cazul să faci vreo plângere, să înaintezi un proces, sau orice altceva îți trece prin minte. Football-ul e un joc dur.

— Știm, i-o retează Jenkins cu voce de gheață. Nimeni nu se așteaptă să nu apară și răniri din când în când. Ce s-a petrecut astăzi, însă, n-are absolut nici o scuză.

Collins se întunecă.

— A fost un accident, Bob. Doar știi asta.

— N-a fost un accident, îl contrazise Jenkins. Am văzut totul. Băiatul tău era în cădere și s-a aruncat intenționat peste Rick.

Collins trase adânc aer în piept, apoi se sculă și se îndreptă către televizor, peste care se afla un aparat video.

— Ce-ar fi să privim faza aceea? propuse el.

Jenkins se holbă, surprins, la celălalt.

— Glumești! Vrei să spui că-ți înregistrezi meciurile?

— Pe fiecare, replică Collins. Cum poți corecta greșelile dacă nu le arăți tipilor ce erori au comis?

Apăsă butonul de pornire a aparatului. O clipă mai târziu, pe ecran apăru o imagine din timpul meciului. Bărbații se așezară să urmărească desfășurarea evenimentelor. La un moment dat, Jenkins exclamă:

— Aici! Rulează din nou. Poți s-o faci imagine cu imagine?

Collins dădu banda înapoi cu câțiva centimetri, apoi apăsă din nou pe start, însă pe mișcare înceată. Îl văzură amândoi clar pe Rick Ramirez cum sare să-l placheze pe Jeff LaConner. Acesta se răsuci ușor, apoi se prăbuși greoi peste Rick. O fracțiune de secundă, înainte să se formeze grămada spontană peste cei doi, se văzu clar cum se răsuște capul lui Rick într-un unghi nefiresc. Reluară faza încă o dată și încă o dată.

— Ei bine? întrebă Collins într-un târziu.

Jenkins își mușcă, gânditor, buza. Collins sesiză, însă, că celălalt se calmase într-o mare măsură.

— Nu știu ce să zic, recunosc Jenkins, cu o voce care îi trăda durerea din suflet pe care o resimțea fiindcă trebuia să admită că se afla în dubiu. Mie tot mi se pare că s-a aruncat intenționat peste Rick.

— Iar mie mi se pare că și-a pierdut echilibrul, replică Collins, rebobinând banda. Hai să mai privim o dată.

Revăzură, în tăcere, întreaga frază, după care Collins vorbi din nou, alegându-și cuvintele cu atenție.

— Ascultă, Bob, știu la ce te gândești și știu cum te simți, dar tot ce s-a întâmplat acolo a fost că Rick... cum îl mai cheamă?

— Ramirez, răspunse Jenkins, cu voce iritată, privind țintă imaginea de pe ecran, în care capul lui Rick încremenise într-o poziție grotescă.

— Ramirez, repetă Collins. Ei bine, mie mi se pare că el și-a făcut doar treaba, poate punând prea mult suflet, și s-a accidentat când LaConner a căzut

peste el. Crede-mă, însă, că n-a fost vina nimănui.

Jenkins dădu lent din cap și își luă privirea de la televizor.

— Poate, rosti el moale. M-am răzgândit în privința berii ăleia.

O apucă de pe măsuta de cafea, trase de inel și luă un gât zdravăn.

— A fost o zi proastă. Rick... mă rog, dacă mi-ar fi mers ploile după cum aș fi vrut eu, Rick ar fi fost azi fiul meu vitreg.

— Oh, Isuse! gemu Phil Collins. Îmi pare rău, nici nu pot să-ți spun cât de rău îmi pare. Dacă pot face ceva...

Jenkins îl privi în ochi pe Collins.

— Da, poți. Poți să-mi spui ce asigurări plătește școala ta și mai poți să-mi spui dacă o să te opui în cazul unei pretenții din partea mea în acest sens. Mama lui Rick n-are deloc bani și...

Phil Collins ridicase, deja mâna.

— Suficient. Cred că nici unul dintre noi nu vrea să ajungă la proces. Să-mi fie iertat, dar nu cred că băiatul l-ar putea câștiga, și nici n-aș vrea să fiu nevoit să lupt. Toți vrem ce-i mai bine pentru băiat. O să dau câteva telefoane în seara asta și o să te țin la curent. Dacă pot face și altceva, spune-mi. Bine?

Jenkins ezită o clipă, apoi încuviință. Se ridică în picioare și întinse mâna.

— Îți datorez scuze..., începu el.

Collins îl întrerupse:

— Nici să nu te gândești. De altfel, nu pot spune că nu sunt, cumva, de acord cu tine. Uneori mă gândesc că jocul ăsta *este* din ce în ce mai dur. Pe an ce trece băieții par să se facă tot mai solizi. Ce putem face noi, însă? Pentru o groază de oameni de pe aici football-ul e singura modalitate prin care pot ajunge la colegiu, și asta numai dacă fac parte dintr-o echipă care câștigă. Așa că trag din greu. Să fii sigur, însă, că o să le pun filmul băieților mei și o să-i învăț cum să se arunce când simt că sunt placați. N-ar trebui să mai apară accidente precum cel de azi.

La câteva minute după aceea, Jenkins plecă. Collins apucă telefonul și formă numărul directorului liceului din Silverdale. Îi relată acestuia, pe scurt, conversația avută cu Jenkins. După ce termină, Malcolm Fraser, directorul, ale cărui preocupări referitoare la pericolele football-ului erau binecunoscute în Silverdale, croncăni agitat:

— Nu știu ce să zic. Poate că am pus prea mult accent pe victorie cu orice preț...

Collins i-o reteză imediat.

— Victoria înseamnă totul, Malcolm. Dacă nu câștigăm, n-are nici un rost să jucăm. Așa că o să facem tot ce ne stă în puteri pentru Ramos, sau cum îl cheamă, și gata.

— Numai dacă nu ne dau în judecată, observă Fraser.

— Dacă vor proces, o să-l aibă, rosti sec, Collins. Nu cade în sarcina noastră. De aia există avocați.

— Înțeleg, zise Fraser după câteva momente de tăcere. Ce facem, însă, cu Jeff LaConner? Ce intenții ai în privința lui? Nu crezi că joacă prea dur?

Collins râse fals.

— Așa e, fu el de acord. Dacă o ține tot așa, îți spun eu ce-am să fac. La sfârșitul sezonului o să-l declar Cel Mai Valoros Jucător.

Încă râdea când puse receptorul jos.

*

Charlotte LaConner își urmări bărbatul cum deschide o altă bere și cum i-o

dă lui Jeff, apoi cum își desface una pentru sine. Era a treia bere pentru Jeff și a patra pentru Chuck. În cele din urmă nu se mai putu abține și izbucni:

— Ce crezi c-ar zice Phil Collins dacă te-ar vedea? îl întreabă ea pe Chuck, făcând semn cu capul spre Jeff, care-și turna conținutul cutiei într-un pahar.

Bărbatul se mulțumi să-i zâmbească.

— Ei, hai, dragă, protestă el. E o zi mare pentru Jeff! Primul meci al sezonului și o pasă perfectă în ultima clipă!

În plus, Phil a fost cel care le-a spus băieților să iasă în oraș la o distracție.

Charlotte inspiră adânc, apoi dădu drumul încet aerului. N-avea nici un sens să se certe cu Chuck, mai ales după ce băuse. Nu conta că știa la fel de bine ca și ea că antrenorul nu le spusese băieților să sărbătorească victoria bând alcool. Situația, însă, o deranja.

Avea încă vie în minte imaginea băiatului rămas nemișcat pe sol. Cu toate că Chuck insistase să-i demonstreze că greșește, ea simțea că era de datoria ei, ca mama lui Jeff, să se fi dus la spital ca să vadă dacă băiatul de la Fairfield se simțea bine. Chuck, însă, dorise să iasă cu părinții altor băieți din echipă. Ca atare, așa cum se întâmpla de obicei, ea cedase și mersese cu el.

Ca întotdeauna, Charlotte se aflate în mijlocul părinților care petreceau, simțindu-se cumplit de singură în acea hărmălaie în care nu se discuta decât despre meciul din acea după-amiază. În cele din urmă ea își lăsase gândurile să zboare aiurea. Când grupul se dispersase, Chuck trebuise s-o scuture zdravăn ca s-o scoată din reveria ei.

Cu o oră în urmă, când sosise și Jeff, petrecerea fusese reluată. Fază după fază, tată și fiu rememoraseră întreg meciul.

Ajunseseră acum la clipa în care Jeff atacase linia adversă și căzuse peste celălalt băiat, după care dispăruse sub mormanul de trupuri format de grămada spontană.

— Ai văzut faza, tată? întreabă Jeff.

Ochii îi scânteiau și fața îi era toată un zâmbet.

— A crezut că m-a prins, dar l-am aranjat! M-am răsucit și am căzut pe el. L-am băgat genunchiul drept în rinichi!

Charlotte simți un gol în stomac. Își dădu seama că nu mai putea rezista. Se răsuci, fără cuvinte, pe călcâie și părăsi încăperea. Se duse în dormitor și închise ușa după ea. Scoase cartea de telefon din primul sertar al noptierei, o răsfoi și formă numărul spitalului districtual.

— Aici e Charlotte LaConner, rosti ea. Vă sun în legătură cu băiatul care a fost adus la dumneavoastră în această după-amiază. Da, după meciul de football.

Se lăsă o scurtă pauză înainte ca vocea de la celălalt capăt al firului să întrebe, rece și impersonală.

— Ce relație aveți cu pacientul?

Charlotte ezită, apoi răspunse, cu inima strânsă.

— Fiul meu l-a placat pe băiat.

— Înțeleg, rosti vocea. Vă fac legătura cu sora de serviciu.

Câteva clipe mai târziu, după ce explică încă o dată cine era, Charlotte ascultă încremenită lista leziunilor băiatului.

— Dar... dar o să-și revină, nu? reuși să articuleze, într-un târziu, Charlotte.

— Nu știu încă, doamnă LaConner, replică sora.

Charlotte lăsă, încet, receptorul în furcă și se așeză, moale, pe pat. Trecură câteva minute până ce își adună gândurile. Se decise brusc, când în salon răsună un hohot imens de râs. Se ridică în picioare, își îndreptă spatele și plecă din dormitor. Se opri în cadrul ușii de la salon și așteptă până ce o observă

Chuck. Preț de o clipă el păru nedumerit, apoi, când văzu expresia de pe fața ei, zâmbetul i se stinse.

— Ce s-a întâmplat? se interesă el. Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă.

— Am sunat la spital, anunță ea.

Se întoarse spre fiul ei.

— Băiatul pe care l-ai placat. Se numește Rick Ramirez.

Jeff se încruntă.

— Și ce-i cu asta?

Charlotte își umezi, nervoasă, buzele.

— Ar putea să moară, Jeff. Are gâtul rupt și un plămân străpuns.

În ciuda propriei voințe, vocea i se înăspri:

— Și când ți-ai înfipt genunchiul în rinichi, se pare că i l-ai rupt. Jeff făcu ochii mari. Charlotte văzu cum i se încleștează degetele pe pahar.

— Isuse, șopti el.

În aceeași clipă, păru că se lasă o cortină peste ochii lui.

— N-a fost vina mea, rosti el, agresiv.

De pe scaunul lui, Chuck îi aruncă Charlottei o privire de avertisment. Femeia se hotărî s-o ignore.

— N-a fost vina ta? reluă ea, furioasă.

Se duse lângă Jeff.

— Te-am auzit când ai mărturisit că l-ai lovit intenționat.

— Și ce dacă? se rățoi Jeff, ridicându-se în picioare.

Era înalt. Avea aproape un metru optzeci și acoperea cu totul cei o sută și cincizeci și opt de centimetri ai mamei sale.

— La dracu', mamă, doar mă placase, nu? Ce vroiai să fac? Să stau ca prostu' și s-o încasez?

Charlotte îl apucă pe Jeff de braț.

— Dar face parte din joc, nu? Tu încerci să treci, iar el încearcă să te placheze. Nu înseamnă, însă, că trebuie să-l rănești intenționat...

Jeff strânse din dinți. Ochii îi fulgerară de mânie.

— Iar tu habar n-ai ce înseamnă un joc de football! țipă el.

Se smulse din strânsoarea maică-si și azvârli paharul în cămin. Jeff se năpusti ca o furtună afară, trântind ușa în urma lui.

— Jeff!

Charlotte strigase prea târziu. Ușa din spate fusese și ea trântită. O clipă mai târziu se auzi mașina lui pornind și ieșind pe șosea. Furioasă, femeia se răsuci pe călcâie și-l fixă pe Chuck.

— Asta-i! Gata cu football-ul! De luni dimineață renunță la echipă. M-am săturat.

Bărbatu-său o privi ca și cum și-ar fi pierdut mințile.

— Hei, las-o mai moale, dragă, rosti el, ridicându-se și apropiindu-se de ea. Poate că n-ar fi trebuit să țipe la tine și să spargă paharul, dar cum crezi că se simte el acum?

— *Ei?* Ce zici atunci de Rick Ramirez?

— Jeff n-a vrut să-l rănească, replică Chuck. În focul luptei de pe teren, se întâmplă adesea astfel de accidente. Oricum, pe ce parte a baricadei te afli? Practic l-ai acuzat că l-a ucis pe băiatul ăla. E propriul tău fiu! Cum naiba ai vrea să reacționeze?

Charlotte tăcu o clipă, apoi vorbi scrâșnind din dinți:

— Vreau să se comporte așa cum l-am educat. Vreau să fie un tip fair-play, să aibă bine fixat în minte că e un băiat mai solid decât ceilalți și-i poate răni ușor. Iar dacă nu-i capabil de așa ceva, atunci vreau să înceteze sportul ăsta.

Chuck LaConner se holbă, tăcut, la nevastă-sa, apoi clătină din cap.

— Adică vrei să-l ții legat încă de fusta ta și să nu-i dai voie să crească. Însă nu poți face asta, Charlotte. Nu mai e copilășul tău.

Apucă paharul gol și ieși, la rândul lui, din încăpere.

Neștiind cu ce greșise, dar dându-și seama că se comportase lamentabil, Charlotte începu să strângă cioburile de sticlă de pe podeaua camerei.

4

În dimineața de luni aerul înțepa ușor. Mark Tanner ieși, prin ușa din spate, în lumina strălucitoare a soarelui și observă cerul. De un albastru adânc și limpede, acesta avea un aspect cum Mark n-apucase niciodată să vadă în San Marcos, unde, indiferent cât de clară era atmosfera, plutea în permanență o ceață ușoară peste oraș. Aici, munții dinspre est se înălțau abrupt către cer, iar aerul avea o aromă a lui, de rășină de pin. În San Marcos persista mereu o mireasmă ce venea dinspre golf, uneori teribil de sărată, mult mai des, însă, ducând cu ea mirosul fetid al putreziciunii mlaștinilor. Chivas simțea și el diferența, căci lătră voios și se repezi pe lângă Mark către cușca cu iepuri de lângă garaj.

În timp ce hrănea animalele, Mark își pierdu din entuziasm. Devenea din ce în ce mai pregnantă senzația că va avea probleme de acomodare cu ceilalți copii din Silverdale.

Prima dată se gândise la această problemă sâmbătă seara, când îl văzuse pe Robb Harris. Încercase să reia legăturile de unde le lăsase cu trei ani înainte, dar își dăduse repede seama că treaba n-avea să meargă.

Robb se schimbase.

Îl întrecea acum cu mult pe Mark și se părea că își pierduse orice interes față de lucrurile de care fuseseră amândoi preocupați cât timp crescuseră împreună.

Iepurii, de exemplu. Robb se uitase o clipă la ei, apoi îl întrebase pe Mark — care era convins acum că nu se înșelase asupra disprețului din vocea celui alt — de ce continua să-și „piardă vremea” cu ei. Atunci Mark se încruntase.

— Dar și ție îți plăcea să crești cobai, se plânsese el.

Robb dăduse ochii peste cap.

— Când eram copii, toată lumea creștea ceva, fie cobai, fie hamsteri sau nutrii.

Îi zâmbise lui Mark, fără a avea, însă, aceeași căldură prietenească ca înainte.

— De ce nu le dai drumul? sugerase el. După aia am putea să-i vânăm.

Mark nu replicase nimic, deși, în sinea lui, remarca îl înfuriase. Din acea clipă simțise că seara era ratată. Încercase să pretindă că e interesat de meciul de football pe care-l avusese Robb în acea după-amiază, dar totul se spulberase când Robb îl întrebase în ce echipă avea de gând să intre.

Venise atunci rândul lui Mark să zâmbească.

— Nu știu, replicase el. În juriu, poate?

Robb îl privise ca pe un extraterestru.

— N-avem nici un fel de juriu. Și chiar dac-ar exista așa ceva, nimănui nu i-ar păsa de deciziile lui.

Mark fusese redus la tăcere. Cu o zi înainte, când maică-sa îl îndemnase să-i facă lui Robb o vizită acasă, dăduse din cap și înjghebase un pretext să scape. Maică-sa se uitase cu reproș la el și păruse că vrea să-l admonesteze, dar se

răzgândise. Ca atare, el își petrecuse ziua împreună cu Chivas, hoinărind pe coclauri și bucurându-se de priveliștea maiestuoasă, îngrijorat fiind, însă, încă de atunci, de ceea ce avea să se petreacă a doua zi.

Pe neașteptate, Kelly năvăli pe ușa din spate.

— Mama a spus că, dacă nu vii înăuntru acum, o să întârzii!

Se proțăpise cu picioarele la distanță unul de altul și cu mâinile în șolduri.

— În plus, trebuie să mă ducă la școală, așa că grăbește-te!

Mark îi zâmbi răutăcios.

— Și dacă nu vreau? o tachină el.

Kelly chicoti, ca totdeauna când el o necăjea.

— Nu știu, recunosc eu ea. Pun pariu, însă, că o să intri în bucluc!

— Atunci o să mă grăbesc, replică Mark.

Curăță tăvița de excrementele iepurilor, o puse înapoi la loc, apoi umplu vasul cu apă. În mai puțin de un minut ajunse înapoi acasă și-și ocupă, tăcut, locul la masă. Taică-su era pe sfârșite cu micul dejun. Își ridică privirea din farfurie și se uită la el.

— Am vorbit cu Jerry Harris ieri, anunță Blake.

Mark tresări dar nu zise nimic.

— Credea că o să treci pe la ei. Vroia să știe dacă s-a întâmplat ceva între tine și Robb.

Mark dădu din umeri, dar continuă să tacă.

Blake se sprijini de spătarul scaunului și își încrucișă brațele. Mark se încordă.

— Mutarea aceasta e marea noastră șansă, rosti Blake. Va trebui să facem unele modificări în viața noastră, dar asta nu înseamnă practic nimic față de posibilitățile care ni se deschid.

Ezită o clipă, ceea ce-l făcu pe Mark să-și ridice ochii din farfurie. Taică-său îl privea fix.

— Mai ales pentru tine, accentuă Blake.

Mark se agită, stânjenit, pe scaun. Ce se petrecea? Comisese vreo eroare?

— Vrem să te încadrezi cu atmosfera de aici, îi dădu Blake mai departe. Știu că ai avut unele probleme în trecut, când ai lipsit un an de la școală, și mai știu că ți-a fost greu să te reacomodezi cu viața dinainte. Pentru tine, faptul că ne aflăm acum aici reprezintă ocazia de a lua un nou start.

Brusc, Mark înțelese.

— Adică vrei să mă apuc de sport, nu?

Blake nu răspunse, dar se uită la el lung și interogativ, suficient de semnificativ pentru Mark.

— Credeam că am vorbit deja despre asta, începu el protestul.

Taică-său îl reduse, cu un gest, la tăcere.

— Asta a fost înainte. Atunci aveai dreptate. Probabil că în San Marcos n-ai fi făcut față. Aici, însă, școala e mai mică, iar Jerry m-a asigurat că e loc pentru oricine.

Mark se întristă.

— Dar...

Blake nu-l lăsa nici acum să termine fraza.

— Nu vrem decât să încerci. Bine?

Mark ezită, apoi încuviință. Știa că n-avea sens să se certe acum cu taică-său. Cu toate astea, câteva minute mai târziu, când se ridică să plece la școală, începu deja să se gândească la o cale de a evita decizia pe care taică-său i-o impusese.

— Hei! Așteaptă!

Când auzi vocea fetei, Mark mai avea puțin până la școală. Continuă să meargă, dar auzi din nou strigătul de această dată însoțit de numele lui, așa că se opri și se uită înapoi. Alergând să-l prindă din urmă, Linda Harris mai avea câțiva metri până la el. Ajunse lângă el, răsuflând greu, cu fruntea îmbrobonată de picături de sudoare.

— Nu m-ai auzit? gâfâi ea. Strig după tine de un minut.

— Nu te-am auzit.

— Adică nici nu erai atent la ce te înconjoară, nu? îl luă Linda peste picior, cu ochii ei albaștri sclipind răutăcioși. Te-am urmărit cum mergeai cu capul în nori. Puteai să fii călcat de vreun autobuz, dar tu nici n-ai fi observat.

Mark se îmbujoră, mai mult de plăcere decât de stinghereală. De când n-o mai văzuse, Linda se schimbaseră și ea. În trei ani se transformase dintr-o fetiță urâtică, cu proteză la dinți și păr în cosițe, într-o adolescentă cu trăsături fine al cărui păr blond — puțin mai închis la culoare ca al fratelui ei — se revărsa în cascadă peste umeri.

— Dar există autobuze în Silverdale, nu-i așa? i-o întoarse el, mai mult ca să înceapă o conversație.

Porniră din nou, împreună, la drum.

— Sunt câteva, răspunse ea. Unii copii locuiesc la fermele dimprejur. Și ei trebuie să vină la școală, nu?

Îl privi curioasă.

— La ce te gândeai?

Mark ezită. În primul moment fu tentat să-i spună adevărul, și anume că încerca să descopere o cale de a evita hotărârea tatălui lui, dar nu era deloc convins că știa cum avea să reacționeze ea. Tresări când își dădu seama că nu vroia ca Linda Harris să-și facă o părere proastă despre el. Ca atare, se mulțumi să înalțe din umeri amical și să-i zâmbescă.

— Nu știu. Cred că admiram peisajul. Știi tu cum e... Mie... În fine, mie îmi place să fac asta, încheie el în coadă de pește.

Spre surpriza lui, Linda îl aprobă.

— Te înțeleg. Și mie îmi place. Câteodată lumea crede că sunt ciudată, fiindcă uneori devin brusc absentă. Asta nu înseamnă, însă, că trebuie să ții cont de bârfe, nu?

Îl privi cu atât de multă seriozitate, încât el aproape că izbucni în râs.

— Cred că nu, admise el. Nu m-am gândit niciodată la chestia asta, dar bănuiesc că ai dreptate. Oricum, o groază de oameni vorbesc ca să se afle în treabă. Cred că de asta îmi plac mie animalele mai mult decât oamenii.

Dădură ultimul colț înainte de școală. Mark încremeni pe loc, uluit.

— Isuse! Țasta e liceul?

Linda îl privi nedumerită.

— Ce e în neregulă cu el? se miră ea.

— N-nimic, murmură Mark. Numai că... ei bine, numai că nu arată așa cum mi l-am imaginat.

În subconștientul lui, Mark presupusese că liceul din Silverdale arăta la fel precum cele din sutele de mici așezări prin care trecuseră pe drumul dinspre San Marcos — un schelet simplu din lemn, pe care vopseaua se scorojise deja, așezat în mijlocul unei poieni, pe o temelie prăfuită, la periferia localității, având în spatele lui o curte păraginită.

Liceul din Silverdale era complet altfel. Era o clădire de cărămidă roșie,

înălțându-se, în partea centrală, pe trei nivele. Din centru se lărgeau în stânga și dreapta, în formă de V, două aripi, fiecare cu două etaje. La toate ferestrele existau jaluzele albe, iar acoperișul înalt al părții centrale era susținut de șase coloane imense.

Coloanele erau din marmură albă.

În fața clădirii se găsea o pajiște, traversată de alei din piatră de râu, și mici ronduri cu flori care își păstrau și în septembrie strălucirea și frumusețea culorilor.

În centrul pajiștii se înălța un catarg. Mark urmări cum doi băieți ridicau încet drapelul american pe stâlp, în acordurile imnului național. Lângă Mark, Linda stătea nemișcată și urmărea înălțarea drapelului. O clipă mai târziu, Mark își dădu seama că și ceilalți elevi, aflați pe pajiște sau pe alei, se opriseră și urmăreau cum se ridica steagul. Între timp, acesta se ridică în vârful stâlpului și începu să fluture pe ultimele două acorduri ale imnului răspândit de megafoanele liceului. Abia după aceea școala reveni la viața ei obișnuită.

Mark clipi și se uită, nedumerit, la Linda.

— Chestia asta se petrece în fiecare zi aici?

Fata se încruntă pentru o fracțiune de secundă, apoi dădu afirmativ din cap și zise:

— Cred că ți se pare a fi o tâmpenie. Robb mi-a mărturisit că a fost năucit în prima zi când am sosit aici. De acum, însă, ne-am obișnuit și noi cu acest obicei.

— Și participă toată lumea? insistă Mark. Se opresc toți și se holbează la drapel?

Încercă să-și imagineze cum ar fi arătat foștii lui colegi din San Marcos, cu părul vopsit în verde și portocaliu și cu inețele din nările lor, întrerupându-și discuțiile pe timpul înălțării steagului. Nu reuși cu nici un chip. I se părea evident că nici nu le-ar fi păsat; s-ar fi mulțumit să-și dea casetofoanele mai tare și să-și vadă mai departe de treburi.

Traversând pajiștea alături de Linda, observă că nici unul dintre copii nu purta coafură punk sau haină de piele plină cu însemne. Pretutindeni văzu băieți în haine de postav kaki sau în îmbrăcăminte sport și fete în pulovere și fuste sau în pantaloni călcați cu grijă și cămăși încrețite.

Urcară treptele către o verandă de mărimea unei terase, aflată între coloanele de marmură și ușile principale ale școlii.

— Ei, îți plac?, întrebă, nerăbdătoare, Linda.

Mark zâmbi.

— Cum să nu-mi placă?

Linda făcu cu mâna unui grup de prietene care se aflau lângă o coloană, dar nu-și trăda prin nimic dorința de a li se alătura, ci îl luă pe Mark de braț și-l conduse spre ușă.

— Hai să-ți arăt unde e biroul.

Dincolo de ușile imense se afla un hol uriaș, al cărui tavan se afla dincolo de etajul trei al clădirii. În capătul holului trona o scară largă care ducea până la etajul doi. De acolo, două scări mai mici, aflate fiecare în câte o laterală a holului, urcau până la etajul trei. Tavanul era zugrăvit în alb, iar pe marginea lui șerpuia un motiv decorativ.

Podeaua de sub picioarele lui Mark era compusă dintr-un mozaic, cu model complicat, de marmură albă și neagră. Băiatul se opri o clipă, încercând să se obișnuiască cu totul, dar Linda îl zori.

— Biroul directorului e pe aici, rosti ea, conducându-l spre dreapta.

O clipă mai târziu trecură pragul unei uși din lemn alb, cu o fereastră

semicirculară deasupra ei, și dădură de o secretară zâmbitoare.

— Domnișoară Adams, el e Mark Tanner, rosti Linda. Începe cursurile de azi. Secretara dădu din cap.

— Tatăl tău m-a sunat săptămâna trecută, îi zise ea fetei, apoi se întoarse spre Mark. Ți-ai adus cumva și dosarul cu tine?

Mark clătină din cap, gest care n-o descurajă pe secretară.

— Atunci completează chestiile astea și eu o să le introduc imediat în calculator.

Împinse un mic teanc de formulare în fața lui Mark, apoi dădu drumul terminalului de computer de pe birou] ei. Bătu ceva cu degetele și câteva clipe mai târziu intră în funcțiune o imprimantă de lângă perete.

— Ne vedem la prânz, promise Linda.

Dispăru, lăsându-l pe Mark ocupat cu completarea numeroaselor chestionare și formulare prin care avea să fie înscris ca elev la liceul din Silverdale.

Jumătate de oră mai târziu, Shirley Adams parcurse cu privirea foile umplute de Mark și-i înmână un alt teanc.

— Te duci cu acestea la sora medicală, două uși mai încolo, pe stânga, apoi, după ce termini acolo, te întorci aici. Până atunci o să-ți facem un orar.

— D-dar cum rămâne cu fotografiile? întrebă, ezitând, Mark. În San Marcos îmi cereau una în fiecare an.

Shirley Adams zâmbi cu toată gura.

— O să ți-o facem aici și pe asta.

— Vreți să spuneți că aveți și cameră obscură?

Domnișoara Adams păru surprinsă.

— Aici e Silverdale, rosti ea. Avem tot ce ne trebuie.

*

Îmbrăcat numai cu un șort cu două numere mai mare decât purta el obișnuit, Mark se afla pe cântar, când în oficiul sorei medicale intră Robb Harris. Acesta privi indicația aparatului, apoi îi zâmbi afectat lui Mark.

— Cincizeci și două? se miră el. Ești mai pricăjit decât eram eu când am venit aici.

Înainte ca Mark să poată face vreun comentariu, Robb se răsuci spre soră.

— Antrenorul vrea să mă duc la clinică în dimineața asta. Puteți să-mi scrieți o trimitere?

— Imediat, replică sora, nedezipindu-și privirea de pe agenda în care nota caracteristicile lui Mark: înălțimea, tensiunea arterială, capacitatea pulmonară, reflexe și o mulțime de alte detalii legate de starea lui de sănătate.

— Ar fi bine să scrieți una și pentru Mark, continuă Robb, lăsându-se să cadă pe un scaun și întinzându-și picioarele în față. Pariez că doctorul Ames l-ar pune la punct cât ai clipi din ochi.

Mark se încruntă.

— Doctorul Ames? Cine mai e și ăsta?

— De la clinica sportivă. Nu ți-a povestit taică-tău despre el?

Mark clătină din cap. Simțea deja un început de nod în stomac.

— Se află la câteva mile în afara orașului. E o tabără sportivă de vară, în care vin copii din toată țara. În restul anului o folosim noi.

Mark se holbă la Robb.

— O folosiți pentru ce?

— Antrenament, răspunse sec, Robb.

În ochi îi revenise aceeași expresie de dispreț care îl duruse pe Mark duminică.

— Doctorul Ames știe cam totul despre medicina sportivă și are tot felul de echipamente speciale. E haios.

Sora interveni, uitându-se drept în ochii lui Mark.

— Unde mai pui că băieții primesc liber de la cursuri când îi trimite acolo antrenorul.

— Liber de la cursuri? repetă Mark. Numai ca să vă duceți și să vă antrenați pentru football?

— Și pentru baschet, și pentru baseball, replică Robb. Mark se încruntă.

— Și ce ți s-a întâmplat de ai fost trimis acolo azi?

Robb dădu din umeri.

— Nimic. E o verificare de rutină. Toți cei din echipa de football fac câte una în fiecare săptămână.

— În fiecare *săptămână*! De ce?

Robb dădu ochii peste cap.

— Fiindcă te poți răni jucând football, prostuțule. Isuse, gândește-te ce i s-a întâmplat sâmbătă tipului de la Fairfield. Părea neatins, dar era terminat pe dinăuntru.

Sora lăsă o clipă agenda de o parte, scrise ceva pe o foaie de hârtie și i-o dădu lui Robb, care se ridică și se-ntinse leneș, apoi îi zâmbi lui Mark.

— Ești sigur că nu vrei să vii? îl mai pofti el o dată. E tare plictisitor să stau la un curs de mate.

Mark clătină din cap.

— Cred că eu n-o să am de-a face cu verificări săptămânale câtă vreme nu m-apuc de football.

Robb se uită aspru la el.

— Nu zău? Eu am auzit cu totul altceva, rosti el și dispăru.

Mark rămase cu privirea pironită pe ușa prin care ieșise Robb. Vorbele acestuia îi răsunau încă în minte. Nodul din stomac deveni dureros.

*

Robb Harris pedala încet spre ieșirea din oraș, bucurându-se de căldura soarelui pe care o simțea în spate. Nu se grăbea deloc să ajungă la destinație. Țăsta era unul dintre avantajele faptului că făcea parte din echipa de football. Nu trebuia niciodată să te grăbești să ajungi undeva, în afara cazurilor când aveai antrenament, și puteai conta, cel puțin o dată pe săptămână, pe o jumătate de zi liberă de la cursuri. Bineînțeles, însă, că trebuia să iei note bune — Phil Collins era un adevărat fanatic în legătură cu asta. Dacă alunecau sub calificativul B (sistemul de apreciere american cuprinde note de la A - echivalentul românesc „foarte bine”; la F - echivalentul românesc „foarte prost” — n.tr.) erai dat afară din echipă. Numai că, fiind în echipă, profesorii erau întotdeauna gata să te ajute, așa că nu era mare scofală să iei o notă bună. La finalul liceului, cei mai buni jucători din Silverdale își puteau alege întotdeauna colegiul la care vroiau să se ducă.

Poate nu reușeau mereu să obțină burse acolo, dar beneficiau fiecare de o șansă.

Inspiră adânc aerul de munte, bucurându-se de oxigenul care-i umplu plămânii.

Aici nu era ca-n San Marcos. De la șapte ani, aproape fiecare respirație însemnase un chin. Își amintea încă de panica teribilă care-l apuca de la

începutul unui atac de astm, de frica neputincioasă, cumplită, pe care o simțea în timp ce căska gura mare, ca un pește pe uscat, după aer. După ce sosise aici, timp de câteva luni, lucrurile stătuseră la fel. Apoi începuse să meargă la doctorul Ames, și fusese pus la un regim de exerciții.

În primele șase săptămâni le urâse. După aceea, însă, tusea a început să-l lase și el a început să se simtă mai bine. Câteva luni mai târziu, după ce luase în greutate și fusese nevoit să-și cumpere alte haine, își spusese că meritase efortul.

După asta, cu două veri înainte, taică-său îl luase cu el pe terenul de football, deși știa că băiatul lui nu mai practicase niciodată acest sport. La început se simțise neîndemânatic și prost, dar, pe măsură ce a trecut timpul, jocul s-a prins de el. Pentru prima dată în viața lui începea să se simtă precum ceilalți.

Se gândi că era posibil să i se întâmple ceva asemănător și lui Mark. Doar că acesta nu dădea nici un semn că i-ar păsa dacă se potrivește cu restul lumii sau nu. Robb înjură printre dinți când își aminti cât de mândru fusese Mark de iepurii lui cu două zile înainte.

Isuse, asta era o treabă de țânc. Dacă ar fi aflat ceilalți despre chestia asta, Mark ar fi încurcat-o rău de tot.

O coti pe aleea îngustă, care urca dealul, și ajunse la porțile clinicii sportive, aruncând din fugă o privire inscripției pe care o știa atât de bine:

ROCKY MOUNTAIN HIGH

Mens Sana în Corpore Sano

Robb credea totuși că era o denumire tâmpită, dar nu fusese niciodată în stare să-l convingă pe Marty Ames că nici unuia dintre copii nu-i mai păsa de vechiul cântec al lui John Deurer.

Porțile erau deschise. Robb intră și-i făcu semn cu mâna grădinarului care tundeia iarba de pe terenul de joc din dreapta. Își puse bicicleta în rastelul de lângă intrare și împinse ușa de sticlă. Holul era larg și aerisit, mobilat confortabil. Pe timpul verii, acest hol servea drept loc de întâlnire tinerilor care se adunau acolo din toate colțurile țării. În timpul anului școlar, însă, era pustiu. Robb traversă grăbit, apoi coti la stânga, trecu de sala de mese, și intră în sala de așteptare de lângă cabinetul doctorului Martin Ames. Din spatele teancurilor de hârtii de pe biroul ei, Marjorie Jackson îi zâmbi. Era o femeie de vârstă medie, al cărei titlu era de asistentă a Directorului. Așa cum știa toți băieții, ea era cea care se ocupa cu administrarea cotidiană a taberei, ajutată fiind doar din când în când de șeful ei.

— E în camera de vâslit, rosti ea fără ca Robb să întrebe ceva.

Se uită la ceasul de pe perete și adăugă:

— Și ai întârziat zece minute.

Înainte ca Robb să se scuze, ea se întoarse la treburile ei, ignorându-l intenționat. Ușor stingherit, Robb se răsuci pe călcâie și plecă din birou. Traversă în goană sala de mese și bucătăria, către aripa sălilor de antrenament din spatele clădirii. Marjorie l-ar fi putut ierta pentru cele zece minute, iar doctorul Ames ar putea să se prefacă că n-a băgat de seamă, dar Robb știa că ochii doctorului ar fi păstrat în ei o expresie de durere și nu vroia să-i dea senzația de decepționare.

Precum majoritatea celorlalți băieți din echipă, Robb prefera țipetele lui Phil Collins mai mult decât privirea încărcată de reproș a lui Marty Ames.

În acea zi, însă, doctorul păru că nu observase întârzierea băiatului. Când

Robb ajunsese în sala de vâslit, doctorul înalt și brunet abia catadicsi să-și ia privirea de pe monitorul computerului și să-i zâmbescă un bun-venit.

— Ai făcut un joc bun sâmbătă, rosti el.

Robb dădu, cu modestie, din umeri.

— N-am prea avut ce face. Câteva faze și asta a fost tot.

Ames chicoti.

— Dacă nu îi dai voie celeilalte echipe să țină mingea, apărarea ta face tușa, comentă el glumeț.

Expresia de pe fața lui deveni tăioasă. Era un bărbat arătos, deși nu era chipeș. Nu-i dădea mai mult de treizeci și cinci de ani, cu toate că se apropia de cincizeci. Obişnuia să le spună în glumă băieților că trebuia să tragă din greu ca să fie în aceeași formă bună ca a „pacienților” lui.

— Cum te simți? întrebă el.

— Perfect, răspunse Robb.

Fără a i se spune ceva, se dezbracă și se întinse pe o masă de tratament de lângă zid. Fiind și un bun osteopat, Ames palpă cu dexteritate coloana vertebrală a băiatului, apoi îi comandă să se așeze pe partea dreaptă și să-și ridice genunchiul stâng. Înconjurând pieptul băiatului cu brațele, Ames aplică o lovitură rapidă, dar blândă pe spatele lui Robb. Băiatul simți ceva ca o vibrație când una dintre vertebre reintră la locul ei obișnuit.

— Arată bine, comentă Ames, după care începu să-i înfășoare manșonul tensiometrului pe brațul stâng.

Satisfăcut, făcu un gest cu capul înspre una dintre mașinile de vâslit. După ce-și trase pe el un șort, Robb își ocupă poziția la vâsle. Așteptă, cu răbdare, ca doctorul să-i introducă un ac în coapsă și nici nu clipi măcar când Ames îi găsi vena.

— O să-ți monitorizăm fluxul sangvin azi, anunță el. Robb dădu din cap. Era obișnuit cu procedurile de un an de zile.

În fața lui era un ecran mare, curbat, ale cărui margini depășeau raza lui vizuală. La un semn al lui Ames, Robb începu să vâslească. Cu prima mișcare, ecranul din fața lui se trezi la viață.

Era o imagine a unui râu. Deși semăna prefect cu râul Charles din Boston, Robb știa că e numai o imagine generată artificial de computer, formată pe ecran cu ajutorul a trei proiectoare distincte. De unde se afla el, iluzia era perfectă. Se simți ca și cum stătea într-o ambarcațiune pe apă. La câțiva metri de el vedea alte trei capete care țineau ritmul cu el.

Se aruncă mai îndârjit asupra vâslelor. Imediat, celelalte trei bărci părură că rămân în urmă, până ce și ceilalți vâslași se adaptară ritmului impus de el. Unul dintre ei se apropie amenințător de el.

Robb simți cum îi curgea sudoarea și trase și mai tare de vâsle. Făcu un nou salt în fruntea celorlalți, dar în timp ce două dintre bărci rămaseră mult în urmă, a treia se luă din nou pe urmele lui. Înjurând printre dinți, Robb își reînnoi eforturile.

Stând în fața tastaturii computerului, Marty Ames studie graficele pe care se puteau citi schimbările survenite în compoziția chimică a sângelui băiatului. Nivelul glucozei începu la un moment dat să scadă. Doctorul observă în acea clipă cum sistemul endocrin al băiatului eliberă în organismul lui o doză de adrenalină.

Când aceasta nu se mai remarcă în sistemul circulator al lui Robb, Ames tastă rapid câteva instrucțiuni.

Imaginea de pe ecranul mare se schimbă.

Robb miji, furios, ochii când văzu cum e întrecut de concurentul generat de

computer. Trase mai tare de vâsle, dar începuse să obosească. I se păru că nu mai poate prinde nici un pic de viteză suplimentară. Ridică privirea și observă cealaltă barcă cum îl depășește prin dreapta.

— Nu! strigă Robb.

Își mușcă buzele, mânios, când își dădu seama că pierduse energie prin acel țipăt inutil. Se forță să vâslească și mai rapid. Deja tendoanele de la gât îi ieșiseră în relief. Reuși să prindă din urmă cealaltă barcă.

Pe neașteptate, imaginea de pe ecran dispăru. Se terminase totul.

Se trezi din nou în sala de vâslit a clinicii sportive. Marty Ames îi zâmbea cu o expresie de mândrie pentru Robb.

— N-a fost rău, comentă doctorul.

Venind de la el, era mai mult ca o laudă.

— Cum te-ai simțit?

Robb se sprijini o clipă de vâsle, gâfâind, apoi dădu din cap.

— Nu știu, mărturisi el. Simulatorul ăsta mă prinde în capcană uneori. Știu că nu-i nimic real, dar când o fac, mă ambalez atât de tare încât pot să jur că sunt într-o cursă reală. Iar tipul ăla din barca a treia aproape m-a năucit.

— Și cum de nu te-a învins? se interesă Ames, începând să scoată acul din coapsa lui Robb.

Băiatul zâmbi.

— Pentru că m-am înfuriat pe el, recunosc Robb. M-am înfuriat pe ideea că aș putea pierde.

— Asta-i cheia! exclamă Ames. Mânia ta a eliberat o doză de adrenalină, iar aceasta te-a ajutat să ajungi primul la finiș. Dacă te interesează, adăugă el, aruncând o privire monitorului, l-ai învins cu exact treisprezece sutimi de secundă.

— Nu-i prea mult, comentă Robb, ridicându-se și întinzându-și mușchii obosiți.

— A fost suficient ca să câștigi, însă. O să fie și mai bine. Dacă te ții de treabă, o să fie din ce în ce mai bine.

Câteva minute mai târziu, când se îndrepta spre duș, Robb își dădu seama că se va ține de treabă cu dinții, fiindcă îi plăcea la nebunie să câștige.

Îi plăcea mult de tot.

Mult prea mult.

Charlotte LaConner știa că Chuck n-avea să aprobe ceea ce își pusese în gând ea să întreprindă, după cum era la fel de conștientă că el avea să afle imediat despre demersul ei. La urma urmei, în Silverdale toată lumea știa totul despre oricine. Completând ultimele amănunte ale raportului de cheltuieli pe care îl întocmea pentru divizia de cercetare și dezvoltare, își dădu seama că n-avea să obiecteze față de bârfa existentă într-un oraș atât de mic și de închis. Numai că, din când în când, în zile precum cea de azi, ea ar fi preferat un pic de discreție.

Apăsă tasta de intrare a computerului, așteptă ca mașina să anunțe că raportul a ajuns cu bine în banca de date a computerului central al firmei, apoi își luă liber pentru restul zilei.

Charlotte lucra de numai câteva luni, ca parte a unui experiment organizat de companie, care, dacă avea să fie încununat de succes, avea să le permită femeilor din Silverdale să lucreze cu normă parțială la domiciliu. Până în acea clipă, experimentul se limitase la soțiile bărbaților angajați ai firmei; la el lua

parte un singur bărbat, Bill Tangen, a cărui nevastă, Irene, era expert farmaceutic, lucrând cu normă întreagă, în timp ce Bill se îngrijea acasă de fetița lor. În ceea ce o privea pe Charlotte, programul se derula perfect. Descoperise că-i plăcea să muncească singură și făcea mai multe pe parcursul a numai câteva ore decât reușise vreodată să facă când lucra cu normă întreagă în birourile diviziei. În acea dimineață, însă, îi fusese extrem de greu să se concentreze, iar după ce termină raportul, se hotărî să se odihnească în tot restul zilei.

Gândul i se oprise toată dimineața la Rick Ramirez. Imaginea băiatului rănit n-o părăsise nici o clipă, cu adevărat, de când aflase despre situația lui, deși, cu o zi în urmă, numele lui nu fusese nici o clipă menționat în casă. După ieșirea furioasă a lui Jeff, peste căminul familiei LaConner se așternuse tăcerea.

Nici Chuck și nici Jeff nu vroiau să mai discute cu ea pe această temă.

De fapt această lipsă de interes o deranja cel mai mult. Era clar că soțul și fiul ei dăduseră totul la spate, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Numai că ea nu-l putea uita pe jucătorul de la Fairfield zăcând rănit pe teren, și se trezise de dimineață cu dorința fermă de a se duce la spital ca să vadă cum se mai simțea el.

De ce avea, însă, un sentiment cumplit de vinovăție? Ce putea fi rău în dorința de a vizita un băiat rănit?

Aproape că-l vedea pe Chuck uitându-se la ea cu acea privire specială a lui care o pătrundea în cele mai tainice colțuri ale sufletului, scoțând la lumină cele mai intime gânduri ale ei. Deci era ceva în neregulă cu aceste griji. Îl și auzea, cu vocea lui despre care se spunea că are un „ton logic”: „Dar nu înțelegi? Dacă te duci la spital e ca și cum ai admite că Jeff a fost oarecum responsabil pentru ce s-a întâmplat. Și chiar dacă ar fi fost vinovat, ceea ce nu e adevărat, atitudinea ta continuă să fie greșită. Avocații ar avea o mină de aur dacă ar afla despre o astfel de acțiune”.

Sau nu era vocea lui Chuck pe care o auzea? Oare astea or fi fost vorbele lui, sau era, de fapt, o manifestare a ceea ce simțea ea, undeva în profunzimile sufletului?

Nu mai conta. Că făcea bine sau rău, ea avea să se ducă.

Treizeci de minute mai târziu, forțându-se să nu se uite în jurul ei ca să nu vadă cine ar fi putut-o zări, împinse ușile de la intrarea în micul hol al spitalului districtual și se postă în fața biroului de informații. Din spatele geamului Anne Carson îi zâmbi, apoi dădu ochii peste cap și arătă semnificativ înspre receptorul telefonului de la ureche. De câteva ori, cât timp Charlotte așteptă cu răbdare, Anne își deschise gura să spună ceva, închizând-o, însă, imediat la loc, probabil fiindcă persoana de la celălalt capăt al firului vorbea fără întrerupere. Într-un târziu, Anne puse greoi aparatul în furcă și ridică geamul care separa sala de așteptare de biroul ei.

— Charlotte! Ce te-a adus aici?

I se citea îngrijorarea pe față.

— Nu ești bolnavă, sper?!

Charlotte negă din cap.

— Eu... În fine, am vrut să aflu ce face băiatul ăla, Ramirez. De la Fairfield?

— Mă tem că nu e prea bine, oftă Anne, forțându-se să zâmbească. E-n camera trei, în josul holului.

Ezită o clipă, dar, înțelegând zbuciumul celeilalte femei, continuă:

— E împotriva regulilor, dar poți să arunci o privire dacă vrei.

Pe coridor Charlotte își încetini pașii. Se opri în fața ușii, pe jumătate deschise, de la camera băiatului. Își adună tot curajul, deschise ușa larg și pași

înăuntru. În cameră se aflau două paturi, dar numai unul dintre ele era ocupat. Acoperit cu o pătură subțire, cu capul rigidizat într-o brățară metalică, cu ochii închiși, Rick Ramirez zăcea nemișcat, de o manieră care îi spuse Charlottei că băiatul nu dormea. Înaintă lângă el și-i privi fața. Peste unul dintre ochi se odihnea o șuviță de păr negru. Din instinct, Charlotte întinse mâna să i-o dea la o parte.

— Nu-l atingeți! rosti o voce în spatele ei.

Surprinsă, Charlotte se întoarse și se trezi în fața unei tinere frumoase, care n-ajunsesese să aibă treizeci de ani și care ieșise din baia aflată între acea încăpere și o alta, alăturată.

— Vă rog, continuă femeia. Mă descurc singură.

Se duse lângă pat. Charlotte se dădu la o parte. Mângâind cu blândețe obrazul băiatului, femeia dădu cu atenție șuvița de păr la o parte. După asta își ridică privirea și se uită în ochii Charlottei.

— Cine sunteți? întrebă ea.

— Charlotte LaConner. Eu... fiul meu Jeff LaConner. A jucat în meciul...

În acea clipă, în ochii tinerei femei se citi mânia.

— Știu cine e, rosti ea. E băiatul care l-a rănit pe fiul meu. Eu sunt Maria Ramirez, adăugă ea, pe un ton de-a dreptul provocator.

Charlotte înghiți nodul din gât. Se lupta să-și stăpânească emoția.

— Eu... eu am venit să văd cum se simte fiul dumneavoastră.

Vorbea încet, ca o șoaptă ceva mai tare.

— O să se facă bine?

Ochii Mariei Ramirez se umplură de lacrimi. Când vorbi, însă, reuși să-și păstreze controlul asupra vocii.

— Nu, răspunse ea. N-o să se facă bine. S-ar putea să nu mai poată umbla niciodată.

Deși o văzu pe Charlotte că tresare la auzul acestor cuvinte, Maria îi dădu mai departe:

— S-ar putea să și moară, doamnă LaConner. S-ar putea ca fiul dumneavoastră să-mi fi ucis băiatul.

Charlotte închise ochii, ca și cum gestul ar fi pus-o la adăpost de învinuiri. Când îi deschise, tânăra continua s-o privească fix.

— P... pot face ceva? șopti Charlotte. Orice?

Maria Ramirez clătină din cap. Atunci Charlotte făcu un pas în față și întinse mâna ca și cum ar fi vrut s-o atingă pe cealaltă femeie, dar Maria se dădu iute înapoi. Charlotte se întoarse, în tăcere, să plece. Când ajunse la ușă, Maria o opri.

— Opriți-l, doamnă LaConner. Opriți-l pe fiul dumneavoastră să mai joace. Dacă n-o va face, va răni și pe altcineva.

Charlotte se răsuci pe călcâie și dădu din cap.

— O s-o fac, doamnă Ramirez. Să fiți sigură de asta. Jeff a jucat ultimul lui meci.

Când ieși din spital, însă, și fu inundată de lumina orbitoare a soarelui de prânz, Charlotte se întrebă dacă se va putea ține de promisiune. Avea douăzeci de ani de când era măritată cu Chuck, și tot se mai certa cu el. Întotdeauna rațiunea lui învinsese emotivitatea ei.

*

Blake Tanner își petrecuse dimineața făcând un tur al uzinei împreună cu Jerry Harris. Uluirea lui crescuse de fiecare dată când văzuse ceva nou.

De dimineață, când sosise, fusese surprins de aparenta lipsă a securității clădirii. Jerry îl lămurise rapid cum stătea, de fapt, situația:

— Camerele de televiziune te-au luat în vizor de la o distanță de un sfert de milă. În memoriile computerelor există deja o descriere a mașinii tale și a numerelor de înmatriculare, ca și o reproducere după o poză de-a ta. Pe lângă asta, avem o serie întreagă de alarme îngropate în jurul clădirii ca și sisteme de rezervă în cazul în care e vreunul suficient de deștept ca să decupleze rețeaua principală de alimentare. N-am avut niciodată vreo problemă. În toți anii ăștia de când ne aflăm aici, n-a existat nici măcar o tentativă de a penetra în clădire prin efracție.

Jerry Harris vorbise ca și cum TarrenTech era o fortăreață, iar el era ofițerul care o comanda. Făcând turul clădirii, Blake își dădu seama că o asemenea comparație era justă. Decepționam de mic când era văzut din afară, imobilul se întindea pe patru niveluri sub sol.

— N-are nici un sens să alertăm lumea în legătură cu ceea ce facem aici, explicase Jerry, chicotind ușor.

Intrară mai întâi în secția de software, unde un grup de programatori de frunte, îmbrăcați toți cu uniforme, lucrau la terminale de computer sau schimbau cuvinte șoptite în acea pășărească ciudată a programatorilor pe care Blake nu fusese niciodată capabil s-o înțeleagă.

— Aici lucrează o echipă de inteligență artificială, rosti Jerry ca replică la privirea interogativă a lui Blake. Suntem cu mult înaintea tipilor din Palo Alto și Berkeley, dar, bineînțeles, că ei n-o știu. De fapt, ei cunosc doar că noi lucrăm la un nou sistem de operare care să întrecă Microsoft-ul.

Blake dădu din cap. Auzise și el zvonurile și începuse deja să elaboreze o strategie de marketing.

— Numai că, îi dădu Jerry mai departe, zâmbind cu toată gura, tot ce s-a auzit nu e decât un rahat.

Blake icni. Șeful lui izbucni într-un hohot de râs.

— Chiar ai crezut că Ted Thornton ar putea fi atât de tâmpit încât să-i concureze pe cei de la Microsoft pe terenul lor? Noi am fost cei care am lansat zvonul și l-am împrăștiat ca lumea trimitând câțiva tipi în Berkeley și Palo Alto.

Ochii începură să-i scânteieze de mândrie și amuzament.

— Pretextul pentru care au părăsit TarrenTech a fost acela că s-au plictisit de sistemele de operare și și-au dorit să lucreze în domeniul inteligenței artificiale. Ca atare, acum avem oamenii noștri în ambele locuri și nici unul n-a fost prins încă.

Blake dădu, îngrijorat, din cap. Plecară mai departe printr-un labirint de laboratoare. Într-unul dintre ele se experimentau superconductoare pe baze ceramice. În altele se experimentau noi forme de tehnologie sub gaz. În cele din urmă, intrară în laboratoarele farmaceutice și întâlniră, în sfârșit, un om de pază. Deși nu le ceru nici un document de identificare, acesta îi privi cu atenție cât timp își puseră pe ei halatele de protecție și-și acoperiră fața cu măști.

— Bineînțeles că asta nu înseamnă cine știe ce protecție dacă se pierde ceva pe aici, rosti Jerry, dar e mai bine decât nimic. În plus, etanșeziările noastre sunt cele mai bune. În cinci ani de zile n-a scăpat nici măcar o insectă. Nici măcar în cadrul laboratorului.

— Insectă? se miră Blake, ezitând în fața ușii. Ce se întâmplă acolo?

— Se fac cercetări. La modă e acum SIDA, dar suntem implicați într-o mulțime de alte chestii. Nu trebuie să-ți faci griji cu SIDA; în condițiile de aici n-ai cum să fii expus la ea: Haide.

Deschise primul rând de uși duble. Imediat ce trecură de ele, ușile se

închiseră automat, sigilându-l într-un fel de anticameră. O clipă mai târziu se deschise și cel de-al doilea rând de uși. Pătrunseră în laborator. Jerry începu să explice, cât putea mai bine, ce se petrecea acolo, dar când ajunse la ADN și ingineria genetică, Blake se zăpăci complet.

— Și acum, anunță Jerry Harris o oră mai târziu, când ajunseră înapoi la parter, ajungem la partea mea favorită din întregul complex.

Împinse o ușă și intrară într-o încăpere lungă, luminată de razele soarelui. De-a lungul unuia dintre pereți se aflau numai cuști, una lângă alta.

— Camera animalelor, rosti Jerry, cu o nuanță de emoție în glas ce-l făcu pe Blake să tresară.

Harris zâmbi, fericit ca un copil.

— Simt nevoia să vin aici de cel puțin de trei ori pe zi, mărturisi el.

Porniră încet de-a lungul șirului de cuști. Aproape la fiecare dintre ele, Jerry se opri ca să le șoptească ceva șoarecilor, șobolanilor sau cobailor din ele. Puțin mai târziu ajunseră la o cușcă plină cu iepuri albi. Jerry deschise ușa și scoase, cu grijă, una dintre rozătoare. O mângâie blând cu palmele, amintindu-i lui Blake de propriul lui fiu. Jerry păru că-i citește gândul.

— Mark a fost cel care mi-a dat ideea. Mi-au plăcut întotdeauna cobaii lui Robb, dar iepurii au ceva în ei care mă mișcă. Cred că e din cauză că par întotdeauna atât de prietenoși.

Blake se încruntă, ușor nedumerit.

— Dar sunt animale de laborator, nu-i așa?

Privirea lui Jerry deveni o clipă opacă, apoi își reveni la strălucirea dinainte.

— Încerc să nu mă gândesc la asta, se confesă el încet. Încerc să nu mă atașez de nici unul, dar, uneori... ei bine...

Se smulse din transă și introduse iepurele la loc.

— Haide să ne uităm la maimuțe.

Se deplasară către capătul încăperii unde o mică trupă de babuini sporovăiau între ei într-o cușcă mare, dotată cu ramuri de copac, bare de cățarat și liane din sfoară. La apropierea oamenilor, animalele tăcură, privindu-i pe cei doi cu ochi îngrijorați și suspicioși până ce atenția li se îndreptă din nou asupra propriilor lor ființe și, ca și cum studiul făcut le-ar fi satisfăcut, reveniră la chițăiturile și murmururile lor.

— Știi că sunt în stare să recunoască oamenii? rosti încet, Jerry. Se uitau să vadă dacă vreunul din noi e tehnicianul de la laborator. Și-au dat seama că asta ar fi însemnat ca una dintre ele să fie luată și să nu mai fie adusă înapoi. M-am gândit la un moment dat să pun de fiecare dată pe altcineva s-o facă, dar m-am temut că astfel, vor avea teamă, față de oricine.

Studiară maimuțele câteva minute în tăcere, apoi Jerry Harris se răsuci pe călcâie.

— Ei, cred că-i timpul să mergem, nu? oftă el.

Nu făcură mai mult de cinci pași când auziră un țipăt îngrozitor de pură furie animalică. Amândoi se întoarseră instantaneu și zăriră un mascul voinic — mai mare cu cel puțin o treime față de ceilalți — cum se întinde și apucă un alt mascul, mai mic, de gât. Cu ochii, scânteind de furie, cel mare își înfipse dinții în umărul celuiilalt apoi începu să-l scuture, în timp ce victima scâncea agonizant.

Blake se holbă șocat la întreaga scenă, dar Jerry Harris întinse de îndată mâna și atinse un buton de pe perete. O alarmă începu să sune tare. Imediat se deschiseră ușile de la intrarea în încăpere și își făcură apariția trei asistenți, venind în fugă spre ei.

— Furtunul! strigă Harris. Aduceți furtunul!

Doi asistenți se îndreptară spre cușcă, iar cel de-al treilea se răsuci pe călcâie și se făcu nevăzut. Câteva clipe mai târziu reveni, strângând în mâini capătul unui furtun de incendiu, care șerpuia în spatele omului.

Maimuța mai mică se afla deja în comă. Din artera deschisă în gât sângele țâșnea ca o cascadă. Cea mare, însă, aparent uitând de lichidul roșu etic cu care fusese mânjită, continua să scuture, furioasă, corpul celeilalte.

În cele din urmă, atacatorul dădu drumul trupului inert al victimei sale și o lăsă să cadă la podea. După asta, înșfăcă de picioare creatura moartă și începu să facă un cerc în aer cu trupul ei, zdrobindu-i țeasta de barele cuștii.

Luptându-se cu greață, Blake își întoarse fața de la macabrul spectacol. Cu fața pământie și cu fălcile strânse, Jerry Harris continuă să privească, dirijând activitățile celor trei asistenți.

— Dați drumul la apă, strigă el. O să-i dea drumul imediat ce-l veți lovi.

Șuvoiul de apă îl năuci pe asistentul care ținea de capătul furtunului. Precum prevăzuse Harris, maimuța mai mare, țipând încă de furie, dădu drumul victimei sale, și fu ținută de barele cuștii.

În timp ce asistentul cu furtunul ținu animalul imobilizat în bătaia șuvoiului, un alt asistent trase rapid cu o pușcă cu tranchilizante în creatura înfuriată. La nici trei secunde după aceea, maimuța se prăbuși pe podeaua cuștii.

— Isuse, icni Blake. Ce dracu' s-a petrecut aici?

Harris ezită o clipă, cât timp își recăpătă controlul de sine. Asistenții se apucară să mâne celelalte animale către zonele speciale de dormit dinapoia porțiunii centrale a cuștii, astfel ca să poată recupera corpurile celor două maimuțe prăbușite. Harris îl luă pe Blake de braț și-l conduse spre ușă.

— Se întâmplă uneori, rosti el, cu voce tremurătoare. Cu un animal ținut în cușcă se petrece câteodată ceva. Ani de zile poate părea normal și, dintr-o dată, îl apucă pandaliile.

Se uită fix la Blake.

— N-ai văzut niciodată cum se agită felinele alea mari la grădina zoologică? Mai ales dacă sunt ținute în cuști mici? Ei bine, eu nu cred c-o fac doar pentru mișcare. După mine ele o iau în clipele alea razna. Ar prefera să moară.

Blake se hotărî să replice abia când ajunseră înapoi în biroul lui Jerry Harris:

— Dacă simți așa, atunci cum suporti să știi că toate animalele de acolo o să moară în laboratoarele noastre?

Harris reuși să schițeze un început de zâmbet.

— Asta mi-e meseria, rosti el cu o nuanță de amărăciune în voce. Îmi tot spun că cercetările pe care le facem și viețile pe care le-am putea salva merită sacrificarea acelor animale.

Blake medită o clipă, apoi încuviință.

— Bun, și eu ce-o să fac aici? Întrebă el într-un târziu. Din câte văd nu prea ai nevoie de un om care să știe marketing.

Aparent ușurat că se schimbase subiectul, Jerry Harris îi dădu, peste birou, un dosar lui Blake.

— O să ai multe de făcut, rosti el. O să trebuiască să cunoști tot ce se petrece aici, și chiar dacă nu înțelegi tehnologiile, pe care nu le înțeleg nici eu în întregime, o să trebuiască să știi ce se încearcă să se producă. Tu te-ai descurcat întotdeauna bine cu oamenii, Blake, și, îți place sau nu, asta înseamnă de fapt marketingul. Trebuie să demonstrezi oamenilor că au nevoie de ceea ce posezi tu. Pe lângă asta, aici o să te ocupi și cu ceea ce se numește „relații publice”. Poți să începi chiar cu asta.

Harris făcu un semn înspre dosar și Blake îl ridică de pe birou. Îl deschise și constată, cu surprindere, că era un dosar medical.

Era dosarul lui Ricardo Ramirez.

Nedumerit, Blake Tanner se uită interogativ la Jerry Harris.

— TarrenTech o să suporte toate cheltuielile de spitalizare ale băiatului rosti Harris. Ia asupra ei totul: operații chirurgicale, specialiști, fizioterapeuți.

Blake zâmbi acru, convins că înțelesese.

— Conform ideii că oricum nu va costa mai mult decât un proces, nu? comentă el.

Spre surprinderea lui, Harris clătină din cap.

— Nu va fi nici un proces, zise el. Nu există un temei legal. E evident că a fost un accident.

Se sprijini de spătarul fotoliului și își duse mâinile la ceafă.

— Suntem într-o situație specială, Blake. Când am sosit noi aici, Silverdale era un cătun. TarrenTech a schimbat totul. Am reconstruit orașul din temelii, până la nivel de școli și biblioteci. Am întâmpinat ceva rezistență la început, dar i-am rugat pe localnici să aibă încredere în noi, și ei au acceptat. Nu le-am înșelat niciodată această încredere. Arată înspre dosarul din mâinile lui Blake.

— Din punct de vedere legal, nimeni din Silverdale nu e responsabil pentru ce i s-a întâmplat băiatului. Asta, însă, n-o să-l ajute, nu?

Blake se agită pe scaun, brusc stânjenit din cauza gândurilor cinice pe care le avusese cu câteva clipe înainte.

— Nu, aprobă el. Nu cred c-o să-i fie de prea mare ajutor.

Harris adoptă un ton autoritar.

— Atâta vreme cât eu și compania suntem implicați într-un accident petrecut aici, avem o responsabilitate morală. Vom avea grijă de Ricardo Ramirez, și asta fără a ne uita la bani. O să primească tot ce are nevoie, cât timp are nevoie. Compania e pregătită chiar să-i plătească o pensie permanentă de întreținere.

Îl privi în ochi pe Blake.

— Mama lui spune că Rick vrea să devină doctor. Are note foarte bune și se pare că are și înclinații către așa ceva.

Făcu o nouă pauză, apoi continuă:

— Amintește-ți mereu de asta când te vei gândi cum să-i faci pe alții să aibă încredere în tine. În ce-l privește pe Rick, cred că el s-ar fi ocupat de maică-sa enorm. În eventualitatea că nu va putea, o s-o facem noi.

Blake Tanner clipi din ochi. Implicațiile vorbelor lui Jerry Harris puteau fi considerabile.

— Ai discutat cu Ted Thornton despre chestia asta? se interesă el.

Harris zâmbi.

— N-a fost nevoie. Asta e chiar politica lui Ted. Întâmplător, sunt de acord cu ea în proporție de sută la sută. Orașul ăsta a fost făcut de TarrenTech. Într-un fel sau altul suntem responsabili pentru tot ce se petrece aici, și n-o să evităm să ne asumăm această responsabilitate.

La plecarea din biroul lui Jerry Harris, Blake Tanner simți un fel de respect față de compania și de oamenii pentru care lucra. Începea să bănuiască că Silverdale nu era o simplă haltă pe drumul carierei sale.

Avea senzația că orașul îi va schimba viața cu totul.

*

După școală, Mark Tanner descoperi că avea să se ducă singur spre casă. O așteptase în fața clădirii douăzeci de minute pe Linda Harris. Tocmai dăduse colțul când ușa de la vestiarul băieților fusese dată cu putere de perete, lăsând

să iasă la iveală componenții echipei de football, îmbrăcați în echipamente de antrenament. Îl strigase pe Robb Harris, dar acesta nu-i răspunse, fie că nu-l auzise, fie că-l ignorase intenționat. Când vroise să strige din nou a apărut antrenorul. În clipa aceea Mark își dăduse seama că era posibil ca nici una dintre presupunerile lui să nu fie adevărate, căci, apropiindu-se de jucători, aliniați perfect în formație, el se opri brusc și se uitase urât la unul dintre băieții din spate.

— Cincizeci de flotări! comandase el răstit. Acum!

Mark privise cum se aruncase băiatul, practic instantaneu, la sol și cum începuse să-și împingă trupul în sus și în jos. Mark înțelese ce infracțiune săvârșise acel jucător abia când el efectuase deja peste zece flotări.

Îi făcuse semn cu mâna uneia dintre fetele de la echipa de susținătoare, aflate la mijlocul antrenamentului lor pe un teren alăturat.

— Sfinte Sisoe! murmură Mark în barbă.

Se răsuci pe călcâie să plece, dar o auzi pe Linda strigându-l. Ridicând privirea, o văzu făcându-i semn cu mâna.

— Bună, răspunse el.

Porni spre locul unde se afla ea alături de alte trei fete și de doi băieți.

— Te căutam, mărturisi Mark.

— Trebuie să-i susțin, rosti Linda ca o scuză. Iar după asta trebuie să mă duc la bibliotecă. Vrei să mă aștepți?

Mark clătină din cap.

— Nu pot. Mama are nevoie de mine la despachetat.

Ezită o clipă, apoi reveni:

— Și trebuie să-i susții în fiecare zi?

Linda zâmbi și dădu din cap.

— Trei zile pe săptămână și o ședință în seara dinaintea unui meci.

Privirile li se întâlniră o clipă. Simțind cum se înroșește, Mark se întoarse.

— Ei bine, ne vedem mâine atunci, mormăi el.

N-o văzu pe Linda zâmbindu-i, după cum nu-l văzu nici pe Jeff LaConner care se opri pe teren și se uita fix în direcția lui.

În loc să se ducă drept spre casă, Mark se hotărî să parcurgă strada Colorado către zona comercială, să se învârtă un pic pe acolo, apoi s-o ia pe scurtătură către Telluride Drive. Merse încet, admirând fiecare casă pe lângă care trecea și evaluând cu ochii minții fiecare detaliu, de stil arhitectonic care ar fi meritat să fie immortalizat în fotografii. Imediat se decise că aproape fiecare casă merita o poză.

Arătau toate ca niște tablouri din calendare.

Rumegă un pic ideea, gândindu-se ce trebuia făcut ca să se apuce să vândă poze pentru calendare.

Un sfert de oră mai târziu ajunse la micul grup de clădiri ce înconjurau o piațetă, cunoscute sub numele de „centrul” orașului. Și această zonă părea desprinsă dintr-un alt secol. Era o adunătură de clădiri de sine stătătoare, construite, în majoritatea lor, dintr-o structură de lemn ce-i reamintea lui Mark de filmele western. La marginile caldarâmului îngust al străzii se ridicau, cu numai câteva palme mai sus, trotuare de lemn ce uneau clădirile între ele. În spatele unuia dintre magazine se întindea o zonă mare de parcare. Strada părea că e folosită numai de pietoni și de câțiva câini care stăteau la soare în mijlocul drumului. Mark se opri să scarpine unul dintre câini. Când se ridică, văzu un magazin de aparate foto. Deasupra ușii stătea scris cu litere albastre, strălucitoare: SPALDING'S. Magazinul era mic și înghesuit în micul spațiu dintre un magazin de computere și un bufet-expres.

În acel moment îi veni o idee.

Dacă își găsea o slujbă după orele de școală, taică-său n-ar mai fi putut insista să facă sport.

Își îndreptă spinarea, își băgă cămașa în pantaloni și intră în micul magazin. De dincolo de tejghea îi zâmbi larg un bărbat cu un aer prietenos, păr cărunt și ochelari cu ramă metalică.

— Cu ce-ți pot fi de folos? Întrebă el.

— Sunteți domnul Spalding? îl chestionă Mark.

Omul dădu din cap.

— Nimeni altul. Și mătăluță cine ai putea fi?

— Mark Tanner. Tocmai m-am mutat în oraș și m-am întrebat dacă n-aveți nevoie de vreun ajutor. Numai jumate de normă, după școală și poate în week-end-uri.

Henry Spalding își arcui sceptic, sprâncenele. Preț de o clipă, Mark crezu că-avea să fie refuzat. Spre surprinderea lui, Spalding înclină, gânditor, capul.

— Ca să fiu sincer, zise el, mă gândeam să-mi iau un ajutor. Vine sezonul de schi și asta înseamnă întotdeauna lume multă. Vine apoi și Crăciunul... Da, de ce nu?

Privirea i se înăspri ușor.

— Dar am nevoie de tine seara.

Mark își făcu repede socotelile. Ce mai conta? Dacă avea să lucreze serile, trebuia să-și facă lecțiile după-amiaza.

— În regulă, rosti el. E perfect.

Spalding dispăru în micul oficiu din spatele magazinului și se întoarse cu o cerere de angajare tip, boțită și pătată.

— Ce-ar fi să completezi asta și vorbim dup-aia? îl îndemnă el pe Mark, dându-i foaia de hârtie.

Mark pescui un pix de la fundul ghiozdanului. Spalding se uită curios la el.

— În ce echipă joci? se interesă bărbatul. Mi se pare că ești prea scund pentru football. Tennis? Sau baseball?

Mark clătină din cap nedezlipindu-și privirea de pe cerere.

— Nu fac parte din nici o echipă, explică el. Sunt... mă rog, cred că sunt mult mai priceput la fotografii decât la sport.

Pe neașteptate, mâna domnului Spalding apăru în raza vizuală a lui Mark și-i smulse cererea din față.

— Nu ești în nici o echipă? se miră omul.

Mark își înălță privirea și-l văzu pe Spalding uitându-se reprobator la el.

— N... nu, murmură Mark. De ce?

— Pentru că asta înseamnă cu totul și cu totul altceva, îl lămură Spalding. Suntem în Silverdale, fiule. Aici noi ne sprijinim echipele sportive. Asta înseamnă și asigurarea ca membrii lor să aibă prioritate la slujbele cu program redus.

Văzând expresia de dezamăgire din ochii lui Mark, bărbatul încercă să îndulcească pastila:

— Îți propun ceva. Eu o să sun mâine la școală și o să văd ce mai e pe acolo. Poate că nimeni de la echipe n-o să vrea slujba de aici. Dacă va fi așa, atunci ea îți va aparține cu siguranță.

Mark își mușcă buzele și reuși să-i mulțumească lui Henry Spalding, după care își ridică ghiozdanul și ieși din magazin. Simțea că nu va exista niciodată vreo slujbă pentru el la Spalding.

În definitiv, îl auzise, la cursul de fotografiere, pe unul dintre băieții care spusese că își va căuta o slujbă până la debutul sezonului de baseball.

Când coti pe Telluride Drive, Mark începu să se întrebe dacă nu greșise în aprecierea acestui orașel. Cu o săptămână înainte părea atât de excitant...
Acum nu-i mai oferea nici o emoție.

6

Sharon Tanner stătea în fața chiuvetei cu buzele încrețite și sprâncenele arcuite a îngrijorare. Cu toate că patru fripturi o așteptau sfârâind pe grătar, Sharon uitase pe moment de ele și-l urmărea pe Mark care ședea cu picioarele încrucișate pe pajiștea de lângă garaj, privind fix către cușca cu iepuri. Deși îl urmărea îndeaproape de numai câteva minute, era vag conștientă de prezența lui de cel puțin o jumătate de oră. În sine, povestea n-avea nimic neobișnuit în ea; Mark își petrecea de obicei o oră pe zi îngrijind iepurii, mângâindu-i, verificându-le sănătatea sau jucându-se cu ei dându-le drumul prin curte ca Chivas să-i urmărească, încrezător în capacitatea câinelui de a-i aduce înapoi nevătămați.

Acum, însă, se petrecuse ceva. În loc să sară pe lângă Mark și să adulmece lacom cușca, Chivas stătea întins lângă stăpânul lui. Picioarele din față ale câinelui erau întinse înainte și capul lui masiv se sprijinea pe labe. Coadă zăcea adormită pe pământ. Deși părea că doarme, Sharon vedea din bucătărie că își ținea ochii deschiși și-l privea țință pe Mark.

Se părea că Chivas sesizase ceva în neregulă. Gândindu-se mai bine, Sharon își dădu seama că povestea nu era un accident singular, petrecut numai în acea zi. Făcând o retrospectivă a săptămânii, constată că Mark devenise din ce în ce mai tăcut, petrecându-și din ce în ce mai mult timp cu sine însuși. După orele de curs plecase adeseori să hălăduiască pe dealurile din împrejurimi, alături de Chivas, sau stătuse în curtea din spate, de unul singur, holbându-se la cușca cu iepuri. Sharon era convinsă că el nici nu zărea măcar rozătoarele. Era clar că se gândea intens la ceva despre care nu dorea să discute. În clipa în care Kelly intră în bucătărie ca să afle când avea să fie gata cina, Sharon se hotărî să acționeze.

— Peste câteva minute, draga mea, o informă ea pe fiică-sa. Vrei să ai puțin grijă de fripturi în locul meu?

Ochii fetei sclipiră de încântare. Apucă imediat furculița specială de friptură de pe consola de lângă grătar și o înfipse cu pricepere într-unul din antricoate, care tocmai începuse să se rumenească.

— A sosit vremea să le întorc? întrebă ea.

— Din patru în patru minute, răspunse Sharon.

Aruncă o privire asupra grătarului și decise că avea cel puțin cincisprezece minute la dispoziție să discute cu fiul ei. O lăsă pe Kelly singură în bucătărie, ieși în curte și se așeză lângă Mark. Ca și cum ar fi sesizat că sosise cineva în ajutorul stăpânului lui, Chivas se ridică în patru labe, dând din coadă, și-și fixă privirea pe ea.

— Vrei să vorbim? întrebă Sharon.

Mark o privi curios.

— Să vorbim despre ce? Am greșit cu ceva?

— Nu, dar sunt mama ta și știu că te preocupă ceva. Devii tăcut. Tăcerea, însă, nu va rezolva nimic.

Mark trase adânc aer în piept, apoi oftă.

— C-cred că nu sunt convins că-mi place Silverdale, rosti el privind în altă parte.

— Azi e de-abia joi. Te-ai și hotărât, în mai puțin de o săptămână, că nu-ți

place aici? Dar tu erai cel mai surescitat de mutarea noastră, îți amintești?

Mark încuviință posomorât.

— Știu. Și mai știu cât de bine i-a părut lui tati. Chiar și Kelly a încetat cu bocetele după prietenele ei de acasă.

— Iar tu nu vrei să le strici buna dispoziție, nu?

Mark ezită o clipă, apoi dădu afirmativ din cap.

— Cred că așa e, admise el.

Când întâlni privirea mamei, simți nevoia imperioasă să dezlege baierile tuturor tensiunilor acumulate de la începutul săptămânii.

— Toată lumea de aici nu se gândește decât la sport, izbucni el. Nu pot nici măcar să-mi iau o slujbă, mamă, încă nu fac parte din nici o echipă.

Sharon se uită intrigată la el. Despre ce naiba vorbea?

— O slujbă? îl întrerupse ea. De ce ai tu nevoie de o slujbă?

Mark se îmbujoră.

— Eu... ei bine, m-am gândit că tata m-ar mai fi slăbit cu insistențele de a face sport dacă mi-aș fi găsit un serviciu. Adică, dacă aș fi lucrat n-aș mai fi avut timp și de sport, nu-i așa?

Sharon se abținu cu greu să nu izbucnească în hohote de râs. O opri tristețea din ochii fiului ei.

— Bine că n-ai intenții rele, rosti ea chicotind ușor. Trebuie să recunosc că schema ta are toate șansele să funcționeze. Deci care e problema?

Mark dădu din umeri și-i povesti ce pățise luni după-amiază în magazinul foto. Scena se repetase și în după-amiezele de marți și miercuri, când se prezentase la alte posibile locuri de muncă, iar astăzi auzise aceleași vorbe ca ale lui Spalding, repetate la bufetul-expres.

— Ce-am să fac? N-o să pot face parte din nici o echipă, n-o să-mi pot lua nici o slujbă și tata o să înceapă să mă strângă cu ușa.

Rămaseră amândoi fără grai câteva minute, ca și cum tăcerea s-ar fi putut dovedi o soluție în sine. În cele din urmă, Sharon înălță, neputincioasă, din umeri.

— Aș vrea să știu ce să-ți spun, rosti ea. O să încerc să-l opresc pe taică-tău să te preseze atât de tare, numai că știi bine cum e el.

Îl bătu amical pe spate, apoi se ridică în picioare.

— Hai. Mâncarea e aproape gata.

Mark clătină din cap.

— Nu prea mi-e foame. Te supără dacă sar peste cină? Poate că o să mă plimb cu Chivas pe dealuri.

Sharon se gândi o clipă, apoi se decise. „Are aproape șaisprezece ani”, își zise ea. „Trebuie să se descurce singur”.

— Bine, fu ea de acord. Să te întorci, însă, înainte de a se lăsa întunericul. Nu vreau să te rătăcești pe acolo.

Mark îi zâmbi. Schimbarea expresiei de pe fața lui o asigură pe Sharon că luase decizia cea mai înțeleaptă.

— N-o să întârzii. Chiar dacă s-ar întâmpla așa ceva, Chivas o să mă aducă înapoi.

Când Sharon se întoarse în bucătăria de unde Kelly țipa că fripturile aveau să se ardă, Mark și Chivas dispăruseră deja pe alee.

*

Mark uitase de cât timp mergea. Nici măcar nu fusese prea atent la drum. Cu Chivas alergând în fața lui, o luase spre nord până când atinsese marginea

drumului, apoi urmasese cursul șerpuit al râului preț de un sfert de milă până la un mic podeț pentru traversare cu piciorul. După ce trecuse râul dăduse peste o răscruce din care plecau trei cărări în tot atâtea direcții. Alesese pe cea care avea să-l ducă în sus pe deal. Peste douăzeci de minute ajunseseră la limita văii, iar acum începuseră să urce panta muntelui.

Trecerea de la pajiștea presărată cu copaci la rândurile dese de pini, amestecați ici și colo cu plop, se făcu foarte rapid. Tremurând din tot corpul de plăcerea ciudatelor arome care-i stârneau nărilor, Chivas părasea tot timpul cărarea și intra în pădure, dornic să se ia după veverițe, păsări sau oricare altă ființă. Mark se ținu pe cărare, luptându-se cu înălțimile. Ajunse la o curbă în ac de păr și văzu că se afla pe o creastă abruptă ce domina întreaga vale. Din cine știe ce motiv creasta era golașă, având pe ici și colo smocuri de iarbă mătăsoasă din care câprioarele își făceau culcuș noaptea. Îl căută cu privirea pe Chivas, dar câinele nu se zărea nicăieri. După umbra adâncă a pădurii, soarele venea acum cu o căldură plăcută, așa că Mark se lăsă să cadă pe un smoc de iarbă și admiră panorama văii.

Câteva minute mai târziu se întinse pe spate și își închise ochii. Pentru câteva secunde doar...

Primul lucru pe care îl sesiză când se deșteptă fu acela că soarele coborâse sub linia orizontului. Alături de Mark, Chivas mârâia amenințător. Corpul îi tremura din toate încheieturile și se uită fix în zare, cu una din labelle din față desprinsă ușor de sol și cu coada lăsată să cadă ușor curbată.

Mark se trezi de-a binelea și se ridică în genunchi. Mijind ochii, se concentra în direcția privirii lui Chivas, dar nu zări nimic.

Ceva, însă, alertase câinele și-l trezise din somn.

Ce anume?

În acea clipă auzi un sunet.

Era un tânguie pe un ton coborât. La început, Mark nu fu convins că auzise ceva. Își ciuli urechile. Deși mârâitul lui Chivas crescuse în intensitate, Mark auzi cum se schimbă tonalitatea sunetului devenind aproape un țipăt de durere.

De durere sau de furie.

Era un sunet animalic, periculos și feroce. Mark simți un fior pe șira spinării când țipătul se transformă într-un urlet lugubru ce tăie în felii liniștea serii.

O fracțiune de secundă mai târziu urletul încetă brusc, fără a lăsa în urma lui măcar un ecou care să se reverbereze de munți.

Lângă el, Chivas lătră o dată, scurt, apoi tăcu.

Rămaseră amândoi ținându-și locul câteva minute bune, încercând să audă din nou acel sunet, dar nu distinseră nimic altceva în liniștea deplină. Spre vest, cerul căpătă o nuanță rozalie, iar valea începu să fie acoperită de umbre lungi.

— Hai, băiete, comandă Mark, cu voce instinctiv coborâtă la nivelul unei șoapte. Hai acasă.

Se ridică în picioare și apucă din nou pe cărare, prin pădure. În loc să alerge voios pe unde vroia, Chivas rămase acum lipit de stăpânul lui. La fiecare câțiva pași parcurși, câinele se întorcea să privească în urmă, mârâind încet.

Mark grăbi pașii. Începu să se liniștească abia când traversă înapoi podețul și ajunse în decorul familiar al orașului.

*

Linda Harris o privi neliniștită pe Tiffany Welch, în timp ce aceasta inspiră adânc, făcu iute trei pași, sări și ateriză cu măiestrie pe capătul trambulinei. Aceasta o propulsă în aer și Tiffany Welch execută un flip aproape perfect, după

care ateriză, cam nesigur, pe umerii lui Jash Hinsdale și Pete Nakamura. Simțind cum tremură picioarele fetei, cei doi băieți își încordară gleznele ca s-o stabilizeze. Tiffany își întinse brațele în lături și, o clipă mai târziu, își pierdu echilibrul. Le strigă băieților să-i dea drumul și sări în spate, pe saltelele ce acopereau podeaua sălii de gimnastică.

— Am înțeles, rosti ea, citind perfect expresia Lindei. Deci n-a fost perfect. Bine, cel puțin, că m-am ridicat. Fii sigură că la data jocurilor o să fiu în stare să execut figura ca lumea.

Linda dădu din cap.

— Sau o să te trezești cu coloana ruptă. Îți spun eu, Tiff, dacă află doamna Haynes ce vrei să faci, ne omoară pe toți.

— Atunci să nu-i dăm voie să afle, rosti Tiffany. O să exersezi până ce o să-mi iasă bine, și atunci o să-i arătăm noi ei ce putem.

— Mă rog, eu nu mai exersezi în seara asta, anunță Linda.

Se uită la ceas.

— S-a făcut ora nouă și mai am încă să-mi termin tema la algebră. Hai să mergem.

Cele două fete își luară la revedere de la Josh și Pete, fugiră în vestiar, făcură iute un duș și se îmbrăcară.

— Vrei să bem o Coca? întrebă Tiffany cincisprezece minute mai târziu.

Deși aveau părul încă ud, nu-și făceau probleme, fiindcă aerul uscat de munte li-l zvânta rapid.

Linda clătină din cap.

— Nu pot. În afară de algebră, mai am și o compunere la engleză.

— Vacanța Mea de Vară, de Linda Jane Harris? rosti Tiffany cu voce sarcastică. Nu urăști chestiile astea?

Linda chicoti.

— Din păcate acum e mai rău, răspunse ea. Trebuie să descriu într-o mie de cuvinte pe Cea mai Importantă Persoană din Viața Mea.

Imediat, în fața ochilor îi răsări imaginea feței lipsite de orice umor a profesorului de engleză.

— Poate că o să-l descriu chiar pe domnul Grey, continuă ea.

Tiffany dădu din cap.

— Frate-miu a încercat chestia asta cum doi ani. Grey i-a dat un F și l-a pus s-o refacă.

Dădură colțul școlii și o siluetă le ieși pe neașteptate înaintea din umbră. Amândouă fetele încremeniră o clipă, dar auziră o voce.

— Hei! Eu sunt!

Silueta ieși complet la lumina felinarului. Era Jeff LaConner.

— Te așteptam, îi zise el Lindei.

Tiffany o privi pe Linda cu colțul ochiului.

— Ce-ai zice de Jeff? rosti ea. Ai putea să-l descrii pe el în compunerea ta, nu?

Înainte ca Linda să găsească replica potrivită, Tiffany își luă iute rămas bun și porni grăbită înainte, lăsându-i singuri pe cei doi.

Jeff se apropie de Linda și o cuprinse de umeri. Nu era pentru prima dată când proceda așa, dar în seara aceasta, din cine știe ce motiv, gestul o incomoda pe fată. Pricepu destul de repede care era cauza.

Mark Tanner.

Linda se întâlnea cu Jeff LaConner din primăvară. Chiar din vară, însă, deși își petreceau împreună aproape fiecare zi, ea își dădu seama că nu poate defini ceea ce simțea. La început, bineînțeles, fusese fericită că Jeff se interesa de ea,

de vreme ce ea era abia o boboacă, iar el era în clasele finale și o vedetă de football. Pe lângă asta, îi plăceau privirile invidioase pe care le aruncau Tiffany Welch și celelalte colege când Jeff venea să-și ia prânzul alături de ea. Pe măsură ce trecuse vara, însă, Jeff petrecuse din ce în ce mai mult timp cu sportul, lăsând-o din ce în ce mai mult singură. Nu încăpea nici o îndoială că îl plăcea. Problema era, însă, că el nu părea interesat decât de football. Când venea s-o viziteze, jumătate din timp și-o petrecuse cu Robb în curtea din spate, pasându-și mingea unul altuia în vreme ce ea stătea pe verandă întrebându-se de ce mai venise el la ea.

Venise apoi week-end-ul trecut, când sosise Mark în oraș. Sâmbătă, înainte de sosirea lui Robb, îi plăcuse să stea de vorbă cu Mark. Nu vorbiseră despre prea multe lucruri. Îi fusese ușor, însă, să discute cu el fiindcă, spre deosebire de fratele ei sau de Jeff, Mark o asculta. La fel fusese în fiecare dimineață a acestei ultime săptămâni, când merseseră împreună spre școală. Chiar și în pauza de prânz, deși și-o petrecuse mereu cu Jeff, se trezise întotdeauna că-l caută cu privirea pe Mark.

— Mai mergem mâine seară la petrecere? întrebă Jeff. Linda simți cum mâna lui îi strângea umărul. Avea o duritate în voce pe care ea nu-și amintea s-o mai fi auzit înainte.

— M-mîine noapte? repetă ea, cu voce tremurândă. Dar nu m-ai invitat, nu-i așa?

Jeff se opri și se răsuci spre ea. Se aflau la câțiva pași de un felinar. Deși Jeff se afla cu o jumătate de față în umbră, se ghicea clar expresia lui de furie.

— N-am crezut că trebuie s-o fac, răspunse el. Oricum tu ești acolo, eu sunt acolo și întotdeauna ieșim undeva după aia, nu?

— Oare? se trezi Linda că spune, simțindu-se în aceeași clipă ca o idioată.

Bineînțeles că așa era — toată lumea o știa. De ce rostise o asemenea tâmpenie?

Mark Tanner; el era motivul.

— Cum adică, oare? se revoltă Jeff. Doar ești prietena mea, nu?

— N-nu știu, răspunse ea.

Își pierdu brusc autocontrolul și dădu frâu liber gândurilor ce-i treceau prin minte.

— Cred că... ei bine, cred că am stat prea mult împreună...

Și p-asta de ce o mai spusese? Clar, se gândea la Jeff, se întrebase ce simțea în realitate pentru el, dar nu intenționa s-o rupă cu el, nu?

Dar dacă asta își dorea cu adevărat?

Ochii lui Jeff scânteiau de mânie. O apucă de umeri.

— De vină e scârba aia de Tanner, nu-i așa? se răsti el. Dacă rahatul ăsta mic se leagă de tine...

— Termină! șuieră Linda, aruncând priviri în jurul ei cu speranța că nu urmărea nimeni scena. N-are nimic de-a face cu Mark.

Nu era așa, și Jeff părea c-o știe. Mâinile lui o strânseseră mai tare de umeri. Linda simți junghiuri dureroase în punctele în care degetele lui se înfingeau în carnea ei. Chipul lui se afla în plină lumină acum. Avea un aer complet schimbat. Furia îi modificase trăsăturile, iar fața — acea față pe care ea o socotise mereu minunată — i se schimonosise.

— Nu vreau să mai vorbești cu el, se răsti Jeff.

În acea clipă ieși la iveală orgoliul ei. Cine era Jeff LaConner să-i comande ce să facă și cu cine să vorbească?

— Dă-mi drumul, comandă ea. Vorbesc cu cine vreau... Nu-și putu încheia propoziția, căci fața lui Jeff se întunecă de ură oarbă, iar mâinile începură s-o

scutute zdravăn.

Degetele lui intrară adânc în carnea ei. Linda simți ghimpi dureroși săgetând-o în ambele brațe. Capul i se mișcă spasmodic înainte și înapoi și ochii i se umpluseră de lacrimi.

— Încetează! țipă ea. Mă doare! Jeff, oprește-te chiar acum!

Strigătul ei trecu prin valul de mânie care-i înnegura judecata lui Jeff. Îi dădu drumul la fel de brusc precum începuse s-o scutute. Văzu că pe fața ei șiroiau lacrimile. Linda își masă umărul stâng, încercând să calmeze durerea. Jeff o privi, mut, preț de o clipă, apoi se întoarse brusc, lovi cu pumnul într-un copac și o luă la goană cu un urlet ce exprima durere și mânie neputincioasă.

Gâfâind, cu inima bătându-i ca un ciocan, Linda îl urmări cum se face nevăzut în noapte. După o vreme durerea din umăr i se micșoră. Într-un târziu, își relua drumul spre casă. Ce naiba se petrecuse? Jeff nu se comportase niciodată în halul ăsta — niciodată!

În seara asta fusese îngrozită. Și doar nu făcuse nimic rău... Dar dacă el avea de gând să continue așa...

Doamne, dacă avea să se întoarcă?

Grăbi pasul, apoi o rupse la fugă. Când ajunse acasă se grăbi înspre camera ei fără să-și salute părinții. Se hotărâse.

Apucă telefonul și formă numărul lui Mark. Își dădu seama că-l formase din memorie abia când aparatul celălalt începu să sune.

— Doamna Tanner? întrebă ea o clipă mai târziu. Aici e Linda. Pot să vorbesc cu Mark?

*

Era aproape de miezul nopții, dar Mark nu reușea să adoarmă. Stătea în pat de mai bine de o oră și încă nu-și dădea seama cu exactitate ce anume se petrecuse în acea seară. La început, când auzise vocea Lindei, nu fusese prea surprins. Își făcuse pentru prima oară probleme când ea îl invitase la petrecerea de a doua zi și-l întrebase dacă nu vroia să meargă cu ea la un hamburger după aceea. Acceptase fără să se gândească, însă fusese asaltat de întrebări de îndată ce lăsase receptorul în furcă.

De ce îl sunase?

Doar era prietena lui Jeff LaConner, nu?

Chiar și vocea ei sunase ciudat, ca și cum ceva nu era în regulă.

Ulterior trăsese concluzia că maică-sa, îngrijorată de comportamentul lui din acea după-amiază, o sunase pe doamna Harris, și o rugase s-o determine pe Linda să-l sune.

Maică-sa negase, însă, iar Mark era convins că ea nu l-ar fi mințit. Poate că ar fi încercat să-i explice de ce ar fi procedat astfel și ar fi încercat să-l determine să nu refuze o asemenea întâlnire, dar nu l-ar fi mințit.

Cu toate astea, trebuia să fie o întâlnire din milă. Probabil că Lindei îi părea rău pentru el și-l întrebase pe Jeff dacă n-avea nimic împotriva să-l cheme și pe el.

Asta era! Ea vroia să-l ia și pe el împreună cu ei! În atari condiții ar părea idiot dacă s-ar duce!

Fusese cât p-aci s-o sune în acea clipă, dar se răzgândise în clipa în care pusese mâna pe telefon. Linda nu era în stare de un asemenea gest, nu? Medită multă vreme pe marginea acestei întrebări și decise că ea nu era în stare de ceva rău.

Se apucase atunci să-și facă lecțiile, apoi se dusesse la culcare. Și totuși, nici

acum nu pricepea; Linda era șefa echipei de susținătoare și ieșea în oraș cu vedeta echipei de football. Chiar dacă nu era foarte înaltă, îl depășea oricum cu câțiva centimetri pe el. Ca atare, de ce ar fi vrut ea să iasă cu el?

Renunțând la somn, aprinse lumina, se dădu jos din pat și se duse la oglindă.

Costeliv. Nu ofticos, cum îi spusese maică-sa. Era doar costeliv. Pieptul părea îngust, iar brațele erau mult prea slabe.

În fața ochilor îi apăru imaginea lui Jeff LaConner. Exista vreo șansă să arate vreodată ca el?

Și-l aminti pe Robb Harris. Cu trei ani înainte, pe când familia Harris locuia în San Marcos, Robb era la fel de costeliv ca și Mark. Între timp, însă, Robb luase în greutate și arăta acum nemaipomenit.

Poate reușea și el. Își privi nefericit propria imagine.

Nu era vorba numai de Linda. Era vorba de tot ce-l înconjura. Se gândise la asta toată după-amiaza cât hălăduise cu Chivas pe coclauri. Până acum nu recunoscuse nici față de el însuși că reflectase la acest subiect. Acum, însă, nu mai avea rost să țină ascuns.

Se afla în Silverdale și n-avea cum să plece altundeva. Dacă vroia să trăiască aici trebuia să se adapteze climatului general, chiar dacă asta presupunea să înceapă să-i placă sportul.

Și chiar dacă n-avea să-i placă, măcar putea pretinde așa ceva. Se putea duce la meciuri și țipa la fel de tare ca și ceilalți.

Putea să înceapă chiar să facă exerciții. Le practica în sala de gimnastică din clasa a șaptea și le putea relua.

Aici era toată cheia problemei.

Se întinse pe podea, își puse tălpile picioarelor sub ultimul sertar al biroului și își încrucișă brațele sub cap. Trase adânc aer în piept, apoi începu să facă o serie de abdomene.

Spre surprinderea lui, reuși o serie de douăzeci și cinci de flexiuni înainte ca stomacul să înceapă să-l doară puternic. Nu conta. A doua zi avea să facă treizeci, iar în ziua următoare...

Gândurile îi fură întrerupte de un sunet care sfâșie liniștea nopții, reducând instantaneu la tăcere insectele care bâzâiau încet afară.

Era același sunet agonizant, înfiorător, pe care-l auzise mai devreme, în munți.

Numai că acum, în întuneric, avea o rezonanță aparte.

Părea aproape uman...

Charlotte LaConner se uită la ceasul care scânteia, fosforescent, lângă pat. Era aproape unu și jumătate. Lângă ea, Chuck sforăia ușor. Cum putea să doarmă când știa că Jeff nu venise încă acasă? Charlotte se sculă și îmbracă un halat de casă, apoi se duse la fereastră și se zgâi afară. Noaptea era liniștită. O nemișcare blândă învăluia valea, în totală contradicție cu furtuna din sufletul ei.

Fusesse o săptămână rea pentru ea. Cu fiecare zi lucrurile păreau că se înrăutățesc. Totul începuse din seara de luni, când încercase să aibă o discuție logică cu Chuck. El o ascultase cu atenție cât timp îi povestise despre vizita făcută lui Ricardo Ramirez, însă când îi spusese că se hotărâse să-l retragă pe Jeff din echipa de football fața lui încremenise și în ochi îi apăruse o expresie de duritate.

— Ăsta-i cel mai absurd lucru pe care l-am auzit vreodată, rostise el.

Cuvintele lui o plesniră ca un bici. Își mușcase buzele și încercase să-l convingă.

Nu reușise.

— A fost un accident, insista el. Nu poți să-i ceri unui copil să renunțe la distracția lui favorită numai din pricina unui accident.

Din punctul de vedere al lui Chuck, asta însemna o concluzie. De atunci încoace, chiar dacă sesizase tensiunea din casă, el nu mai reacționase de fel și se purtase ca și cum nu s-ar fi petrecut nimic. Incapabilă, însă, să și-l scoată pe Rick Ramirez din minte, Charlotte devenise tot mai tăcută și ajunsese să conștientizeze schimbările survenite în Jeff.

Asta dacă erau schimbări adevărate.

N-avea nici o certitudine până acum. Poate că Jeff nu se schimbase, de fapt, și ea interpreta greșit comportamentul lui. Cu toate astea, ea credea că structura lui psihică se modifica. Temperamentul lui Jeff — atât de echilibrat când fusese mai mic — ajunsese acum cel puțin coleric. De două ori în aceeași săptămână, când îl rugase să facă ceva, el se rățoise la ea spunând că face și așa prea multe, după care trântise ușa. În ambele ocazii el revenise după câteva minute și își ceruse scuze, iar ea se grăbise să-l ierte. Ultimul lucru de care avea nevoie era o repetare a scenei de sâmbătă seara.

Ca efect, însă, izbucnirile de furie ale lui o determinaseră pe Charlotte să-l supravegheze îndeaproape, căutând de fiecare dată când vroia să-i vorbească indicii asupra stării lui de spirit. Pe măsură ce-l observa mai bine, adesea în momente în care el nu era conștient că era spionat, Charlotte începuse să simtă că fiul ei se schimbase nu numai psihic, ci și fizic.

Ochii lui păreau mai înfundați în orbite, iar sprâncenele, care fuseseră dintotdeauna stufoase, păreau acum și mai dese. Bărbia, pătrată ca a lui taică-său, avea o ușoară despicătură, dându-i un aer de agresivitate ce devenea și mai pronunțat când își pierde controlul.

Astăzi, când venise acasă după antrenament, Jeff avea mâinile umflate. Charlotte îl întrebase ce era cu el. Ca răspuns, el o fulgerase cu privirea.

— Și altceva? o repezise el. Mai ai vreo problemă cu mine, mamă?

Charlotte tresărise și încercase să-i spună că era doar îngrijorată pentru el, dar fusese prea târziu. El dispăruse deja în camera lui și își petrecuse restul timpului până la cină lucrând la echipamentul de scafandru pe care i-l cumpărase Chuck în vară. Imediat după cină plecase și de atunci nu-l mai văzuse și nici nu mai auzise de el.

Pendula mare de la piciorul scărilor bătu acum de două ori. Charlotte se răsuci pe călcâie. Emoționată — pe de o parte din pricina tremurului interior, pe de alta datorită supărării că ajunsese să-i fie frică de propriul ei soț — se îndreptă spre pat și-l scutură pe Chuck de umăr. El încetă să mai sforăie, dar se întoarse pe o parte. Atunci ea îl scutură din nou, până el deschise ochii.

— Ce e? mormăi Chuck. Cât e ceasul? Isuse, Char, nici măcar nu s-a luminat de ziuă!

— E ora două, Chuck, și Jeff n-a ajuns încă acasă. Chuck gemu.

— Și m-ai trezit pentru așa ceva? Doamne, Char, când aveam vârsta lui, jumătate din nopți mi le petreceam pe afară.

— Poate că așa a fost, replică, înțepată, Charlotte. Poate că părinților tăi nu le păsa. Mie, însă, îmi pasă și vreau să sun la poliție.

În acea clipă Chuck se deșteptă.

— De ce naiba vrei să faci așa ceva? izbucni el, aprinzând lumina și privindu-și nevasta ca și cum aceasta și-ar fi ieșit din minți.

— Pentru că sunt îngrijorată, replică ea, învingând frica față de limba

păcătoasă a soțului ei. Pentru că nu știu ce se petrece cu el și nu-mi place felul cum se comportă. Pe lângă asta, nu-mi place să nu știu unde își petrece el noaptea.

Strângându-și halatul pe lângă corp, Charlotte se întoarce și ieși în grabă din dormitor. Punându-și pe el un halat vechi de lână pe care insistase să-l păstreze în ciuda manșetelor roase și a găurilor făcute de molii, Chuck o ajunse din urmă abia la piciorul scării.

— Stai așa, rosti el, luând telefonul din mâinile ei și punându-l la loc pe birou. N-o să te las să-l bagi pe Jeff în vreun bucluc cu poliția numai fiindcă vrei să-l ții sub fusta ta.

— Să-l țin sub fusta mea! explodă Charlotte. Pentru numele lui Dumnezeu, Chuck! N-are decât șaptesprezece ani! E mijlocul nopții și n-are unde să fie! În Silverdale totul e închis la ora asta. Așa că dacă n-a intrat în vreun bucluc, unde poate să fie?

— Poate a rămas peste noapte la vreun prieten, propuse Chuck.

Charlotte clătină din cap.

— N-a mai făcut asta de când era mic. În plus, dacă așa ar fi stat lucrurile, ne-ar fi sunat să ne spună.

Deși rostise aceste cuvinte, Charlotte nu le credea. Cu un an în urmă — cu câteva luni sau chiar săptămâni în urmă — ar fi avut încredere în Jeff că-i ține la curent cu ce face și unde se duce. Acum, însă? Nu mai știa nici ea ce să creadă.

Nici nu-i putea explica lui Chuck în ce constau grijile ei. El persista în ideea că totul era în regulă, că Jeff se maturiza, pur și simplu, și-i creșteau propriile lui aripi.

În timp ce ea căuta cele mai potrivite cuvinte pentru a-și exprima frica fără a stârni mânia soțului ei, ușa din față se deschise și Jeff păși înăuntru.

Închise ușa și începu să urce scările, dar își zări părinții, în halate, în salon, fixându-l cu privirea. Se holbă prostește o clipă la ei, ca și cum nu i-ar fi recunoscut. O fracțiune de secundă Charlotte crezu că el paralizase.

— Jeff? rosti ea.

El păru că nu-i acordă nici o atenție, așa că ea îl chemă din nou, mai tare:

— Jeff!

Băiatul se răsuci spre ea.

— Ce e? se răsti el cu vocea lui aspră din ultima vreme.

— Vreau o explicație, pretinse ea. E ora două noaptea și vreau să aflu unde ai fost.

— Afară, rosti scurt Jeff și dădu să urce mai departe.

— Stai acolo, tinere! porunci maică-sa.

Se duse la holul de la intrare, întinse mâna și apăsă pe comutatorul de aprindere a candelabrului ce atârna de plafon. Fața lui Jeff fu inundată de o baie de lumină. Charlotte icni. Băiatul avea dăre de noroi pe față, iar obrații îi erau pătați de sânge. Sub ochi avea două pete negre — ca și cum n-ar fi dormit de zile întregi — și respira greu, cu mișcări ample ale pieptului în timp ce icnea.

În acea clipă el își duse mâna dreaptă la gură și începu să-și lingă rănila. Charlotte îi văzu pielea sfâșiată de pe degete.

— Doamne, icni ea, uitând de mânie. Jeff, ce ți s-a întâmplat?

Ochii băiatului se îngustară.

— Nimic, mormăi el, și începu din nou să urce.

— Nimic? repetă Charlotte.

Se întoarce spre Chuck care se afla în cadrul ușii de la salon și își privea năucit fiul.

— Chuck, uită-te la el. Uită-te la el! exclamă ea.

— Mai bine ne-ai explica ce s-a întâmplat, fiule, rosti Chuck. Dacă ai intrat în vreo încurcătură...

Jeff se răsuca să-i înfrunte. Ochii lui aruncau aceleași fulgere de mânie de care se înspăimântase Linda Harris mai devreme.

— Nu știi ce nu merge! strigă el. Linda a rupt-o cu mine în seara asta, bine? M-a lăsat baltă! Bine? Așa că am încercat să dobor un copac și m-am dus să mă plimb. *Bine?* E-n regulă pentru tine, mamă?

— Jeff..., începu Charlotte, surprinsă de ieșirea necontrolată a fiului ei. N-am vrut să... noi doream...

Era prea târziu.

— Nu mă puteți lăsa în pace? țipă Jeff.

Coborî cele câteva trepte pe care le urcase și se postă lângă maică-sa. Cu o mișcare rapidă o dădu pe Charlotte cu duritate la o parte, ca și cum ar fi izgonit o muscă. Ea simți o durere ascuțită în umăr. Se izbi cu corpul de perete, apoi se prăbuși pe podea. Pentru o fracțiune de secundă Jeff se holbă năuc la maică-sa, ca și cum n-ar fi știut ce i s-a putut întâmpla, apoi se întoarse și ieși din casă, trântind ușa în spatele lui, cu un geamăt furios.

Uluit, Chuck rămase câteva secunde cu privirea pironită asupra ușii închise, apoi îngenunche să-și ajute nevasta. Charlotte începu să plângă încetisor și se lăsă condusă de Chuck înspre dormitor.

Primul lucru pe care îl avea el de făcut era s-o calmeze și s-o bage în pat. După asta să se ia după Jeff.

*

Jeff se îndepărtă rapid de casă, împleticindu-se pe alee până la șosea. Când îl izbi lumina felinarului, clipi, amețit, apoi se furișă nevăzut și dispăru în umbra dintre două clădiri.

Capul îl durea ca și cum un ciocan îl izbea provocându-i junghiuri în tot corpul. Ochii îi erau plini de lacrimi. Cum putuse să facă una ca asta? N-ajunsese că o scuturase pe Linda Harris ca pe o păpușă dezarticulată, trebuia s-o mai lovească și pe propria lui mamă?

Încercă să se debaraseze de gânduri. Nu el comisese toate acele fapte — nu era posibil să fi fost el! Trebuia să fie vorba de altcineva.

Asta era! În el coexistă o altă persoană — un diavol — care-l obliga să comită gesturi pe care el nu le-ar putea înfăptui.

Dar dacă exista o altă ființă înăuntrul lui, atunci el era pe punctul de a înnebuni, nu? Însemna că-și pierdea mințile și avea să fie închis la ospiciu. Doar știa prea bine că așa se proceda cu nebunii, mai ales dacă deveneau violenți.

Se ghemui o clipă la adăpostul beznei. Privi împrejurul lui cu spaimă, ca o sălbăticiune conștientă că era vânată. Cât timp avea până ce vor începe să-l caute? Cât va dura până ce-l vor prinde? Trebuia să fugă, să găsească un loc unde să se ascundă.

Rămase ghemuit și începu să se furișeze așa pe lângă o curte, apoi sări gardul ce despărțea o proprietate de alta. Traversă astfel încă două curți, apoi apucă din nou pe aleea dintre două case până ce ajunse la șosea. Inspectă zona cu privirea în căutarea vreunui semn de viață, apoi traversă în goană strada către întinericul odihnitor din cealaltă parte a ei. Nu era încă sigur încotro să se îndrepte, dar instinctul îl ghida spre cealaltă parte a orașului, în zona școlii.

Atunci înțelese.

Exista cineva la care se putea duce, în care putea avea încredere și care

avea să-l ajute. Respirația îi deveni mai ușoară, în timp ce panica își slăbi strânsoarea și mintea i se limpezi. Chiar și durerea de cap îl lăsă. Începu să alerge cu pași mari, din zonă întunecată în zonă întunecată, evitând cu grijă conurile de lumină galben-strălucitoare de pe trotuar. În mai puțin de zece minute ajunse la destinație.

Se opri vizavi de casa lui Phil Collins și se ascunse în spatele unui cedru gros. Cercetă o vreme cu privirea locuința antrenorului și casele din părțile ei laterale.

Bâzâitul insectelor îi răsună amplificat în urechi. În paranoia lui, nu-și putea imagina cum putea cineva să doarmă într-un asemenea zgomot. Cu toate astea, casele erau întunecate și nu se vedea nici o mișcare pe stradă.

Poate că nu-l căutau încă.

Se ghemui o clipă, apoi traversă în fugă strada și se furișă în spatele casei lui Phil Collins. Bătu ușor în ușă, apoi mai tare.

În câteva clipe casa se trezi la viață printr-un lătrat de câine. Imediat se aprinseră luminile, apoi ușa se întredeschise și Jeff recunoscu chipul familiar al antrenorului zgâindu-se la el.

— Eu sunt, rosti Jeff cu voce tremurândă. Sunt... am intrat într-un bucluc. Pot să intru?

Ușa se închise, Jeff îl auzi pe Collins mormăind ceva înspre câine, apoi ușa se deschise larg și Jeff intră în bucătăria locuinței. Câinele se ghemui la picioarele stăpânului său, cu gingiile dezvelite, mârâind încet.

— Calm, Sparks, comandă Phil Collins. Stai liniștit.

Animalul se relaxă, apoi începu să adulmece palma lui Jeff.

Băiatul se trânti în scaunul de lângă masa de bucătărie și-și cuprinse capul cu palmele.

— Am... am lovit-o pe mama, anunță el, evitând să se uite la antrenor. Nu știu ce s-a întâmplat. Dar... ei bine, uneori parcă înnebunesc.

Reuși să-și ridice o privire imploratoare către antrenor.

— Ce se petrece cu mine? Uneori mă enervez atât de tare încât nu mă mai pot controla. Nu vreau decât să izbesc orice văd cu ochii în jurul meu și nu-mi pasă de urmări.

Collins își lăsă mâna pe umărul băiatului.

— Hei, stai liniștit, rosti el, repetând inconștient aceleași cuvinte pe care i le adresase câinelui cu câteva clipe înainte. Nu-i nimic cu tine, Jeff. Treci printr-o perioadă grea, asta-i tot. Încearcă să-mi povestești ce s-a întâmplat.

Suspînând, Jeff căută să-i relateze lui Collins cât mai fidel evenimentele din acea seară, din clipa în care începuse discuția cu Linda Harris, până în momentul în care o lovise, pe neașteptate, pe maică-sa. Când ajunse la sfârșit, își dădu seama că povestea n-avea prea multă logică — rămăseseră o mulțime de spații goale, momente în care nu-și mai amintea unde fusese sau ce făcuse. Spre ușurarea lui, antrenorul nu părea prea supărat de faptele lui.

— Mie mi se pare că ai reacționat exagerat din pricina rupturii cu prietena ta, îl liniști Collins. Se întâmplă mereu cu copiii de vârsta ta. Corpul ți-e invadat de hormoni și nu știi niciodată la ce să te aștepti din partea lor. Îți spun eu ce facem: O să-l sun pe Marty Ames și o să te duc la el să te controleze. Crede-mă când îți spun că Marty va depista într-o clipă dacă ai ceva. Dar n-ai nimic, adăugă el repede când văzu că Jeff devine palid. Pun pariu că și el o să-ți spună același lucru ca și mine.

— Cum rămâne, însă, cu ai mei? Întrebă, neliniștit, Jeff. După ce i-am făcut mamei, tata o să mă omoare!

— În nici un caz, îl asigură Collins. Dacă o să fie nevoie o să vorbesc eu sau

Marty Ames cu el. Pun pariu, însă, că nu va trebui să recurgem la așa ceva. Bătrânul tău e mândru de tine, Jeff. N-o să se întoarcă acum împotriva ta. Nici el și nici maică-ta.

Jeff păru că se calmează. Antrenorul se duse la telefon și formă iute un număr. Un sfert de oră mai târziu, Collins parcă mașina în care se afla, alături de Jeff, în fața porților clinicii și coborî geamul de la portieră ca să-i vorbească paznicului care îi aștepta. Omul apăsă imediat pe un buton și porțile se dădură imediat în lături, lăsându-l pe Collins să treacă.

Marty Ames îi aștepta în holul clădirii principale. Îl conduse imediat în sala de examinare.

— Dezbracă-te până la chiloți, îi comandă el băiatului înfricoșat, și să te examinăm.

Se întoarse spre Collins.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Cât timp Jeff își scoase hainele, Collins îi repetă pe scurt cele relatate de Jeff mai devreme.

— În regulă, rosti Ames când Collins își termină cuvântarea. Hai să începem.

Când doctorul începu să-i testeze reflexele, palpându-i genunchii cu ciocănelul de cauciuc, Jeff simți că îl cuprinde din nou mânia. Nu i se putea împotrivi cu nimic, cu toate că n-avea nici o logică — trecuse prin această procedură de sute de ori până în acea clipă și nu fusese niciodată deranjat. Nu și de această dată, însă.

Acum îl înfuria.

— Oprește chestia asta blestemată! strigă el. Ce mă-ta crezi că faci?

Dădu cu violență la o parte ciocănelul din mâna lui Ames, sări de pe masa de consultație. Ochii lui scânteiau de ură și ținea pumnii încleștați.

Ames se dădu repede un pas înapoi și-l privi semnificativ pe Collins, care îl cuprinse instantaneu pe Jeff într-o îmbrățișare de urs. În scurtul moment cât Jeff fu luat prin surprindere, Ames îi înfipse în braț o seringă hipodermică și apăsă pistonul. Jeff încremeni în brațele lui Collins. Calmantul începu să-și facă efectul. Simți cum i se topește mânia și cum i se relaxa trupul. Când Collins îi dădu drumul, Jeff se prăbuși la loc pe masă.

Înainte de a deveni inconștient, ultimul lucru pe care-l auzi fu sunetul vocii lui Ames, care-i cerea lui Collins să-i anunțe părinții și să le explice unde se afla el acum. Tot Ames spuse că Jeff avea să se facă bine, dar trebuia să-și petreacă restul nopții în clinică.

Avea, însă, Jeff să se facă bine?

Marty Ames nu era deloc convins de asta.

*

Știa că era un coșmar. Trebuia să fie așa. Ceea ce i se întâmpla nu putea exista în realitate.

Întreg corpul îi era străbătut de o durere ucigătoare ce-l seca la inimă.

Părea înconjurat de întuneric. Cu toate astea, în bezna camerei de tortură vedea totul limpede.

Nu era singur.

Îi vedea pe ceilalți, unii înlănțuiți de ziduri, alții legați de stâlpul din centrul încăperii. Le auzea țipetele — urlete de agonie care izbucneau din adâncul sufletelor lor, reflectându-se de pereții stâncoși ai camerei, neîncetând nici măcar pentru o clipă, întrecute în permanență de alte strigăte și tânguieri de pocăință.

Tot acolo se găseau și stăpânii, insensibili la gemetele imploratoare ale victimelor lor, ducând fiecare cu el un instrument diferit, de tortură. Unul dintre ei se apropie de Jeff, balansând în mână un vâtrai înroșit în foc. Pentru o clipă păru să-i zâmbească lui Jeff. Cu toată cacofonia de sunete, Jeff crezu că aude râsul bărbatului înainte ca acesta să-i înfigă metalul fierbinte în coapsă.

Mirosul dulceag de carne arsă îi umplu nările. Îi veni să vomite.

— Nuuu! se tângui el, în timp ce întreg corpul îi tresări spasmodic, încercând să se smulgă din lanțurile care-l ținutau de masa metalică pe care zăcea. *Nuuuu!*

Propriul său țipăt îl eliberă din strânsoarea cumplitului vis. Se ridică drept în capul oaselor.

O lumină albă, orbitoare, îl izbi drept în ochi. Clipi de câteva ori și imaginea începu să i se limpezească

Respira greu. Căutând în aer, plămânii păreau că-i explodează.

În jurul lui se aflau oameni. Pentru o clipă, coșmarul îl împresură din nou. Deschise gura să țipe, dar reuși să se abțină.

Nu erau cei care îl torturaseră. Acești oameni existau în realitate. Purtau haine albe, la fel de albe precum pereții camerei în care se găsea.

Spital.

Se afla într-un spital.

Încet, memoria i se refăcu din fragmente. Începu să se calmeze.

Era în clinica sportivă. Fusesse dus acolo de antrenor și doctorul Ames avea grijă de el. Ca atare, avea să se facă bine.

Privi în jurul lui.

Văzu trei asistenți, trei bărbați pe care-i recunoscuse imediat.

Făceau parte din personal; erau prietenii lui.

Se uitau, însă, ciudat la el, ca și cum le-ar fi fost teamă.

Își ridică palma să-și protejeze ochii de strălucirea luminii. Atunci văzu cureaua de piele.

Era strâns legată în jurul încheieturii pumnului, dar capătul liber era rupt și sfâșiat, ca și cum...

Ca și cum ar fi fost ținut pe masă, iar el reușise cumva să se elibereze.

Înghiți cu greu nodul din gât și simți o uscăciune în gură, de genul celei care o simțea mereu când își petrecea după-amiaza țipând la un meci de football.

Nedumerit, încercă să-și coboare picioarele de pe masă, ca să se ridice în capul oaselor, dar descoperi că nu poate. Când și le privi, văzu că și gleznele îi erau ținute cu curele de piele.

Era legat de o masă metalică, exact ca în coșmar.

Îl apucă furia. Se concentră să-și elibereze picioarele.

Din nou un ac îi fu introdus în braț. Imediat simți cum alunecă înapoi în dulceața ciudată, a inconștienței.

Din fericire, coșmarul îl scuti de prezența sa.

A doua zi, Mark Tanner se sculă devreme. În loc să se întoarcă pe cealaltă parte ca să mai prindă zece minute de somn, el aruncă cuvertura, se ridică și își întinse oasele. De la locul lui de lângă pat, Chivas urmări cum Mark se aruncă la podea și începu să facă flotări. Decizia luată cu o noapte înainte îi era încă puternic întipărită în minte. Se țină, icnind, de treabă până ce-l durură brațele, după care se privi în oglindă, deși știa că era imposibil să fi survenit vreo modificare în trupul său. În loc de a se simți deprimat de ceea ce vedea, în

această dimineață se mulțumi să zâmbască încurajator propriei imagini.

— O să meargă, murmură el. Dacă a mers pentru Robb o să meargă și pentru mine.

— Ce-o să meargă? auzi vocea lui Kelly.

Roșind instantaneu, se răsuci pe călcâie și-și văzu sora holbându-se la el din cadrul ușii.

— Ce cauți aici? se rățoi el. Știi bine că n-ai voie să intri dacă vezi ușa închisă.

— A trebuit să mă duc la baie, răspunse Kelly cu ton de scuză. Făceai niște zgomote ciudate. Ți-e rău?

— Nu fii tâmpită. Dacă mi-ar fi rău, n-ar fi trebuit să fiu în pat? Acum ieși afară, sau o să-i spun mamei că ai intrat în camera mea fără să bați la ușă.

Bineînțeles că n-ar fi făcut-o, dar știa că amenințarea era suficientă ca s-o trimită urgent pe Kelly înapoi în camera ei.

Imediat ce ea se făcu nevăzută, Mark își dădu jos pijamaua, o aruncă într-un colț alături de restul lenjeriei murdare, apoi își puse halatul și se îndreptă spre baie. Tocmai își făcea dușul în încăperea plină de abur când auzi ușa deschizându-se.

— Tu ești, tată? țipă el peste sunetul apei.

— Trebuie să mă rad, anunță Blake. Dar tu ce faci aici? N-ai făcut duș aseară?

— Îhî, răspunse Mark.

Un minut mai târziu închise robinetul și ieși de sub duș înșfăcând un prosop de pe stativ.

— Tată?

Cu fața acoperită de spumă și capul dat pe spate ca să-și bărbierească cu grijă părul de pe gât, Blake scoase un mormăit drept răspuns și-și privi fiul prin oglindă.

— Crezi că am putea să reluăm exercițiile de football? Întrebă Mark. În week-end-uri sau când ai tu timp?

Lama se opri la mijlocul drumului, iar Blake se holbă la fiul său.

— Credeam că nu-ți dorești asta, comentă el.

Când Mark roși, taică-său crezu că a înțeles care era motivul:

— Linda Harris, nu-i așa? Face parte din echipa de susținătoare, nu?

Mark roși și mai tare și dădu afirmativ din cap.

— Ce zici de mâine? propuse Blake. Sau, poate, duminică? Mark ezită. O clipă Blake crezu că avea să se răzgândească, însă băiatul încuviință scurt, își îmbracă halatul și părăsi încăperea. Blake își relua ocupația simțindu-se oarecum satisfăcut. Începea să fie evident că Silverdale avea să fie cel mai bun popas din viața fiului lui.

Patruzeci de minute mai târziu, Linda Harris i se alătură lui Mark către școală. Mai aveau ceva de mers așa că aveau destul timp să vorbească până la sunetul clopoțelului.

— P-pot să discut ceva cu tine? Întrebă Linda, oprindu-se și răsucindu-se spre Mark.

Băiatul simți că îngheață. Se împăcase cu Jeff LaConner și avea de gând să anuleze întâlnirea lor.

— Este... Ei bine, este în legătură cu noaptea trecută, continuă Linda, făcându-l pe Mark să creadă și mai mult că nu se înșeală.

— Nu-i nimic, murmură el. Nu mă supăr dacă vrei să ieși cu Jeff diseară.

— Dar nu vreau să ies cu el, protestă Linda.

După ce-și ținuse până atunci privirea în pământ, Mark se uită acum la ea.

Deși în ochii ei se citea un soi de îngrijorare, Linda îi zâmbea.

— Vreau numai să-ți explic ce s-a întâmplat, continuă ea.

Porniră din nou la drum. Ea îi povesti tot ce se petrecuse după ce plecase de la sala de gimnastică, împreună cu Tiffany Welch, cu o seară înainte.

— M-am înspăimântat, mărturisi Linda în final. Se comporta ca un nebun.

— Le-ai spus alor tăi? o întrebă Mark.

Linda clătină din cap.

— Pentru ei Jeff e ca un zeu, rosti ea cu voce tremurândă. Au impresia că ar trebui să fiu emoționată la culme fiindcă el vrea să iasă cu mine, și asta numai pentru că e un mare jucător de football.

— Da, dar ai ieșit cu el, nu? insistă Mark, făcând tot posibilul să pară stăpân pe sine. Adică, cum se face că te-ai întâlnit cu el dacă nu-l placi?

— Atunci era altceva. Era mereu un tip jovial. Acum, însă...

Dădu, neajutorată, din umeri.

— Nu știi ce să spun; e complet schimbat. Se înfurie din te miri ce.

Mark nu se putu abține să n-o înțepe:

— Desigur, nici n-avea cum să se supere că ai rupt relația cu el, nu?

Linda vru să relice, dar văzu zâmbetul lui.

— Bine, aseară poate c-a avut un motiv, admise ea. Dar nu de asta sunt îngrijorată, continuă ea, devenind serioasă.

— Atunci de ce?

— Eu..., începu Linda, dar se opri, întrebându-se cum era mai bine s-o spună.

— Tu, ce? o presă Mark. Hai, dă-i drumul.

— Mă gândesc la tine, zise ea într-un târziu, evitând să-l privească în ochi. Când Jeff o să afle despre deseară, nu știu cum va reacționa.

Mark simți că se îmbujorează la față, dar încercă să se stăpânească.

— Vrei să spui că ar putea încerca să mă pocnească? Linda încuviință fără a scoate o vorbă.

— Ei bine, reluă Mark cu bravadă falsă, dacă încearcă nu-mi rămân prea multe șanse, nu? Poate c-ar trebui să cad pe burtă și să fac pe mortul. Crezi c-o să țină?

Linda chicoti fără să vrea.

— Nu e prost, Mark. Chicotitul i se stinse.

— Oricum, dacă te răzgândești în legătură cu deseară, te voi înțelege, îl asigură ea.

Mark clătină din cap.

— Și ce să facem, să pretindem că nu ne plăcem unul pe altul din cauza lui Jeff LaConner?

Când ajunseră aproape de școală, Mark se opri. În fața clădirii se afla parcată o dubă albastră inscripționată pe lateral cu cuvintele: ROCKY MOUNTAIN HIGH. La volan era cineva pe care Mark nu-l cunoștea. Din dreapta lui coborî Jeff LaConner. Mark se încruntă.

— Ce mai e și asta? se miră el.

Linda era nedumerită.

— Rocky Mountain High — e clinica sportivă, rosti ea, iar asta e una dintre mașinile de acolo. Probabil că Jeff a fost pe acolo în dimineața asta.

Privind nervoasă spre Mark, adăugă:

— P-poate ar trebui să intrăm pe ușa laterală.

Era, însă, deja prea târziu. Jeff LaConner îi zărise. După ce-i zise ceva șoferului, porni către ei. Spre surprinderea lor, le zâmbea. În ciuda acestei atitudini, Mark simți că Linda era tensionată.

— Bună, Linda, salută Jeff.

Văzând că ea nu răspunde, zâmbetul lui se estompă și fu înlocuit de o expresie stânjenită.

— Eu... În fine, am vrut să-mi cer scuze pentru aseară. Linda strânse din buze, dar continuă să tacă.

— Nu m-am simțit prea bine, continuă Jeff. Oricum, n-ar fi trebuit să fac ce am făcut.

— Nu, rosti, înțepată, Linda. N-ar fi trebuit.

Jeff trase adânc aer în piept, dar n-o contrazise.

— După ce am ajuns acasă mi s-a făcut rău și a trebuit să-l văd pe doctorul Ames.

Linda se miră:

— De unde și până unde? Ce ai pățit?

Jeff dădu din umeri.

— Nu știu. Mi-a dat un calmant și am petrecut noaptea acolo. Acum mă simt bine.

Mark asculta numai cu o ureche, căci era preocupat de semnul de pe încheietura celui alt băiat. Pielea era rasă pe o porțiune și avea culoare roșie intensă. Întrebă:

— Ce ți-au făcut? Te-au legat?

Jeff se uită curios la Mark, care îi indică să-și privească mâna. Nesigur încă pe ce vroia Mark să spună, Jeff se uită în jos. Văzând semnul roșu de pe antebrațul drept, își înalță și cealaltă mână. Mâneca cămășii i se ridică cu câțiva centimetri. Încheietura stângă era și ea încercuită de o dungă roșie.

Privi semnele năuc.

N-avea nici cea mai vagă idee de unde puteau ele proveni.

*

Sharon Tanner dădu drumul ultimei cutii lângă imensa stivă formată la ușa din spate, apoi își șterse sudoarea de pe sprâncene cu dosul palmei.

— Ai avut dreptate, rosti ea, uitându-se la ceasul de deasupra chiuvetei. E numai unsprezece și jumătate și totul e gata. Dar pentru numele Domnului, adăugă ea lăsându-se să cadă pe un scaun în fața lui Elaine Harris, nu cred c-aș mai face așa ceva nici în cinci ani de acum înainte!

Luă o înghițitură de cafea rece din cana de lângă ea, făcu o grimasă, scuipe cafeaua înapoi în ceașcă, după care se ridică și goli cana în chiuvetă.

— N-ai nevoie decât de un pic de organizare, replică Elaine.

— Și de niște mâini suplimentare, i-o întoarse Sharon. Ce-ar fi să-mi arăți și mie magazinele, iar după aia te invit la prânz?

Își privi blugii și tricoul asudat și zâmbi amar.

— Dar undeva fără pretenții. Nu mă simt în stare să mă schimb acum.

Cincisprezece minute mai târziu Sharon parcă mașina în parcare aproape pustie din spatele magazinului Safeway și clătină, uimită, din cap.

— Nu-i ca-n San Marcos. Acolo aș fi fost extrem de norocoasă să găsesc un locșor după ce m-aș fi învârtit vreo zece minute.

— Aici toată lumea merge pe jos, îi reaminti Elaine.

— Minunat, gemu Sharon. Și cum vă duceți cumpărăturile acasă?

— Ai auzit de căruț? ripostă Elaine. Știi tu, chestiile alea făcute din sârmă groasă cu care se vântură bătrânele? Ei bine, pregătește-te să intri în lumea vârstnicilor!

Izbucni în râs când văzu expresia de oripilare de pe fața lui Sharon.

— Nu-ți face griji, și eu m-am simțit ca o idioată când am făcut prima dată cumpărături, dar acum îmi place. Bineînțeles, adăugă ea bătându-se pe coapsa groasă, că ar trebui să merg mai mult pe jos decât o fac acum, dar cred că mă crezi dacă îți spun că o să fac și acest efort, nu? Haide.

Traversară parcare, dădură colțul pieței și intrară în mica zonă comercială. Cu toate că vizitase acest spațiu aproape în fiecare zi a acelei săptămâni, Sharon îl privi și acum cu uimire, căci, spre deosebire de piețele mici din San Marcos — unde toată lumea fugea grăbită să ajungă undeva, indiferentă la ceea ce-i înconjură — aici existau în permanență mici grupuri de oameni care ședeau pe băncile de lemn și metal de pe trotuarele din fața magazinelor, sau sporovăiau senini pe mijlocul carosabilului. Cât timp cele două femei hoinăriră prin magazine, uitându-se în vitrinele lor, o mulțime de persoane vorbiră cu Elaine sau îi făcură semn cu mâna. Sharon făcu câteva cumpărături din magazinul universal și făcu o pauză mai lungă în magazinul de hardware, care, în ciuda firmei, adăpostea și cărți, haine și mobilă. De aici, la insistența lui Elaine, Sharon achiziționă un cărucior pliant, după care cele două femei se întoarseră la Safeway.

La început, Sharon avu senzația că magazinul era la fel cu toate celelalte supermarketuri în care intrase. Trecând, însă, pe lângă sutele de rafturi și verificând lista cu articole de cumpărat pe care și-o întocmise în cursul săptămânii, observă ceva ciudat.

Căută în zadar o franzelă albă pentru sandvișuri la raionul de panificație. Hotărându-se în final să cumpere o pâine integrală, observă că toate rafturile erau pline cu acest produs, ca și cum raionul tocmai ar fi fost aprovizionat. Nedumerită, o întrebă pe Elaine de unde putea să-și procure o franzelă.

Elaine dădu din cap.

— N-ai să găsești deloc așa ceva aici. Magazinul se aprovizionează cu pâine de la o brutărie din Grand Junction. E făcută cu un aluat super și din grâu de calitate. Pâine albă, însă, nu există.

— Superb, comentă Sharon. Poate că Mark n-o să fie deranjat, dar cum o să-i explic lui Kelly? Îi plac la nebunie sandvișurile cu unt și miere întinse pe franzelă. Își pune mierea pe partea fără unt, astfel că până să înceapă să mănânce, pâinea ajunge ca un fagure.

— Dar la fel se întâmplă și cu pâinea integrală, replică Elaine.

Sharon dădu, tristă, din cap.

— E clar c-ai uitat cum sunt copiii de nouă ani. Pentru ei orice înlocuitor al produsului care le place e o „porcărie”, iar mamele care folosesc substituenți nu se preocupă de sănătatea copiilor lor, căci ei nu vor mânca așa ceva chiar dacă fac foamea.

Trase adânc aer în piept, culese un borcan cu miere din fructe de pădure, îi dădu drumul în căruț, apoi răsă pe înfundate.

— Bine, cel puțin, că n-o să mă mai bată la cap cu ideea că „toți ceilalți mănâncă franzelă”.

Își continuă drumul spre magazin, până ce Sharon se opri în fața unei mici vitrine cu băuturi răcoritoare.

Nu văzu altceva decât apă minerală, îmbuteliată într-o varietate de sticle cu arome naturale. Privi sticlele cu dezgust.

— Urăsc chestia asta, rosti ea. Unde sunt sucurile adevărate?

Elaine clătină din cap.

— Asta e. Cine vrea altceva, și-o aduce dinafară. Nimeni n-o face, însă. Apa minerală e bună și, după ce te-ai obișnuit cu ea, ajunge să-ți placă.

Sharon se holbă la prietena ei. Era serioasă? Nu putea fi! Ăsta era doar un

magazin Safeway, nu?

Continuându-și plimbarea printre rafturi, Sharon observă tot mai multe discrepanțe între acest magazin și cele cu care fusese obișnuită.

Raionul de produse proaspete era de două ori mai mare decât cele văzute anterior. Trebuia să recunoască că fructele și legumele de aici erau mai bune decât oricare altele văzute în California. Același lucru se putea spune și despre raionul de carne.

În raionul de produse congelate, însă, descoperi că oferta se limita doar la unele legume și câteva sortimente de înghețată fără conservam. Se răsuci spre Elaine cu o expresie de nedumerire pe față.

— Ce e asta? se revoltă ea. Un supermarket sau un magazin alimentar pentru sărăntoci?

— E un supermarket, protestă Elaine. Doar că nu se aprovizionează cu hrană congelată, asta-i tot.

— Hrană congelată! Nu prea se aprovizionează cu nimic din ce le place alor mei! Nu mă înțelege greșit; sunt din tot sufletul pentru legume proaspete, dar lui Kelly îi plac sucurile, iar Mark e nebun după pui înghețați. Și cum să se descurce copiii dacă eu și Blake vrem și noi să plecăm undeva singuri? Unde sunt semipreparatele?

Elaine clătină din cap.

— Nu există. Nimeni nu cumpără așa ceva în Silverdale, așa că de ce să-și facă magazinul stocuri? Pe lângă asta, uită-te la copiii noștri. Ai mai văzut asemenea ființe sănătoase? Sunt mari, puternici, și, practic, nu se îmbolnăvesc niciodată. Dacă ar fi după mine...

Sharon simți cum o lasă nervii.

— Dacă mă întrebi pe mine, o întrerupse ea, ți-aș spune că începi să vorbești exact ca tâmpiții ăia care luptă pentru o hrană naturală și de care obișnuiam să râdem acasă. Și n-ai de unde să știi dacă lumea n-ar cumpăra hrană congelată în caz că magazinul ar băga-o în galantar! Oricum, ce fel de manager au acolo? Nu trebuie ca toate magazinele Safeway să aibă marfă în raioane?

— Hei, nu-i vina mea..., se apucă Elaine să protesteze.

— Nici n-am spus c-ar fi, i-o întoarse, iute, Sharon. Știam că Jerry conduce filialele TarrenTech de aici, dar n-aflasem că se ocupă și cu magazinul Safeway!

Privirea celeilalte femei luă o expresie ciudată. O clipă Sharon avu impresia că atinsese o coardă sensibilă, însă pricepu rapid că Elaine nu se uita la ea, ci privea peste umărul ei către cineva de lângă ele.

— Charlotte, icni Elaine. Ce s-a întâmplat? Arăți groaznic!

Elaine se plesni cu palma peste gură când își dădu seama de lipsa de tact a remarcii sale.

— Oh, dragă, încercă ea rapid s-o dreagă, n-am vrut să... Sharon se răsuci pe călcâie și văzu o femeie mică, blondă, cu părul dat pe spate în coadă de cal ca să descopere o față ce ar fi fost drăguță dacă n-ar fi părut atât de obosită. Avea ochii înroșiți, iar cearcănele negre de sub ei abia erau mascate de un strat gros de fard. Mâna stângă era imobilizată de un bandaj.

— Sharon, ea e Charlotte LaConner, rosti Elaine. Sharon e soția lui Blake Tanner. Știi tu, noul adjunct al lui Jerry?!

Charlotte schiță un zâmbet și întinse palma dreaptă.

— Sunt încântată să te cunosc, salută ea, aproape automat.

O privi din nou pe Elaine.

— Iar tu nu trebuie să te scuzi. Știu cum arăt.

— Dar ce s-a întâmplat? se arătă curioasă Elaine.

Charlotte dădu din cap.

— Nu prea știu, ca să fiu sinceră.

O privi dur pe Elaine.

— Nu ți-a povestit Linda ce s-a petrecut aseară?

Elaine își clătină, nedumerită, capul.

— Linda? Ce are ea...

— Se pare că s-a certat cu Jeff aseară, după antrenament. Oricum, când el a ajuns acasă, a... mă rog, era supărat și mi-a dat un brânci.

Elaine se făcu palidă.

— Doamne...

O privi pe Sharon.

— Jeff e mare, explică ea. E căpitanul echipei de football...

— Nu mai e! interveni, cu vehemență, Charlotte. L-am bătut la cap toată săptămâna pe Chuck că vreau ca Jeff să plece din echipă!

Începu să tremure din tot corpul și ochii i se umeziră. Privi nervoasă în jurul ei, și vocea coborî la nivelul unei șoapte:

— N-a fost niciodată așa. Niciodată! Era întotdeauna un băiat dulce și potolit. Bineînțeles că Chuck încă susține, că e numai o chestiune de hormoni și că așa e la adolescență, însă nu-i așa. E mai mult decât atât, Elaine. De vină e jocul ăsta blestemat și Phil Collins! El îi mână atât de tare — țipă întotdeauna la ei că singurul lucru care contează e victoria! A făcut o altă persoană din Jeff, Elaine! Un străin și un căpos și n-o învinovățesc pe Linda că nu mai vrea să iasă cu el.

— Charlotte..., începu Elaine, dar cealaltă femeie dădu cu amărăciune din cap, presându-și palma de gură ca și cum ar fi vrut să nu fi scăpat acele vorbe la furie.

În aer plutea tensiunea. Sharon Tanner căută cu repeziciune o modalitate de a o îndepărta. Își aminti de discuția purtată cu Elaine cu câteva clipe înainte de a sosi Charlotte.

— Poate că de vină e hrana de aici, sugeră ea, luptându-se cu sine ca să pară degajată. Elaine tocmai îmi povestea cât sunt de sănătoși și de mari copiii de aici. Poate că s-au făcut prea mari.

Charlotte clătină din cap.

— Football-ul e buba, rosti ea amar. Tuturor le pasă numai de el, și cea mai mare greșală pe care am făcut-o a fost să-l las pe Jeff să se apuce de ei.

— Ei, hai, calmează-te, Charlotte, o opri Elaine. Dracul nu-i chiar atât de negru pe cât pare.

— Zău? i-o întoarse Charlotte, cu voce seacă.

Își îndreptă atenția spre Sharon Tanner.

— Am greșit adineauri, zise ea moale. Cea mai mare greșală a mea n-a fost că l-am lăsat pe Jeff să joace football, ci aceea că am venit în Silverdale!

Se răsuci pe călcâie și se făcu nevăzută.

*

Toată după-amiaza, cuvintele Charlottei LaConner răsunară în mintea lui Sharon.

„Cea mai mare greșală a mea a fost să vin în Silverdale...”.

Ar fi vrut să uite acele vorbe. În fond, femeia fusese extrem de supărată, și poate, chiar îndurerată.

Cu toate astea, Sharon începuse să-și pună întrebări, chiar înainte ca Elaine să se întâlnească cu Charlotte.

Deși nu putea să conteste că orașul era frumos, perfect croit, perfect construit, simțea totuși că ceva era în neregulă.

Își dădu seama brusc despre ce era vorba.

Totul era prea perfect.

Casele, magazinele, școlile, chiar și alimentele din piață.

Prea perfect.

*

Jeff LaConner ratase antrenamentul din acea după-amiază. Nu se putea concentra. Phil Collins țipase la el, îl pusese să facă ture suplimentare de pistă, îl trimisese chiar pe bancă, dar totul fusese în zadar. Aflat acum în vestiar, se uită curios la semnele de pe glezne. Nu le observase până în ultima parte a zilei, când se dezbrăcase pentru ora normală de gimnastică. După aceea, însă, nu-și mai putuse lua gândul de la ele.

Acum erau estompate, abia vizibile, ca și semnele de pe încheieturile de la mâini. Patru benzi ciudate de piele înroșită, ca și cum în acele porțiuni ar fi fost prinsă bandă adezivă în noaptea precedentă.

Bandă adezivă, sau altceva.

În timpul zilei, corpul lui fusese din când în când cuprins de friguri. În minte îi veneau fragmente bizare de imagini, care dispăreau înainte de a-și da seama ce reprezintă de fapt. Erau, însă, imagini înspăimântătoare. Pe măsură ce se derulase după-amiaza începuse să-și amintească de coșmarul din noaptea precedentă.

În acel coșmar era legat de o masă și cineva — un bărbat al cărui chip nu și-l mai amintea — îl tortura.

Își dădu jos echipamentul de antrenament, apoi se duse la duș. Înăuntru se aflau o duzină de alți băieți, însă, în loc să glumească, ca de obicei, cu ei, Jeff se mulțumi să-și săpunească întreg trupul, apoi să stea multă vreme sub duș, lăsând apa să-i liniștească mușchii încordați. Într-un târziu, când rămase singur, închise apa, se șterse cu prosopul, apoi se îmbracă, însă, în loc să iasă pe ușa vestiarului, se îndreptă către biroul antrenorului și ciocăni la ușă.

— E deschis, lătră Collins.

Jeff pătrunse înăuntru. Antrenorul îl privi din spatele biroului și făcu o mutră acră.

— Nu vreau să aud nici o scuză, grohăi el. Vreau numai să te concentrezi la joc.

— Î-mi pare rău, murmură Jeff. Vroiam numai să vă vorbesc un minut.

Collins ezită, apoi își înălță umerii într-un gest de abandon silit și-i făcu semn lui Jeff să ia loc pe scaun.

— Bine, dă-i drumul. Ce te frământă?

— Astea, rosti Jeff, dezvelindu-și încheieturile ca antrenorul să vadă limpede semnele. Le am și pe glezne.

Collins dădu din umeri.

— Și de ce ar trebui să știu eu de unde provin?

Jeff dădu, mâhnit, din cap.

— Eu... mă rog, am avut toată ziua niște senzații ciudate... ca și cum mi s-ar fi făcut brusc frică. Iar azi-noapte am avut un coșmar.

Îi povesti lui Collins ce-și amintea din vis, apoi zise:

— Chestia e, putea oare visul să-mi provoace semnele? Adică, în vis eram legat de o masă. Și mă gândesc că...

— Vrei să zici că sunt o reacție psihică? îl întrerupse antrenorul.

Dădu din nou din umeri și își puse palmele pe birou.

— M-ai prins, Jeff. Nu știu nimic despre chestiile astea. Dacă vrei, îl putem suna pe Ames să-l întrebăm.

Se întinse după telefon, dar Jeff îl opri.

— Nu. E-n regulă. O să mă duc acolo mâine sau poimâine și o să-l întreb atunci.

Collins îl cântări din priviri o clipă, apoi încuviință.

— Bine. Vreau să fii liniștit la noapte, ai înțeles? Fără bătai și să te culci devreme. Vreau să fii în cea mai bună formă mâine la meci.

Jeff se ridică să plece, dar se răsuci pe călcâie.

— Ce fac cu maică-mea? Dacă mai vrea să renunț la echipă?

Collins îl privi drept în ochi.

— Asta nu-i decizia ei, nu? Nu depinde de tine și de taică-tău?

Jeff ezită. Un zâmbet îi lăți fața.

— Mda, rosti el. Cred că așa e.

După plecarea lui Jeff, Collins rămase pironit locului câteva minute, meditănd, apoi luă telefonul și formă numărul lui Ames de la clinica sportivă.

— Marty? Aici e Phil.

Ezită o clipă, întrebându-se dacă merita să discute cu doctorul, dar semnele de pe corpul lui Jeff erau ale naibii de reale.

— Mă întrebam dacă există vreun motiv pentru semnele de la gleznele și mâinile lui Jeff, care i-au apărut azi.

Câteva clipe îi răspunse tăcerea, apoi Ames răspunse cu voce sarcastică.

— Vrei să afli ce i-am făcut lui Jeff azi-noapte?

Collins strânse din dinți.

— Vreau numai să aflu dacă există o explicație pentru semnele acelea.

Se lăsă o nouă tăcere, apoi Ames răspunse, cu voce mai blândă:

— Ascultă, Phil, știi bine în ce stare era Jeff azi-noapte. A trebuit să-l strângi în brațe, iar după ce ai plecat, a avut un alt atac. Nu trebuie să-ți faci griji, dar a trebuit să-l imobilizăm și noi ca să-l calmăm. Uneori curelele lasă urme. Ce mare scofală? Nu s-a comportat bine azi?

— Pare în regulă, recunosc Collins. A avut, însă, un coșmar — unul rău de tot. Mă întrebam dacă semnele nu-i provin de la asta.

Ames chicoti.

— Adică te întrebi dacă nu cumva Jeff a luat-o razna, nu? Collins tresări, căci exact asta era ideea la care medita.

Pronunțată de Ames, ideea păru ridicolă.

— Cred că m-am ambalat prea tare, dădu el înapoi.

Ames schimbă tonul.

— Nu, ai făcut ceea ce trebuia, îl asigură el. Știi că vreau întotdeauna să știu ce se petrece cu băieții, indiferent cât de nesemnificativ ar părea. Oricum, semnele de pe corpul lui Jeff numai nesemnificative nu sunt, dar, îți repet, ai făcut bine. Nu-ți face griji. Bine?

Văzând că antrenorul nu-i răspunde, Ames adoptă un ton provocator.

— Află că eu știu ce fac, Collins.

Phil Collins strânse din buze. Dacă ticălosul ăsta arogant era atât de sigur pe sine... se forță să alunge gândul. La urma urmei, Ames făcuse mai mult pentru echipă decât oricine altcineva, chiar decât el.

— Bine, oftă el. Am vrut numai să fii pus la curent cu ce se petrece.

— Apreciez asta, replică Ames, din nou prietenos.

O clipă mai târziu, conversația se încheie. Phil Collins continuă să se simtă stânjenit chiar și după ce puse receptorul în furcă.

Dacă Jeff avea o problemă serioasă?

Dacă Jeff LaConner avea să se îmbolnăvească precum Randy Stevens cu un an înainte?

Collins tremură spasmodic numai gândindu-se la asta.

9

Trecură și ultimele zile de vară, iar când septembrie făcu loc lui octombrie, plopii începură să-și schimbe culoarea. Silverdale strălucea acum de roșul și galbenul toamnei, iar aerul de munte începuse să piște ușor, avertizând asupra iernii ce avea să vină. Spre est, câteva piscuri muntoase erau deja acoperite cu zăpadă, iar serile lungi de vară rămăseseră numai o amintire.

Pentru familia Tanner, Silverdale începea, în sfârșit, să însemne acasă. Se adaptaseră bine climatului din mica așezare. Kelly își uitase prietenele din San Marcos și îi înnebunea acum pe părinți să-i cumpere de urgență schiuri, căci altfel viața ei ar fi fost distrusă pentru totdeauna.

Deși era încă agasat de detaliile presupuse de noua lui slujbă, Blake reușea să vină zilnic acasă pe la cinci și jumătate sau șase, și nu i se cerea niciodată să lucreze în week-end-uri. Când încercase pentru prima dată să se ducă la birou sâmbăta după-amiaza, descoperise repede că era imposibil să lucrezi în Silverdale într-o asemenea zi, căci un ofițer de pază îl oprise imediat ce intrase și-l informase că toate birourile sunt sigilate pentru week-end. Când protestase, ofițerul dăduse neputincios din umeri și-i sugerase să-l sune pe Jerry Harris. Acesta râse de el și-i spusese să se ducă acasă.

— În ce mă privește, rostise el, nu consider c-avem ceva de făcut care să nu poată aștepta până luni, așa că bucură-te de familie cât poți. Oricum copiii cresc prea repede.

În acea după-amiază se duseseră la meciul de football, iar în week-end-ul următor plecaseră până în Duranga să urmărească meciul „Nevăstuicilor” de acolo. Spre surprinderea lui Blake, Mark se dovedise interesat de joc, deși la început bănuise că el se interesa, de fapt, mai mult de Linda. Cu toate astea, în fiecare duminică după-amiază, Mark fusese cel care insistase să petreacă câteva ore pe terenul liceului ca să exerseze pasele.

Cât despre Sharon, neliniștea simțită în ziua în care se întâlnise cu Charlotte LaConner în magazin se estompase, iar când o zărise și la meciurile de football — observând că, în ciuda vorbelor din acea zi, Jeff continua să joace în echipă — își spusese că Elaine Harris avusese, probabil, dreptate când susținuse că Charlotte avea tendința de a reacționa prea exagerat.

Se aflau acum în cea de-a doua joie a lunii octombrie. Mark își privi ceasul, culese ultimii cartofi din farfurie, și își dădu scaunul înapoi.

— Trebuie să plec, anunță el.

Kelly se strâmbă.

— Cum se face că nu pot să merg și eu la petreceri? se îmbufnă ea. Doar merg la meciuri, nu?

Mark îi zâmbi.

— Nu ți-ar place, o potoli el. Nu-i decât o adunătură de oameni care țopăie și strigă tot timpul.

— Atunci ție de ce îți plac? contracă Kelly.

— Pentru că sunt amuzanți, recunosc Mark. Pe lângă asta, deseară o să fac fotografii pentru concurs.

Kelly își înclină capul.

— Pun pariu că Linda Harris o să apară în toate, nu?

— Poate, îi replică Mark, roșind ușor.

— Mark are o prietenă, Mark are o prietenă, cântă Kelly.

Băiatul își dădu ochii peste cap și-i întoarse spatele soră-si.

— O să ieșim la un hamburger după aia, o anunță el pe maică-sa. La cât trebuie să fiu acasă?

— Unsprezece, rosti sec, Sharon.

După ce Mark porni spre ușă, ea îl strigă:

— Sună dacă o să întârzii!

— Așa o să fac, îi strigă el peste umăr.

O clipă mai târziu, ușa se închise după el.

Mark ajunse la școală în clipa în care începea petrecerea. Când ajunse pe stadion, Linda îi făcu semn de pe teren. El îi zâmbi, îi răspunse la salut și începu o alergare ușoară. Până în acea seară urmărise petrecerile din tribune, alături de ceilalți puști. Acum avea să fie și el pe teren. Își găsi un locșor pe banca de rezerve, își deschise geanta și alege un obiectiv mare pentru aparatul său Nikon. Înșurubă blitzul, verifică bobina de film și intră pe teren. De acum știa obiceiurile pe dinafară. Se hotărâse încă de săptămâna trecută cum să procedeze ca să obțină cele mai bune clișee. Când începu să se intoneze imnul din Silverdale și trupa de susținătoare începu să mășăluiască pe teren, Mark era gata. Zâmbi în sinea lui când își dădu seama că soră-sa se înșelase. Linda Harris nu se găsea în trupă, așa că va avea cel puțin o poză fără ea.

Festivitatea își urmă cursul. Jumătate de oră mai târziu, Mark făcuse trei roll-filme. Îi mai rămăsese numai unul. Se așeză pe bancă lângă Linda și se luptă să introducă ultimul film în aparat, în timp ce trupa de soliști vocali începu să interpreteze cântecul de luptă al echipei de football. Fu gata exact în momentul în care Peter Nakamura apucă microfonul stației de amplificare ca să anunțe echipa. Mark luă o poziție lângă poarta principală și se apucă să facă poze în timp ce Peter anunța numele, numărul și postul pe care juca fiecare jucător ce intra pe teren.

Unii dintre jucători se opriră o clipă să-i pozeze lui Mark, alții se mulțumiră să-i facă un semn. Unul sau doi îl ignorară complet, iar Robb Harris reuși să-și îndrepte degetul arătător în sus exact în clipa în care sclipi blitzul.

În cele din urmă, după o lungă pauză acompaniat de răpăitul tobelor, Peter Nakamura strigă numele lui Jeff LaConner. Mulțimea de adolescenți din tribune se ridică în picioare și începu să fluiera admirativ. Mark focaliză obiectivul pe Jeff, care alerga pe loc la câțiva pași de el. Când își auzi numele, Jeff se lăsă o clipă pe vine, apoi țâșni în goană. Când trecu pe lângă Mark își răsuci capul și privi drept înspre aparat.

Uitătura încărcată de ură din ochii lui aproape că îl făcu pe Mark să scape aparatul din mâini.

Într-o clipă, însă, Jeff dispăru către teren, cu brațele întinse mult deasupra capului. Mark își zise că se înșelase. În definitiv, nu trecuseră decât câteva săptămâni de când Jeff rupsesse legătura cu Linda, și, în ciuda temerilor ei, el se comportase prietenos cu amândoi.

Nu, trebuia să se fi înșelat. Trebuia. Jeff adoptase acea expresie feroce doar de dragul fotografiei.

*

Jeff LaConner se așeză la coada lungului șir de jucători, cu mâinile înfipite în șolduri. Era indiferent la tot ce se petrecea în jurul său, cu toate că acordurile cântecului de luptă răsunau încă în aer, iar restul coechipierilor cântau

împreună cu mulțimea.

Ochii săi erau îndreptați către Mark Tanner, care ședea acum lângă Linda Harris și-i șoptea ceva la ureche. Simțea din nou acea furie pe care îi venea tot mai greu s-o țină sub control.

O mai pășise o dată săptămâna de după noaptea petrecută la Rocky Mountain High. Se afla pe terenul de antrenament și juca bine. Exersase pasele în acea zi. Luase balonul de la Roy Kramer, se dădea înapoi câțiva pași ca să vadă dacă se păstra schema de joc, apoi îi arunca cu precizie către zona unde avea să se afle Kent Taylor peste câteva secunde.

În unsprezece încercări avuseseră unsprezece reușite.

La cea de-a douăsprezecea încercare, când își plimba privirea peste teren, îi zărise pe Linda Harris și pe Mark Tanner, râzând amândoi în timp ce plecau de la școală. În acea clipă uitase de joc și aruncase mingea cu zece metri prea scurt. Instantaneu, Phil Collins fluierase și intrase ca o furtună pe teren, cerând să afle ce se petrecuse. Jeff nu-i răspunsese. Abia ascultase discursul antrenorului. Îl copleșea un val de furie oarbă. Nu mai putea vedea altceva decât punctul din zare pe care îl formau Mark și Linda.

Râdeau de el! Fusesse sigur de asta, așa cum fusesse întotdeauna sigur pe sine în viață.

La fel de brusc precum îl copleșise, mânia îl părăsi. Rămăsese încremenit o clipă, cu corpul epuizat, ca și cum ar fi făcut o cursă de zece mile.

Îi mai vedea încă pe Linda și pe Mark. Se opriseră lângă clădirea școlii și se uitau înspre el. Când Mark își ridicase mâna să-l salute, Jeff îi răspunsese. Tot restul antrenamentului Jeff nu se mai putuse concentra, căci mintea îi fusese preocupată numai cu căutarea unui răspuns pentru cele întâmplate. Nu fusese furios nici pe Linda, nici pe Mark. Cel puțin, așa crezuse el.

De atunci, nu mai avusesese probleme cu crizele de furie până săptămâna trecută. Luni dimineață, însă, ca și marți la prânz, își pierduse o clipă controlul de sine. Miercuri, același lucru se petrecuse de două ori, iar astăzi avusesese grijă să-i evite pe Linda și pe Mark, temându-se să nu fie copleșit de un nou acces pe care să nu-l mai poată controla.

Acum i se întâmpla din nou, așa cum stătea, lângă coechipieri, și saluta tribunele.

Privirea îi era ațintită pe cei doi, iar ura îi injecta ochii cu sânge. Aproape că îi auzea discutând între ei, mai ales că era sigur că vorbeau despre el.

— Bastard mic, șuieră el printre dinți.

Lângă el, Robb Harris se răsuci ușor ca să-l privească pe Jeff cu colțul ochiului. Crezu că acesta i se adresase lui, dar Jeff se uita în altă parte. După expresia feței, se părea că Jeff era supărat. Care era, însă, motivul? Se simțise perfect cu câteva minute înainte, când se aflau la vestiare și se echipau. Nedumerit, Robb privi de jur-împrejur ca să vadă către cine se holba Jeff.

N-o văzu decât pe soră-sa care stătea pe bancă lângă Mark Tanner. Asta nu însemna, însă, mare lucru, căci Jeff îi adusese la cunoștință cu câteva zile înainte că n-o învinuia pe Linda pentru ruperea legăturii cu el. Acum, însă, el se uita urât la Mark. Privind în jos, Robb observă că palmele lui Jeff erau încovoiate ca niște gheare. Încheieturile i se albiseră, iar tendoanele ieșiseră în evidență ca niște corzi de oțel supraîntinse.

Ultimele acorduri ale cântecului se stinseră. Jucătorii se întoarseră în lateral, pregătiți ca Jeff LaConner să-i scoată de pe teren și să-i ducă înapoi la vestiare.

Jeff, însă, nu se mișcă. Rămase pironit locului, ca și cum i-ar fi crescut rădăcini, privind cu ochi de gheață către Mark și Linda.

— Hai, Jeff, șopti Robb. Să mergem!

Jeff nu dădu semn că l-ar fi auzit. În cele din urmă Robb îl scutură.

— Vrei să-ți miști fundul, omule? Ce dracu e cu tine?

Trecu o clipă lungă până ce Jeff pricepu mesajul. Când o făcu, se răsuci brusc spre Robb.

— O să i-o trag ticălosului ăla mic, şuieră el. O să-i fac zob fața așa încât nimeni să nu mai vrea să se uite vreodată la el!

*

— Deci ce s-a întâmplat? îl întrebă Blake Tanner pe Jerry Harris. Stăteau amândoi în salonul lambrizat cu stejar al familiei Harris. Deși Blake se afla acolo de aproape o oră, Jerry nu atacase încă subiectul principal. Blake era sigur că *există* un motiv pentru întâlnire, căci, atunci când îl sunase, după cină, rugându-l să treacă pe la el, Jerry rostise vorbele cu o voce ce-l avertizase pe Blake că era vorba de ceva mai mult decât o simplă vizită prietenească.

Nu credea că era ceva în legătură cu serviciul, căci, deși se afla de puțină vreme în Silverdale, Blake învățase că Jerry lăsa rezolvarea problemelor profesionale în perimetrul strict al slujbei. Discutau, bineînțeles, despre afaceri tot timpul, oriunde se găseau, dar subiectele de serviciu nu le abordau niciodată în afara sediului firmei. Cu toate astea, se întrebase ce avusese Jerry în minte încă din momentul în care plecase de acasă.

La început crezuse că e vorba despre Ricardo Ramirez. Gândindu-se la băiat, Blake dăduse trist din cap. Rick era încă internat în spitalul din Silverdale, și continua să fie conectat la aparatul care-l menținuse în viață. Dată fiind condiția lui, Blake ajunsese să creadă că faptul că băiatul se afla încă în comă era un fel de noroc știrb, căci, prin asta, Rick avea măcar trista fericire de a nu cunoaște cât de grave îi erau rănilor. Conform specialiștilor chemați de MacCallum, Rick era aproape complet paralizat, iar fără mașina de respirat ar fi murit rapid. Inima lui, însă, era încă puternică, iar Maria Ramirez refuzase să ia în calcul posibilitatea ca fiul ei să nu se mai trezească vreodată. Stătea la capul patului lui în fiecare zi, îl ținea de mână, îi vorbea încet în spaniolă, convinsă că, în ciuda stării de inconștiență, el auzea și înțelegea ce-i spunea ea.

Ajutorul îi parvenise imediat, sub forma unei pensii anuale impresionante, care acoperea orice cheltuială de trai decent a Mariei și a lui Ricardo pentru tot restul vieții lor. Cu toate că Blake era convins că Maria nu înțelegea încă pe deplin ce însemna această pensie, era totuși sigur că ea n-avea să abuzeze niciodată de ea. După șocul inițial al primelor instrucțiuni date de Jerry Harris în prima zi de muncă, Blake ajunsese să creadă că Ted Thornton avea dreptate cu politica sa, căci, fără ajutorul lui TarrenTech, Maria Ramirez n-ar fi avut nici o sursă financiară. Acum Maria avea o pensie și nu trebuia să se îngrijească de nimic pe viitor cu excepția bunăstării fiului ei.

Dacă acesta avea să supraviețuiască.

Odată ajuns, însă, acasă la Jerry, acesta nu menționase nimic despre cazul Ramirez, sau despre altceva care ar fi avut legătură cu el. Părea mai interesat să afle cum s-a adaptat familia lui Blake la climatul din Silverdale. Într-un târziu, preparând al treilea rând de băuturi, Jerry atacă subiectul care-l frământa.

— Mă gândeam la Mark, rosti el.

Blake ridică, nedumerit, din sprâncene.

— Mă întrebam dacă ai avut ocazia să vezi ce întreprindem noi la Rocky Mountain High, continuă Jerry. Știi tu, clinica sportivă.

Blake dădu, neștiutor, din umeri.

— Nu știu mai mult decât că pompăm o groază de bani acolo.

— E un soi de tabără experimentală, se apucă Jerry să-i explice. Martin Ames are câteva idei interesante despre antrenamentele atletice. Noi l-am ajutat să le pună în practică.

Zâmbi și ochii îi scânteiară.

— De vreme ce ai fost spectator la meciurile de football, ai văzut ce rezultate bune s-au obținut. De fapt, ele au depășit chiar și cele mai optimiste așteptări ale noastre.

Blake se agită în scaun.

— Care-i treaba? se interesă el. Ce face Ames?

— Vitamine sintetice, răspunse Jerry. El a descoperit o mulțime de legături între dezvoltarea fizică și anumite complexe de vitamine. De câțiva ani el a creat o serie de noi substanțe ce ne ajută să compensăm o mulțime de deficiențe genetice.

Făcu o scurtă pauză.

— Cum ar fi astmul lui Robb, de exemplu, reluă el.

Vorbele rămaseră o clipă suspendate în aer, până ce Blake le pricepu exact înțelesul.

— Adică n-a fost numai schimbarea de climă și aerul curat de munte care l-au vindecat?

Jerry negă.

— Aș fi vrut ca să fi fost așa de simplu. Ames a descoperit multe chestii în neregulă la Robb. N-avea numai astm; avea și niște probleme cu oasele ce l-ar fi putut duce la cancer, iar de când era copil a avut o dezvoltare întârziată. Teoria lui Ames a fost că totul se lega de modul în care organismul lui Robb asimila vitaminele.

Zâmbi.

— Așa cum sunt convins că ai observat, totul s-a rezolvat. Aluzia era clară. Blake n-avea nevoie de mai mult.

— Dar e o clinică sportivă, rosti el, și tu știi ce părere are Mark despre sport.

Fu rândul lui Jerry Harris să se arate surprins.

— Dar pe cine văd pe stadion în fiecare duminică, dacă nu pe tine și pe Mark? Mie mi se pare că băiatul s-a schimbat.

Blake dădu din umeri cu indiferență studiată. Nici măcar în fața lui Jerry Harris nu vroia să dea la iveală speranța că Mark avea să-i calce, într-un târziu, pe urme.

— Dar e cam mic pentru echipa de aici, nu crezi? replică el. Vreau să spun că toți jucătorii sunt atât de mari încât l-ar călca în picioare pe Mark.

— Exact, sări Jerry, lăsându-și paharul jos. Știu că nu-i treaba mea, dar am discutat cu Marty Ames — despre reumatismul lui infecțios și despre tot. Am mers atât de departe încât am cerut să-mi fie trimise toate fișele lui medicale.

Blake se încruntă.

— Pe lângă faptul că eu credeam că astfel de dosare sunt confidentiale, de ce ții să faci așa ceva?

— Deoarece am vrut să aflu părerea lui Marty înainte de a discuta cu tine. N-am vrut să-ți dau speranțe deșarte.

Blake își lăsă și el paharul din mână.

— În regulă. Și ce-a zis?

Jerry îl privi în ochi.

— Crede că-l poate ajuta pe Mark. N-are impresia că efectele reumatismului infecțios sunt definitive și e convins că poate readuce creșterea lui Mark la normal.

— Vorbești serios? rosti Blake.

— Absolut. Vrea să folosească o variantă a complexului de vitamine cu care a fost tratat Robb, și e sigur, în proporție de nouăzeci la sută, că se va dovedi la fel de eficace și pentru Mark.

Blake își privi atent prietenul. Nimic din ce spunea n-avea sens. Dacă exista un asemenea complex de vitamine, el și Sharon ar fi auzit până acum. Numai dacă cumva...

— Intenționezi să-mi spui că vrei să lași pe cineva să uzeze un drog experimental pe Mark? întrebă el.

Harris clătină din cap ca și cum s-ar fi așteptat la asemenea reacție.

— Dar nu-i deloc experimental, protestă el. Și n-are nimic de a face cu un drog. E vorba doar de o nouă modalitate de combinare a vitaminelor, permițând corpului să ajungă la deplinul lui potențial. Vitaminele nu fac decât să acționeze ca un trăgaci, eliberând hormonii deja prezenți, dar neutralizați.

Citi îndoiala din ochii lui Blake și continuă:

— Crezi că l-aș fi lăsat pe Ames să-i dea ceva fiului meu fără să am deplină încredere în el? Doar e feciorul meu, Blake; nu e un cobai.

— Offf, nu știu ce să zic. Trebuie să mă gândesc. Aș vrea să văd și eu toată documentația. Nu sunt doctor, dar după tot ce a pățit Mark, știu mai multe despre problemele de creștere decât un medic generalist.

— Așa cum Elaine și cu mine știam tot ce se putea ști despre astm, îl secondă Harris. O să ai materialul pe birou luni dimineața. Pe lângă asta, poate vrei să vorbești cu Ames despre Mark. Ascultă-l și hotărăște-te.

Câteva minute mai târziu, discuția abordă alte subiecte. Blake ascultă doar cu o parte a minții, căci rumega cu restul ceea ce-i spusese Jerry.

Își aduse aminte de sunetele pe care le auzea în ultimele săptămâni venind din camera lui Mark.

Respirațiile lui scurte din timpul flotărilor și abdomenelor și gemetele din timpul lucrului cu halterele.

Dacă exista o cale, cu adevărat, prin care să-l ajute...

Poate că nu trebuia să aștepte până luni. Poate că se va duce a doua zi la birou ca să cerceteze materialul lui Ames.

*

Cu puțin după ora zece treizeci, Linda și Mark părăsiră micuța cafenea de lângă magazinul universal și porniră către casă. Mark avea suficient timp, până la ora limită impusă de maică-sa, ca s-o conducă pe Linda acasă. Cu toate astea, porniră la pas vioi. Începuse să șuiere vântul. Mark își ridică gulerul, simțind cum îi sunt obrajii pișcați de frig.

— Eu continui să cred că Jeff nu-i furios pe tine, o auzi pe Linda, în timp ce ea își strecură degetele în buzunarul hainei lui și le mângâie pe ale lui. Nu ți-a spus nimic, nu?

— N-a avut timp, răspunse Mark. Alerga. Îți spun, eu, însă, expresia de pe fața lui m-a speriat al naibii de tare. Așteaptă până luni să dezvolt filmul. Ai să te convingi.

O cotiră de pe Colorado Street. Acolo noaptea părea mai întunecată, căci trotuarele nu erau luminate decât de câteva felinare gălbui. Instinctiv, Jeff privi în jurul lui, apoi se simți ca un idiot. Aici era Silverdale, nu San Francisco sau San Marcos. După o bucată de drum, însă, în fața lor apărură o siluetă din spatele unui tufiș.

Linda și Mark se opriră, uluiți, dar nu înfricoșați.

Silueta făcu un pas către ei.

— S-salut? Încercă Mark să zică ceva.

Persoana necunoscută nu răspunse, dar veni mai aproape. Atât Linda, cât și Mark își dădură seama cine era.

— Jeff? rosti Linda. Tu ești?

Nu se auzi nici un răspuns. Silueta ajunsese în dreptul unui felinar, lăsând să se vadă limpede fața lui Jeff.

Avea ochii de gheață și trăsăturile îi erau contorsionate de ură. Palmele lui mari se transformaseră deja în pumni.

— Oh, Isuse, șopti Mark. Hai s-o ștergem de aici.

— Mark se răsuci pe călcâie și porni în fugă, alături de Linda, către Colorado Street și către lumina strălucitoare de pe ea. Acolo se aflau oameni — ceilalți liceeni din cafenea și publicul de la cinematograful de vizavi de piață.

În timpul goanei respirația i se îngreună și inima începu să-i bată în piept ca un ciocan. Linda ținea ritmul cu el, însă pașii lui Jeff se auzeau tot mai aproape în spatele lor.

Mai avea doar o clădire până la colț, o jumătate de clădire.

Brusc, Jeff se aruncă asupra lui din spate. Mark dădu drumul mâinii Lindei, îi strigă să fugă mai departe, apoi se prăbuși pe caldarâm în timp ce Jeff LaConner îi înfipse pumnul ca o măciucă în stomac.

10

— Încetează! strigă Linda Harris. Jeff, ce faci?

Mark era prăbușit pe caldarâm, cu fața în jos, iar Jeff îl încălecase și-l lovea sălbatic cu pumnii. Linda țipă din nou la Jeff. Acesta nu dădu vreun semn c-ar fi auzit-o, așa că fata încercă să-l despartă de Mark. Jeff ridică un braț și izbi cu violență în spate, lovind-o pe Linda în coaste. Uluită, fata căzu și ea pe caldarâm, apoi se ridică cu greu pe picioare, icnind, cu răsuflarea tăiată. Ochii i se umplură de lacrimi și, ținându-și o mână în dreptul coastelor, se împletici până în Colorado Street.

— Ajutor! strigă ea, cu o voce ca o șoptă horcăită.

Se opri o clipă, sprijinindu-se de stâlpul unui felinar și încercă să inspire adânc, apoi strigă, mai tare:

— Ajutor! Să mă ajute cineva, vă rog!

În acea clipă, din cafeneaua aflată la mică distanță se iviră trei băieți. Linda le făcu, disperată, semn. O clipă avu senzația groaznică că ei aveau s-o ia în direcție opusă, dar cei trei o văzură. În câteva secunde, fratele ei și doi prieteni ai lui o înconjură.

— Acolo, icni Linda, indicând spre strada întunecată. E Jeff! A înnebunit! Îl face praf pe Mark!

Robb Harris se uită nedumerit la soră-sa până ce își aminti de chipul lui Jeff din acea seară de pe teren, când îi privise cu mânie cruntă pe Linda și pe Mark.

— La dracu, murmură el. Sună-l pe tata, îi spuse el Lindei, apoi către ceilalți: Haideți!

Cu Peter Nakamura și Roy Kramer alergând în spatele lui, Robb fugi către locul în care Jeff și Mark se băteau.

Cu toate că o dureau tare coastele, Linda alergă către cafeneaua puternic luminată, se împiedică de ușă și se duse întins spre telefonul public. Căutând o fisă, își dădu seama că își pierduse geanta. Scoase un oftat de disperare și se îndreptă spre tejgheaua din spatele localului, unde Mabel Harkins număra cu răbdare banii din casă. În afara ei, nu se mai afla nimeni în încăpere.

— Îmi pare rău, iubito, dar am închis, rosti Mabel, întrerupându-și numărul și uitându-se înspre Linda.

Încremeni.

— Isuse, dragă, dar ce ți s-a întâmplat?

Linda ignoră întrebarea.

— Pot să folosesc telefonul tău, Mabel? Trebuie să-l sun pe tata.

Mabel împinse imediat către Linda telefonul de lângă casa de bani. Fata încercă, cu degete tremurânde, fără succes, să apese corect pe butoane. Mabel trase telefonul spre ea.

— Lasă-mă pe mine, se oferă ea. Care-i numărul?

La cel de-al treilea apel răspunse Jerry Harris.

— Aici e Mabel Harkins, rosti ospătărița. De la cafenea. Fără a aștepta răspunsul lui Jerry, ea continuă.

— Linda e aici, Jerry, și e teribil de supărată. Stai o secundă.

Îi înmână receptorul Lindei, apoi ascultă povestea pe care fata i-o debită tatălui ei.

— *Nu știu* de ce a făcut-o, rosti ea în final. Ne plimbam pe stradă și el ne-a apărut în față. Ca și cum ne-ar fi așteptat. Oricum, Robb și încă doi tipi încearcă acum să-i despartă. Poți veni până aici, tati?

Ascultă o clipă, apoi îi dădu tatălui ei poziția exactă a lui Jeff și Mark. Într-un târziu, cu degetele tremurânde, închise.

Mabel îi dădu o cană cu apă.

— Ține, dragă. Stai jos, bea asta și încearcă să te liniștești.

Linda clătină din cap.

— Nu pot. Tr... trebuie să mă întorc acolo. Nu-l pot lăsa pe Mark singur...

— Nu e singur, i-o întoarse Mabel. Oricum nu poți face nimic acum. Stai jos un minut și calmează-te, apoi o să vedem ce-i de făcut.

*

Când închise telefonul, Jerry Harris păru supărat.

— Ce e? Întrebă Blake Tanner. Ce se întâmplă?

— Nu știu prea bine, răspunse Jerry.

Însoțit de Blake, se duse în living, unde le povesti, lui și nevastei sale, cele povestite de Linda.

— Oh, Doamne, icni Elaine.

Își îndreptă atenția spre Blake.

— Tu du-te cu Jerry, iar eu o s-o sun pe Sharon.

Cei doi bărbați se făcură nevăzuți în noapte înainte ca ea să ridice receptorul telefonului.

*

Mark reușise să scape de Jeff de două ori, dar nu-i folosisese la nimic. De fiecare dată nu făcuse decât câțiva pași înainte ca Jeff să-l trântască din nou. Renunță să mai încerce să fugă și căută, pe cât îi stătea în puteri, să se apere de ploaia de lovituri care se abăteau asupra lui din toate părțile.

Din nas îi curgea sânge și în gură simțea un gust sărat. Bănuia că avea și o tăietură deasupra ochiului drept, iar urechile îi vâjâiau de pe urma unui pumn în cap.

Acum Jeff stătea din nou călare peste Mark și-și fixa victima cu priviri furioase. Minte lui aproape încetase să mai funcționeze, iar pumnii pe care îi

abătea peste Mark îi creau o senzație de deplină satisfacție. Venise, în sfârșit, și ceasul în care îi arăta el ce putea acestui puțoi mic — așa cum avea el să le arate tuturor!

Câteva clipe mai târziu, când la fața locului își făcură apariția Robb Harris, Pete Nakamura și Roy Kramer, aceștia observară că Jeff nu îi remarcase, absorbit complet de opera lui de distrugere a băiatului mai mic.

Robb strigă:

— Ce dracu' faci, Jeff? O să-l omori.

Se holbă la trupurile încleștate, ce nu se puteau recunoaște decât parțial în beznă. Nici măcar nu era o luptă, căci Mark, așa ținut de sol cum era, nu făcea nimic altceva decât să-și protejeze fața. Cu chipul transformat într-o mască de nerecunoscut de furie, Jeff părea că nu își mai dă seama de nimic. Scena aducea cu imaginea de coșmar a unui câine care se juca cu un șobolan pe jumătate mort. În orice clipă Jeff putea să-l smulgă pe Mark de pe sol și să-l facă bucăți.

— Ajută-mă! îi strigă Robb lui Pete Nakamura. Trebuie să-l dăm jos de pe Mark.

Deasupra verandei casei de vizavi, se aprinse lumina, apoi una identică la o casă din depărtare. Robb se duse lângă Jeff și-l apucă de braț.

Cu o mișcare rapidă, Jeff se eliberă din strânsoarea lui Robb, apoi îi trânti acestuia un pumn în falcă. Robb icni din pricina durerii și se dădu înapoi, ridicându-și automat palma dreaptă ca să și-o ducă la zona lovită.

După asta, Jeff se răsuci puțin și-l izbi pe Pete Nakamura în ochiul stâng. În același timp, Roy Kramer se aruncă peste Jeff și-i cuprinse gâtul cu brațele.

Jeff păru să ezite o clipă și își lăsă brațele să-i cadă în lungul trupului, apoi scoase un mormăit de furie. Încordându-se din răspuțeri, reuși să se ridice la verticală cu Roy Kramer agățat de spinarea lui. Se învârti pe loc ca un titirez, ca și cum s-ar fi așteptat să-și zărească inamicul din spate, apoi se lăsă să cadă la pământ și se rostogoli cu pieptul în sus. Datorită masei lui Jeff, Roy slăbi o clipă strânsoarea, dându-i astfel voie celui alt băiat să se elibereze. Jeff se rostogoli încă o dată, apoi se ridică pe vine. Sclipind în lumina felinarului, ochii lui se mișcară dinspre Robb înspre Pete, apoi către Roy, care se afla acum întins pe spate, căutând să-și recapete suflul.

Scâncind de durere, Mark Tanner se făcuse ghem, cu genunchii la gură.

Din case începuseră să iasă oameni, iar noaptea se umpluse de strigătele acestora în speranța de a afla ce se petrecuse.

Jeff privi înnebunit de jur-împrejurul lui și observă mulțimea care începuse să se adune. Scoase un sunet ciudat, de animal și se topi în beznă pe o alee dintre două case.

*

Jerry Harris coti pe Pueblo Drive și frână brusc. La câțiva metri în fața mașinii se aflau o mulțime de persoane. Îl văzu pe Robb, care-și masa falca cu o mână, pe peluza din curtea unuia dintre locatarii străzii.

Blake Tanner ieși imediat din mașină și alergă spre Robb. Abia când Blake se lăsă în genunchi își dădu și Jerry seama că forma întunecată de la picioarele lui Robb era Mark. Lăsă motorul în funcțiune și fugi către fiul său.

— Ce s-a întâmplat? se interesă el. Ai pățit ceva?

Robb negă din cap și nu scoase momentan, nici o vorbă. Puțin mai târziu, cu voce tremurândă, rosti:

— A fost... o nebunie. Jeff îl ținuse la pământ și nu se oprea...

— Unde e? îl întrerupse Blake.

— A dispărut, răspunse Robb. S-a comportat extrem de ciudat, tată. Roy a reușit să sară în spatele lui și să-l îndepărteze de Mark, dar Jeff s-a rostogolit pe spate și Roy a trebuit să-i dea drumul. Apoi s-a uitat la noi ca și cum n-ar fi știut cine suntem, după care a luat-o la fugă.

Robb arată cu degetul înspre aleea pe care dispăruse Jeff și Jerry dădu din cap în semn că a înțeles.

— Bine, rosti el.

Aruncă o privire mulțimii de oameni și recunoscă pe cineva din conducerea TarrenTech.

— Cheamă o ambulanță, îi comandă el omului. După aia ajută-mă să strângem câțiva oameni ca să-l căutăm pe Jeff LaConner. Să-i sune cineva și pe ai lui.

Aproape imediat, din mulțime se desprinsă o femeie care traversă în grabă strada.

În cele din urmă, Jerry i se alătură lui Blake Tanner lângă Mark.

— Cum se simte? întrebă el.

Blake își înalță privirea spre Jerry. În ochi i se citea mânia.

— Cum se poate simți cineva căruia îi sângerează nasul, care are tăieturi pe față și care are un ochi tumefiat? Și unde dracu' se află LaConner ăla?

— Hei, ia-o mai ușor, încercă Jerry să-l potolească. Să rezolvăm problemele pe rând și să încercăm să lămurim situația. Prima urgență o constituie Mark. Pe drum se află o ambulanță, în caz că avem nevoie de așa ceva.

De jos, Mark se mișcă puțin și întredeschise ochiul drept.

— T-tată? îngăimă el. Tu ești?

— E-n regulă, Mark, îl liniști Blake. Sunt aici și s-a terminat totul. O să fie bine.

Mark lăasă să-i scape un oftat, pe jumătate de durere, pe jumătate de ușurare. Încet, ca și cum i-ar fi fost frică să nu i se rupă corpul în bucăți, își întinse picioarele. Apoi, fără nici un avertisment, se rostogoli pe burtă, se ridică în patru labe, apoi se sculă în picioare.

Se clătină o clipă, tuși, apoi se prăbuși la loc pe iarbă.

Sesizând stinghereala lui Mark, câțiva oameni se întoarseră cu spatele.

Undeva, la distanță, se auzi sirena unei ambulante. Câteva minute mai târziu, strada se umplu de lumini clipitoare când salvarea dădu colțul și se opri la locul dramei.

*

Albă ca varul la față, Sharon Tanner deschise ușa s-o întâmpine pe Elaine Harris.

— Unde e? întrebă Sharon. Unde-i Mark?

— Pune-ți haina și hai cu mine, răspunse Elaine. Jerry și Blake sunt deja acolo. Sunt sigură că se va rezolva totul.

Sharon se întinse după haină, dar își aminti de Kelly care dormea dusă în camera ei de sus.

— O secundă, rosti ea. Trebuie s-o iau pe Kelly.

În timp ce Elaine rămase să aștepte în vestibul, Sharon urcă în fugă scările și reapăru o clipă mai târziu. În pijama, legându-și din mers cordonul de la halat peste mijloc, Kelly o urma alergând cu pași mici.

— Dar unde fugim așa, mami? se tângui fetița.

— Nu-ți bate capul cu asta, draga mea, o potoli Sharon.

Coborî în grabă scările și îmbracă haina.

— O să fie bine. Nu mergem decât să ne plimbăm un pic. Încă adormită, Kelly o urmă pe maică-sa până la mașina

lui Elaine și se cățăără pe bancheta din spate. Când Sharon se urcă pe locul din față, Elaine porni motorul, introduse maneta în viteză și țâșni de pe loc ca din pușcă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sharon pe drum. De ce a ținut morțiș Jeff să-l bată pe Mark?

Elaine clătină din cap.

— Nu știu, răspunse ea. Poate că e o răzbunare din cauza Lindei. Asta, însă, nu-i stă în caracter lui Jeff. El a fost întotdeauna un lasă-mă să te las...

Tăcu brusc, amintindu-și, în același timp cu Sharon, de întâlnirea lui Charlotte LaConner, petrecută cu câteva săptămâni înainte.

Ajunseră în câteva minute pe Pueblo Drive. Elaine trase automobilul în spatele mașinii lui Jerry. Sharon îi ceru lui Kelly să rămână la locul ei, apoi deschise portiera și se dădu jos. Privi lumea adunată, apoi îl descoperi pe Blake alături de Jerry Harris. Lângă ei, doi brancardieri îmbrăcați cu haine albe îl așezau cu blândețe pe Mark pe o targă.

— Doamne, icni Sharon.

O luă la goană, își croi loc prin adunătura de gură cască și trebui să se agațe de brațul lui Blake ca să nu leșine când văzu fața masacrată a lui Mark. Își înăbuși un țipăt, căzu în genunchi și atinse cu delicatețe obrazul fiului ei.

— Mark? rosti ea. Dragule? Mă auzi?

Băiatul își deschise ochiul stâng și se forță să schițeze un zâmbet.

— C-cred că n-am reușit să ajung acasă la timp, nu? reuși el să îngaime.

Sharon se simți cuprinsă de ușurare. Îl bătut ușor pe mână pe Mark.

— Nu-ți face probleme, îl liniști ea. Te simți rău? Te doare îngrozitor?

Mark înghiți cu greu un nod din gât și umerii i se mișcară timid într-o încercare de a-și arăta indiferența.

— Ai fost vreodată lovită de un autobuz? replică el. Ochii mamei se umplură cu lacrimi. Sharon dădu încet din cap.

— Atunci, dacă ești curioasă, bate-te cu Jeff LaConner, continuă Mark.

Își închise ochiul și se strâmbă de durere când cei doi brancardieri ridicară targa de pe sol și porniră către ambulanță. Sharon merse pe lângă targă, iar Blake o însoți, dar de cealaltă parte a patului improvizat. Nici unul nu scoase vreo vorbă până ce Mark nu fu introdus în mașină și ușile din spate se închiseră.

— Unde îl duceți? articulă, cu greu, Sharon.

— La Spitalul Districtual, doamnă. Nu vă faceți griji — nu e chiar atât de rău pe cât pare. Poate o să fie nevoie de câteva copci la ochiul drept și un bandaj peste coaste. În rest, n-are nimic.

Sharon oftă ușurată. Privi în jurul ei și își dădu seama că era ceva în neregulă. Se încruntă și se întoarse spre Blake.

— Unde e poliția? întrebă ea.

Aflat la câțiva pași în spatele lui Blake, Jerry Harris se grăbi să-i răspundă:

— N-a fost decât o bătaie între doi liceeni, Sharon. N-am crezut că e cazul să chemăm poliția.

Sharon se uită urât la el.

— Vrei să spui că nu i-a chemat nimeni? rosti ea cu o voce în care i se descifra ușor incapacitatea de a-și crede urechilor.

Jerry Harris păru descumpănit.

— Ei, hai, Sharon, chestii d'astea se petrec mereu...

— Iar când cineva e măcelărit în halul în care a fost făcut Mark în seara asta, poliția e chemată întotdeauna! i-o retează, cu duritate, Sharon. Și unde-i Jeff LaConner? Ce a făcut, a plecat așa, ca și cum nu s-ar fi petrecut nimic?

— A fugit, draga mea, interveni, împăciuitoare, Blake. Au apărut Robb și alți doi copii și Jeff și-a luat zborul.

— O să-l găsim, însă, caută Jerry s-o asigure. Acum se află, probabil, acasă și încearcă să le explice alor lui cele întâmplate.

Sharon strânse din buze.

— O să trebuiască să facă mai mult decât să le explice părinților lui, rosti ea cu înverșunare. O să le explice și polițiștilor. Imediat după ce voi ajunge la spital o să sun acolo. După aia o să aflăm exact ce a avut loc aici.

— Dar știm ce a avut loc..., începu Jerry, dar Sharon i-o tăie cu asprime.

— Nu știm decât că Jeff LaConner a stâlcit în bătaie un băiat care e pe jumătate cât el. Nu-mi pasă dacă Jeff s-a simțit sau nu provocat. N-o să scape așa de ușor.

— Dar nimeni n-a zis c-o să scape, dragă, interveni Blake. Să facem, însă, fiecare lucru la timpul lui, bine? Du-te la spital cu Mark, iar eu o să plec cu Jerry. După ce o să aflăm cu exactitate ce s-a petrecut aici, o să venim acolo după tine.

Sharon păru că vrea să mai zică ceva, apoi se răzgândi. Unul dintre brancardieri deschise din nou ușile din spate. Ea se cățăără înăuntru și se ghemui lângă fiul ei. O clipă mai târziu, ambulanța porni repede, cu sirena oprită.

11

Sergentul Dick Kennaly avea senzația că în cămăruța de așteptare a spitalului districtual se înghesuise jumătate din Silverdale. Cu o oră înainte, când auzise pentru prima dată tânguirea sirenei ambulanței, el se așteptase să fie sunat la telefon ca să fie chemat la locul vreunui accident rutier. Când văzuse că nu apelează nimeni la el, își spusese că ceea ce se petrecuse nu ținea de resortul poliției și se întorsese la cuvintele încrucișate de care se apucase încă de la patru după-amiază, când preluase tura de serviciu. La puțin timp după unsprezece, când uitase de sirenă, sunase telefonul.

„De ce trebuie să apară astfel de situații chiar înainte de terminarea programului?”, se întrebese el cu amărăciune în timp ce conducea spre spital. „De ce nu puteau oamenii să aștepte miezul nopții ca să cheme poliția?”. Luând de obicei tura de noapte, Wes Kenkins se plângea întotdeauna că n-avea ce să facă. Bineînțeles, însă, că, după zece ani de serviciu în Silverdale, Kennaly cunoștea răspunsul: După miezul nopții majoritatea cetățenilor orașului se găseau deja în pat, iar aceia care se aflau încă în picioare nu făceau parte dintre cei care ar fi apelat la poliție, indiferent de situație, ci care ar fi preferat să evite prezența oricărui om al legii.

Fusese surprins să-l găsească la spital pe Jerry Harris, împreună cu soția și copiii lui, alături de familia Tanner. Harris încercase să explice ce se petrecuse. Cât ascultase vorbele lui Jerry, Kennaly o urmărise cu privirea pe Sharon Tanner. Ochii ei scânteiau de mânie reținută, iar femeia păruse de mai multe ori că vrea să-l întrerupă pe Harris. De fiecare dată o oprise bărbatu-său. În cele din urmă, după ce Harris termină de schițat situația, Kennaly își îndreptă atenția spre Linda Harris.

— Poți să-mi spui exact ce s-a petrecut? întrebă el cu voce blândă.

Linda dădu, neajutorată, din umeri. Avea fața palidă și pe obraji îi licăreau

lacrimile.

— *Nu știu* ce s-a întâmplat, rosti ea, nefericită. Mergeam pe stradă spre casă și Jeff a apărut de după un tufiș. Ca și... mă rog, ca și cum ne-ar fi așteptat. La început nu ne-am gândit la nimic rău. Când i-am văzut, însă, fața...

Se opri, apucată de un tremur violent al corpului.

— Fața lui? repetă Kennaly. Ce-i cu ea?

Linda se luptă cu ea să-și regăsească graiul.

— El... nu știu. Părea nebun. Avea ochii sticloși, ca și cum n-ar fi știut cine suntem. Mark a fost acela care și-a dat seama că ne urmărea. Ne-am speriat și am luat-o la fugă, dar Jeff ne-a prins imediat.

— De ce? întrebă sec, Kennaly. De ce era el furios pe Mark Tanner? Ce a spus?

Linda dădu din cap.

— Nimic. N-a spus absolut nimic. Era... era înfricoșător. A sărit, pur și simplu, pe Mark și a început să-l bată.

Kennaly își mușcă, gânditor, buza.

— Te întâlneai cu Jeff, nu-i așa? ceru el să afle.

Linda ezită, apoi încuviință.

— Dar s-a terminat acum câteva săptămâni. Când i-am spus, Jeff s-a înfuriat pe mine, dar i-a trecut. De atunci s-a comportat bine.

— Nu-i adevărat, interveni Robb Harris.

Tăcuse până acum, stând cuminte lângă taică-său. Kennaly se uită interogativ la el, așa că Robb încercă să-i explice ce se petrecuse la festivitatea de pe stadion.

— A fost ciudat, concluzionează Robb câteva momente mai târziu. Așa cum a spus Linda — avea ochii sticloși și se holba la Mark și la Linda ca și cum ar fi vrut să-i ucidă. Apoi, brusc, s-a potolit. Mai târziu, la vestiar, s-a comportat ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Kennaly își încruntă sprâncenele. Ascultându-l la început pe Jerry Harris crezuse că nu fusese decât o răfuială între doi liceeni. Acum, însă... Oftă din rărunchi și se întoarse spre Sharon Tanner, cea care-l sunase de îndată ce ajunsese la spital — exact precum îi promisese lui Jerry Harris.

— Sunteți sigură că vreți să faceți plângere scrisă? întrebă el, deși fața ei îi exprima elocvent intențiile.

Spre surprinderea lui, Sharon se arată un pic descumpănită.

— Eu... eu n-am spus asta, rosti ea. M-am gândit, însă, că ar trebui să discutați cu el. Sunt dispusă să ascult și versiunea lui, după care ne vom hotărî ce vom face. Dar dacă sunt adevărate cele spuse de Linda și Robb, atunci trebuie luate niște măsuri.

Kennaly încuviință cu greu. Îi plăcea Jeff LaConner; întotdeauna îi plăcuse. Ar fi fost o rușine să fie nevoit să-l aresteze în acea noapte. În definitiv sâmbătă era zi de meci, și fără Jeff pe teren...

Și totuși, n-avea de ales. Se duse în micul birou de lângă sala de așteptare și-l sună mai întâi pe Chuck LaConner, care-i comunică că Jeff nu sosise încă acasă. Kennaly îi explică pe scurt lui Chuck ce se întâmplase și-l auzi pe acesta suduind printre dinți.

— Cum se simte băiatul lui Tanner? întrebă Chuck o clipă mai târziu.

— Nu se știe încă, răspunse polițistul. MacCallum se mai ocupă încă de el.

Își redusese vocea la o șoaptă și se întoarse cu spatele la geamul mare dinspre camera de așteptare.

— Dacă-ș fi în locul tău, Chuck, aș veni aici într-un suflet. Doamna Tanner e al naibii de supărată, dacă înțelegi ce vreau să spun.

După o clipă de pauză, Chuck LaConner, răspunse scurt că va ajunge la spital în câteva minute.

După asta, Kennaly chemă departamentul de poliție și-l puse pe Wes Jenkins la curent cu cele petrecute.

— Cheamă niște băieți, îi ceru el lui Wes. Va trebui să ieșim în căutarea lui Jeff.

— Ai vreo idee unde s-ar fi putut duce? Întrebă Jenkins.

— Nu prea, însă. N-ar trebui să fie prea greu să-i dăm de urmă. Știm încotro a luat-o după bătaie.

Kennaly îi dădu ultimele instrucțiuni ofițerului de noapte, apoi părăsi spitalul. Conduse mașina numai câteva zeci de metri și se opri într-o zonă luminată, unde se găsea un telefon public. Se dădu jos de la volan, păși în cabină și formă numărul departamentului.

— Wes? tot eu. Încă un lucru — spune-le băieților să-l ducă pe Jeff LaConner la clinica sportivă imediat ce pun mâna pe el. Vreau să-l predea în mâinile lui Ames.

— Ames? se arătă mirat Jenkins. De unde și până unde? E băiatul lui LaConner bolnav cumva?

Kennaly ezită.

— Nu știu, rosti el în final. Am, însă, o senzație mai ciudată, înțelegi? O să-l sun pe Ames chiar acum și dacă aflu ceva o să te anunț.

Închise telefonul, apoi își căută prin buzunarele hainei agenda cu numere de telefon. O răsfoi, sublinie un număr cu unghia, apoi introduse o nouă fisă în aparat. La cel de-al șaselea apel răspunse o voce somnoroasă.

— Mda?

— Doctorul Ames? Dick Kennaly la telefon. De la departamentul de poliție. Iertați-mă că vă sun la o asemenea oră.

Instantaneu, din vocea doctorului dispăru orice urmă de somn.

— Ce e? Întrebă el. S-a întâmplat ceva?

Timp de cinci minute, Kennaly îi relatează cele petrecute, trăgând din când în când cu ochiul în agendă, ca să fie sigur că nu uită nici un detaliu.

— L-am instruit deja pe Jenkins să-l aducă pe băiat la dumneavoastră dacă îl găsește. Dacă credeți că-i mai bine altfel, spuneți-mi.

— Nu, se opuse imediat Ames. Ai făcut ce trebuie. O să pregătesc o echipă care să-l primească. Ține-mă la curent. Și, Dick?

— Mda?

— Fii atent, îl sfătui Ames. Din ce mi-ai spus, Jeff s-a comportat exact ca Randy Stevens. Iar dacă e așa, atunci Jeff LaConner trebuie considerat ca fiind extrem de periculos.

Kennaly tăcu o clipă, apoi mormăi ceva și închise telefonul.

Credea, oare, Ames că-i spusese ceva nou?

Chiar și acum, la aproape un an după evenimente, își aducea încă aminte de noaptea în care Randy Stevens cedase nervos. Fusese o noapte liniștită atunci, cam până la ora unsprezece, când Kennaly primise un apel de la vecinii familiei Stevens, care-i comunicau că acolo are loc un scandal. Vestea îl șocase pe Kennaly, căci în cei doi ani de când familia Stevens se mutaseră în Silverdale, ei se dovediseră cetățeni fideli. Randy era tânărul pe care alți părinți din oraș îl arătau întotdeauna ca model copiilor lor. Frumos, politicos, elev de notă maxim, Randy era, în plus, și vedeta echipei de fotbal.

Niciodată nu crease cuiva vreo problemă.

În acea noapte, însă, ceva se rupsesse în Randy. Când ajunsese Kennaly la fața locului, în jurul casei se strânsese deja un mic grup de persoane îngrozite.

Se părea că înăuntru avea loc o luptă teribilă.

Kennaly fusese nevoit să spargă ușa. O găsisse pe Phyllis Stevens plângând pe canapeaua din living, cu fața însângerată. În salon, Tom Stevens și Randy se luptau pe podea.

Numai că nu era chiar o luptă, căci Tom zăcea întins pe spate și făcea tot ce-i stătea în puteri să se apere de ploaia de lovituri pe care i le administra fiul său.

Kennaly își dăduse instantaneu seama că nu era vorba de o simplă luptă provenită dintr-o ceartă între tată și fiu care scăpase de sub control. Randy avea o privire, rece și goală, care mărturisea de la sine faptul că el nu era conștient de ceea ce făcea.

Își pierduse mințile și își descărca furia pe primul om pe care îl întâlnise.

Fusese nevoie de trei bărbați ca să-l neutralizeze pe băiat. Legat strâns de o targă, acesta fusese, după aceea, dus cu forța de acasă. La cererea lui Tom Stevens, Randy fusese transportat la clinica sportivă și dat în grija lui Marty Ames.

A doua zi, de dimineață, Randy a fost transferat la clinica de boli nervoase din Canon City.

Deși așa ceva nu se mai întâmplase niciodată în Silverdale, Marty Ames explicase că evenimentul nu era tocmai inexplicabil. În definitiv, Randy fusese întotdeauna perfect și le îndeplinise mereu așteptările părinților lui. Existase, însă, categoric, și o presiune asupra lui, iar Randy nu-și permisese niciodată să canalizeze această presiune prin vreo supapă. Ca atare, supratensiunea în care trăia se întorsese împotriva părinților lui, iar structura emoțională se fărâmițase.

Încercase să-i ucidă.

Aproape că reușise.

Iar acum, în această seară, Jeff LaConner se comportase exact ca Randy Stevens.

Acumulasera prea mult, amândoi.

Nu intrase nici unul vreodată în vreun bucluc și nu arătase nici unul vreodată că ar fi avut probleme.

Când se produsese explozia la Randy, aproape că-și ucisese propriul tată.

Oare l-ar fi ucis Jeff pe Mark Tanner în seara aceasta? Kennaly n-avea de unde să știe, dar bănuia că ar fi făcut-o dacă i s-ar fi oferit ocazia.

Ca atare, trebuia să țină cont de sfatul lui Ames și să-l considere extrem de periculos pe Jeff LaConner.

Noaptea promitea să fie foarte lungă.

*

Mac MacCallum îi zâmbi încurajator lui Mark Tanner, care se afla întins pe masa de examinare. Pieptul băiatului era plin de bandaje, dar Mac îl asigurase că n-avea nici o coastă ruptă. Patru dintre ele erau fisurate și MacCallum îl avertizase că s-ar putea să-l doară un timp, mai ales în caz că trebuia să tușească, să strănute sau să râdă. Lucra acum la fața lui Mark și-i cosea cu atenție tăietura de deasupra ochiului drept.

— Încă două copci și gata, rosti el. Mai rezisti?

Mark se strâmbă când acul îi penetră din nou pielea.

— Da, îngăimă el printre dinții strânși. Pe lângă Jeff, chestia asta e floare la ureche.

Mac nu mai zise nimic până ce nu efectua și ultima cusătură. Făcu un nod

chirurgical perfect, apoi acoperi cusăturile cu un bandaj. Mark încercă să se ridice în capul oaselor, dar MacCallum îl opri.

— Stai întins. Vreau să-ți mai fac niște radiografii.

— De ce? se miră băiatul. Doar nu e nimic rupt, nu?

— Privind de afară nu-mi dau seama, răspunse doctorul. Judecând, însă, după față și coaste mi se pare c-ar fi bine să te văd și înăuntru.

De fapt, MacCallum era aproape sigur că bărbia băiatului fusese fracturată și exista posibilitatea unor vătămări ale organelor interne, mai ales ale rinichilor și splinei. Își spală mâinile, culese foaia de observație a lui Mark și citi instrucțiunile de pe ea. Când termină, îi dădu foaia lui Karen Akets, sora de noapte.

— Te descurci cu toate astea? întrebă el.

Karen trecu repede cu privirea peste ceea ce era scris pe foaie, apoi încuviință. Dispăru pe coridor și se întoarse o clipă mai târziu împingând o targă pe roțile. O așază lângă masa de examinare și-l ajută pe Mark să se mute pe ea. Băiatul se strâmbă de durere la fiecare mișcare dar se forță să-i zâmbească sorei când reuși să se așeze.

— Vezi? N-am nimic. Cred că aș putea chiar alerga dacă aș fi nevoit s-o fac.

— Corect, replică sec, Karen. Problema, însă, e următoarea: poți să stai nemișcat cât timp îți fac poza?

MacCallum îi urmă pe coridor, dar coti în altă direcție când ei o luară la dreapta spre radiologie. Câteva clipe mai târziu, el intră în sala de așteptare unde se aflau Tannerii și cei patru Harris. În colțul îndepărtat al camerei îl văzu și pe Chuck LaConner.

— Cum se simte? întrebă, neliniștită, Sharon.

MacCallum se uită din nou înspre Chuck LaConner, apoi își îndreptă atenția către Sharon.

— Date fiind circumstanțele, aș zice că n-arată prea rău. Le povesti despre copcile și bandajele pe care le făcuse și făcu un sumar al rănilor lui Mark, pe cât putu mai liniștitor.

— Bineînțeles, însă, continuă el, că vreau să rămână în noaptea asta aici, ca să-l pot supraveghea. Acum e la radiologie și o să aflu mai multe după ce o să am radiografiile în mână.

Ridicându-și vocea, ca să fie sigur că-l aude și Chuck LaConner din colțul său, adăugă.

— De fapt, având în vedere ce a pățit, pot spune că se află în formă foarte bună.

— Având în vedere ce a pățit? repetă Sharon. Ce vreți să spuneți?

— Având în vedere că s-a bătut cu Jeff LaConner, preciză MacCallum. Băiatul care a aterizat aici înaintea lui Mark n-a fost atât de norocos.

— Ei, stați o clipă, interveni Chuck LaConner, ridicându-se în picioare și făcând un pas către doctor. Toată lumea știe că n-a fost vina lui Jeff în cazul lui Ramirez.

Sharon se albi la față și privirea ei se mută rapid de la soțul ei la Chuck.

— Rick Ramirez? rosti ea cu voce spartă. Băiatul care e în comă?

MacCallum dădu scurt din cap.

Lui Sharon i se înmuiară picioarele, dar refuză să se lase să cadă pe canapea. Se răsuci spre Blake, mai furioasă ca înainte.

— Mi-ai spus că Ramirez a fost victima unui accident, rosti ea cu o voce nesigură, ca și cum ar fi încercat să-și pună ordine în gânduri.

— A fost..., începu Blake, dar MacCallum îl întrerupse și-l corectă:

— S-ar putea să fi fost.

Privirea lui Chuck LaConner se încarcă de mânie. Înainte, însă, de a apuca să replice ceva, Sharon Tanner se repezi la el, furioasă.

— Vrei să spui că asta i s-a întâmplat și lui Mark? Adică Jeff l-a făcut praf fără să vrea? Ce mai zici atunci de soția ta? Și ăla a fost un accident?

Blake se holbă, uluit, la nevastă-sa.

— Soția lui? repetă el. Despre ce vorbești, draga mea?

— Vorbesc despre Jeff LaConner, preciză Sharon cu voce tăioasă. Să știi că Mark nu e singura persoană pe care a bătut-o măr.

Se întoarse din nou spre Chuck LaConner.

— Sau ai să pretinzi că și ăla a fost un accident?

LaConner dădu înapoi.

— N-a vrut să-i facă nici un rău, rosti el cu voce defensivă. Era cu capsă pusă în seara aia. Tocmai se despărțise de Linda și...

— M-a lovit și pe mine în seara aceea.

Deși rostise vorbele încet, aproape ca o scuză, Linda Harris, care stătuse tăcută între tatăl și fratele ei, captă brusc atenția tuturor celor prezenți.

— Te-a *lovit*?, repetă Jerry Harris. Dar n-ai spus niciodată nimic, dragă.

— C-cred că mi-am zis că nu e ceva important, replică Linda cu voce tremurândă. Vreau să spun că nu m-a pleznit propriu-zis. Era îngrozitor de furios și a început să mă scuture zdravăn. Dar... mă rog, dar când am țipat la el s-a oprit.

— Și nu ne-ai spus niciodată?, interveni Elaine Harris. Cred c-a fost groaznic pentru tine, draga mea!

— Cred că n-am vrut să-l bag în bucluc. I s-a făcut rău în seara aceea și după aia a părut... mă rog, a părut că și-a revenit.

— Ei bine, a dat de dracu' acum, declară Sharon Tanner. Cred că nu voi deveni foarte populară în Silverdale, dat fiind faptul că Jeff e mare erou de football, adăugă ea fără nici o intenție de a-și ascunde sarcasmul din voce, dar chiar dacă nici unul dintre voi nu va lua nici o măsură, eu am de gând să-l fac pe Jeff LaConner să-și regrete amarnic gesturile. Se răsuci către Blake.

— O să cerem să fie arestat. Mie mi se pare că Jeff crede că poate face ce vrea câtă vreme e vedeta echipei. Exact asta mi-a spus și Charlotte, a doua zi după ce el a trântit-o de perete.

Se întoarse spre Chuck cu o expresie sfidătoare în ochi.

— *Asta s-a întâmplat*, nu-i așa domnule LaConner?

LaConner ezită, apoi dădu afirmativ din cap.

— Atunci ne-am înțeles, concluzionă Sharon. Am impresia că Jeff trebuie închis undeva o vreme, ca să i se permită să reflecteze asupra faptelor sale.

— Exact asta i se va întâmpla, dragă, îi reaminti Blake, imediat ce-l vor găsi polițiștii.

— Oare? i-o întoarse Sharon. Nu cumva i se va da doar o mică pălmuță și va fi trimis pe terenul de football să încerce să mai ucidă și pe altcineva?

Cuvintele ei îi reduceră pe toți la tăcere. Câteva clipe mai târziu, în sala de așteptare își făcu apariția Karen Akers ca să anunțe că terminase de executat radiografiile și-l duse pe Mark înapoi în camera lui. Sharon se ridică să se ducă în salonul unde se afla fiul ei. Când Blake se sculă și el în picioare ca să-și urmeze nevasta, Jerry Harris îl opri punându-i palma pe brațul lui. Privirile celor doi se întâlneau, și Blake citi perfect gândurile șefului lui.

— Știu, știu, rosti el cu voce obosită. Dacă Mark n-ar fi fost atât de neputincios nu s-ar fi petrecut toate astea. Poate n-ar fi fost în stare să-l bată pe Jeff, dar ar fi fost capabil să se apere.

Se gândise la conversația avută cu Jerry încă din clipa în care îl zărise pe

Mark zăcând pe iarbă, cu o oră înainte. Acum se decisese.

*

Jeff LaConner se ghemui în spatele unui bolovan mare. La început alergase ca năucul, fără să vadă pe unde trece. Trecuse din bezna unei curți în întunericul celei alăturate, oprindu-se din când în când câte o clipă ca să arunce priviri de jur împrejurul lui când avea de traversat câte o stradă ca să se pună la adăpostul caselor întunecate de pe celălalt trotuar.

Ajunsese la marginea orașului, apoi o luase de-a lungul malului râului până ce ajunsese la podeț. Auzise atunci sirena și se hotărâse. Traversase podețul în grabă și pornise să urce cărarea spre dealuri.

N-avea nici o problemă să vadă pe unde merge, deși luna nu era decât la un pătrar. Se mișcă cu agilitate, deși obosit în urma bătaii pe care abia dacă și-o amintea. Ajunsese într-un târziu la un bolovan și, cu un instinct de animal, se ghemuise lângă el, cu spatele lipit de stâncă. Se pusese pe așteptat și pe urmărit derularea evenimentelor.

O bună perioadă de timp nu se petrecu nimic, apoi văzuse o mașină de poliție patrulând pe străzi și dispărând spre spitalul districtual aflat la un kilometru de oraș. După un timp, mașina se întoarse și se oprise într-o parcare întunecată. Un pic mai târziu se puse din nou în mișcare și o clipă mai târziu i se alătură o altă mașină.

Un al șaselea simț îl făcu pe Jeff să prevadă cu exactitate încotro se îndreptau cele două patrule. Nu fu deloc surprins când ele se opriră la locul unde avusese loc bătaia, loc care era acum aproape complet părăsit.

Porniseră să-l vâneze.

Se agăță mai tare de bolovan.

*

Wes Jenkins sosi la locul bătaii la câteva minute după Dick Kennaly. În mașina lui se mai afla Joe Rankin, iar pe bancheta din spate trona Mitzi, câinele polițist a cărui principală misiune ajunsese, între timp, aceea de a-i ține companie sergentului de noapte cât dura schimbul plictisitor al acestuia. Cu toate astea, în noaptea aceasta Mitzi dădea semne a sesiza că se petrece ceva. Când sări de la locul ei, lătră dornică de acțiune.

Frank Kramer, tatăl lui Roy, se afla deja acolo. Făcuse pe jos distanța de acasă până la locul întâlnirii.

— Roy spune că a luat-o într-acolo, rosti Kramer.

Indică cu degetul casele de vizavi. Wes Jenkins îi legă de gât câinelui o zgardă solidă de piele.

— Hai, rosti el. Să vedem ce descoperă Mitzi.

Kramer și Jenkins traversară strada, iar ceilalți doi bărbați se urcară în mașina de poliție. Joe Rankin apucă volanul, iar Dick Kennaly dădu drumul stației de emisie-recepție, pe frecvența radioului portabil de la centura lui Kramer.

— A mirosit deja ceva, anunță Kramer prin difuzor. Se îndreaptă spre est.

Joe Rankin porni mașina, o întoarse pe loc și porni încet, în lungul străzii, mergând paralel cu ceilalți doi bărbați ascunși de case.

— O iau spre nord, zise Kramer câteva secunde mai târziu. Traversăm Pecos Drive.

Urmărirea continuă așa o bucată de vreme cu Kramer informându-i

permanent pe cei din mașină asupra poziției lui și cu Rankin încercând să facă tot ce-i stătea în puteri ca să-i anticipeze mișcările. În cele din urmă, Rankin parcă autovehicolul pe străduță, la câțiva pași de podeț, unde Frank Kramer și Wes Jenkins îi așteptau deja. Trăgând de lesă, Mitzi era nerăbdătoare să traverseze podețul.

Kennally și Rankin părăsiră mașina și se alăturară celorlalți doi bărbați.

— Știi și eu? rosti gânditor Kramer, încercând să zărească ceva în bezna de pe cealaltă parte a râului. De ce să fi urcat acolo? În cel mai bun caz s-ar fi rătăcit.

— Poate că Mitzi a luat urma vreunui animal, sugeră Jenkins.

Kennally clătină din cap.

— Nu cred. Cred că Jeff e acolo sus și mai cred că mintea i-o luase razna. Haideți.

Luând lesa de la Jenkins, Kennally porni să traverseze podețul. Cu nasul lipit de pământ, câinele fornăia nerăbdător.

Dincolo de pod, Mitzi nu ezită nici măcar o clipă. Porni imediat pe cărarea din centru. Kennally îl auzi pe Frank Kramer gemând și mormăind.

— Ți-am spus că n-o să fie ușor, rosti Kennally peste umăr. Poate o să-ți „suradă” norocul în seara asta și o să trebuiască să urcăm cinci kilometri.

În spatele lor, lumina felinarelor începu să se estompeze. Își aprinseră lanternele și porniră să urce panta, dispărând curând în bezna adâncă a pădurii.

Jeff urmări cu răsuflarea întretăiată cum se apropie luminile de el. Zărise neclar siluetele oamenilor care-l vânau, dar văzuse limpede câinele când una dintre lanterne îl prinsese în fascicolul ei luminos.

Rămase încă o clipă lipit de stâncă, încercând să ia o decizie. Mintea, însă, îi era încețoșată și nu putea gândi limpede. În cele din urmă, instinctiv, porni din nou să urce. Aproape imediat panta se făcu extrem de abruptă. În câteva minute, Jeff începu să găfâie. Cu toate astea, se forță să meargă mai departe.

La un moment dat făcu un pas greșit și simți o durere ascuțită când își răsuci glezna. Înăbușindu-și țipătul din gât, se lăsă să cadă la pământ și își masă zona dureroasă. Se odihni o clipă apoi se ridică cu greu în picioare, lăsându-și întreaga greutate a corpului pe piciorul sănătos.

Încercă, ezitând, să facă un pas înainte.

Nu mai putea merge.

*

— Ar fi bine să fie aici, rosti, printre găfâieli, Frank Kramer, cincisprezece minute mai târziu.

Ajunseseră pe un tăpșan deasupra orașului. Mitzi adulmeca de zor la baza unui bolovan mare. Kramer își șterse transpirația de pe frunte și încercă să-și recapete suflul, promițându-și sieși, în tăcere, să se apuce după această noapte de o dietă serioasă și de exercițiile pe care le lăsase de-o parte de prea multă vreme.

Observă că ceilalți trei nu păreau să aibă probleme deosebite cu respirația.

— E aici, replică Kennally, luminându-i intenționat fața lui Kramer. Uite cum se comportă Mitzi. Nu m-ar mira ca Jeff să fi stat aici o vreme, urmărindu-ne cum îl căutăm.

— Dar cum să văd cu blestemata aia de lumină în ochi? murmură Kramer. Apoi, cu voce tare. Cât mai continuăm să căutăm? Ar putea fi oriunde prin zonă.

Kennally dădu, cu indiferență, din cap.

— Oriunde ar fi, Mitzi îl va găsi.

Căinele abandonă bolovanul și începu din nou să tragă de lesă, încercând să se cațere mai departe pe cărarea înclinată. Cei patru bărbați o urmară un timp de încă alte zece minute, până ce Mitzi se opri brusc, încordându-se din tot corpul și privind fix în bezna din fața ei.

Kennally lumină cărarea înainte. Curând îl zăriră toți pe cel pe care îl căutau.

Jeff era ghemuit lângă un alt bolovan. În lumina fascicolului lanternei, ochii lui sclipeau nefiresc. Privindu-l ținută pe băiat, Dick Kennally avu o viziune stranie.

Un animal încolțit. Jeff arăta exact ca un animal încolțit.

— E-n regulă, Jeff, rosti el tare. N-o să-ți facem nici un rău. O să te ducem înapoi în oraș.

Jeff LaConner nu răspunse, însă se lipi și mai tare de bolovan.

Kennally ezită o clipă, apoi vorbi din nou, cu voce joasă:

— Bine. Fiți atenți. Ne împrăștiem și-l înconjurăm încet. Nu vreau să fie nimeni rănit.

Joe Rankin se uită la el nedumerit.

— Rănit? Isuse, Dick, doar nu e Charlie Manson. E doar un puști.

Kennally, însă, dădu din cap. Avea încă proaspete în memorie cuvintele lui Marty Ames.

— Voi faceți ce vă spun, ați înțeles?

Kramer și Rankin apucară spre stânga, iar Wes Jenkins se strecură în pădurea din dreapta. Kennally înaintă încet pe cărare, ținându-l pe Jeff LaConner fixat în bătaia lanternei. Băiatul nici măcar nu clipi din ochi însă capul începu să i se unduie nefiresc într-o mișcare ce-i aminti lui Kennally de un șarpe pregătindu-se de atac. Cu colțul ochilor îi vedea pe ceilalți polițiști înaintând. Când ajunseră pe poziții, tăindu-i lui Jeff orice posibilitate de a scăpa, Kennally le făcu semn să se îndrepte către bolovan.

Începu să vorbească cu Jeff, pe tonul liniștitor care se folosea în cazul unui animal înspăimântat.

Frank Kramer se apropie primul. Jeff se năpusti brusc și-l izbi pe Kramer cu pumnul drept în umăr, trimițându-l de-a berbeleacul înapoi.

— Rahat! exclamă Kramer. Ce dracu' ai pățit?

Jeff nu-l asculta. Îl privea, îngrijorat, pe Wes Jenkins.

Când Joe Rankin se apropie la rândul lui, Kennally socoti că sosise clipa atacului.

— Acum! comandă el.

Lăsă lanterna în jos și se năpusti înainte.

Ignorându-și glezna rănită, Jeff se ridică în picioare și se lipi și mai tare de bolovan. Începu să izbească cu pumnii în stânga și în dreapta, haotic.

Polițiștii avură nevoie de toată forța lor ca să-l imobilizeze pe adolescentul furios. În cele din urmă, trebură să-l care pe brațe înapoi, cu mâinile prinse la spate în cătușe și cu gleznele prinse de un al doilea set de cătușe. Ajunseră la podeț, îl traversară și se opriră lângă mașină. Îl înghesuiră pe Jeff pe bancheta din spate. În tot acest timp, băiatul se zbatuse în mâinile lor, răsucindu-se violent în încercarea de a le scăpa.

Din gât îi ieșeau sunete feroce, precum țipetele furioase ale unui coiot al cărui picior a fost prins într-o cursă.

— Ce dracu' e-n neregulă cu el? întrebă Frank Kramer.

Privi nervos peste umăr. În spatele mașinii, Jeff LaConner continua să se lupte cu cătușele ce-i țineau strâns legate mâinile și picioarele. Glezna dreaptă i se umfla rapid. Cu toate că gheara metalică i se înfipsese adânc în carne, Jeff părea insensibil la durere. Stătea înghesuit în spațiul strâmt din spatele ecranului despărțitor din plasă metalică dintre șofer și bancheta din spate. Uitându-se la el, Kramer îl văzu cum se rotește brusc și lovește cu picioarele în plasa despărțitoare. Ecranul de protecție tremură ușor, dar rezistă bine. Jeff scoase un sunet bizar și ascuțit, ca un tânguit.

— Un fel de cădere psihică, rosti scurt Dick Kennally. Parcurgeau acum orașul, îndreptându-se spre est, către

Rocky Mountain High, unde se vedeau câteva lumini scânteind slab în noapte. Se strâmbă neplăcut surprins când Jeff izbi din nou plasa cu picioarele. Stând între Kramer și Joe Rankin, Mitzi își înălță capul și începu să latre.

— Nu-l poți face să tacă? se rățoi Kennally.

— E mai bine așa decât să auzim zgomotul pe care îl face băiatul, replică Rankin.

Zărind privirea lui Kennally în oglinda retrovizoare, își puse o mână pe ceafa animalului.

— Ușurel, Mitzi, murmură el. Stai cuminte.

Mitzi se potoli. Se mulțumi doar să mârâie, dar rămase încordat ca un arc. Părăsind orașul, mașina prinse viteză.

La un moment dat, Kennally încetini și coti pe alea către clinica sportivă. Claxonă, acoperind pentru o clipă sunetele scoase de Jeff, și porțile începură să se deschidă. Kennally era nerăbdător, și strecură mașina printre ele înainte ca acestea să-și termine cursa. Imediat ce trecu de porți, un asistent îi făcu semn să tragă mașina la intrarea din spate a clădirii.

Opri în fața unei uși deschise. O dâră strălucitoare de lumină fluorescentă, venind dinăuntru, sfâșia beznă de afară. Dându-se jos din mașină, Kennally fu nevoit să-și ducă palma streășină la ochi. Ceilalți polițiști ieșiră și ei din mașină. Mitzi rămase pe loc, supraveghindu-l pe Jeff LaConner.

Geamurile mașinii lăsau să treacă întreg fascicolul luminos. Albeața orbitoare păru să-l afecteze pe băiat, căci el rămase nemișcat, cu ochii închiși și cu gâtul răsucit nefiresc — ca și cum ar fi încercat să scape de lumină.

Purtând un halat alb de laborator descheiat în față, Martin Ames ieși pe ușă și se zgâi în interiorul mașinii de poliție. Își strânse buzele, apoi se uită la Kennally.

— Cât de rău e, Dick? întrebă el.

Kennally dădu din umeri, ca și cum lupta de pe munte, ce avusese loc cu numai o jumătate de oră înainte n-ar fi contat deloc.

— Mă rog, să spunem doar că n-a fost prea dornic să vină cu noi, răspunse el într-un târziu.

Se întoarse spre colegii lui.

— Hai să-l ducem înăuntru.

Joe Rankin ridică ușa din spate a mașinii. Aproape instantaneu, Jeff se răsuci cu totul și ieși cu picioarele afară. Rankin se feri de loviturile haotice ale băiatului. Cu ajutorul lui Wes Jenkins îi imobiliză picioarele de podeaua autovehicolului. O clipă mai târziu, Kennally și Kramer apucară brațele lui Jeff. Cu toate că băiatul continuă să lupte ca să se elibereze, polițiștii îl cărară în clădire.

— Acolo, îi instrui Ames, arătând înspre o ușă deschisă lângă intrare. Cei

patru oameni ai legii îl duseră pe Jeff într-o cameră mică, ai cărei pereți erau iluminați din plin de tuburi fluorescente. În mijlocul încăperii trona o masă mare și grea, de care atârnavă, în lateral, patru brățări metalice late. Polițiștii îl puseră pe Jeff LaConner pe masă. Lucrând rapid, asistenții doctorului imobilizară picioarele băiatului cu două brățări. Abia după acest gest îndrăzni Kennally să-i scoată lui Jeff cătușele de la glezne.

Vânătaia de pe piciorul drept al băiatului, îngrozitor de umflat, căpătase o culoare urâtă vineție. Cătușele îi lăsaseră o urmă adâncă în carne.

— Bine, rosti Ames. Să-i scoatem cătușele de la mâini acum.

De îndată ce văzu brațele libere, Jeff se ridică în capul oaselor și începu să lovească la întâmplare în jurul său, cu o privire de nebun. Kennally și Jenkins se duseră repede în spatele lui. Îl apucară fiecare de câte un umăr și reușiră să-l forțeze să se întindă la loc pe spate. Îl ținură strâns cât timp mâinile lui suferiră același tratament ca și picioarele.

Cei doi polițiști se îndepărtară doar după ce se asigurară că Jeff fusese bine imobilizat. Frunțile lor străluceau de sudoare, iar brațele lui Jenkins tremurau de pe urma luptei cu băiatul.

— În regulă, rosti Ames. Cred că-l putem duce de aici. Se îndreptă către un mic dulap fixat pe peretele opus intrării în încăperea, și alege o seringă hipodermică de pe unul din rafturile nichelate. Unul dintre ajutoare tăie măneca cămășii lui Jeff și Ames înfipse cu precizie acul în venă.

Calmantul păru să nu aibă nici un fel de efect asupra băiatului. Privirea lui, sălbatică și furioasă, mătura încăperea, ca și cum ar fi căutat o cale de salvare.

Jeff se îmblânzi abia după ce Ames îi administră o a treia doză. Într-un târziu, capul îi căzu pe metalul dur al mesei și ochii i se închiseră.

— Isuse! exclamă Frank Kramer în tăcerea bruscă ce se lăsase peste micul grup de persoane. N-am văzut niciodată așa ceva înainte și sper că n-o să mai văd.

Marty Ames se uită la Kramer.

— Și eu sper că nu mai vezi, îl secondă el.

Cincisprezece minute mai târziu, după ce Dick Kennally și colegii lui părăsiră clinica sportivă, Marty Ames se întoarse în camera de investigații. Cei doi sanitari se aflau încă în mica încăperea. Unul dintre ei tăia ultimele porțiuni din îmbrăcămintea lui Jeff, iar celălalt termina de aranjat un complicat șir de dispozitive. Ames urmări în tăcere cum cei doi atașară senzori electronici trupului băiatului. Când terminară, și Ames fu satisfăcut de modul în care funcționa echipamentul, doctorul plecă spre biroul lui pregătindu-se psihic pentru telefonul pe care trebuia să-l dea acum lui Chuck LaConner.

Considera aceste telefoane ca pe cea mai neplăcută parte a meseriei lui, însă ele făceau parte din înțelegerea pe care o încheiase cu el însuși acum cinci ani, când Ted Thornton îi propusese să conducă clinica sportivă pe care Thornton o proiectase pentru Silverdale.

Șeful TarrenTech-ului îl sedusese, bineînțeles, așa cum reușise să seducă atâția oameni în decursul timpului, dar în momentele în care Ames era sincer cu el însuși — momente care deveniseră tot mai rare pe măsură ce se apropia de succesul de care îl mai despărțea doar o palmă — trebuia să recunoască că își dorise să fie sedus. Thornton îi pusese practic la dispoziție orice și-ar fi putut dori din lume. Îi dăruise, mai întâi, un laborator cum nu-și imaginase nici în cele mai nebunești vise, cu mult mai bun decât orice laborator al Institutului pentru Creierul Uman din Palo Alto. I se aducea orice ar fi avut nevoie sau ar fi vrut.

Fonduri nelimitate pentru cercetări și o autonomie aproape totală.

Dacă avea noroc, putea prinde chiar și un premiu Nobel și ar fi devenit

complet independent, profesional și financiar.

Proiectul la care lucra era o extindere a muncii depuse la Institut, unde se ocupase de hormoni de creștere umană în efortul de corectare a imperfecțiunilor corpului.

Teoria lui Ames se baza pe ideea că nu exista nici un motiv pentru care să existe vreo ființă umană cu trup imperfect. Nu exista nici o rațiune pentru care oamenii să fie scunzi, sau obezi, sau predispuși la oricare dintre miile de defecte și boli ce atârnavă de gâtul omenirii ca o plagă.

Ted Thornton înțelesese ce valoare comercială aveau studiile lui Martin Ames și-l luase de la Institut, angajându-l la Silverdale. În scurt timp, întreg orașul se transformase în laboratorul propriu al doctorului.

Se limitase în aplicarea celor mai avansate experimente ale sale doar la copiii salariaților din TarrenTech. Acesta fusese un ordin expres al lui Thornton, care-i explicase lui Ames că era mai mult o chestiune de control al daunelor: înțelegeau amândoi că lucrurile puteau lua o întorsătură urâtă; unele experimente puteau eșua. Tocmai pentru că exista o asemenea perspectivă, Thornton vroia să fie în stare să se descurce imediat și eficace cu orice necaz apărut.

Până acum, totul evoluase așa cum plănuise Thornton. Majoritatea experimentelor reușiseră de minune. Însă când lucrurile se înrăutățiseră, când unii subiecți dăduseră semne serioase de efecte secundare ale tratamentelor — printre care agresivitatea dusă la extrem era unul dintre cele mai frecvente — Thornton se ținuse de promisiune. Se avusese imediat grijă de băieții afectați într-un mod discret, pe orice cale găsită propice de Ames, iar familiile acestora fuseseră transferate de urgență din zonă, fiind gras stipendiate și suficient răsplătite astfel încât până în acea clipă nimeni nu suflase nici măcar o vorbă despre faptul că aceste recompense financiare nu reprezentau decât prețul tăcerii pentru pierderea unui fiu.

Eșecurile lui fuseseră atât de puține la număr — numai trei aproape în cinci ani — încât Ames își considera programul de la Rocky Mountain High un succes complet. Majoritatea băieților îi răspunseseră bine la tratamente, iar unii dintre ei — cum era Robb Harris, de exemplu — nici măcar nu beneficiaseră de hormoni de creștere. Asta era o treabă excelentă, căci astfel Jerry Harris putea da lămuriri asupra celor petrecute cu fiul lui, fiind complet sincer.

Jeff LaConner avusese parte de întreg tratamentul — infuzii masive de hormoni de creștere — și până acum două săptămâni se părea că Jeff avea să fie un mare succes. Acum, însă, situația devenise critică, pentru prima dată după cazul lui Randy Stevens. Ca atare, Marty Ames trebuia să dea acel telefon nefericit. Avea să-i explice cu menajamente lui Chuck LaConner că Jeff trebuia să petreacă o bucată de vreme într-o „instituție specială”.

Ames prefera această denumire. Ea oferea părinților băiatului speranța vagă că fiul lor se va însănătoși într-o bună zi.

Cu puțin noroc, această speranță se putea transforma în realitate pentru unii băieți. Ames nutrea convingerea că avea să găsească o modalitate de a stopa creșterea necontrolată și furia de nestăpânit cărora le cădeau victimă pacienții săi.

În ultimele luni ajunsese chiar să creadă că nu vor mai apare alți Randy Stevens, că nu vor mai fi necesare apeluri telefonice de genul celui pe care tocmai trebuia să-l facă. Se afla aproape de țel — atât de aproape...

În definitiv, poate că telefonul din seara aceasta avea să fie ultimul.

Bineînțeles, însă, că nu știa, de fapt, niciodată nimic, cu știința la nivel experimental.

Sharon ședea tăcută pe un scaun cu spătar înalt, alături de patul pe care Mark dormea. Băiatul părea mai tânăr decât cei șaisprezece ani ai lui. Vânățiile de pe obraji, bandajul de deasupra ochiului drept și falca umflată îl făceau să pară extrem de vulnerabil. Sharon nu mai știa de câtă vreme stătea lângă el, câte ore trecuseră de când fiul ei reușise să se refugieze în lumea somnului. Respirația lui, zgomotul cel mai puternic pe care îl auzea ea, avea o rezonanță aparte, de chin. Cu toate că ea știa că Mark nu mai simțea nimic acum, își imagina cu ușurință durerea pe care fiecare inspirație icnită o producea pieptului lui rănit.

Auzi în spatele ei un ușor clinchet. Mai degrabă sesiză decât văzu ușa deschizându-se. O clipă mai târziu simți mâinile lui Blake sprijinindu-se ușor pe umerii ei. Câteva secunde nici unul nu scoase vreo vorbă, apoi Blake își luă mâinile de pe ea.

— Nu crezi c-ar trebui să mergem acasă? Întrebă el, ducându-se de cealaltă parte a patului pentru ca ea să-l poată vedea.

Sharon clătină din cap.

— Nu pot. Dacă se scoală vreau să fiu aici.

— N-o să se scoale în noaptea asta. Tocmai am vorbit cu sora și ea mi-a spus că o să doarmă buștean până mâine dimineață.

Sharon oftă din rărunchi. Privirea ei îl abandonă pe Mark și se îndreptă spre soțul ei.

— Nu contează pentru mine. Vreau să fiu aici pentru el.

Blake ezită, apoi dădu din cap.

— Știu, replică el. Atunci uite cum facem. Tu stai aici, iar eu o să trec pe la familia Harris s-o iau pe Kelly.

Făcu o scurtă pauză și adăugă:

— Mă conduci până la ușă?

O clipă, Blake avu sentimentul că va fi refuzat, însă ea se ridică în picioare, se aplecă puțin și îl mângâie ușor pe Mark pe obraz, apoi încuviință. Nu vorbi nici unul până ce nu ajunseră în biroul infirmierei. Sala de așteptare din spate era acum pustie.

— Ce face? Întrebă Karen Akers, luându-și privirea de pe monitorul computerului la care lucra.

Sharon reuși să schițeze un zâmbet.

— Doarme încă.

— Zău că ar trebui să vă duceți acasă, doamnă Tanner, o sfătui Karen. Acum nu prea aveți ce să faceți pentru el.

Chiar dacă-i spusese asta, Karen știa că vorbele ei n-aveau nici un efect. La urma urmei, dacă în salon ar fi fost fiul ei, ea ce-ar fi făcut? Ar fi plecat? În nici un caz.

— Să vă spun ce facem, continuă ea fără a aștepta replica lui Sharon. Mă duc să fac un ibric cu cafea și vă aduc o cană când e gata.

Se făcu imediat nevăzută pe coridorul către mica bucătărie din spatele clădirii.

Sharon și Blake rămaseră tăcuți lângă ușă, apoi Blake o trase pe nevastă-sa la pieptul lui și o sărută blând.

— O să fie bine, o asigură el. În câteva zile nici n-o să-ți mai dai seama că a fost bătut.

Sharon încuviință automat, deși nu era de acord. Știa că n-avea să uite

niciodată imaginea lui Mark întins pe targă, cu fața plină de vânătăi și sânge. Văzându-l pe Blake că e gata să plece, Sharon dădu frâu liber unui gând care o muncia încă din clipa în care se așezase la căpătâiul lui Mark.

— Blake... Știi... Știi cumva ce s-a petrecut exact cu tânărul Ramirez?

Blake ezită, apoi încuviință.

— Am văzut banda, rosti el.

Se forță să se oțelească pe dinăuntru căci știa ce întrebare avea să urmeze. Chiar el încercase să răspundă la această întrebare, încă din momentul în care se aflase de bătaia dintre Jeff și Mark.

— Și? continuă Sharon. *A fost* un accident? Sau Jeff l-a rănit intenționat pe Ramirez?

Blake nu răspunse imediat. În minte revăzu imaginile pe care Jerry Harris i le prezentase pe video, a doua zi după ce începuse să discute cazul Ramirez.

— Nu știu, răspunse el într-un târziu. Ar fi putut să fie un accident, dar există și posibilitatea să nu fi fost.

Sharon nu mai zise nimic. Blake observă, însă, chiar înainte ca ea să-l sărute din nou și să-l trimită la treaba lui, umbra care se lăsase peste ochii ei. Asta însemna, fără nici o îndoială, că Sharon începuse să se concentreze asupra unui subiect și se va porni acum să-l examineze până când se va declara satisfăcută de rezolvare.

După ce Blake plecă, Sharon se sprijini o vreme de sticla groasă a ușii de la intrare. Apoi, hotărâtă, porni înapoi spre saloane, însă, în loc să intre în camera lui Mark, pătrunse în încăperea de vizavi.

Era salonul în care zăcea Ricardo Ramirez. Așa cum stătea el, cu corpul prins rigid de mecanismele aparatului care-l menținea în viață, semăna perfect cu fiul ei. Similitudinea o făcu să se înfioare de groază.

În seara asta Mark ar fi putut păți la fel. Cercetă monitoarele de deasupra capului. Afișajele lor verzui sclipeau bizar în beznă, iar curbele ce descriau funcțiile vitale conțineau în ele un ritm de-a dreptul hipnotic. Sharon pierdu din nou noțiunea timpului, și rămase acolo, pironită locului, privind.

Ce se petrecea în mintea acelui băiat acum? Era conștient de ceva? Visa, suferea de coșmaruri din care nu putea evada? Sau era pierdut undeva, într-un mare vid cenușiu, rupt complet de realitate, inconștient la tot ce-l înconjură? Sharon nu putea răspunde la nici una dintre întrebări, căci n-avea de unde să știe care era răspunsul.

Poate că nimeni nu-l cunoștea, de fapt.

— Doamnă Tanner?

Vocea moale a lui Karen Akers întrerupse gândurile lui Sharon, paralizând-o de uimire.

— Vă simțiți bine?

Sharon dădu din cap. Părăsindu-l pe Ricardo Ramirez, păși pe coridor și clipi din ochi din cauza luminii.

— Am vrut numai să-l văd, rosti ea cu voce tremurândă. E atât de îngrozitor.

— Și ar fi putut fi fiul dumneavoastră, rosti Karen, exprimând cu voce tare gândul care o muncise pe Sharon cu câteva clipe înainte. Dar Rick nu e fiul dumneavoastră, doamnă Tanner, iar Mark se va face bine.

Sharon încuviință, apoi se forță să zâmbească și luă cana cu cafea fierbinte din mâinile sorei.

— Bineînțeles că se va face, rosti ea încrezătoare.

Se întoarse în camera lui Mark și își reluă veghea la capătul patului. Pe măsură, însă, ce minutele începură să se scurgă, gândul îi reveni la Ricardo Ramirez.

Știa ce făcea TarrenTech pentru băiat, iar până acum nici nu pusese la îndoială generozitatea și sinceritatea companiei. Acum, însă, intră la bănuieli.

Se întoarse cu gândul la meciurile de football pe care le văzuse în ultimele săptămâni și revăzu clipele când echipa din Silverdale intra în fugă pe teren ca o trupă de gladiatori.

Erau cu toții băieți extrem de bine legați. Acum își aduse aminte că observase de fiecare dată cât de disproporționat de mari păreau ei față de adversari. Îi copleșeau pe toți prin mărime și forță.

Pe lângă asta, jucau extrem de dur. Indiferent cât de distanțați erau pe tabele de marcaj, ei nu renunțau niciodată, nu încetau să-și preseze adversarul și sfârșitul meciului îi prindea întotdeauna în atac.

Pe Sharon o apucă tremuratul în beznă camerei gândindu-se la aceste amănunte.

Băieți mari, puternici, sănătoși.

Aparent, însă, extrem de periculoși.

Căci dacă cei de la TarrenTech credeau cu adevărat că Ricardo Ramirez suferise un accident atunci de ce erau ei atât de dispuși să plătească oricât ca să evite un proces intentat împotriva școlii, sau chiar împotriva familiei LaConner?

Oare nu cumva din cauză că un proces ar da la iveală cine știe ce din acțiunile ascunse ale TarrenTech?

Dintr-o dată, Sharon Tanner deveni mai înspăimântată decât fusese ea vreodată.

*

Chuck LaConner căută să nu-și trădeze cu nimic emoția în timpul convorbirii telefonice cu Marty Ames. În fața lui, de cealaltă parte a căminului, Charlotte ședea țeapănă pe scaun. Avea fața cenușie, chiar și în licărul portocaliu al focului. După ce soțul ei închise telefonul, ea se repezi:

— Ce e? Era despre Jeff, nu-i așa? E-n închisoare?

La sugestia lui Ames, Chuck avusese grijă să nu dezvăluie cu cine vorbea. Ca atare, clătină din cap și se ridică în picioare.

— Nu-i în închisoare, răspunse el. A suferit un fel de cedare nervoasă. Se pare că de data asta și-a pierdut complet controlul, așa că l-au dus la doctor.

Se îndreptă spre cuierul din hol. Charlotte veni după el.

— Merg cu tine, anunță ea.

Spre neplăcuta ei surpriză, Chuck o refuză.

— Nu acum, rosti el. Mi-au cerut în mod expres să mă duc singur. Cred că...

Se opri, nedorind să-i repete Charlottei vorbele lui Ames.

— Cred că situația e proastă, mărturisi el într-un târziu. Ei... mă rog, ei mi-au spus că s-ar putea ca Jeff să trebuiască să stea în spital o vreme.

Charlotte se sprijini de zid.

— Și eu măcar nu-l pot vedea? gemu ea. Dar e fiul meu!

— Numai în seara asta, îi promise Chuck. Vor să-l liniștească puțin, asta-i tot.

Întinse mâna și o atinse pe Charlotte pe obraz. Îi ridică capul ca ea să-l privească în ochi.

— O să fie bine, draga mea, o asigură el. O să îndreptăm situația asta. Trebuie, însă, să ai încredere în mine. Bine?

Charlotte încuviință automat. Mintea îi era prea încețoșată ca să mai raționeze. Reveni încet la viață un minut mai târziu, când auzi motorul de la

mașina lui Chuck.

Ea și Chuck stătuseră lângă cămin ore întregi, încă de când sunase Dick Kennally ca să întrebe dacă Jeff era acasă. După o vreme Chuck plecase și se întorsese cu vestea liniștitoare că Mark Tanner era bine și că rănilor lui nu erau serioase. Ea vroise atunci să plece, să se ducă ea însăși la spital, fie și doar ca să-și ceară scuze în fața lui Sharon Tanner pentru cele petrecute, dar Chuck îi interzisese. Se dusesse el singur la spital, lăsând-o să aștepte cu nerăbdare și îngrijorare vești despre fiul ei și despre băiatul pe care-l rănisese.

Acum nu mai putea aștepta. Acum nu era numai Mark Tanner în spital, ci și Jeff. La numai cinci minute după plecarea lui Chuck, Charlotte se făcu nevăzută în noapte.

Zece minute mai târziu se opri în parcare la spitalului. Nici măcar nu verifică dacă mașina soțului ei se afla acolo. Trecu în goană prin ușile de la intrare și pătrunse în sala de așteptare. Din spatele ecranului de sticlă al ghișeului, Karen Akers se uită, curioasă, să vadă cine intrase. Recunoscând-o pe Charlotte, se ridică în picioare și ieși din micul ei oficiu.

— De ce nu pot să-l văd? atacă Charlotte fără nici un preambul. Ce e atât de rău cu el încât nu mi se dă voie să-l văd?

Karen se holbă uluită la Charlotte. Despre cine vorbea femeia asta?

— P-pe cine?

— Pe Jeff, răspunse Charlotte. Chuck mi-a spus că l-au dus la doctor...

Vocea ei se stinse când își dădu seama că sala de așteptare era goală și clădirea era stăpânită de liniște.

— Soțul meu e aici? se interesă ea, deși știa dinainte răspunsul.

— În afară de doamna Tanner nu-i nimeni aici, Charlotte. Dânsa se află lângă Mark.

Obosită, năucită, Charlotte se prăbuși pe un scaun de lângă perete. Nu replică nimic câteva momente, încercând să raționeze.

— Dar el a spus... Începu ea, cu o notă de disperare în voce.

Înțelese brusc totul. Nu-l aduseseră pe Jeff aici — îl duseseră la clinica sportivă, la doctorul Ames, exact ca data trecută, când Jeff o izbise de perete și fugise în noapte.

Cumva, faptul că știa unde era Jeff o făcu să se simtă mai bine. În definitiv, atunci Jeff venise acasă a doua zi, complet refăcut. Poate că Chuck avea dreptate.

Se uită la Karen Akers, simțindu-se ca o proastă.

— Nu știu ce-am pățit, rosti ea.

Văzând privirea îngrijorată a sorei, ca și cum Karen ar fi crezut că ea a luat-o razna, Charlotte se forță să schițeze un zâmbet.

— Vreau să spun că sunt convinsă că Chuck mi-a spus unde l-au dus pe Jeff, dar am uitat eu. Cred că n-a fost o noapte ușoară pentru nici unul dintre noi.

Sora păru că se liniștește puțin.

— El cum se simte? întrebă Charlotte. Mark Tanner?

Karen ezită, neștiind ce să-i spună. Văzând, însă, preocuparea sinceră a celeilalte femei, făcu cu capul un gest înspre coridor.

— Doarme acum. Dar dacă vrei să arunci o privire, presupun că doamna Tanner nu s-ar supăra.

Charlotte se ridică în picioare și porni pe coridor. Se opri alături de ușa camerei lui Ricardo Ramirez. Trase adânc aer în piept, traversă coridorul și deschise încet ușa de la salonul lui Mark. Înăuntru era aproape beznă; o singură lumină de veghe lumina discret din colțul de lângă ușa băii. Mark zăcea nemișcat pe pat, iar pe scaunul de alături Sharon moțăia. Charlotte ezită. Pe

punctul de a face cale întoarsă, văzu că Sharon își înălță capul și își deschise ochii.

— Bună! rosti Sharon ezitând.

— Eu sunt, șopti cealaltă femeie, Charlotte LaConner.

O văzu pe Sharon cum încremenește. Își dori dintr-o dată să nu fi intrat acolo. Imediat, însă, Sharon se ridică în picioare și veni spre ea.

— Am vrut numai să văd cum se simte, rosti Charlotte. Și ca să vă spun ce rău îmi pare...

Vocea i se stinse. Sharon descoperi, cu surprindere, că simte ceva ca o simpatie pentru cealaltă femeie. O luă pe Charlotte de braț și o scoase pe coridor, apoi închise ușa în spatele ei.

— O să se facă bine, zise ea.

Căutând să adopte un ton cât mai neutru, întrebă:

— L-au găsit pe Jeff?

Charlotte înghiți nodul care i se pusese în gât și încuviință.

— L-au dus doctorului Ames, rosti ea. El... Nu știu ce a pățit, doamnă Tanner.

— Sharon, replică cealaltă femeie.

— Sharon, repetă Charlotte, pronunțând numele cu grijă. El... ei bine, cred că a fost ca în noaptea în care m-a lovit pe mine. Stă în temperamentul lui. Se pare că nu se mai poate controla. Ceva îl face să explodeze din te miri ce.

Se încruntă, ca și cum și-ar fi adus aminte de un lucru.

— Precum Randy Stevens, reluă ea, rar. Jeff se comportă exact ca el. Ca și Randy, înainte de a-l duce de aici...

Sharon se holbă la Charlotte. Randy Stevens? Cine era și ăsta? N-auzise niciodată înainte de numele acesta.

*

Chuck LaConner făcu ochii mari, zăpăcit, la doctorul Martin Ames. Se aflau de jumătate de oră în biroul doctorului. În tot acest timp, Ames îi ținuse un discurs, special întocmit și repetat de multe ori să acopere atât propriile sale scopuri cât și pe cele ale lui Thornton.

— Bineînțeles că n-o să pot să-i dau drumul, concluzionă Ames, punându-și mâinile într-un gest de neajutorare pe birou. O să facem tot ce ne stă în puteri ca să corectăm dezechilibrul chimic din creierul lui, dar nu sunt deloc convins că vom găsi ceva eficace.

Îi trebuise ceva timp lui Chuck ca să priceapă exact cele spuse de Ames. Acum, însă, se îndreptă pe scaun.

— Dar ai spus că nimic nu poate merge rău, protestă el. Când mi-am dat acordul ca Jeff să facă parte din program, mi-ai promis...

— Nu ți-am promis nimic, îl întrerupse Ames. Ți-am spus doar că eram siguri în proporție de nouăzeci la sută că aveam compusul pus la punct, dar te-am și avertizat că există în permanență riscul unor efecte secundare. Și înțelegi, desigur, că vor mai fi încă unele...

Ezită, căutând cuvintele cele mai potrivite.

— ...unele, să le zicem, aspecte experimentale ale tratamentului.

Chuck își apucă capul cu palmele. Era adevărat, bineînțeles. Își aminti de ziua în care vorbise pentru prima dată cu Ames, cu trei ani înainte. Atunci Ames îi spusese că există o șansă mare ca Jeff să învingă deficiența congenitală care-l afecta de la naștere. Jeff nu fusese niciodată un băiat scund. Avea, însă, o fragilitate a oaselor care fusese cât p'aci să-l transforme în invalid. Încă din

ziua în care învățase să meargă — când își rupsesse un picior la prima căzătură — purtase, practic mereu un mulaj protector în diferite părți ale corpului. Îl duseseră pe Jeff la tot felul de doctori, dar nici unul nu fusese capabil să le dea vreo speranță. Ca atare, când Jerry Harris îi dezvăluise programul lui Ames — un nou proces de combinare a vitaminelor cu un hormon ce putea stimula asimilarea calciului — Chuck fusese instantaneu de acord să-l încerce. Cel mai rău lucru care se putea întâmpla era să nu meargă.

Dar funcționase. În mai puțin de o lună, oasele lui Jeff începuseră, ca prin minune, să se întărească. Începuse tratamentul la paisprezece ani și de atunci nu-și mai rupsesse nici un os, nici măcar în perioada cât structura sa osoasă era în plină stabilizare. Scheletul lui — ce păruse întotdeauna fragil în radiografii — devenise mult mai solid. Oasele i se îngroșau pe zi ce trecea. Jeff câștigase rapid în greutate și-n forță. Umerii săi, întotdeauna înguști, se lărgiseră. Pe lângă tratamentul cu hormoni și vitamine, Ames îl pusese și la un regim de exerciții fizice.

Până de curând nu existase nici un motiv de a suspecta că tratamentul nu mergea bine. Acum, însă...

Chuck se ridică în picioare, luptându-se să-și stăpânească emoția.

— Pot să-l văd? întrebă el.

Ames ezită o clipă, apoi se ridică și el în picioare.

— Bineînțeles. Dar vreau să fii pregătit. Acume sub influența sedativelor, așa că e posibil să fie inconștient. Chiar dacă e treaz, s-ar putea să nu te recunoască.

Cât parcurseră labirintul de coridoare al clinicii sportive, Chuck încercă să se pregătească pentru ce era mai rău. Însă când Marty Ames deschise ușa camerei în care Jeff zăcea legat de masa de metal, Chuck simți că i se face rău.

Fiul lui era complet gol, iar mâinile și picioarele îi erau prinse în brățări metalice. Pe corpul lui erau plantate o mulțime de fire metalice, iar în antebrațe îi fuseseră înfipite tuburi intravenoase. Însă, nici acest echipament, nici brățările care-l țineau legat de masă nu-l îngrozeau pe Chuck LaConner.

Îl îngrozea Jeff.

Se schimbase în ultimele ore, atât de mult încât Chuck abia îl recunosc.

Mâinile i se făcuseră mai mari.

Degetele i se lungiseră, iar încheieturile îi ieșiseră în afară, precum niște noduri contorsionate de copaci. Chiar și în somn, Jeff își agita spasmodic mâinile, ca și cum ar fi încercat să și le elibereze din legăturile care le imobilizau.

Și fața i se schimbase. Ochii i se înfundaseră adânc în orbite, iar bărbia i se ascuțise, dându-i un aspect de maimuță. Maxilarele, puternice întotdeauna, păreau acum prea mari pentru chipul lui. Pielea de pe ele stătea extrem de întinsă, descoperindu-i dinții și limba.

Respira în scurte reprize de șuierături bizare.

— Doamne, icni Chuck. Ce i se întâmplă?

— Îi cresc din nou oasele, explică Ames. Numai că de această dată procesul e incontrollabil. A început cu extremitățile — degetele de la mâini și picioare și maxilarele. Dacă nu o să putem controla procesul, se va extinde și la restul corpului.

Chuck LaConner se holbă la doctor. În ochi i se citea frica.

— Și atunci ce o să i se întâmple? îndrăzni el să întrebe. Ames nu-i răspunse imediat. Se hotărî, însă, că n-avea nici un sens să ascundă adevărul. Vorbi pe un ton rece, de profesionist.

— Atunci o să moară.

În încăpere se lăsă tăcerea, deranjată numai de şuierăturile lui Jeff. Chuck privi deznădăjduit fața deformată a fiului său. În acea clipă, Jeff deschise ochii.

Avea o expresie sălbatică, de animal.

Sclipeau de ură, cum Chuck LaConner nu mai zărise niciodată înainte. Pământiu la chip, cu corpul scuturat brusc de un fior rece, Chuck LaConner se îndepărtă rapid de propriul său fiu.

13

Mark Tanner clipi din ochi, apoi îi deschise. Pentru o clipă nu pricepu unde se află. Prin geamul unei ferestre pătrundeau razele soarelui. Din instinct își ridică mâna dreaptă ca să-și protejeze ochii.

Un spasm dureros îi cutremură corpul. Își lăsă mâna să-i cadă înapoi pe pat și închise din nou ochii. Încet, gândurile începură să i se limpezească și fragmente din evenimentele petrecute cu o seară înainte îi reveniră în minte.

Se afla la spital. Își aminti totul. Își aminti de lupta cu Jeff, care nu fusese, de fapt, o luptă în adevăratul sens al cuvântului. Își aminti de drumul făcut în ambulanță, cu maică-sa ghemuită lângă el, comportându-se ca și cum el era pe punctul să moară.

Își aminti de doctor — cum îl chema? Mac... Mac Nu știu cum, lucrând la fața lui. Se strâmbă când își aduse aminte de durerea ascuțită produsă de acul care-i penetra pielea. Apoi îl radiografiaseră și într-un târziu îl băgaseră în pat și-l lăsaseră să doarmă.

Cu ochii închiși ca să se protejeze de strălucirea soarelui, începu să-și miște membrele. Nu era prea rău. Pieptul îl durea la orice deplasare a brațelor, dar nu îngrozitor de tare, iar dacă avea grijă să nu respire prea profund, abia dacă își simțea coastele fisurate.

Îl necăjea și bărbia. Și-o atinse cu blândețe, apoi și-o mișcă. Nici aici nu stătea prea rău. Era ca o durere de dinți. După asta, stăpânindu-și durerea din piept, își ridică încă o dată mâna și își atinse bandajul de pe frunte. Apoi redeschise ochii.

Cel puțin pe cel stâng. Cel drept abia se întredeschidea. Nu vedea cu el decât o ceață roșie, așa că îl închise la loc. Într-un târziu își răsuci capul și privi în jurul lui.

Alături de pat, cu bărbia în piept, moțăia pe un scaun mama lui. Chiar și așa, un al șaselea simț o făcu să-și deschidă brusc ochii și să se îndrepte.

— Te-ai trezit, constată ea cu un soi de surpriză care-l făcu pe Mark să se întrebe dacă nu cumva ea se aștepta ca el să nu se mai trezească deloc.

— Cred că da, recunosc el. Ai stat aici toată noaptea?

Ea încuviință.

— N-am vrut să te deștept și să fii înspăimântat.

Mark gemu în sufletul lui. Credea că mai era un bebeluș? Încercă să se ridice în capul oaselor, dar căzu la loc, ținut de o durere ascuțită în piept.

— Încearcă așa, îl, povățui Sharon, înmânându-i comenzile pentru ridicarea automată a patului.

Mark le testă câteva clipe, apoi ridică jumătatea superioară a patului până ce se trezi aproape în capul oaselor. Durerea din piept i se liniștise și schiță un zâmbet vag.

— Cred că n-arătam prea bine azi-noapte, nu? rosti el.

— Nu-ți mai face griji în privința asta, îl liniști ea. Iar dacă Jeff LaConner crede c-o să scape ușor...

Lăsă propoziția neterminată, căci în acea clipă se deschise ușa. În cadrul ei

se ivi Mac MacCallum, care păși înăuntru, cercetă foaia de observație de la capătul patului lui Mark, apoi își îndreaptă atenția spre băiat.

— Cum te simți în această dimineață? se interesă el apucând încheietura lui Mark ca să-i ia pulsul. Ai dormit bine?

— Nu m-aș fi sculat, replică Mark. Cât trebuie să rămân aici?

Mac MacCallum își arcui sprâncenele.

— Ai și gustat din mâncarea de aici, nu? întrebă el poznaș.

Văzând confuzia de pe chipul băiatului, adoptă un ton serios.

— După mine, până mâine, ca să ne liniștim complet. Se pare că n-ai pățit nimic prea serios, dar nu strică să te mai ținem sub observație o zi.

Făcu un semn cu capul către televizorul suspendat de peretele de vizavi de patul lui Mark.

— Cum ți se pare să stai o zi în pat și să nu faci nimic altceva decât să te uiți la micul ecran?

— Cred că bine. Ce mi s-a întâmplat? Adică, ce am pățit?

MacCallum îi făcu un scurt expozeu al rănilor suferite.

— Din câte am înțeles, încheie el, ai avut noroc, Jeff LaConner e un individ solid, dar se pare că te-a „aranjat” mai mult la suprafață decât înăuntru.

Se întoarse spre Sharon

— Am văzut deja radiografiile și rezultatele de la alte teste și, dacă n-apare nimic nou azi, nu văd nici un motiv pentru care să nu plece acasă mâine. Poate chiar în seara asta.

— Dar ce-ar mai putea apare azi? se interesă imediat Sharon.

— Nimic prea serios, o asigură MacCallum. Dar dacă i-au fost afectați și rinichii — ceea ce nu cred că e cazul — atunci s-ar putea să-i apară sânge în urină. Să fiu cinstit, nu mă aștept la nimic rău. Dacă aș fi în locul dumneavoastră m-aș gândi să mă duc acasă și să prind câteva ore de somn bun. Mark o să moțăie, oricum, până la amiază, așa că n-are sens să mai stați aici.

— Dar vreau să fiu aici, insistă Sharon.

— Du-te *acasă*, mamă, interveni Mark. N-o să fac altceva decât să stau întins.

Sharon vroi să protesteze, dar înțelese că MacCallum avea dreptate. Simțea epuizarea în fiecare fibră a corpului ei, iar spatele o durea de la poziția în care stătuse toată noaptea pe scaunul dur. Se ridică în picioare.

— Bine, încuviință ea. Dar dacă ai nevoie de ceva, sau vrei un lucru, sună-mă, bine?

— Clar, replică Mark și se îmbujoră când maică-sa se aplecă să-l sărute pe obraz.

Când ieși, însoțită de doctor, Sharon auzi sonorul televizorului. Zâmbind, îl urmă pe MacCallum în sala de așteptare, unde îi mulțumi din nou pentru tot ce făcuse și o sună pe Elaine Harris să vină și s-o ia acasă. Așteptând-o pe Elaine, își aminti de conversația ei cu Charlotte LaConner. Se încruntă și fugi după MacCallum, pe care îl prinse tocmai când el era pe punctul de a intra în biroul lui.

— Doctore MacCallum, îl opri ea, ați avut vreodată un pacient pe nume Randy Stevens?

MacCallum se uită la ea cu o privire pătrunzătoare.

— Randy Stevens? Ce-ați auzit despre el?

Îi povesti rapid despre vizita din noaptea trecută a Charlottei LaConner.

— După cum vorbea, încheie Sharon, Randy suferea de ceva.

MacCallum dădu afirmativ din cap.

— Bineînțeles că mi-l amintesc. Cam cu un an în urmă era cea mai mare vedetă a echipei de football. Aproape un alt Jeff LaConner. Bănuiesc că la fel de rău. După asta, însă, familia Stevens s-a mutat de aici. Cred că taică-său a fost transferat la New York sau așa ceva.

Sharon ezită, nedumerită.

— Dar nu l-ați tratat niciodată?

MacCallum strânse din buze.

— Nimeni nu mi-a cerut-o.

Păru că mai vrea să adauge ceva, dar în acea clipă se auzi difuzorul stației interioare. O voce impersonală îi ceru lui MacCallum să răspundă la telefon. Simțindu-se oarecum nesatisfăcută de cele spuse de doctor, și cumva deranjată de întrerupere, ea îi mulțumi pentru timpul dăruit ei și plecă în grabă din spital. Nu observă cele două dube inscripționate pe lateral cu literele ROCKY MOUNTAIN HIGH, intrând pe alea către spital.

Cu ochii înroșiți de oboseală, doctorul Marty Ames se dădu jos din prima dubă. Le făcu semn ocupanților celeilalte mașini să rămână unde se aflau și intră în sala de așteptare a spitalului districtual. Se opri lângă geamul oficiului sorei de la informații și își înclină capul către coridorul ce ducea spre biroul lui MacCallum.

— E înăuntru?

Sora își întrerupse lucrul, îl recunoscuse și încuviință.

O clipă mai târziu Ames bătu în ușa lui MacCallum și intră când celălalt doctor îl pofti cu voce tare.

Recunoscându-l pe Ames, MacCallum rămase surprins. Cu un zâmbet îi făcu semn să ia loc pe scaunul din fața biroului.

— Ce te aduce aici atât de devreme? se interesă el.

Ames scoase din buzunar un plic, pe care-l puse pe biroul lui MacCallum.

— Mark Tanner, rosti el. Am înțeles că poate fi transportat, nu?

MacCallum se încruntă și apucă plicul.

— Desigur, replică el. Mă tem, însă, că nu înțeleg...

Scoase din plic o foaie de hârtie și se încruntă și mai tare când citi un ordin, semnat de Blake Tanner, de transferare a lui Mark de la Spitalul Districtual la mica clinică sportivă.

— Ce dracu' mai e și asta? întrebă MacCallum, mutându-și privirea de la hârtie la Ames. Isuse, Marty, aveam de gând să-i dau drumul băiatului mâine.

Ames dădu din umeri și adoptă o expresie de compasiune.

— Îmi pare rău, Mac. Eu știu doar că m-a sunat Jerry Harris, de la TarrenTech, azi-noapte și m-a întrebat dacă m-ar deranja să preiau cazul. Tu mă știi — când sună Jerry Harris spun întotdeauna prezent. Așa că unul dintre tipii de acolo s-a prezentat de dimineață la mine cu biletul ăsta, iar acum, iată-mă aici.

— Dar n-are sens, protestă MacCallum. Băiatul n-are nimic grav. Câteva vânătăi și vreo două coaste fisurate.

— Încearcă să-i spui asta unui tată îngrijorat, replică Ames. Oricum, ăla e un ordin. Nu mai putem decide nimic nici unul dintre noi, doar dacă Mark nu poate suporta o călătorie de zece minute.

— Doar dacă ai fi refuzat cazul, răspunse, acid, MacCallum, deși știa că e o pierdere de timp.

Chiar dacă Ames ar fi vrut — deși MacCallum nu credea că ar fi făcut-o — ar fi fost un prost să pericliteze prin refuzul său subvențiile generoase pe care TarrenTech le furniza clinicii în fiecare an.

Iar Martin Ames nu era prost.

— Hai să-i dăm drumul, rosti MacCallum.
Oftând, apucă telefonul.

*

Robb Harris se apropie cu emoție de biroul lui Phil Collins. Era îngrijorat încă de la jumătatea orei de engleză, când profesorul îi pasase un bilețel, instruindu-l să se prezinte la antrenor în timpul pauzei dinaintea cursurilor de după-amiază. Era aproape sigur că știa despre ce era vorba — Collins vroia o explicație a rolului jucat de el în bătaia din seara precedentă. Când intră, însă, în biroul antrenorului, acesta îl pofti să ia loc, gest pe care Collins nu-l făcea niciodată cu cineva dacă avea de gând să-l demoleze. Nervozitatea îl părăsi pe Robb și făcu loc curiozității. Băiatul își lăsa ghiozdanul pe podea și se așeză.

— Ce-ai zice să iei locul lui Jeff în echipă? întrebă Collins.

Robb îl privi uimit. Despre ce vorbea? Nimeni nu-l putea înlocui pe Jeff LaConner. Cât despre el ce să mai zică? Nici măcar nu făcea parte din ofensiva echipei. Nu jucase niciodată decât în defensivă.

— LaConner a terminat-o cu sportul, îl informă Collins. Cel puțin pentru moment și poate și pentru restul sezonului.

Își mușcă buza de jos, ca și cum ar fi încercat să hotărască cât putea să-i spună lui Robb. De fapt se decisese cu o oră în urmă; cel mai bun mod de a răspândi vestea era să povestească unuia dintre puști.

— Cred că știi ce s-a petrecut azi-noapte. Oricum, Jeff e într-o stare extrem de proastă. Am auzit că s-ar putea să fie internat o vreme într-un spital.

Nu era nevoie să precizeze la ce fel de spital se referea; tonul vocii lui era elocvent.

— C-ce i s-a întâmplat? întrebă Robb. A cedat nervos?

Collins dădu din umeri.

— De unde să știu? Sunt antrenor, nu psihiatru. Oricum, m-am uitat pe listă și numele tău stătea în fruntea ei. Sunt convins că nu ești pregătit, adăugă el intenționat când văzu că Robb roșește de plăcere, dar nu pot muta pe nimeni altcineva de pe postul pe care joacă. În plus, pasele tale nu sunt deloc proaste.

Se sprijini de spătarul scaunului și-și încrucișă mâinile la ceafă, cântărindu-l pe Robb din priviri.

— Ce zici de noaptea trecută? întrebă el, în sfârșit. Am auzit că ai fost și tu implicat.

Robb dădu, indiferent, din umeri.

— Jeff m-a pocnit o dată, dar n-a fost chiar atât de rău.

— Ei, ce-ar fi să lăsăm computerele să hotărască asta? propuse Collins.

Cinci minute mai târziu, dezbrăcat complet, în afara șortului de gimnastică, Robb se întâlni cu Collins în mica încăpere de exerciții a școlii. În ciuda micimii, camera era burdușită cu echipamente de antrenament, atașate toate printr-o serie de cabluri la un mic computer aflat pe un birou, în colț. Robb începu să execute câteva exerciții de rutină, pe care le mai făcuse de sute de ori înainte, trecând rapid de la o mașină la alta. Eforturile lui erau monitorizate. Deși era conștient că măsurătorile erau mai puțin precise decât cele de la clinica sportivă, i se părea întotdeauna interesant să vadă rezultatele ce ieșeau la iveală pe o serie întreagă de grafice și tabele furnizate la sfârșitul fiecărei sesiuni de exerciții de imprimanta computerului.

Cincisprezece minute mai târziu termină. O clipă mai târziu imprimanta intră în funcțiune și bâzâi ca nebuna aproape un întreg minut. După asta Collins rupse hârtia, o studie o clipă și i-o înmână lui Robb.

— Nu-i rău, comentă antrenorul. Dar nici nu-i nemaipomenit de bine.

Robb privi graficele și descoperi că, în ciuda rezultatelor care erau la fel de bune, per ansamblu, ca întotdeauna, forța lui era un pic sub normal, ca și puterea de ridicare a greutăților cu picioarele. Își dădu seama imediat care era problema, căci bărbia îl mai durea încă surd în locul în care îl atinsese pumnul lui Jeff. Se uită la antrenor, care scrijelea deja ceva pe o bucată de hârtie.

— Cu asta ai să-ți iei liber de la restul orelor, îl informă Collins. Vreau să te duci la clinică și să te examineze Ames. Dacă o să joci mâine trebuie să fii în cea mai bună formă.

Zâmbind fericit, Robb Harris se întoarse în vestiar, se îmbracă și porni spre rastelul din spatele sălii unde își ținea bicicleta.

*

— Ce înseamnă toate astea? întrebă Mark din spatele dubei.

De fiecare parte a lui stătea câte un brancardier. Deși pieptul îl necăjea un pic, durerea nu era prea mare. Se simțea, însă, amețit și nu înțelegea de ce trebuiau să stea brancardierii lângă el. În fața lor, în cealaltă dubă, nu se afla decât șoferul.

— Tatăl tău vrea să te examinez, asta-i tot, îl liniști doctorul Ames de pe locul din față.

— Dar de ce? insistă Mark.

Încercase să scoată un răspuns sincer de la Ames încă de când doctorul poposise în camera lui, la o jumătate de oră după ce plecase maică-sa. Ames se prezentase și-i comunicase că avea să fie transferat la Rocky Mountain High. Pentru Mark, acțiunea n-avea nici un sens — doctorul MacCallum îi spusese clar că putea să plece acasă a doua zi.

— Cred că tatăl tău vrea să-ți recomand niște exerciții, rosti Ames. În plus, eu am un complex de vitamine care te-ar putea ajuta cu problemele tale de creștere.

Mark se încruntă, nedumerit. Taică-său nu-i menționase nimic despre asta.

— Când i-a venit ideea asta? se miră băiatul.

În aceeași clipă își dădu seama. Îi venise în noaptea trecută, bineînțeles, datorită faptului că el nu se putuse apăra de Jeff LaConner. Și totuși, dacă ai lui decisese să-l trimită la clinica sportivă, de ce nu-i spusese maică-sa nimic? Fixă cu privirea ceafa lui Ames.

— Mama știe despre asta?

Ca și cum ar fi simțit privirea lui Mark ațintită asupra lui, Ames se întoarse și-i zâmbi prietenos băiatului.

— Din câte am înțeles, tatăl tău ar fi bucuros dacă tu te-ai putea apăra singur. Presupun că și mama ta simte la fel. Și cum am auzit că ai început să faci exerciții pe cont propriu, presupun că ai cam obosit să fii socotit drept pici.

În ciuda lui, Mark se trezi că râde. Trebuia să admită că era adevărat. Poate că nu chiar în fața doctorului Ames, dar sieși categoric. Probabil că și taică-său își dăduse seama de asta, cu toate că el încercase din răputeri să nu producă un tam-tam prea mare asupra exercițiilor sale.

Se sprijini de spătarul banchetei și încercă să se relaxeze. Cei doi brancardieri continuau, însă, să-l stingherească. Își zise brusc că acționau ca și cum l-ar fi dus la închisoare și le era frică să nu evadeze.

Imaginea unei pușcării deveni mai puternică în mintea lui când ajunseră în fața porților înalte ale clinicii sportive.

— Ce e asta? întrebă el. O clinică sportivă sau un lagăr de concentrare?

Pe locul său din faţă, Ames chicoti.

— De fapt cam arată a puşcărie, nu? Îl secondă doctorul. E numai ca să nu permită accesul dinafară al neaveniţilor. Avem o groază de echipamente scumpe înăuntru şi o mulţime de programe în derulare care nu trebuie să fie văzute de intruşi.

Se răsuci pe loc şi-i făcu cu ochiul lui Mark. Băiatul crezu că a înţeles. Şi nici nu era ca la TarrenTech şi ca la toate celelalte companii din Valea Siliciului, ce-şi cheltuiau o parte din profituri pentru măsuri de pază şi protecţie a ideilor noi şi o altă parte ca să fure ideile altora. Toată această tevatură i se păruse lui Mark, dintotdeauna, a fi o tâmpenie. În definitiv, toţi aflau, până la urmă, totul despre toată lumea, nu?

Porţile se deschiseră pe neaşteptate. Mark se zgâi curios la construcţia mare ce adăpostea inima complexului. Arăta drăguţ — ca o cabană şi în nici un caz ca un spital. Îşi aminti ce-i povestise Robb Harris despre clinică.

— Câţi copii vin aici vara? se interesă el.

— Anul acesta au fost aproape cincizeci, îi răspunse Ames, zâmbindu-i. Bineînţeles că nu le punem la dispoziţie toate capacităţile noastre. Dacă am face-o am aduce prejudicii echipei noastre.

Se opri şi-l privi interogativ pe Mark.

— Te interesează football-ul?

Mark clătină din cap.

— Nu chiar, recunosc el. De fapt mie mi s-a părut mereu că sportul ăsta e prostesc.

Maşina în care se afla depăşi faţada clădirii şi îşi continuă drumul spre spate, în timp ce celălalt autovehicul opri în faţa intrării principale.

— Unde mergem?

— Intrăm prin spate, răspunse Ames. O să o luăm prin garaj.

Câteva secunde mai târziu, şoferul trase în faţa unei perechi de porţi metalice impozante, care se ridicară aproape instantaneu. Imediat ce ele îşi încheiară cursa, maşina pătrunse înăuntru. În spatele lor, porţile se închiseră cu un zgomot metalic, dur şi sec.

— Am ajuns, rosti Ames.

Unul dintre brancardieri se dădu jos din maşină şi ţinu portiera deschisă pentru Mark. Băiatul îl urmă pe sanitar pe uşa clădirii şi apoi în lungul unui coridor, cotind, într-un târziu, într-o sală de tratamente foarte asemănătoare cu cea în care îl examinase doctorul MacCallum cu o noapte înainte.

Numai că aici existau nişte brăţări dure din material textil ataşate mesei de examinare.

Văzând brăţările, Mark se încruntă şi îşi aminti de semnele ciudate pe care le văzuse pe încheieturile lui Jeff odată.

— C-ce sunt astea? întrebă el, cu voce care-i trăda frica.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, căută Ames să-l liniştească. Scoate-ţi hainele şi pune-ţi asta, continuă el, dându-i lui Mark un halat de spital verde pal.

— De ce? insistă Mark. Ştiţi deja ce am? Am fost doar bătut. Nu mi-e rău.

Tonul lui Ames se înăspri.

— Fă ce ţi se spune, Mark. N-o să-ţi facem nici un rău. Vrem doar să te ajutăm.

Mark privi către uşă. Unul dintre brancardieri o blocă, uitându-se la Mark, ca şi cum ar fi ştiut la ce se gândea băiatul. Ezită o clipă, cu inima bătându-i nebuneşte.

Îşi aduse aminte că taică-său fusese cel care îl trimisese aici. Aşa că totul trebuia să fie în regulă. Cu toate astea nu-şi putu înfrâna nervozitatea cât timp

se dezbracă încet și își puse halatul.

Când se întinse pe masă, brancardierii săriră brusc pe el. Unul dintre ei îl ținu bine, iar celălalt îi prinse mâinile și picioarele de suprafața metalică.

— Ce dracu'..., țipă Mark.

Mai mult nu apucă să spună, căci în gură îi fu înfipt un căluș, iar într-o venă a antebrățului îi pătrunse un ac de seringă.

— O să fie bine, îl asigură încă o dată Ames. Crede-mă, Mark, o să te simți mai bine decât te-ai simțit vreodată în viața ta.

Mark se luptă o clipă cu brățările dure, dar, încercând să se elibereze, un junghi dureros îi străbătu pieptul.

Căzu în abisul negru al inconștienței înainte ca durerea să i se estompeze.

14

Linda Harris își avea deja ghiozdanul pregătit când sună de prânz clopoțelul. Meditase toată dimineața la ce avea de făcut, dar se hotărâse cu numai cincisprezece minute înainte. Avea să sară peste prânz ca să-i facă o vizită la spital lui Mark. Nu prea avea mult timp la dispoziție, dar după amiază avea ore de studiu individual și putea spune oricând că își petrecuse vremea în bibliotecă. Dacă ar fi trebuit, ar fi putut-o pune pe Tiffany Welch — care îl ajuta întotdeauna pe bibliotecar — să-i confirme. După ce sunetul clopoțelului se stinse, Linda fugi din clasă către scara principală spre parter. Când coborâse jumătate din trepte, o auzi pe Tiffany strigând-o de la mezanin.

— Linda? Așteaptă!

Linda ezită, tentată s-o ignore, apoi se hotărî să răspundă.

— Bună, salută ea când cealaltă fată o ajunse din urmă. Ascultă, am nevoie să-mi faci un mare serviciu. Îi spui tu domnului Anders că sunt la bibliotecă dacă n-ajung la orele de studiu?

Pe fața ovală a celeilalte fete se citi o clipă confuzia, apoi ochii ei albaștri căpătară un aer conspirativ.

— Unde te duci? Lipsești toată după-amiaza?

Curiozitatea din vocea prietenei ei o determină pe Linda să creadă că Tiffany avea chef să meargă cu ea; pentru Tiffany orice nimic era mult mai interesant decât școala.

— Mă duc la spital, rosti, simplu, Linda.

Tiffany se luminează la față.

— Ca să-l vezi pe Jeff? Merg și eu.

— De ce aș vrea să-l văd pe Jeff? se supără Linda. După cele întâmplătoare azi-noapte sper să nu-l mai văd niciodată!

Curiozitatea din ochii lui Tiffany dispăru.

— Atunci pe cine?

Imediat ce rosti întrebarea, înțelese.

— Vrei să spui că te duci la Mark? Întrebă ea cu un ton disprețuitor.

— Și de ce nu m-aș duce? i-o întoarse Linda.

— Dar e... mă rog, e cam handicapat, nu crezi?

Pe chipul Lindei se așternu răceala.

— Nu înseamnă că e handicapat dacă n-o ia razna cu sportul cum fac toți de pe aici. Întâmplător e un tip drăguț, și nici nu sare să-i snopească în bătaie pe cei mai mici ca el.

Tiffany nu putu rezista tentației.

— Dar *nu există* tipi mai mici, doar dacă nu te gândești la preșcolari.

Văzu că ochii Lindei se umplu de lacrimi și se grăbi să-și corecteze gafa:

— Iartă-mă, se scuză ea. O să te acopăr. Spune-i bună din partea mea, da?

Linda încuviință, apoi se răsuci pe călcâie și părăsi în grabă clădirea școlii.

Douăzeci de minute mai târziu ajunse în fața spitalului. Împinse ușile de sticlă și intră în sala de așteptare. În afara unei femei cu trăsături sud-americane — palidă la chip și cu ochii înfundați în orbite — în încăpere nu se mai afla nimeni. Linda privi descumpănită în jurul ei, apoi se îndreptă spre soneria de la ghișeu ce separa sala de așteptare de oficiul de înregistrare.

— E în camera lui Ricardo, rosti femeia cu trăsături sud-americane. Îi face baie fiului meu.

Linda se întoarse spre femeie. Înțelese acum cine era, dar nu știa ce să-i spună. Înainte, însă, de a rosti vreun cuvânt, în sală își făcu apariția Susan Aldrich.

— S-a făcut, doamnă Ramirez, anunță ea, apoi o văzu pe Linda. Bună. Ce te aduce aici?

Se uită instinctiv la ceas.

— E pauza prânzului, explică Linda. M-am gândit să trec și să-l salut pe Mark.

— Mark? se miră sora. Oh, vrei să spui Mark Tanner. Nu-i aici.

Linda se uită, nedumerită, la soră.

— Dar l-au adus aici noaptea trecută. Susan Aldrich dădu din cap.

— Și azi-dimineață a plecat, așa că n-a fost prea serios rănit.

Lindei nu-i veni să creadă. Își aminti clipa când îl scosese pe Mark de la urgență, cu fața toată numai copci și vânătăi și cu pieptul complet bandajat.

— Dar unde s-a putut duce? se miră ea.

— Acasă, presupun, răspunse Susan. Pot să verific dacă vrei. Plecase deja când am preluat eu schimbul.

Linda clătină din cap. Dacă se grăbea avea timp să ajungă acasă la Mark, să-l salute și să se întoarcă la școală, pentru ora a cincea.

*

Linda o prinse pe Sharon Tanner tocmai când aceasta ieșea din casă.

— Bună! o salută Sharon. M-ai prins la timp. Tocmai plecam la spital.

Îi arată câteva reviste și o carte.

— Cred că Mark s-a săturat de televizor, nu crezi?

Linda făcu ochii mari. La ce se referea mama lui Mark?

— D-dar nu-i aici? se miră ea. Tocmai am trecut pe la spital și mi s-a spus că i s-a dat drumul acasă de dimineață!

Era rândul lui Sharon să rămână cu gura căscată. Trebuia să fie o greșeală. Când plecase de la spital, doctorul MacCallum îi spusese limpede că nu-i va da drumul lui Mark până a doua zi, sau până în această seară, cel mai devreme.

— Dar e o tâmpenie! izbucni ea. Bineînțeles că e la spital. Cu cine ai vorbit?

Linda îi repetă cele întâmplate la spital. Pe măsură ce asculta, ochii lui Sharon căpătară o expresie sumbră, dar ea continuă să se agațe de ideea că totul nu era decât o greșeală.

— Haide, o îndemnă ea pe Linda înspre casă. O să sun la spital și o să lămurim toată această porcărie. Doamne! icni ea, la apariția bruscă a unei idei, doar nu l-au pierdut, nu?

Cinci minute mai târziu, când îl prinse pe MacCallum, se întunecă.

— Dar de ce nu mi s-a spus? se repezi ea. N-am discutat niciodată cu doctorul Ames!

Ascultă nerăbdătoare explicațiile doctorului.

— Dar e ridicol, protestă ea după ce el termină. Chiar dumneata ai spus că n-are nimic grav. Și de ce ar avea nevoie de un medic sportiv? Doar a fost bătut, nu rănit într-un meci de football.

— Nu știu, replică, cu sinceritate, MacCallum. Nu vă pot spune decât că externarea era semnată de soțul dumneavoastră. Ca să mă asigur, am confruntat semnătura cu cea de pe formularele completate azi-noapte. Nici nu mi-a trecut prin minte că nu v-a pus în temă în dimineața aceasta, căci altfel v-aș fi sunat chiar eu.

Când închise telefonul, Sharon era furioasă foc. Blake fusese un nesimțit! Să-i facă ei o figură ca asta!

O lăasă pe Linda Harris la școală. Nu ajută la nimic faptul că Linda încercase pe drum s-o liniștească, povestindu-i despre cele înfăptuite de Ames cu Robb și despre pasiunea cu care lucra fratele ei în cadrul programului.

— Dar nu asta e problema, încercase ea să se explice. Sunt convinsă că gestul în sine n-are nimic rău în el. Mă doare cumplit, însă, faptul că nimeni nu m-a pus la curent cu situația lui Mark!

Linda se dădu jos din mașină și trânti portiera.

— Spuneți-i lui Mark că o să-i fac o vizită după școală, rosti ea.

Era prea târziu, însă. Furioasă, Sharon apăsase pe accelerator în clipa în care se închisese portiera.

*

Mark plutea într-o ceață, privind nemișcat ecranul mare al unui televizor suspendat de tavanul de deasupra capului. Urechile îi erau acoperite de o pereche de căști. În tot haosul provocat de medicamente în creierul lui, numai imaginile de pe ecran și sunetele din urechi erau reale.

Era ca un vis — un vis plăcut în care el se plimba de-a lungul unui mal umbros de râu, oprindu-se din loc în loc să admire apa învolburându-se peste o piatră sau o broască prăjindu-se la soare pe un buștean. Deasupra capului zburau păsări și țipetele lor, amestecate cu bolborositul liniștitor al apei, îi umpleau urechile.

Dintr-un pâlț de plop afluți în fața lui ieși o căprioară. Mark rămase pironit locului, observând grațioasa făptură cum se întindea alene pe un smoc de iarbă de lângă râu. Apoi alte imagini îi apăruă neclare în minte, imagini pe care nu le recepționează limpede, dar pe care subconștientul lui le înregistrează.

Tocmai aceste imagini pe care nu le distinge clar aveau să-i rămână în minte. Restul, viziunea cursului de apă și cântecul păsărilor, avea să se piardă.

Ca și realitatea evenimentelor ce aveau să se petreacă în jurul lui și cu el.

Era încă legat de masa metalică, dar nu se mai afla în camera de examinare în care fusese adus la sosirea în clinică. De fapt aici brățărilor nu mai erau necesare, căci Mark renunțase să se mai zbată imediat după prima doză de calmant — prima dintr-o serie de mai multe pe care le primise în cele câteva ore de când se afla acolo. Relaxat precum mintea, corpul lui Mark se supunea complet tratamentului ce-i era administrat. Din precauție, însă, păstrasera brățărilor la locul lor în timp ce mutau masa din cameră în cameră.

Trupul lui Mark, precum anterior cele ale lui Randy Stevens și Jeff LaConner, era conectat la un șir întreg de aparate de măsură și monitoare. De coapsa dreaptă îi era prins un tub de perfuzie, iar un alt tub preleva continuu mostre de sânge, care erau aproape instantaneu analizate.

Deasupra corpului său spânzura un scanner ce se mișca în susul și în josul mesei, furnizând serii de date unui computer ce bâzâia ușor și transmitea

datele prelucrate unui monitor de dimensiuni mari.

În corpul băiatului avuseseră loc modificări substanțiale, chiar dacă ele erau insesizabile cu ochiul liber.

Fisura din bărbie practic dispăruse, iar coastele i se refăceau rapid.

Oasele lui, stimulate de dozele masive de hormoni sintetici ce-i invadau organismul, începuseră să răspundă, reproducându-și celulele în mare viteză, astfel încât Mark crescuse deja cu câțiva milimetri în înălțime și cu o jumătate de kilogram în greutate.

Martin Ames supraveghea de aproape cinci ore tratamentul aplicat lui Mark, căutând un semn, oricât de mic, de reacție adversă. Până acum totul mergea de minune. Cu toate că pentru un neavizat schimbările erau imposibil de detectat, Ames era în stare să le sesizeze aproape imediat ce ele aveau loc.

Capacitatea pulmonară îi crescuse ușor, ca și mărimea inimii. Tensiunea arterială — crescută când fusese adus acolo — era normală acum. Chiar și creierul lui Mark demonstra anumite modificări chimice, care aveau să se transforme curând în transformări fizice.

Și totuși Ames era conștient că fără aportul computerelor, Mark n-ar fi părut deloc diferit de băiatul care sosise acolo cu câteva ore înainte.

O sonerie electronică bâzâi ușor, distrăgându-l pe Ames de la munca lui. Privi în sus, iritat, și constată că o lumină albastră pâlpâia pe perete. Oare chiar trecuseră cinci ore de când se găsea în sala de tratament, de când supraveghea acel proces minunat de recreație a băiatului? Epuizarea pe care o simți în mușchi îi spuse că așa stăteau lucrurile.

— În regulă, rosti el întinzându-și încheieturile și masându-și umărul drept. Destul pentru moment.

Imediat, unul dintre asistenții lui opri alimentarea cu substanță prin tubul de perfuzie, iar altul scoase acul din venă, apoi tamponă locul cu o bucată de vată înmuiată în alcool. Acul fusese subțire, iar semnul lăsat pe coapsă era de-abia vizibil în mijlocul unei mici vânătăi ce avea să dispară în câteva ore.

Alți asistenți se apucară să deconecteze dispozitivele electronice. Unul câte unul, monitoarele fură stinse, mai puțin cel care afișa activitatea cardiacă a lui Mark. Acesta trebuia stins ultimul, după ce avea să fie încheiată ultima fază a tratamentului.

Ames observă agitația impasibil. Ședința se încheiase admirabil. Era convins că Mark Tanner avea o prognoză bună.

Numai dacă nu...

Gândurile apucară altă cale, fixându-se asupra lui Jeff LaConner, care fusese în aceeași încăpere, cu numai câteva ore înainte, conectat la aceleași echipamente. Încă nu știa ce mersese prost în cazul lui Jeff. Fusese atât de atent cu el... Îi modificase tratamentul la primele semne de reacție față de terapie. Nu funcționase; starea lui Jeff continuase să se deterioreze.

Trebuia să existe un răspuns, și Ames era hotărât să afle care era răspunsul, să descopere eroarea comisă în amestecul de hormoni care determinase răspunsul exploziv al lui Jeff LaConner și al altora.

Până atunci, Mark Tanner, cu antecedentele lui de reumatism infecțios și rahitism, avea să-i furnizeze date noi care să ducă la progres în elaborarea unui produs perfect.

Așa cum promisese Jerry Harris, Mark era un subiect de experiență perfect. În cele din urmă el avea șansa să beneficieze de pe urma tratamentului experimental la fel de mult ca și Ames.

Doar dacă nu cumva...

Ames alungă gândul. Echipa de asistenți își încheie treaba. Monitorul de

deasupra capului lui Mark se stinsese, iar căștile fuseseră îndepărtate de la urechile băiatului. Mark sforăia ușor. Anestezicele îi erau eliminate din sânge. În câteva minute avea să se trezească.

— Dezlegați-l înainte să înceapă să se zbată, rosti Ames, pășind înainte și luând o seringă din mâna asistentului șef. Nu vrem să rămână semne.

Verifică cu atenție acul, îl înfipse într-o venă de la brațul drept al băiatului, apoi apăsă pe piston.

Imediat ce insulina ajunsese în circuitul sanguin al băiatului, o sudoare rece acoperi trupul lui, care începu să tremure spasmodic.

*

Tremurul crescuse în intensitate. Dintr-o dată, expresia de seninătate de pe chipul lui Mark fu înlocuită de o grimasă de frică și durere.

În acea clipă începură convulsiile, corespunzând celei de-a treia faze a șocului insulinic. Într-un târziu, Mark deveni inconștient și corpul i se relaxă complet. Abia atunci își permise Ames să facă semn cu capul.

— În regulă, rosti el. Luați-l și îmbrăcați-l. Când se va trezi nu-și va aminti nimic.

Un rânjete sardonice îi apărură pe buze.

— De fapt, adăugă el, e mai mult decât probabil că se va simți mai bine decât s-a simțit el vreodată.

În primul moment Sharon Tanner nu fu deloc sigură că venise la locul potrivit. Condusesese aproape inconștient pe tot parcursul celor trei kilometri care separau clinica de oraș. Devenise din ce în ce mai furioasă, în special pe Blake. Cum își permisesese să facă așa ceva fără s-o consulte și pe ea? Un astfel de gest nu-i stătea în caracter; nu-i putea sta în caracter. Cu toate astea, în ciuda mâniei, logica minții îi furnizase răspunsul. Dacă el ar fi întrebat-o, ea ar fi presupus, pur și simplu, că intenția lui nu e decât un pas înainte în campania de determinare a lui Mark de a se implica mai mult în activități sportive, și, ca atare, s-ar fi opus categoric.

Și ar fi avut dreptate s-o facă.

Frână brusc și se uită la clădirea din dreapta ei. Clinica sportivă părea mai degrabă un campus, așa cum era, complet înconjurată de pajiști. Apropiindu-se de acestea, constată că ele nu erau simple pajiști, ci terenuri de sport. Erau acolo două terenuri de football, o suprafață pentru baseball și un teren de hochei. Există chiar și o pistă de atletism, ce înconjura un teren pe care se aflau obstacole de diferite înălțimi, o pistă de sărituri în lungime și una de sărituri în înălțime, ca și alte diverse bare pentru exerciții.

În centrul tuturor acestor spații se afla ceva ce semăna cu o cabană imensă. Între ea și clădirea clinicii se intercalau niște porți închise. Sharon trase mașina în fața porților, coborî geamul portierei și apăsă un buton de pe cutia metalică montată pe un stâlp de fier. O clipă mai târziu, prin difuzorul cutiei se auzi o voce masculină.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Am venit să-l văd pe doctorul Ames, răspunse Sharon. Mă numesc Sharon Tanner și sunt mama lui Mark Tanner.

— O clipă, vă rog, replică vocea.

Difuzorul muri. Secundele porniră să se scurgă, implacabile. După un minut Sharon se întrebă dacă ajunsese unde trebuie. Tocmai începuse să se gândească ce avea de făcut când difuzorul prinse din nou viață, simultan cu deschiderea porților:

— Parcați în fața clădirii și intrați pe ușa principală, doamnă Tanner, o instrui vocea impersonală.

Sharon își luă piciorul de pe frână și porni încet pe alee, impresionată de ceea ce vedea, în ciuda mâniei din ea. Clădirea era elegantă și se potrivea de minune cu peisajul muntos din jur. Era un succes arhitectural. Parcă mașina, urcă în grabă treptele scărilor, traversă veranda largă și intră, printr-o ușă grea de sticlă, în hol. Acolo o aștepta, zâmbind o femeie care purta un halat alb de laborator peste taior.

— Doamna Tanner? Întrebă femeia ca să se asigure.

Fără a aștepta răspunsul, continuă:

— Eu sunt Marjorie Jackson, asistenta doctorului Ames. Toată lumea îmi spune Marge. Vreți să veniți cu mine?

Sharon strânse din buze. În ciuda vocii ei imperioase de a-și descărca mânia, se trezi că o urmează pe Marge Jackson către ceea ce părea a fi o sufragerie, apoi în lungul unui coridor, către una dintre aripile imobilului.

— Pare îngrozitor de goală, nu-i așa? rosti Marge, privind-o peste umăr pe Sharon. Ar fi trebuit s-o vedeți în timpul vacanței. Vara trecută a trebuit să-i hrănim pe băieți în două serii.

Un minut mai târziu Sharon fu condusă printr-un șir de birouri. Într-unul din ele, Marge Jackson se așează pe un fotoliu.

— Bănuiesc că vă aflați aici ca să-l vedeți pe...

Se opri și se uită pe un dosar de pe biroul la care se afla.

— ...pe Mark, nu-i așa?

— Mă aflu aici pentru mult mai mult decât atât, replică Sharon cu voce de gheață.

Fu mulțumită să vadă cum celeilalte femei îi dispere zâmbetul.

— Poftim? rosti Marge. Mă tem că nu înțeleg — s-a întâmplat ceva?

— Ceva? repetă Sharon fără a încerca să-și mascheze furia. De ce să se întâmple ceva? Mi-am lăsat dimineață copilul la Spitalul Districtual și aflu la prânz că a fost mutat. Nimeni nu m-a întrebat nimic — nici măcar nu mi s-a comunicat ceva! Și dumneata vrei să afli dacă s-a întâmplat ceva?

Pe chipul lui Marge Jackson se așternu o expresie sinceră de îngrijorare. Dintr-o dată Sharon se simți prost. Orice s-ar fi întâmplat era clar că nu era vina femeii. Oftă zgomotos, se prăbuși pe un scaun, și își ceru scuze. Îi explică, pe scurt, celeilalte femei tot ce se petrecuse. Când termină, Marge dădu din cap în semn de compasiune.

— Ce îngrozitor pentru dumneavoastră, rosti ea. Cred că l-aș fi ucis pe bărbatu-meu dacă mi-ar fi făcut așa ceva.

Sunt, însă, convinsă că a fost o confuzie și vă pot spune că totul e în regulă.

— Dar de ce a fost adus Mark aici? întrebă Sharon. Pare totul atât de inutil.

— Mă tem că va trebui să discutați cu doctorul Ames despre asta, replică Marge.

În acea clipă, fața ei se luminează și ea făcu un semn cu capul către cineva care tocmai intrase pe ușă.

— Iată-l! Doctore Ames, dânsa e Sharon Tanner, mama lui Mark.

Sharon se ridică în picioare, surprinsă să vadă un bărbat extrem de chipeș, cu ochi cenușii care-i scânteiau când el zâmbea. Ames îi întinse mâna. Ea acceptă automat s-o strângă și își dădu abia atunci seama că, în sinea ei, se așteptase la un fel de monstru machiavelic care i-a răpit fiul și care ar fi început acum să-i ceară iertare.

Ames o conduse în biroul lui, îi oferă o ceașcă cu cafea, și, după ce-i ascultă povestea, o asigură că nu era decât vina lui.

— Ar fi trebuit s-o pun pe Marge să vă sune, ca să fiu eu sigur că sunteți la curent cu evenimentele. Spune-ți-mi Marty, vă rog. Toți îmi spun așa, inclusiv o mulțime de puști.

Zâmbi și se lăsă pe spătarul scaunului.

— Oricum, cred că veți fi bucuroasă să aflați că totul e în regulă cu Mark.

— Știam asta, deja, replică Sharon. Doctorul MacCallum s-a ocupat de el o mare parte din noapte.

Ames păru stânjenit.

— Mi-am dat seama și să știți că n-am vrut să spun că Mac n-ar fi un doctor bun. Din contră, aș putea declara că e al naibii de priceput.

— Atunci de ce a ținut soțul meu să-l vedeți pe Mark, doctore Ames? Întrebă Sharon, pusă încă pe harță.

Ames dădu din umeri.

— Cred că vroia și o altă părere. Și mai presupun că Jerry Harris i-a povestit că specialitatea mea e să lucrez cu copiii care au probleme de dezvoltare fizică și psihică.

Sharon rămase uluită. Deci avusese dreptate, cel puțin parțial. Blake căuta, într-adevăr, o cale să rezolve sechelele reumatismului infecțios suferite de Mark.

— Și v-ați format o părere? se interesă ea, forțându-se să-și păstreze vocea neutră.

— E greu de spus, rosti Ames. L-am examinat în întregime și sunt încântat să vă comunic că nu suferă de nimic grav. De fapt, e remarcabil de sănătos, date fiind antecedentele lui medicale.

Sharon se liniști.

— Atunci când îl pot lua acasă?

— Nu văd de ce să nu-l luați acum. I-am administrat niște codeină ca să nu-l mai deranjeze durerea de coaste. În câteva zile va fi ca și nou.

Sharon îl privi uimită pe Ames. Asta era tot? Se înfuriase atât de tare fiindcă fusese convinsă că Blake și doctorul acesta puseseră la cale ceva tainic. Și acum...

— Iată ce vă propun, rosti Ames, ridicându-se în picioare. Ce-ar fi să vă ofer un tur al clinicii mele și să vă arăt cam ce facem noi aici? Până îl vom încheia, Mark va fi gata de plecare.

— Nu cred că am nevoie de un tur..., începu Sharon, dar Ames o amuți cu un gest al mâinii.

— V-am răpit fiul, vă amintiți? Putem cel puțin să vă liniștim în privința asta.

Spre surprinderea ei, Sharon se trezi că-l urmează supusă pe Ames și că-i ascultă cu atenție explicațiile lui despre facilitățile pe care le aveau acolo și despre programele de vară.

— Ceea ce încerc să fac, rosti el intrând într-o sală de gimnastică plină cu dispozitive cum Sharon nu mai văzuse în viața ei, e să tratez fiecare copil în parte. Am avut dintotdeauna părerea că a pretinde că există o singură dietă, un singur regim de exerciții sau un singur gen de medicație pentru fiecare copil, e curată tâmpenie. De vreme ce toți copiii care vin aici au probleme particulare, încerc să nu mă uit niciodată la ei ca la niște simpli puști. Fiecare dintre ei e un individ, și trebuie tratat ca atare.

Sharon se opri, uitându-se la o bicicletă staționară ce avea un ecran mare, curbat, în fața ei.

— Și asta pentru ce mai e? se interesă ea, arătând spre ecran.

Ames zâmbi.

— Ați folosit vreodată așa ceva?

Sharon încuviință.

— Am încercat una acum câțiva ani. Am cumpărat bicicleta, am pedalat de vreo trei ori și am vândut-o. A fost cel mai plictisitor lucru pe care l-am făcut în viața mea.

— Atunci încercați-o pe asta, o îndemnă Ames.

Sharon ezită, dar curiozitatea învinse și ea se urcă pe aparat. Constată, cu surprindere, că mânerele ghidonului nu erau rigide, ci se mișcau ușor spre stânga și spre dreapta. Ames se îndreaptă spre o mică tastatură de computer și-i dădu drumul.

— Vă place San Francisco? întrebă el.

Sharon ridică din sprâncene, mirată.

— Cui nu-i place?

O clipă mai târziu, în sala de gimnastică luminile își micșorară intensitatea, iar ecranul din fața lui Sharon prinse viață. Pe el apăru o imagine a Market Street-ului din San Francisco. Sharon avu senzația că se află pe partea dreaptă a străzii, cu fața spre Twin Peaks, iar mașinile curgeau pe lângă ea în ambele sensuri.

— Începeți să pedalați, îi comandă Ames.

Picioarele ei porniră să învârtă ușor de pedale. Sharon fu surprinsă să vadă cum se schimbă imaginea de pe ecran. Ca și cum s-ar fi deplasat pe stradă.

— Creșteți viteza și intrați în trafic, o instrui Ames.

Încruntându-se ușor, Sharon mări ritmul cu care pedala și răsuci ghidonul spre stânga.

Imaginea se modifică din nou. Sharon avu senzația că a ajuns în mijlocul benzii de circulație. Continuă să pedaleze, apoi îl auzi pe Ames comandându-i s-o cotească la dreapta, pe Van Ness Avenue. Imaginea se răsuci, și Sharon avu în fața ei perspectiva largului bulevard ce se întindea spre nord. Continuă să pedaleze, admirând panorama familiară a orașului desfășurându-se în fața ochilor ei. Coti așa de mai multe ori, apoi se opri, simțindu-se oarecum jenată când își dădu seama că lăsase bicicleta într-o curbă. Ecranul se stinse și luminile sălii își reveniră la intensitatea lor normală. Sharon îl privi uluită pe Ames.

— Ce mai e și asta? Cum funcționează?

— E o chestie făcută de computer, explică Ames. Practic, întreg orașul de la nord de Market Street și la est de Divisadero se află înregistrat pe un disc laser. Puteți călători în întreg San Francisco, uitându-vă la orice vreți. Totodată, computerul simulează și dealurile, așa că nu trebuie să schimbați dumneavoastră presiunea de pe pedale. Și acum vă întreb. A fost plictisitor?

Sharon clătină din cap.

— E nemaipomenit. Aș fi ținut-o așa ore întregi.

— Așa spun toți, comentă, ironic, Ames. Vedeți, aici problema nu constă în a-i determina pe copii să facă exerciții. Aici chestiunea principală e cum să-i oprești.

Își privi ceasul.

— Ei, cam asta a fost. Haideți să vedem ce face Mark.

Porniră înapoi către birouri, dar când ajunseră în holul principal, îl zăriră pe Mark sărind în picioare de pe canapeaua pe care stătea întins.

— Bună, mamă, rosti el, zâmbindu-i maică-si.

Sharon îl privi uluită.

Vânătăile de pe față se prezentau mult mai bine, iar obrajii săi aveau o nuanță sănătoasă de roz, față de albul păstos al dimineții. Ochiul drept continua să fie un pic tumefiat, dar Mark îl putea deschide. Petele negre de sub

el începuseră să dispară.

— Mark? icni ea. Dragule, te simți bine? Pieptul tău...

Mark, însă, îi zâmbi. Când sărise de pe canapea nu simțise absolut nici o jenă în piept.

— Mi-e bine, rosti el. Marty mi-a dat ceva pentru coaste și acum nu mă mai dor deloc.

Sharon se holbă la el aproape un minut. Arăta mult mai bine decât și-ar fi putut ea imagina.

O jumătate de oră mai târziu, pe când traversau înapoi orașul, o cuprinse pe neașteptate un gând.

După dimineața petrecută la Rocky Mountain High, Mark ajunsese să semene cu restul orașului.

Era perfect.

Prea perfect.

15

— N-are importanță ce ai crezut, sau ce ți-a spus Jerry Harris, insistă Sharon. Eu sunt soția ta și mama lui Mark. N-aveai dreptul să iei o decizie legată de Mark fără să mă consulți!

Se aflau în micul salon al apartamentului. În cămin focul murea încet. Blake îl aprinsese cu o oră înainte când urcaseră sus, căci în acea după-amiază un front atmosferic rece poposisese dinspre nord deasupra orașului, aducând cu el o ninsoare ușoară. Sharon, însă, era indiferentă față de fulgii de zăpadă și față de foc. Îl țintuia, mânioasă, cu privirea pe soțul ei.

— Înțelegi măcar ce-ți spun?

Blake dădu, obosit, din umeri. Avea senzația că cearta devenise de mult sterilă, dar catadicsi să reia ceea ce spusese de trei ori până acum:

— Ai recunoscut deja că n-a pățit nimic la clinică. De fapt arată al naibii de bine, date fiind circumstanțele. În plus erai epuizată de dimineață; ai stat trează toată noaptea și n-ai fi putut judeca limpede.

— Și totuși... Începu Sharon.

— Destul! izbucni Blake.

Se plimbase nervos prin cameră, oprindu-se într-un târziu lângă fereastră ca să privească zborul fulgilor spre sol. Acum se întoarse spre ea, cu bărbia împinsă înainte într-un gest ce semnifica că își pierduse răbdarea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Sharon, ce intenții crezi c-am avut? Doar n-am avut în gând să fac ceva urât! Jerry mi-a sugerat să-l las pe Ames să arunce o privire asupra lui Mark și mie mi s-a părut o idee excelentă! Dacă am greșit, am greșit și-mi cer scuze. Dar n-am greșit, să știi!

— Nu poți vorbi mai încet? îl rugă Sharon cu o șoaptă repezită. Doar nu vrei să afle toți vecinii că ne certăm, nu?

Fusesse o greșeală. Sharon o știa de îndată ce rostise vorbele. Blake își împinse bărbia înainte și ochii îi sclipiră de mânie.

— Nu. Clar că nu vreau. De fapt nici nu trebuie să ne certăm. Discutăm mai târziu.

Dispăru înainte ca Sharon să poată replica. Îl auzi bocănind pe scări, apoi trântind ușa de la intrare. Îl urmări de la fereastră din turn cum se îndepărtează grăbit de casă, cu capul băgat între umeri. Era convinsă că știe încotro se duce.

Către familia Harris, unde Jerry îl va asigura că procedase cum trebuie, orice ar fi zis nevasta lui.

Plecă de lângă fereastră și puse încă un lemn pe foc, ca și cum gestul ar fi

avut darul de a amâna continuarea disputei. Se învinui singură că nu jucase cinstit. Dacă Jerry ar fi crezut că Blake n-ar fi avut dreptate, el n-ar fi ezitat să i-o spună.

Se cuibări într-un fotoliu în fața focului și încercă să-și facă ordine în gânduri, lăsând, decisă, la o parte mânia.

Una peste alta trebuia să admită că Blake avea dreptate. Era clar că doctorul nu-i făcuse nici un rău lui Mark. După toate aparențele îi făcuse chiar un bine.

Iar din cele mărturisite de Mark pe drumul spre casă, Ames nici nu-l chinuise prea tare. Amintindu-și acum, Sharon se trezi chicotind de exasperarea întipărită pe chipul lui Mark când ea îl presase cu întrebări privind cele petrecute la clinica sportivă.

El îi răspunsese la fel cum îi răspundea Kelly când era întrebată cum îi mergea la școală:

— Bine, spunea ea invariabil, la fel cum procedase Mark când avusese vârsta ei.

În cele din urmă, în acea după-amiază, Mark se uitase la ea cu o îmbufnare tipic adolescentină:

— Ți-am spus, mamă, nu s-a întâmplat nimic. Doctorul Ames m-a examinat și mi-a făcut o injecție cu codeină pentru coastele mele, apoi am făcut niște exerciții. Asta a fost tot.

— Exerciții? repetase Sharon, privindu-l cu îndoială. Doamne, Mark, dar ai trei coaste fisurate. Cred că te-a durut ca...

— Nu m-a durut deloc, o întrerupsese el, nevrând să recunoască în fața mamei că fusese pe punctul de a leșina în timp ce lucra la mașina de vâslit.

Dacă i-ar fi povestit, ea ar fi devenit isterică și l-ar fi forțat să stea în pat pentru tot restul zilei. Pe lângă asta, nici măcar nu fusese mare scofală. Când se trezise, unul dintre asistenții lui Marty Ames se uita la el și-i zâmbea. O clipă el se întrebese ce se întâmplase cu el, apoi memoria îi revenise treptat.

N-avea nici cea mai mică idee de faptul că acele amintiri fuseseră plantate cu grijă în subconștientul lui în timpul lungilor ore petrecute pe masa de metal din camera de examinare. Despre tratamentul la care fusese supus nu păstra nimic în memorie.

Sharon abandonase subiectul când ajunsese acasă și parcase mașina în garaj. Zăcând, somnoros, lângă ușa din spate, Chivas se ridicase leneș în patru labe. Când Mark se dădu jos de pe locul pasagerului, câinele lătrase, înveselit de neașteptata apariție a stăpânului său. Se năpustise înainte, dând din coadă, apoi se opri brusc.

Coadă îi căzuse, iar părul de pe ceafă i se ridicase ușor în timp ce din gât începuse să-i iasă un fel de mârâit.

— Hei, amice, nu mă recunoști? rostise Mark.

Se ghemuise, iar Chivas, lăsându-se foarte aproape de sol, se târâse înainte, adulmecând îngrijorat mâna întinsă a lui Mark.

— Ce-i cu el? se mirase Sharon.

Mark se întinsese și-l scărpina pe Chivas pe ceafă, apoi îi zâmbi mamei.

— Eu ar fi trebuit să fiu la școală, și pun pariu că miros cam ciudat după o noapte de spital. Probabil că am ceva din miasma de la biroul veterinarului, și tu știi cât urâște el locul ăla.

Sharon nu uitase incidentul până la cină, când Mark, care stătuse închis mai toată după-amiaza în camera lui, coborâse la masă. Pe timpul servirii mesei, Sharon observase cât de cuminte stătuse Kelly. De câteva ori își surprinsese fiica privindu-l suspicioasă pe Mark. Sharon o chestionă pe Kelly abia când

rămăseseră amândouă singure în bucătărie, la spălatul vaselor.

— Nu știu ce să zic, rostise Kelly privindu-și serioasă mama. Pare puțin altfel.

— Mda, asta cam așa e, o secondase Sharon. Are un ochi învinețit și o tăietură urâtă.

— Nu m-am referit la asta, protestase Kelly. Aspectul lui e altul. Nu mai seamănă cu el.

De fapt, exact asta era și motivul disputei ei cu Blake. Asta era concluzia la care ajunsese acum Sharon, stând în fața focului. Încercase să discute cu el, să-i explice incidentul cu Chivas și vorbele lui Kelly de după cină, dar el nici nu se obosise s-o asculte.

— Bineînțeles că Mark e altfel, rostise el. A fost bătut măr și e bandajat tot, și chiar dacă rănilor nu l-au schimbat, n-ai de unde să știi dacă lupta nu l-a afectat. Nu te poți echilibra după cât ai suferit fără să te schimbi pe dinăuntru.

— Dar nu e vorba de înăuntrul lui, insistă Sharon. Schimbarea a fost remarcată de Chivas, de Kelly și chiar și de mine. El nu mai e cum a fost.

În cele din urmă, ea nu fusese capabilă să numească exact cum anume se schimbaseră Mark și renunțase să-l facă pe Blake să înțeleagă ceea ce nu reușea nici ea să descrie precis.

Poate că, de fapt, nu există o schimbare reală. Poate că era numai dorința ei să vadă ceva să-și justifice mânia față de comportamentul lui Blake.

Trase adânc aer în piept și se ridică în picioare, făcând un enorm efort să se debaraseze de rămășițele furiei ei și de vagile ei temeri. Mark părăsise toată ziua fericit, nepreocupat de orele petrecute la clinica sportivă. Ca și cum i-ar fi plăcut. Așa că de ce să se mai agite ea?

Aranjă mai bine bușteanul în foc cu vatraiul, apoi puse ecranul în fața căminului. Coborî scările și o zări pe Kelly stând lângă fereastra din living și privind visătoare ninsoarea ce curgea din cer afară. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Sharon zâmbi și o întrebă.

— Vrei să ieși la o plimbare?

Kelly o privi dornică.

— Putem?

— Hai, rosti Sharon ca răspuns.

Câteva minute mai târziu, încotoșmănite în cojoacele cumpărate de Sharon cu câteva zile înainte, mamă și fiică pășiră afară în seara plină de fulgi de zăpadă mari și pufoși. Pornind pe alee, aerul rece le izbi obraji și tăcerea blândă a primei zăpezi le învăluia rapid.

Kelly apucă mâna mamei.

— Îmi place aici, rosti ea privind veselă în jur. Nu te bucuri că ne-am mutat? Sharon nu-i răspunse pe moment, apoi pacea ninsorii o copleși și pe ea.

— Da. Cred că da.

În ciuda vorbelor ei, o umbră de îndoială îi rămăsese în suflet.

*

Charlotte LaConner fu scuturată de un fior de frig în timp ce privea cum creștea stratul de zăpadă pe pajiștea din fața casei. În circumstanțe normale s-ar fi bucurat enorm, căci însemna că sezonul de schi era foarte aproape și că sărbătorile Crăciunului — perioada ei favorită — pândeau de după colț. În seara asta, însă, albeața de afară reflecta doar răceala din sufletul ei. Într-un târziu, se îndepărtă de fereastră și se apropie de soțul ei. Simțea că ochii i se înroșiseră de supărare și obraji îi erau încă pătați de lacrimi.

— Dar nu e drept, se plânse ea încă o dată. Sunt mama lui, Chuck. N-am și eu dreptul să-l văd?

Având încă vie în memorie imaginea trăsăturilor deformate ale fiului lui, Chuck se forță s-o privească drept în ochi pe Charlotte și-i repetă discuția pe care o avusese cu Ames cu o noapte înainte. Încă de atunci el își spusese că trebuia s-o scutească pe Charlotte de viziunea de coșmar a ființei în care se transformase fiul ei. Era mai bine s-o lase în necunoaștință de cauză decât să aibă coșmaruri tot restul vieții ei.

— Nu ți-ar face bine nici ție nici lui, repetă el încă o dată. Nici măcar nu te-ar recunoaște, Char.

— Dar nu se poate, scânci Charlotte, dând înapoi în fața cuvintelor lui ca și cum ar fi fost lovită. Sunt mama lui, Chuck — el are nevoie de mine!

— Are nevoie de odihnă, insistă Chuck. Iubito, știu că pare o nebunie, dar uneori se întâmplă și astfel de lucruri. În ultima vreme Jeff a fost ținut sub presiune...

— Și e vina mea? se opri brusc Charlotte. Îți amintești că eu am vrut să părăsesc echipa.

Chuck înjură în sinea lui. Să-și amintească? Dar cum putea să uite? Avusese în fiecare zi o ceartă cu ea, încă din ziua în care ea îl vizitase pe acel băiat la spital, și nici acum el nu fusese în stare s-o convingă că Jeff nu era responsabil de nimic. În acea clipă, pricepu că exista șansa de a întoarce propriile cuvinte împotriva ei și de a încheia odată pentru totdeauna această discuție.

— Te-ai întrebat vreodată dacă nu cumva văicăreala ta a contribuit la tot ce s-a întâmplat? Întrebă el cu un ton intenționat de gheață.

Văzând că ea dă înapoi, el își repetă că nu o făcea decât spre binele ei.

Charlotte se prăbuși pe canapea și se holbă la el.

— Așa ți-a spus el? rosti ea cu voce spartă. Că totul a fost din vina mea?

Chuck își linse buzele nervos.

— Poate că nu în atâtea cuvinte, căută el s-o liniștească. Ceea ce e important, însă, e că, momentan, cel mai bun lucru pe care-l putem face, amândoi, e să-i lăsăm pe doctori să aibă grijă de Jeff. Situația asta nu e definitivă, draga mea. După o vreme, când se va face mai bine...

Lăsă cuvintele în suspensie. O parte a lui îl admonesta pentru că tocmai rostise o minciună sfruntată; Jeff n-avea să se mai facă niciodată bine. Cealaltă parte, însă, nutrea speranța că Marty Ames avea să găsească o soluție la chinurile prin care trecea fiul lor.

Pentru el, cel mai important lucru era s-o țină pe Charlotte departe de Jeff. Oricum n-avea să se ierte pentru cele petrecute, pentru că-l înrolase pe Jeff într-un program medical riscant, indiferent cât de mici ar fi fost riscurile.

Își pierduse fiul. Înțelesese asta în orele negre de dinaintea acelei dimineți, când Marty Ames îi permisesese să-l vadă pe Jeff. Primul lui impuls fusese să-l apuce pe Ames de gât și să-i ceară socoteală pentru tot. În cele din urmă, însă, învinsese rațiunea, ca întotdeauna în cazul lui. Înțelesese că în ultimă instanță el era cel vinovat, el, care luase decizia finală de a-l lăsa pe Jeff să fie tratat cu preparatele experimentale ale lui Ames.

Își dorise atât de mult ca tratamentul să funcționeze! Își dorise atât de mult ca Jeff să fie la fel ca și ceilalți băieți, mai ales ca aceia din Silverdale, încât refuzase cu obstinație să țină cont de posibilele efecte secundare ale substanțelor lui Ames.

Astfel își pierduse unicul copil.

Iar dacă Charlotte ar fi aflat ce a făcut el, dacă ar fi aflat ce s-a întâmplat în realitate cu Jeff, ar fi pierdut-o și pe ea.

Nu trebuia să se întâmple așa ceva. Era necesar s-o convingă că problemele lui Jeff nu erau de natură fizică, ci că suferise o cădere psihică și avea nevoie de o perioadă de odihnă. Poate că așa ea n-ar fi aflat niciodată adevărul.

Poate că Ames va găsi o cură care să-l vindece pe Jeff.

Sau poate...

Îndepărtă intenționat cealaltă posibilitate, spunându-și că n-avea cum să se materializeze. Va fi exact așa cum îi prezisese Jerry Harris în acea după-amiază.

— Vreau să nu-ți faci nici o grijă, zise Harris după ce-l chemase pe Chuck în biroul lui. Am vorbit cu Marty Ames și el crede că sunt șanse să rezolvăm nenorocirea asta. Poți conta pe TarrenTech. Jeff o să beneficieze de tot ce are nevoie.

Discutaseră o vreme, iar Harris îl asigurase că, indiferent ce s-ar fi întâmplat, firma va avea grijă de întreaga familie LaConner.

— Iar după ce toate astea se vor fi încheiat, concluzionase Harris, o vei putea duce pe Charlotte oriunde vei dori. Nu-mi imaginez că-ți vei dori să rămâi în Silverdale. Lumea, însă, e mare, iar noi suntem o companie puternică, care are grijă de oamenii noștri.

Cu toate că era îndurerat și se autoînvinovăța, Chuck pricepuse prefect mesajul. Cele petrecute cu Jeff aveau să fie introduse la secret și nimic din situația lui n-avea să fie făcut public.

O clipă îl urâse pe Jerry Harris, însă imediat esența rațională a ființei lui — acea latură rece și analitică a personalității sale ce-l făcuse să fie de neprețuit în cadrul TarrenTech și care îl condusese cu trei ani în urmă la decizia de a pune viața fiului lui în joc — își spusese cuvântul.

N-avea nici un sens să-l urască pe Jerry. În definitiv, oare nu-și asumase și el aceleași riscuri cu viața lui Robb? Și Tom Stevens cu Randy? Și câți alții?

Erau la fel cu toții. Toți aveau aceleași speranțe și aspirații pentru fiii lor; aceleași ambiții pentru ei înșiși. Toți riscaseră.

Majoritatea lor câștigaseră.

Tom Stevens pierduse.

Acum îi venise lui rândul să piardă.

Nu trebuia, însă, să piardă totul. Își mai avea încă cariera și nevasta. N-avea intenția să o piardă pe nici una, indiferent cât l-ar fi costat.

Se duse lângă Charlotte și își petrecu brațele în jurul ei.

— O să se facă mai bine, promise el. Atunci o să vrea să te vadă. Acum, însă, trebuie să-l lăsăm așa cum e.

O îmbrățișă strâns și îi simți oftatul din rărunchi.

— O să încerc, rosti ea.

Îl privi cu ochii plini de lacrimi.

— Dar mi-e dor de el. Chuck, continuă ea cu voce moale. Mi-e atât de dor de el, și nu lipsește decât de o zi.

Chuck nu-i răspunse, brusc incapabil să-i vorbească sau să se uite la ea.

*

Mark închise cartea pe care o citea și se întinse pe pat cu ochii închiși. Nu se putea concentra asupra temei de la școală și știa că trebuia să recitească pasajul mâine seară.

Nu-i păsa, însă, căci, în timp ce parcurgea paginile, văzând cuvintele dar nereținându-le, mintea lui relua în continuu evenimentele nopții trecute și ale zilei ce urmasse.

Își amintise de bătaie, de fiecare moment umilitor al ei. De la început

n-avusese nici o șansă. Când se trezise în ambulanță, pe drumul către spital, crezuse că avea să moară. Nu se simțise cu mult mai bine nici de dimineață.

Acum, însă, după orele petrecute în clinica sportivă, totul era perfect. Bineînțeles că mai avea câteva semne pe față, dar durerea dispăruse, iar rănila păreau să se vindece rapid.

Cândva în cursul dimineții luase o decizie: n-avea să mai permită niciodată, nimănui, să-l bată în halul în care îl bătuse Jeff LaConner. Chiar și acum amintirea faptului îl înfurie. Își făcu palma dreaptă pumn și își plezni palma stângă cu un trosnet sec.

Deranjat de sunet, Chivas mârâi ușor. Mark se ridică și își dădu jos picioarele de pe pat.

— Lucrurile o să se schimbe, băiete, mormăi el către câine, întinzându-se să-l scarpine pe cap.

Urechile lui Chivas se lipiră de țeastă. Pufni încet, apoi se îndepărtă de atingerea lui Mark. Băiatul se încruntă, supărat de comportarea animalului. În aceeași clipă, însă, observă ninsoarea de afară. Uită de supărare și se duse lângă fereastră ca să privească afară.

Pe cușca iepurilor stratul de zăpadă atinsese deja câțiva centimetri. De unde se afla, Mark putea vedea micile creaturi înghesuindu-se una într-alta într-un colț al cuștii.

— La naiba! murmură băiatul. O să înghețe și o să moară. Hai, Chivas.

Părăsi dormitorul și apucă grăbit pe scări, cu Chivas țopăind, cam fără tragere de inimă, după el. Când ajunse la cuierul din hol și își luă haina din cui remarcă liniștea bizară din casă. Strigă, apoi dădu cu indiferență din umeri când nu-i răspunse nimeni. Își puse haina pe el, traversă sufrageria și bucătăria, apoi deschise ușa din spate. Chivas lătră vesel, dispoziția schimbându-i-se brusc când aerul rece de afară îi izbi nările. Țopăi până dincolo de ușă și se opri instantaneu când se trezi cu labela în stratul rece de zăpadă pe care o vedea pentru prima dată în viața lui.

Adulmecă cu prudență materia aceea ciudată și albă, apoi scoase limba și linse, ezitând, pătura umedă și moale ce acoperea curtea. Făcu un pas înainte, șovăi, apoi sări tocmai în mijlocul curții, se rostogoli de trei ori în zăpadă și începu să țopăie vesel prin ea. După asta, fugi înspre Mark și se tupilă jos, lipit de sol, dând nebunește din coadă. Mark îi zâmbi.

— Îți place, nu? rosti băiatul. Atunci lasă-mă să am grijă de iepuri și după aia o să-ți găsesc mingea.

Înțelegând referirea la jucăria lui favorită, Chivas o luă la goană către gardul din spate, pufnind zgomotos pe nări în timp ce începu să caute una dintre mingile de tenis, bine molfăite până acum de gingiile lui, pe care le ascunsese prin curte.

Mark își încheie fermoarul hainei până la gât și se îndreptă cu pași mari spre cușca iepurilor. Tremurând înghesuie unele într-altele, rozătoarele păreau că-l așteptaseră.

— Hei, amicilor, vi s-a făcut cam frig, nu? zise Mark. Ei bine, o să aranjăm noi chestia asta, nu? Bineînțeles, însă, adăugă el cu severitate prefăcută, că v-ar fi fost mai cald dacă v-ați fi gândit să vă duceți acasă la voi.

Deschise ușița cuștii, își băgă mâna înăuntru și apăsă pe comutatorul ce comanda becul suspendat de acoperiș în colț. Lumina se aprinse, dar iepurii rămaseră pe loc.

— Haideți, îi zori Mark. Nu fiți tâmpiți să stați aici și să înghețați!

Întinse mâna către ei ca să-i împingă spre compartimentul de adăpost al cuștii. O clipă nu se întâmplă nimic. Apoi, înainte ca Mark să-și poată trage

mâna, unul dintre masculii mari, cu blană albă pătată cu negru, îl mușcă de deget. Instinctiv, Mark își smulse mâna și își băgă degetul însângerat în gură. Îl supse câteva secunde, apoi și-l scoase din gură și se uită la el.

Rana era mică, dar adâncă, și sângera din belșug.

— La dracu'! Înjură Mark cu voce tare, fixând iepurele cu privirea în timp ce se simți cuprins de un val de furie. Te învăț eu minte!

Reintroduse mâna în cușcă, înșfăcă iepurele obraznic de urechi și-l smulse de lângă tovarășii săi. Animalul se zbatu în palmele lui și dădu din picioare încercând să scape. Mark, însă, era complet indiferent la agitația micii creaturi.

Se uită la ea o clipă, cu o privire rece și golită de orice expresie, apoi o apucă de gât.

Începu s-o strângă. Iepurele se porni să țipe ascuțit. Sunetul fu brusc oprit când Mark dădu drumul urechilor și răsuci puternic capul animalului.

Se auzi un trosnet slab de oase rupte. Iepurele rămase inert în mâinile lui Mark.

Băiatul se uită prostit o clipă la rozătoare, ca și cum n-ar fi înțeles ce făcuse.

Apoi îl introduse înapoi în cușcă, se răsuci pe călcâie și porni încet înapoi spre casă.

Cu o minge în bot, Chivas îl prinse din urmă la ușă și scheună pofticios.

Mark nu-i dădu nici o atenție.

16

Charlotte LaConner își privi imaginea din oglindă cu nepăsare. Oare ceea ce vedea era chiar ea? Știa, însă, deja răspunsul. Charlotte LaConner cu care se obișnuise — blânda și zâmbitoarea femeie — care privea cu ochii ei căprui, lumea cu calmă înțelegere — dispăruse aproape complet în ultima săptămână. În locul ei apăruse o fantomă palidă. Îi dispăruse zâmbetul, iar în jurul buzelor i se formase o serie întreagă de linii subțiri. Înfundați în orbite din cauza lipsei somnului, ochii ei trădau suspiciunea. Păreau în alertă chiar și când se odihneau, căutând tot timpul un inamic nevăzut, gata să sară asupra ei la orice semn de slăbire a vigilenței.

Imaginea din oglindă era nemachiată lăsând expus privirilor tenul palid și trăsăturile încadrate de o șuviță inertă de păr nespălat ce lucea, ușor unsuros. Nu conta însă, ce aspect avea această imagine, căci n-o vedea nimeni. De mai bine de o săptămână, Charlotte nu ieșise din casă.

Era sâmbătă după-amiază, deși Charlotte nu prea era conștientă de asta. Pentru ea timpul își încetinise ritmul. Îndepărtându-se de oglindă și de ciudata reflecție a unei persoane practic necunoscute, Charlotte simți că se deplasează cu viteza de melc a cuiva prins într-o mlaștină. Avea de făcut câteva trebur; întocmise o listă în minte, adăugind noi probleme în fiecare zi, cu toate că nici una din problemele zilei anterioare nu era executată. Curățenia, de exemplu.

Pe scaunul favorit al lui Chuck zăceau împăturite frumos o mulțime de ziare, iar stiva crescuse în fiecare zi în înălțime. De fiecare dată își amintea să le arunce din casă, dar n-o făcuse niciodată. Peste mobilă se așezase un strat subțire de praf și ghemotoace de scame se adunaseră pe la colțuri. Cu un efort disperat, Charlotte încercă să se adune ca să-și înceapă munca, dar se prăbuși în fața televizorului, căutând instinctiv cu mâna telecomanda ca să-l pornească. Rămase nemișcată, cu ochii fixați pe ecran, dar incapabilă să priceapă ce vede; peste creier i se lăsase o ceață deasă care-i bloca orice capacitate de percepție a acțiunii ce se desfășura pe ecran.

Chuck avusese răbdare cu ea, acceptându-i, fără a scoate o vorbă,

explicațiile de la începutul săptămânii cum că zăpada o împiedica să iasă din casă. Până marți dimineață, însă, zăpada se topise. Cu toate astea, Charlotte rămăsese închisă în casă, retrasă din ce în ce mai adânc în ea, disperată din pricina despărțirii ei bruște și definitive de fiul său.

Deveni vag conștientă de faptul că ușa din spate se deschide și se închide la loc. Curând, în micul salonaș în care stătea ea, țeapănă pe scaun ca și cum i-ar fi fost frică să nu se prăbușească dacă și-ar fi permis să se destindă își făcu apariția Chuck. Privirea ei se mută dinspre televizor către soțul ei.

Chuck se uită, îngrijorat, la ea. Arăta mai rău azi, mai rău chiar decât de dimineață, când o părăsise ca să aibă o discuție fulger cu Jerry Harris. De câteva zile de abia îi mai vorbea. Mai devreme o urmărise stând la masa din bucătărie și amestecând încet cu lingurița într-o ceașcă cu cafea care se răcise. În acele clipe se întrebese dacă nu cumva o pierduse și pe ea. Acum, însă, după întâlnirea cu Jerry, avea o vagă scânteie de speranță.

— Iubito? rosti el încet. Cum te simți?

Charlotte schiță un început de zâmbet.

— Sunt atâtea de făcut..., replică ea, examinând absent camera cu privirea. Nu mă pot aduna să le fac.

Chuck inspiră adânc, apoi traversă încăperea, se așeză pe brațul scaunului și-și strecură un braț protector în jurul ei.

— Nici nu trebuie, murmură el.

Ea se întoarse și se uită drept în ochii lui.

— Plecăm, draga mea, continuă el. Am fost transferat. Pe chipul soției lui se citi confuzia, ca și cum ea n-ar fi

înțeles sensul exact al vorbelor lui.

— T-transferat? Dar nu putem pleca nicăieri acum — suntem la mijlocul anului. Jeff...

Vocea i se stinse, ca și cum simpla rostire a numelui fiului lor i-ar fi adus aminte că el nu se mai ducea la școală.

— O să fie bine, caută Chuck s-o asigure. Au fost făcute toate aranjamentele necesare. Plecăm la Boston.

Acolo crescuse Charlotte, iar el spera că perspectiva de a reveni pe meleagurile natale s-o scoată din depresia care o cuprinsese în ultima săptămână. Femeia se uită fix la el o clipă, apoi clătină din cap.

— Dar e clar că nu putem pleca.

Rostise cuvintele cu voce spartă, ca și cum ar fi repetat un lucru pe care Chuck să-l fi știut deja.

— Nu, dragă, o contrazise el. Țsta e motivul întâlnirii mele cu Jerry. E totul aranjat — putem pleca oricând. Chiar și azi, dacă vrei.

Vorbele lui părură, în sfârșit, să sfâșie ceața din jurul creierului ei. Îl privi din nou, bănuitoare, ca un șoarece care adulmecă brânza din cușcă înainte de a încerca s-o înșface. Ochii i se limpeziră.

— Dar n-o putem face! explodă ea.

Dădu brațul lui Chuck la o parte și se ridică în picioare.

— Nu putem să împachetăm și să plecăm așa simplu — cum rămâne cu Jeff? Trebuie să facem ceva pentru el — să-i găsim un spital...

Văzând apatia din ochii soțului ei, își dădu seama de înțelesul adevărat al vorbelor lui.

— Doamne! exclamă ea. Tu nu vrei să-l luăm cu noi, nu-i așa? Crezi că o să plecăm pur și simplu și o să-l părăsim aici...

— Nu! protestă Chuck, deși ea rostise adevărul. Nu trebuia, însă, ca acest adevăr să sune atât de aspru pe cât îl făcuse ea să sune. Acum nu-l putem lua

cu noi, recunosc el, dar Jerry spune că atunci când se va face mai bine...

— Jerry! izbucni din nou Charlotte. Trebuia să-mi dau seama că Jerry Harris e vârat în porcăria asta!

Ochii îi scânteiau de furie.

— Totul nu e decât una dintre marile scheme TarrenTech, nu-i așa?

Vocea i se ridicase periculos de sus, iar ochii cercetau înfrigurați camera, ca și cum ea s-ar fi așteptat cumva să-l vadă pe Jerry Harris spionând-o din vreun colțișor.

— Așa e? insistă ea poruncitor. I-au făcut ceva lui Jeff, nu-i așa? Iar acum vor să te mituiască. Ce-au de gând să întreprindă, Chuck? Vor să dispărem, așa cum au procedat cu Tom și Phyllis Stevens?

Era o lovitură murdară și ea își dădu seama că izbise în plin. Când văzu privirea din ochii lui Chuck își duse palma la gură. Bărbatu-său era îndurerat și speriat.

— Nu fii ridicolă! reacționează Chuck, prea târziu însă.

Charlotte rămase pironită locului câteva clipe, ascultând minciunile pe care începu el să le debiteze.

— Nu s-a întâmplat nimic cu Tom și Phyllis. Sunt la New York. Tom conduce divizia de transport, iar cu Phyllis m-am întâlnit în San Marcos acum cinci luni. Arăta nemaipomenit.

Charlotte miji ochii.

— Și cu Randy? Ți-au spus cum se simte? șuieră ea. Ai avut măcar curiozitatea să întrebi?

Chuck nu-i răspunse, așa că nevastă-sa ridică tonul.

— Ei bine, ai făcut-o? țipă ea.

Chuck se sculă în picioare și făcu un pas spre ea.

— Nu, dar...

Charlotte se dădu înapoi, apoi se răsuci pe călcâie și se făcu nevăzută. Era o capcană! Acum aflase totul. Totul nu era decât o capcană. Trebuia să iasă, să fugă din casă, să plece de lângă Chuck și să se îndepărteze de tot ceea ce se întâmpla. Alergă către ușa de la intrare, fără a se opri să-și ia măcar o haină. Oricum nu conta, căci nu simți nimic din răcoarea aerului când dădu buzna afară.

Se opri în mijlocul străzii și privi către casele învecinate. O spiona cineva? Câți? Știa, oare, ce se petrecuse? Erau cu toții complici?

O luă la fugă, împiedicându-se de pietrele caldarâmului. Trebuia să găsească ajutor și un refugiu.

Dar unde?

La cine să apeleze? În cine să se încreadă?

Elaine Harris. Fusesse prietena ei încă...

Abandonă ideea. Nu se putea încrede în Elaine — era și ea complice. Doar era jumătatea lui Jerry, nu?

Atunci își aminti.

Exista o singură persoană care ar fi putut-o, dacă nu ajuta, măcar asculta. Gâfâind, se întoarse și apucă în josul străzii.

*

În acea dimineață, Mark plecase de acasă imediat după micul dejun. Sharon fusese nevoită să-i amintească să hrănească iepurii, așa cum fusese obligată s-o facă în fiecare dimineață din acea săptămână. El își dăduse ochii peste cap și încercase să paseze responsabilitatea pe umerii lui Kelly, dar Sharon

clătinase din cap.

— Sunt iepurii tăi. Nu-i poți lăsa pe seama sorei tale.

El oftase din rărunchi, dar se îndreptase către curtea din spate și umpluse repede cu hrană și apă tăvițele din interiorul cuștii. Se mai aflau acolo numai cinci iepuri. Urmărindu-l cum curăță cușca, Sharon își îndreptase privirea și către mica cruce ce marca locul din spatele garajului, unde Kelly insistase să fie îngropat iepurele pe care îl găsisese mort cu o săptămână înainte.

În acea dimineață de sâmbătă, Kelly venise în fugă în casă, țipând că unul dintre iepuri murise înghețat. Imediat Mark ieșise să verifice. Când se întorsese, atât Sharon, cât și Blake îl priviseră interogativ, dar el se mulțumise să dea din umeri, părând neafectat.

— Cred că n-a intrat în adăpost cu ceilalți, rostise el. Azi-noapte am aprins lumina și ceilalți n-au nimic. L-am aruncat la gunoi.

Indignată de tratamentul la care fusese supus animalul mort, Kelly insistase să i se facă o înmormântare iepurelui, așa că după micul dejun se deplasaseră toți în spatele garajului și îngropaseră micul cadavru într-un sicriu dintr-o cutie de pantofi. După ce Kelly plecase la joacă cu una dintre prietenele ei, Sharon scosese cutia, punând în locul ei o piatră, și aruncase iepurele în coșul de gunoi astfel încât Chivas să nu fie tentat să sape și să aducă cadavrul în casă, mândru ca un copil care-și prezintă premiul proaspăt câștigat.

Însă, pe măsură ce trecuse săptămâna și devenise tot mai evident că Mark își pierdea interesul față de animale, Sharon începuse să se întrebe ce avea să facă cu mica colonie ce supraviețuise. Blake propusese să fie mâncată, dar Sharon respinsese ideea căci, deși nu mai mâncase iepure de când era mică, gândul de a găti animalele favorite ale familiei îi întorsese stomacul pe dos. Privi acum, în timp ce Blake stătea pe scaunul lui și verifica un teanc de dosare, iar Kelly se uita, întinsă pe podea, la desene animate, la creaturile îmblănite, care n-aveau cum să își dea seama că, în numai câteva zile, viața le devenise nesigură, și care își molfăiau liniștite hrana. Poate că o să le dea drumul, să se alăture coloniilor mari de iepuri de câmp ce hălăduiau în toată valea. Visarea ei fu brusc întreruptă de o bătaie în ușă. N-apucă să se ridice în picioare, căci Kelly o și tulise să deschidă. Un minut mai târziu, fetița se înapoie cu ochii măriți și voce tremurătoare.

— A venit o doamnă, anunță ea. Pare nebună sau așa ceva.

Ezită o secundă, apoi continuă cu mândrie:

— Nu i-am dat drumul înăuntru.

Încruntându-se, Sharon se duse la ușa din față, cu Kelly furișându-i-se pe urme, și o întredeschise. Pe moment n-o recunoscă pe Charlotte LaConner, așa cum arăta ea, cu fața pământie și cu ochii înroșiți de lacrimi. Își dădu seama că e ea numai când Charlotte vorbi. Icnind, Sharon deschise ușa larg.

— Te rog, zise Charlotte, cu voce uscată, privind peste umăr ca și cum se temea să nu fi fost urmărită. Nu mă pot duce nicăieri altundeva. Trebuie să mă lași să intru... te rog?

Kelly se lipi de maică-sa. Sharon ținu ușa cu o mână și o trase pe Charlotte înăuntru cu cealaltă.

— Charlotte! Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Vor să mă determine să plec, rosti, printre lacrimi, cealaltă femeie. Vor să plec și să-l uit pe Jeff. Dar el e fiul meu, Sharon! se tângui ea. Nu-l pot abandona așa, pur și simplu. Nu pot!

Sharon se holbă la Charlotte LaConner, complet buimăcită. Despre ce vorbea femeia aceasta? Jeff era într-un spital undeva, nu? O conduse cu blândețe pe Charlotte în bucătărie, apoi își dădu seama că fiică-sa se afla lângă

ea, uitându-se curioasă la femeia nenorocită.

— Du-te sus în camera ta, dulceată, o îndemnă ea. N-o să trebuiască să stai prea mult. Bine?

O clipă crezu că Kelly avea de gând să protesteze, dar micuța o apucă pe scări în sus, ca și cum ar fi înțeles că se petrecea ceva despre care n-avea voie să afle. Când ajunse sus, se întoarse și privi înapoi.

— Ea e mama lui Jeff LaConner? întrebă ea.

Sharon ezită, apoi încuviință. Kelly păru că vrea să mai spună ceva, dar se răzgândi și dispăru pe coridor către camera ei.

Când Sharon și Charlotte intrară în salonul familiei, Blake se afla deja în picioare. Văzând starea în care se găsea Charlotte, începu să-și îndese cu repeziciune dosarele în servietă.

— Plec de aici într-o secundă, bolborosi el.

Tăcu, însă, observând cum se uita la el Charlotte LaConner.

— Și tu ești complice? se repezi ea, cu o voce ce semăna cu un horcăit.

Gâfâind în urma fugii ei nebune, își permise să se lase pe canapea. Privirea, însă, rămase ațintită pe Blake.

— Eu... complice femeie? se miră Blake.

La ce se referea femeia? Știa, bineînțeles, de căderea psihică a lui Jeff. Chiar intervenise pentru admiterea băiatului într-o instituție particulară de sănătate mintală din Denver.

Charlotte îl privi sălbatic.

— Sunt cu toții complici, să știi, rosti ea uitându-se înspre Sharon. I-au făcut ceva lui Jeff și nu vor să mă lase să aflu și eu ce. Nici nu mă lasă să-l văd măcar. Au ajuns să-mi spună chiar că e vina mea!

Își cuprinse capul cu palmele și începu să plângă. Sharon se duse lângă ea, vrând s-o aline, dar Charlotte îi respinse mângâierea.

Se auzi soneria de la intrare. Charlotte tresări vizibil. Fără a scoate vreo vorbă, Blake ieși repede din cameră. O clipă mai târziu, Sharon auzi sunetele vagi ale unei conversații, după care Blake se întoarse.

În spatele lui venea, îngrijorat, Chuck LaConner. Imediat ce o văzu pe Charlotte, scoase un suspin imens de ușurare.

— Îmi pare rău, i se adresă el lui Sharon, îndreptându-se către nevastă-sa.

Încercă să-și pună brațul protector în jurul ei, dar ea îl respinse, așa cum o respinsese nu cu mult timp în urmă și pe Sharon.

— Nu știam încotro a luat-o, rosti Chuck. Am căutat-o în mai multe locuri până să o găsesc.

Făcu o pauză, apoi încercă din nou s-o îmbrățișeze pe Charlotte.

— Draga mea, o să fie bine. Sunt aici și o să am grijă de tine.

— Nu! ripostă ea.

Se ridică în picioare și dădu înapoi până ce atinse cu spatele colțul camerei, unde încremeni câteva clipe, ca prin ceață, venind de la mii de kilometri depărtare, auzi vocea soțului ei.

— Trebuie să înțelegeți, zicea el. De când s-a ivit necazul cu Jeff starea ei s-a înrăutățit permanent.

Trebuia să se controleze — trebuia! El avea să-i convingă că era nebună, și dacă se întâmpla așa ceva...

Trase adânc aer în piept, apoi inspiră încă o dată. Rămase perfect nemișcată încă câteva clipe, apoi se întoarse încet, cu palmele strânse pe lângă trup, ca să-i înfrunte pe cei trei care o urmăreau. Știa că nu poate ceda nevoii interioare de a se întoarce la loc, cu spatele la ei, și de a se abandona panicii de care era cuprinsă. Înghiți în sec, încercând să scape de nodul care i

se pusese în gât, apoi inspiră din nou adânc.

— Mi-e bine, rosti ea, rugându-se să n-o trădeze vocea tocmai acum. Eu... mă rog, a fost o săptămână groaznică pentru mine, și cred că mi-am ieșit un pic din fire.

Îl privi fix pe Chuck, rugându-l în tăcere să nu mai zică nimic. Chiar dacă el înțelesese privirea, decise s-o ignore.

— E stresul ultimei săptămâni, rosti el, uitându-se înspre Blake. Știți și voi cum e situația — Jeff e la izolare și...

Se opri, luându-și privirea de la cei doi Tanner.

— Ei bine, continuă el, mă tem că Charlotte începe să-și închipuie fel de fel de lucruri.

Traversă încăperea și apucă mâna nevestei sale.

— Hai, draga mea, zise el încet. Hai acasă să te odihnești un pic.

După ce plecară, casa rămase ciudat de tăcută. Cel care vorbi primul fu Blake, după ce dădu din cap cu tristețe,

— Am lucrat la povestea asta toată săptămâna trecută, rosti el. Ceva s-a rupt în creierul lui Jeff.

Își linse, gânditor, buza de jos cu limba.

— Și cred că e evident de unde moștenește instabilitatea, nu?

Sharon nu-i răspunse, căci, în timp ce Chuck LaConner încerca să explice ce era cu nevastă-sa, rămăsese cu privirea ațintită pe Charlotte.

Citise în ochii ei un mesaj clar.

Nu-l crede. Te rog... nu-l crede.

*

Mark Tanner și Linda Harris coborau de pe înălțimile din jurul orașului. Hoinăreau pe coclauri de mai bine de o oră. Deși își luase aparatul cu el, Mark nu făcuse nici măcar o poză. Nici măcar atunci când dintr-un pâlț de copaci ieșise un cap imens de cerb cu niște coarne enorm de mari, care încremenise instantaneu, speriat de cei doi.

— Ce e cu tine? întrebă Linda într-un târziu, exasperată.

După vreo două minute, cerbul se răsucise pe loc și se făcuse nevăzut. Mai mult din obicei, Chivas îl urmărise câțiva metri, după care renunțase și li se alăturase la loc.

— Credeam că îți place să fotografiezi orice, continuă ea.

Mark dădu din umeri.

— Îmi plăcea, fu el de acord. Nu știu, însă... În ultima vreme nu îmi mai place să fac nimic din ce făceam.

Tăcu, încercând să găsească cuvintele prin care să-i explice cât mai bine Lindei ce se petrecea cu el.

— A face fotografii e ca și cum ai sta pe afară și a trage cu ochiul să vezi ce e înăuntru, rosti el. Iar eu am obosit să mă simt lăsat la o parte de la orice.

Linda îl privi cu colțul ochiului. Părea diferit, încă din noaptea din care fusese bătut măr, dar până acum nu fusese prea dornic să discute despre asta. De fapt, nici nu-l prea văzuse în acea săptămână; de trei ori fusese obligată să meargă la exercițiile de susținătoare, iar în celelalte două zile Mark fusese plecat la clinica sportivă, la întâlnirile cu doctorul Ames.

— Te referi la sport? întrebă ea, păstrându-și pe cât era în stare, vocea neutră.

Spre surprinderea ei, Mark încuviință.

— Cred că da, recunosc el. Niciodată înainte nu prea mi-a păsat că sunt

atât de scund, pentru că nu vroiam să obțin nimic anume.

Zâmbi și își flexă exagerat brațul.

— Dintr-o dată, însă, m-am apucat să fac exerciții și să pun ceva carne pe mine. Uite!

Se lăsă la pământ și făcu cincizeci de flotări în timp ce Linda se uita la el uluită. Când termină, abia dacă respira un pic mai greu.

— Ce zici de asta? întrebă el. Acum trei săptămâni n-aș fi putut face nici măcar zece.

— Mare scofală, comentă acră, Linda. Deci poți face flotări. Cui îi pasă? Jeff LaConner putea face o sută, și uite ce a pățit!

— Ei, haide, fii serioasă, replică Mark, dezumflat. Fusesse sigur că o va impresiona. Nu înseamnă că o să ajung un ticălos ca Jeff dacă îmi fac un pic de formă fizică!

Linda îl privi supărată.

— Să știi că n-a fost mereu un ticălos! Când am început să ies cu el era chiar drăguț cu mine. De fapt, a fost drăguț până ce s-a transformat într-un maniac al sportului!

Mark își simți obrazii că-i iau foc.

— Ei bine, eu n-o să fac asta, replică el hotărât.

Se plimbau acum pe malul râului, în apropiere de casa Lindei.

— Și ce-i rău dacă încerci să fii ca și ceilalți? se rățoi el brusc. Poate că m-am săturat să fiu un inadaptat!

Linda nu-i răspunse până ce nu ajunseră la câțiva metri de casa ei, când se întoarse spre el.

— Ascultă. Nu sunt supărată pe tine, ci doar îngrijorată pentru tine, bine? Iar dacă vrei să te „adaptezi” — orice ar însemna termenul ăsta — sunt convinsă că n-aș avea nimic împotriva. Dar dacă ai de gând să devii un alt Jeff LaConner, mai bine mi-ai spune-o chiar acum.

Mark se holbă la ea, uimit. Să devină un nou Jeff LaConner? Dar el n-avea nimic comun cu Jeff și nici nu o dorea.

— Nu, n-am de gând. Eu sunt și așa voi fi întotdeauna. Cotiră pe aleea către casă. Din curtica din fața garajului, Robb le făcu semn cu mâna.

— Hei, Mark! strigă el. Vrei să arunci la coș?

Ochi ținta și aruncă priceput mingea de baschet prin plasa coșului. Mark fu convins că zărise un soi de provocare în ochii celui alt. O fracțiune de secundă ezită, apoi își lăți fața într-un zâmbet.

— Sigur, strigă el la rândul lui. De ce nu?

O luă la fugă pe alee, cu Chivas tropăind pe urmele lui, și nu observă dezamăgirea din ochii Lindei, înainte ca aceasta să se facă nevăzută în casă.

Zece minute mai târziu, Mark începu să gâfâie, dar era încântat că reușise să-i marcheze lui Robb trei coșuri, în ciuda mărimii și dexterității acestuia. La un moment dat, se afla în plin dribling și căuta o ocazie de a se strecura pe lângă Robb. Înaintă, fentă că o ia spre stânga, apoi o coti dreapta, dar când găsi culoar liber spre coș, simți cum Robb îl lovește cu cotul în coaste. Gemu când îl străbătu un junghi dureros, și mingea căzu aiurea, lovindu-se de panou și revenind în mâinile lui Robb. Acesta se înalță imediat și strecură balonul în plasă.

— Nu se pune, țipă Mark. M-ai faultat!

— Rahat! Rânji Robb. Vezi vreun arbitru pe aici?

Mark fu cuprins de furie.

— Ce dracu' vrei să spui? se repezi el. Faultul e fault.

Robb dădu din umeri.

— Eu joc ca să câștig, rosti el, aruncând încă o dată mingea în coș.

Mark se holbă la el.

— Dar jocul ăsta are și el niște reguli, să știi.

Rânjetul de pe buzele lui Robb pieri și ochii căpătară o expresie de duritate.

— Singura regulă pe care o cunosc este să câștig, rosti el.

Lăsa mingea jos și-i dădu lui Mark un ghiont. Surprins de gest, Mark se împletici câțiva pași înapoi.

Robb îl împinse din nou, până ce Mark atinse cu spatele garajul.

— Hei, rosti el, ce vrei de la mine?

— Ești laș? întrebă Robb. Micuțul e supărat că a pierdut un punct?

Mark strânse din dinți. Înainte de a-și da seama ce face, îl izbi cu pumnul pe Robb în bărbie. Acesta făcu ochii mari de surpriză, apoi rânji sardonice.

— Deci vrei să te bați, da? rosti el batjocoritor. Micuțul a început să crească, nu?

Începu să dea cu pumnii, mai mult ca să-l necăjească pe Mark. Într-un târziu se apropie de el, și Mark speculă ocazia. Strânse bine pumnul drept, se aruncă asupra lui Robb și-i înfipse pumnul în stomac. Robb dădu drumul cu zgomot aerului din piept, dădu înapoi și se apucă cu o mână de abdomen în timp ce căuta să-și recapete suflul. Tocmai era pe punctul de a-l lovi serios pe Mark, când se deschise ușa din spate și în curte își făcu apariția Elaine Harris.

— Încetează! comandă ea. Încetează în clipa asta!

Uluiți de tonul vocii ei, ambii băieți se întoarseră spre ea. Elaine se uită urât la Robb.

— Nu vreau să aud nici o scuză, declară ea. Ești cu aproape un cap mai înalt decât Mark și ai cu douăzeci de kile mai mult ca el. Acum treci în casă, iar când o să vină taică-tău acasă o să-i dai explicații!

Așteptă, cu mâinile înfipite în șolduri, până ce Robb își aplecă grumazul și trecu pe lângă ea intrând în casă. După asta, Elaine i se adresă lui Mark, pe un ton blând, cu care parcă își cerea scuze.

— Îmi pare rău. Orice s-ar fi întâmplat, n-ar fi trebuit să dea cu pumnul în tine.

Mark simți că-i arde fața de rușine. Ce părere avea ea, că era vreun invalid care nu se putea apăra? Se răsucii, fără vorbe, pe călcâie și apucă grăbit pe alee, amintindu-și ce se întâmplase în noaptea în care *nu fusese* capabil să se apere.

Astăzi, însă, fusese cu totul altceva. Astăzi nu încercase să fugă, chiar după ce Robb încercase să-l lovească.

Astăzi stătuse mândru pe loc și replicase la lovituri.

Iar pentru o clipă, după ce-i reușise directă în abdomenul lui Robb, avusese chiar senzația că ar fi putut câștiga. Bineînțeles, Robb își revenise deja când doamna Harris ieșise în curte; și totuși, reușise să-l dezechilibreze serios pe adversar.

Măcar de data asta încercase.

Pornind către casă, își dădu seama că îi plăcuse chiar să se bată.

Nu mai încercase vreodată înainte o asemenea senzație.

Nici măcar nu-și imaginase că ar fi putut să-i placă.

Fusese o dimineață liniștită în spital. Când Susan Aldrich se uită la ceasul prins de peretele de deasupra biroului ei din spatele ghișeului, fu surprinsă să constate că acesta indica doar ora nouă și jumătate. Asta era problema de

bază în zilele liniștite — timpul părea că se scurge târându-se. Se uită în sala de așteptare și zâmbi aproape cu tristețe când văzu că nu era nimeni acolo. Nu-și putea ocupa câteva minute nici ducându-se să-și facă o cafea, căci o zărise cu câteva clipe înainte pe Maria Ramirez îndreptându-se către bucătărie.

Maria făcea de acum parte din peisajul cotidian al spitalului. Pe măsură ce nesfârșitele zile de veghe la căpătâiul fiului ei se transformaseră în săptămâni, Maria începuse treptat să-și creeze o rutină a ei proprie. Începuse cu simpla îngrijire a camerei lui Ricardo, dar, treptat, ea își extinse domeniul, neîntrebând niciodată dacă trebuia făcut ceva, ci observând doar infirmierii și asistenții medicali în timp ce aceștia își efectuau îndatoririle, apoi preluând, discret o parte din sarcinile lor. La început, Susan încercase s-o convingă pe Maria că nu era nevoie să-și asume niște treburi, dar ea se mulțumise să-i zâmbească sorei.

— Faci atât de multe pentru fiul meu, replicase ea. Iar eu, dacă nu pot să-l ajut pe el, măcar să-i ajut pe cei care pot s-o facă.

Ca atare, Susan, Karen Akers și alți membri ai personalului, o lăsaseră pe Maria să facă ce vroia. Până acum majoritatea treburilor de rutină ale schimbului de zi ca și ale celui de seară, de altfel — erau făcute cu pricepere de micuța și grațioasa femeie ai cărei ochi negri păreau că nu scapă nici un amănunt din preajmă.

Susan ajunsese să înțeleagă că Maria își ajută, de fapt, fiul, căci întreg personalul căpătase obiceiul să vină în camera lui Ricardo de câteva ori pe zi, uneori stând, pur și simplu, câteva clipe lângă patul lui, alteori rupându-și câteva minute din timpul de lucru ca să-i spună câte ceva, deși toată lumea avea convingerea fermă că el habar n-avea de prezența celor din jur. Mickey Esposito — asistentul de zi, din ale cărui îndatoriri o mare parte fuseseră preluate discret de Maria — își luase obiceiul să aducă o carte cu el și să-și petreacă mai multe ore lângă forma inertă, menținută în viață de aparat, citindu-i acesteia pasaje întregi cu voce tare. O dată Mac MacCallum intrase în timp ce Mickey îi citea lui Rick. Asistentul se uitase la doctor cu o privire vinovată și închisese cartea, dar Mac îl îndemnase să continue.

— Nimeni nu știe ce se petrece în mintea lui, îl asigurase el pe Mickey. Noi credem că ne aude, dar nu putem fi siguri. Iar dacă ne aude, atunci îți e, probabil, recunoscător pentru ceea ce faci.

Camera lui Ricardo devenise centrul de interes al spitalului. Pe timpul pauzelor, membrii personalului nu se mai adunau în jurul mesei mari din bucătărie, ci în jurul patului băiatului. Având acum câteva minute la dispoziție, Susan porni automat către camera lui Rick. Inspectă rapid cu privirea monitoarele de deasupra patului lui și se încruntă. Curba pulsului, întotdeauna perfect regulată, oscila nebunește, iar ochii lui, închiși și nemișcați din clipa în care fusese adus în spital, se agitau spasmodic în spatele pleoapelor lăsate.

În timp ce ea se uita fix la ecrane, în afara încăperii începu să sune un clopot de alarmă, alertând tot spitalul cu Codul Albastru. În câteva secunde își făcu apariția MacCallum, urmat de doi asistenți și de Maria Ramirez.

— Ce e? întrebă Maria, cu voce tremurătoare, privindu-și fiul încremenit pe pat.

În acea clipă ochii lui se agitară din nou, și Maria icni:

— Se trezește!

Se trase alături de pat și se aplecă peste Rick, în timp ce MacCallum se întoarse către Susan Aldrich și începu să împartă ordine de aducere a echipamentelor de urgențe. Maria se uită în sus, cu o privire plină de teamă.

— Ce e? S-a întâmplat ceva?

MacCallum strânse din buze.

— A intrat în insuficiență cardiacă, anunță el.

Maria făcu ochii mari și se albi la față, apoi se uită din nou la Rick. Băiatul deschise brusc ochii și buzele încercară să molfăiască un cuvânt. Din gât îi ieși un hârâit vag. Maria se apropie și mai mult și mâna ei i-o strânse pe cea a lui Rick.

— Sunt aici, Ricardo. O să fie bine.

Ricardo clipi și mișcă din nou din buze. Maria își apropie urechea de ele. Crezu că aude cum fiul ei rostește un cuvânt, chiar dacă în acea clipă în cameră intră în grabă un asistent cu o măsuță pe care se afla un stimulator cardiac.

— Adio..., șopti Ricardo.

O fracțiune de secundă Maria nu fu deloc convinsă că auzise bine. Însă când MacCallum o dădu la o parte ca să poată sfâșia îmbrăcămintea de spital a băiatului, în dreptul pieptului, ca să-i poată monta electrozii pe piele, ea luă o decizie.

— Nu! rosti ea tare, cu o voce care răsună bizar în mica încăpere.

Toată lumea se opri din activitate și se holbă la ea.

— Dar o să..., începu MacCallum.

Se opri când o văzu cum dă din cap.

— O să moară, încheie ea propoziția. Știu. Și el o știe. Trebuie să-l lăsăm să plece în pace.

Susan Aldrich icni, iar MacCallum se încruntă. Doctorul privi încă o dată monitoarele. Presiunea sanguină scădea rapid, iar bătaia inimii nu mai avea nimic regulat în ea.

— Ești sigură? o întrebă el pe Maria.

Femeia ezită doar o scurtă fracțiune de secundă. Cu ochii înlăcrimați, dădu afirmativ din cap.

— Sunt sigură. Trebuie să-l lăsăm să se ducă. Și-a luat adio de la mine, așa că trebuie să-mi iau adio de la el.

Cealalți urmăriră în tăcere cum ea se aplecă și sărută cu blândețe buzele fiului ei.

Susan Aldrich luă una dintre mâinile băiatului într-ale ei, iar Mickey Esposito o imită cu cealaltă mână. Mac MacCallum își lăsă palma pe fruntea băiatului. Deși toți știau că Ricardo era incapabil să vorbească, nimeni nu vroia să-i fure maică-sii unica ei consolare. O clipă mai târziu, ochii lui Ricardo Ramirez se deschiseră încă o dată, extrem de curați și limpezi.

La colțurile buzelor apăru o strâmbătură ce putea fi luată drept un spasm la fel de bine ca și o încercare de zâmbet.

Apoi ochii i se închiseră. Curba pulsului se aplatiză, iar în încăpere răsună un singur țuit sinistru.

Ricardo Ramirez murise.

*

O jumătate de oră mai târziu, Mac MacCallum stătea în biroul lui, holbându-se năuc la certificatul de deces completat. Precum restul personalului de la spitalul districtual, fusese complet luat prin surprindere de moartea sudden a băiatului. Ca și ceilalți, Mac obișnuia să treacă pe la patul lui Rick de mai multe ori pe zi, nu pentru că avea ceva anume de urmărit în evoluția clinică a băiatului, ci pentru că se simțea mișcat de suferința lui Rick, chiar și așa inconștient cum era acesta. Și el ajunsese să-l privească pe Rick mai mult decât ca pe un simplu pacient. Deși n-apucase să schimbe cu el nici un cuvânt,

îl considerase ca un prieten.

Acum prietenul lui era mort, iar Maria Ramirez, pe care MacCallum o considera tot prietenă, stătea în sala de așteptare. Numai ochii ei trădau durerea profundă, căci, în rest, ea încerca să se descurce în fața pierderii unicei ființe din viața ei pe care o iubise cu adevărat și în care se încrezuse. Într-un târziu, chipul lui MacCallum se înăspri. Doctorul apucă telefonul și-l sună pe Phil Collins la liceu. Așteptă nerăbdător, bătând darabana cu degetele, cât timp antrenorul sosi de pe terenul de antrenament de unde fusese chemat.

— Aici e doctorul MacCallum, rosti el când auzi vocea lui Collins. Știu că nu-ți prea pasă, dar te informez că Ricardo Ramirez a murit acum o jumătate de oră.

— Isuse, exclamă Collins, dar MacCallum era convins că vorba antrenorului masca îngrijorare, nu regret. Și ce se va întâmpla acum?

— Nu știu, răspunse MacCallum. Îți spun, însă, că sunt perfect conștient de ceea ce tu, Ames și TarrenTech i-ați pregătit Mariei și nu cred că e suficient.

Vocea i se înăspri.

— M-am săturat de tine și de echipa ta de football, Collins. Week-end-ul trecut am avut un caz de picior fracturat, iar alaltăieri o ruptură de splină.

Ezită o clipă, întrebându-se dacă își putea susține cu dovezi acuzațiile ce-i stăteau pe limbă, apoi se avântă.

— O să-i sugerez Mariei să deschidă un proces contra voastră pentru crimă, în care să vă bage pe toți: pe tine, școala, Jeff LaConner, părinții acestuia, Marty Ames și Rocky Mountain High. Nu știu ce faceți voi acolo, dar orice ați experimenta va înceta imediat.

— Hei, stai o clipă..., începu Collins.

MacCallum i-o reteză:

— Nu stau deloc, replică el cu duritate și puse receptorul în furcă.

Nu știa dacă obținuse ceva procedând astfel și nu credea că un proces ar duce la vreo concluzie, însă se simțea mai bine acum.

La biroul său, Phil Collins se holbă la receptorul mort din mână sa câteva clipe, apoi apăsă furca până ce obținuse un ton. Formă numărul personal al lui Marty Ames, apoi așteptă, bătând inconștient darabana, într-un gest similar cu cel al lui MacCallum de mai înainte. Când Ames îi răspunse, Collins îi repetă vorbele doctorului aproape cuvânt cu cuvânt.

Două minute mai târziu, Ames i le repeta lui Jerry Harris.

— Bine, replică obosit, Harris.

Se gândi o clipă, apoi vorbi din nou.

— Trebuie să lămurim situația lui LaConner chiar acum. Poți face preparativele necesare?

— Bineînțeles, replică Ames.

Înainte de a-l suna pe Chuck LaConner la biroul acestuia, Jerry Harris dădu instrucțiuni ca unul dintre elicopterele firmei să fie gata de decolare către Grand Junction, unde avea să-l aștepte un avion supersonic.

*

Charlotte LaConner simți un gol imens în stomac. Probabil că nu-l auzise bine pe Chuck — trebuia să fie o greșeală. Poate că, în definitiv, *începea* să-și imagineze diverse lucruri, așa cum susținuse el încă din clipa în care ea se refugiase în casa Tanner-ilor — nu-și mai amintea când se petrecuse asta — când Chuck aproape că le declarase lui Sharon și lui Blake că ea își pierdea mințile. Poate că era doar o închipuire a ei faptul că el sosise de la lucru acum

la mijlocul zilei. Poate că el nici nu se afla acum în cameră cu ea.

Clătină, amețită, din cap.

— Îți faci bagajul? se miră ea. Acum?

Chuck încuviință.

— Corect. Plec.

— Dar nu înțeleg.

— Am fost transferat, dragă, nu-ți amintești? Plec la Boston.

Charlotte dădu din mâini într-un gest de neputință.

— Dar am crezut... am crezut că-l așteptăm pe Jeff...

— Nu pot, Charlotte, replică Chuck. Trebuie să plec acum. Azi. Mă așteaptă un elicopter.

Charlotte oftă, ușurată. Atunci totul era în regulă. El pleca, dar ea nu trebuia să-l însoțească. Putea rămâne aici să aștepte ca Jeff să se facă ceva mai bine.

— P-poate că o să mă duc la Boulder, rosti ea. Aș putea fi atunci mai aproape de Jeff.

Cu degetele de la mâna dreaptă își înțepa mâna stângă. Unghiile ei, rupte și neîngrijite de pe urma obiceiului inconștient pe care și-l formase în ultimele zile, și anume acela de a și le mușca în vreme ce zăcea holbându-se în gol, săpau adânc în piele, lăsând urme roșii.

Chuck clătină din cap.

— Îmi pare rău, Charlotte, rosti el încet.

Nu se putea uita la ea, nu putea privi durerea de pe chipul ei care avea să i se întipărească cu siguranță la auzul veștilor pe care avea el să i le dea.

— O să trebuiască să fii internată într-un sanatoriu pentru o vreme. Am discutat problema cu Jerry și cu Marty Ames, și am căzut cu toții de acord că ai nevoie de odihnă, pe o perioadă de timp ca să revezi cele întâmplate și să treci peste stările tale paranoice.

Charlotte dădu înapoi ca și cum ar fi fost lovită fizic.

— Nu, scânci ea. Nu-mi poți face asta! Sunt soția ta, Chuck...

— Fii rezonabilă, dragă, i-o reteză el.

Charlotte, însă, nu-l mai ascultă. Se smulse de lângă el, fugi din cameră și urcă scările până la etaj, unde intră în dormitorul principal și încuie ușa după ea.

O cuprinse panica. Aveau s-o ia și s-o bage într-o cușcă, așa cum procedaseră și cu Jeff. Dar de ce? Ce făcuse ea? Nu vroise decât să-și vadă fiul, să-i vorbească, să-i spună că-l iubea.

Dar ei n-o lăsaseră!

De ce?

Acum știa. Îi apăru totul cu claritate; trebuia să-și fi dat seama de multă vreme! O mințeau, o mințiseră încă de la început. Jeff nu se găsea în nici un spital privat, nici în Boulder, nici în altă parte. Îl închiseseră undeva, unde nici ea, nici altcineva nu-l putea vedea. Nici nu era bolnav! Era ținut prizonier undeva!

Ajutor! Trebuia să obțină ajutor înainte de a fi prea târziu. Căută cu înfrigurare sertarul de sus al noptierei ei, unde era convinsă că ascunsese bucățica de hârtie pe care mâzgălise numărul de telefon al lui Sharon Tanner. O găsi într-un târziu, apoi se luptă cu telefonul ca să formeze numărul, căci degetele ei tremurânde refuzau să asculte comenzile creierului.

Ar fi fost bine dacă s-ar fi uitat în acea clipă pe fereastră; ar fi văzut o ambulanță apropiindu-se de casă și cotind pe alee. N-avu, însă, această inspirație, așa că nu zări nimic și nu mai avu timp să fugă din casă.

Degetele ei apăsară, în sfârșit, tastele corect. Așteaptă îngrozită în timp ce

telefonul de la celălalt capăt al liniei sună de patru ori, apoi de cinci, apoi de șase ori. Dacă Sharon nu era acasă? Ce-ar face...

Spre ușurarea ei, auzi o voce găfâită.

— Sharon? rosti ea. Sharon, trebuie să mă ajuți. Vor să mă bage într-un spital. I-au făcut ceva îngrozitor lui Jeff și nu vor ca eu să aflu...

— Charlotte? o întrerupse Sharon. Charlotte, ce s-a întâmplat? N-are nici o logică ce spui.

Charlotte se forță să redevină calmă și să se oprească din tremurat. Se concentrează, trase adânc aer în piept și vru să reia conversația când auzi o bătaie în ușă.

— Charlotte?

Era vocea lui Chuck.

— Trebuie să-mi dai drumul înăuntru, Charlotte.

Îl auzi pe Chuck adresându-se altcuiva, și calmul ei încropit se năruie ca un castel de cărți de joc.

— Oh, Doamne, scânci ea. Sharon, sunt aici! Au venit după mine, Sharon! Ce mă fac?

Se auzi o bubuitură, apoi ușa dormitorului se deschise cu violență. Însoțit de doi indivizi, Chuck dădu năvală în încăpere, se holbă năuc la nevastă-sa o clipă, apoi, în timp ce ea îl privea fără să scoată o vorbă, veni înspre telefon, i-l luă din mână și îl repuse în furcă.

— O să fie totul bine, dragă, îi zise el, punându-și brațele în jurul ei și îmbrățișând-o tandru în timp ce le făcu celor doi indivizi un semn cu capul. Unul dintre ei se făcu nevăzut, iar celălalt se apropie și-i înfipse femeii în umăr acul unei seringi.

Prea uluită ca să mai aibă capacitatea de a protesta, Charlotte începu să suspine în tăcere în timp ce drogul își făcu rapid efectul. O clipă mai târziu, celălalt individ își făcu apariția din nou cu o targă.

Când o întinse pe targă, Charlotte era deja inconștientă.

*

Sharon privi năucă telefonul mort, ca și cum n-ar fi priceput ce s-a putut petrece. O clipă mai târziu, însă, se decise. Răsfoi paginile cărții de telefoane a orașului până ce găsi adresa familiei LaConner, apoi își puse jacheta și plecă în fugă din casă, înjurând printre dinți faptul că ea și Blake se hotărâseră să schimbe vechea lor mașină Subaru, pe care el o avea încă de când se mutaseră în San Marcos. În această clipă n-avea nevoie de o mașină lentă. Aproape alerga când ajunse la colț, căci avea încă vie în memorie bufnitura pe care o auzise în telefon. Iar Charlotte păruse atât de înspăimântată, atât de îngrozită...

Trecu în goană, indiferentă la frigul mușcător al aerului tare de munte. Făcu o pauză în colțul Colorado Street. Tocmai vroia s-o traverseze când o ambulanță, cu luminile aprinse dar cu sirena stinsă, trecu în viteză prin intersecție. Mașina o făcu stânga și dispăru după o curbă. Sharon înjură din nou, bănuind că în vehicul se afla Charlotte. Știa că, dacă ar fi avut o mașină, ar fi fost în stare să urmărească ambulanța. Acum, însă, nu mai putea face nimic. Își recăpătă suflul, traversă strada și o apucă pe Pueblo Avenue către casa LaConner-ilor.

Pe dinafară nu arăta deloc altfel față de celelalte case din cartier. Aflată la distanță de trotuar, era o copie aproape perfectă a casei Tanner-ilor. Cu toate astea, clădirea avea ceva nedefinit care o făcu pe Sharon să nu se simtă în largul ei. Se uită la mașina de pe alee, apoi urcă scările din față și apăsă pe

butonul soneriei. Nu primi nici un răspuns. După câteva clipe, Sharon apăsă din nou, apoi încercă ușa și descoperi că era descuiată. Cu inima bătându-i cu putere, împinse ușa și se strecură înăuntru.

— Charlotte? strigă ea. Charlotte, sunt Sharon Tanner. Ești aici?

Din nou tăcere. Sharon trecu de-a binelea pragul și închise ușa după ea. Auzi o mișcare la etaj. O clipă mai târziu în capul scărilor se ivi Chuck LaConner cu o valiză în mână. Acesta se opri, uimit s-o vadă pe Sharon.

— Sharon! exclamă el. Aha, deci cu tine a vorbit Charlotte la telefon, nu? Sharon încuviință.

— Ce s-a întâmplat cu ea? întrebă ea. A pățit ceva?

Privirea i se îndreptă spre valiză.

Chuck o ridică în sus ca și cum ar fi oferit-o ca dovadă a vreunei decizii.

— Mă tem că trebuie să mă grăbesc, rosti el, pornind în jos pe scări.

— Unde e, Chuck? Ce se întâmplă?

Chuck nu-i răspunse imediat. Umerii i se lăsară în jos și el se prăbuși greoi pe una din treptele scării.

— Cred că n-are sens să nu-ți spun, rosti el într-un târziu. Eu... Mă rog, a trebuit s-o internez pe Charlotte.

Sharon icni, dar Chuck dădu, neajutorat, din umeri.

— Nu mai puteam face altceva, zise el. Ai văzut-o sâmbătă în ce stare se afla, iar de atunci situația s-a înrăutățit. Azi dimineață părea să se simtă mai bine, așa că m-am dus la lucru. Acum o oră m-a sunat. A început să mă acuze violent de tot felul de lucruri, pretinzând că telefonul era interceptat și că locuința era supravegheată de diverși indivizi.

Dădu, trist, din cap.

— N-avea nici o logică, bineînțeles. Ca atare, în cele din urmă, mi-am sunat un prieten din Canon City.

Sharon își înălță sprâncenele.

— Canon City?

— De cealaltă parte a munților, lângă Pueblo.

O privi pe Sharon.

— E un spital pentru bolnavi psihici. Prietenul meu e în conducere.

— Înțeleg, rosti Sharon umezindu-și buzele.

— Oricum, continuă Chuck, el mi-a spus că ar fi bine s-o trimit pe Charlotte acolo. Ca atare am chemat o ambulanță, apoi am venit acasă.

Strânse din buze, apoi se uită la ceas și se ridică în picioare.

— Hai sus, o îndemnă el. N-o să-ți vină să crezi.

Sharon îl urmă în tăcere pe Chuck în dormitorul principal. Atârnând într-o singură balama, ușa stătea lipită de perete, iar camera se afla într-o dezordine cumplită.

Hainele lui Chuck erau împrăștiate pretutindeni pe podea. Sertarele dulapului de lângă perete zăceau azvârlite peste tot.

— S-a încuiat aici, explică el. Mi-a spus că mă dă afară, că eu fac parte dintr-un complot închipuit în mintea ei. Nu mai avea nici un pic de comportament rațional, și, în cele din urmă, ei bine...

Ridică din nou din umeri și se uită la ceas.

— Uite ce e, trebuie să plec. Am câteva lucruri de-ale Charlottei aici și trebuie să le duc până în Canon City.

— Înțeleg, șopti Sharon.

Aruncă încă o privire prin cameră, apoi îl urmă pe Chuck în jos pe scări și afară din casă.

— Cred... cred că a fost oribil pentru tine, zise ea într-un târziu, când Chuck

înghesuia valiza pe canapeaua din spate a mașinii lui.

— N-a fost ușor, o aprobă el strecurându-se în spatele volanului.

Întâlni privirea lui Sharon și se grăbi să se uite în altă parte.

— A fost, însă, mult mai rău pentru ea, reluă el. Cred... cred că nu prea știu ce o să facem de acum înainte.

— Dacă te pot ajuta cu ceva..., încep Sharon, dar Chuck o opri cu un gest al mâinii.

— Aș vrea să mă fi putut ajuta, rosti el trist. Mă tem, însă, că nu poți. Oricum nu acum.

Porni mașina, apoi se oferă să o ducă pe Sharon acasă. Ea refuză, însă o clipă mai târziu el se făcu nevăzut.

Sharon rămase pe trotuar, urmărind mașina până ce dispăru, apoi se răsuci să se uite încă o dată la casă.

Își aminti din nou de apelul disperat al Charlottei, și revăzu expresia din ochii ei din acea sâmbătă când Chuck o luase de la familia Tanner.

Nu-l crede, spunea acea expresie. Te rog, nu-l crede!

Revăzu apoi haosul din dormitor. Deși hainele lui Chuck erau pretutindeni, nu zărise nici o piesă de îmbrăcăminte de a nevastei sale.

Dulapul lui Charlotte nici măcar nu fusese deschis.

Și totuși Chuck zisese că împachetase câteva haine de-ale ei ca să i le ducă la spital.

— Nu-ți face griji, rosti Sharon cu voce tare, deși n-o auzea nimeni. Nu-l cred. Nu cred nici un cuvânt din ce a spus!

18

Sharon privi stingherită la clădirea TarrenTech. O văzuse și înainte, ba chiar o admirase. Fusese atât de perfect proiectată pentru locul în care fusese înălțată încât părea parte integrantă a peisajului. Acum, însă, părea schimbată, luând aspectul unui animal ghemuit în așteptarea prăzii. Viziunea era ridicolă, bineînțeles — nu era altceva decât o clădire, și nimic din ea nu indica vreo schimbare. De fapt se transformase ea, și simțise aceasta în timp ce parcursese pe jos jumătatea de milă ce despărțea orașul de sediul companiei. Încercase să meargă încet, ca la plimbare, ca să preîntâmpine eventualitatea că ar fi urmărit-o cineva.

Apropiindu-se acum de ușile de la intrare își spuse că și această atitudine a ei fusese o prostie. Nu făcuse nimic altceva decât să răspundă la apelul unei cunoștințe. De ce s-o urmărească cineva? Cu toate astea, când se apropie de intrare, se trezi că privește bănuitoare în jur, căutând camere de luat vederi ascunse care să fie pironite pe ea. Aceste camere, însă, n-o urmăreau pe ea în mod special; nu erau altceva decât niște obiecte lipsite de viață, vizualizând continuu zona din jurul clădirii, aflate permanent în alertă pentru orice și înregistrând orice mișcare din câmpul lor vizual.

Charlotte LaConner fusese cea care o alarmase. Cuvintele ei îi răsunau încă în minte: „Vor să mă interneze. I-au făcut ceva îngrozitor lui Jeff și nu vor ca eu să aflu”.

Se referise, oare, la TarrenTech sau la clinica sportivă?

Sharon răsucise cuvintele pe toate părțile și ajunsese la concluzia că nu conta înțelesul exact al lor, căci era convinsă că, într-un fel sau într-altul, clinica sportivă depindea complet, ca aproape totul în Silverdale, pentru supraviețuire de TarrenTech. Operațiunile de anvergură întreprinse de Marty Ames nu puteau avea viața lungă numai pe baza sumelor colectate ca taxe de participare la

tabere școlare de vară pentru antrenament.

Îndreptându-și inconștient ținuta, Sharon împinse ușile și păși către biroul de informații, unde fu întâmpinată de o secretară zâmbitoare.

— Pot să vă ajut cu ceva, doamnă Tanner?

Sharon își încreți sprâncenele, nedumerită, apoi privi instinctiv pieptul fetei în căutarea insignei de identificare pe care o purtau toți angajații TarrenTech.

Fata n-avea așa ceva.

Ea zâmbi și mai larg când înțelese dilema lui Sharon.

— Mă numesc Sandy Davis. Nu mă cunoașteți. Sistemul de securitate v-a făcut o identificare prin comparare foto, așa că am știut că sunteți aici încă înainte de a intra în această clădire.

Sharon încremeni. O verificare foto a *ei*? Dar de ce? Și cum? Nu dăduse niciodată companiei vreo poză de-a ei. Nici măcar nu-i fusese cerută vreuna. Răspunsul, însă, era evident: camerele de luat vederi din San Marcos îi înregistraseră intrările și ieșirile și imaginile fuseseră transmise în Silverdale împreună cu dosarele personale ale lui Blake. Și totuși era ceva ciudat în toată chestia asta. Se simțea frustrată fiindcă aflase că fusese depistată și identificată încă înainte de a intra în clădire. Îi întoarse fetei zâmbetul, sperând să nu i se citească nervozitate pe față.

— Poți să-mi spui unde e biroul soțului meu?

— Pe coridor, la stânga, apoi la dreapta, în capăt, lângă cel al domnului Harris.

Sharon porni pe coridor. Acum, că se afla în interiorul clădirii, se simțea și mai acut urmărită. Părul de pe ceafă începea să i se ridice. Grăbi, instinctiv, pașii și se forță să-și spună că trebuia să aibă aerul că nu se întâmplase nimic rău. Când ajunsese în zona biroului lui Blake, ritmul pașilor îi ajunsese din nou la normal. Intră în anticameră și secretara soțului ei — o femeie pe care Sharon n-o mai văzuse niciodată — îi zâmbi larg, exact ca Sandy Davis.

— E la telefon acum, dar i-am transmis un mesaj că vă aflați aici, rosti ea după ce-i strânse, ferm, mâna lui Sharon. Vreți o cafea?

Sharon negă. Imediat după aceea se deschise ușa interioară și Blake se ivi în cadrul ei.

— Ce surpriză plăcută! exclamă el zâmbind. Cum de ai făcut tot drumul până aici?

Sharon dădu ca explicație primul lucru care-i veni în minte.

— Mașina. Am vrut să fac niște cumpărături și lista era prea lungă pentru bietele mele picioare.

Privi secretara cu colțul ochiului:

— Putem merge înăuntru?

Blake păru buimăcit, dar încuviință și-i deschise ușa nevastei sale. Când ajunseră înăuntru, Sharon închise ușa în urma ei. El făcu un gest cu capul.

— Ce e atât de important încât să nu audă Ellen?

— Charlotte LaConner, rosti ea coborându-și, instinctiv, vocea.

Încercând să nu-și trădeze emoția puternică, îi explică lui Blake ce se întâmplase. După ce încheie, Blake o privi descumpănit.

— Și ai venit până aici să-mi povestești toate astea? zise el. Să-mi spui că Charlotte a clacat psihic? Dar am văzut asta amândoi, iubito, acum câteva zile.

— Nu-i vorba de asta, rosti, nervoasă, Sharon. Mai exact nu-i vorba *chiar* de asta. Important e *ce a zis* ea, și anume că „i-au” făcut ceva lui Jeff. Cred că se referea la clinica sportivă.

— Sau la marea conspirație comunistă, nu? comentă, acid, Blake.

Văzând durerea din privirea nevastei sale, încercă să-și înmoaie duritatea

vorbelor:

— Iartă-mă. Noi doi știm, însă, că Charlotte devenise tot mai paranoică, iar cu boala asta...

— Așa să fie? îl întrerupse Sharon. Eu cred că nu știm deloc care e situația exactă. Era evident supărată, și avea tot dreptul să fie așa. După ceea ce s-a întâmplat cu Jeff, cum să nu fie?

Blake trase adânc aer în piept, apoi se așeză pe fotoliul din spatele biroului lui.

— Bine, rosti el. Ce vrei, de fapt? Nu-i vorba numai de Charlotte, nu-i așa?

Sharon ezită, apoi clătină din cap.

— Cred că nu, zise ea. Sunt mai multe, care nu m-ar fi deranjat, dacă n-ar fi fost atâtea. Am tot timpul senzația că ceva e putred aici, Blake.

Făcu un gest elocvent. Mâinile tremurânde îi trădară emoția.

— E vorba de tot ce ne înconjoară — orașul, școala, chiar și copiii. Totul e prea perfect.

Blake zâmbi cu ironie.

— Se pare că Jeff LaConner nu e perfect, încercă el să glumească, apoi redeveni serios. Băiatul ăla, Ramirez, a murit în dimineața asta. Din câte am înțeles, maică-sa încearcă încă să-l învinuiască pe Jeff.

Ochii lui Sharon se umplură de lacrimi când își aminti trista siluetă inertă a lui Rick Ramirez. Imediat, însă, gândul ei reveni la Jeff LaConner.

— Dar Jeff nu mai e aici, nu? se interesă ea. Iar Charlotte a început să facă scandal în legătură cu Jeff și acum nici ea nu mai e aici.

— Hei, stai așa. Sună parcă...

Sharon nu-l lăasă să termine.

— Eu spun doar că nu sunt convinsă că am făcut cea mai bună alegere venind aici. La început totul era minunat. Acum, însă, chiar și Mark începe să se schimbe, iar asta se petrece de când l-a vizitat pe doctorul Ames.

— Dar nu face decât se execute niște exerciții de întărire, protestă Blake.

— Ieri s-a bătut cu Robb Harris, i-o reteză Sharon. Chestia asta nu-i stă în caracter lui Mark — el nu s-a bătut niciodată cu nimeni.

Blake strânse din fălci și-și încrucișă brațele peste piept.

— Ce vrei? se rățoi el. Vrei să-l scot pe Mark de la clinica sportivă? Poate că n-ar trebui să ne oprim aici. Poate că ar trebui să-mi dau demisia de la TarrenTech și să ne întoarcem în California!

— Poate că da! explodă Sharon.

Oare la asta se gândise tot timpul? Nu era sigură. Dintr-o dată avu senzația că Blake se uită nervos în jurul lui, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu fie spionat chiar și în intimitatea biroului său personal. El căută câteva clipe în buzunarul hainei și scoase un set de chei de mașină pe care i le înmână lui Sharon.

— Uite ce e, zise el. Știu că ești supărată în clipa asta, și poate că ai dreptate să fii așa. Chestiunea asta, însă, o putem discuta și mai târziu, când o să vin acasă. E-n regulă? la mașina; eu o să vin pe jos sau o să mă ia Jerry în mașina lui.

Era o concediere. O clipă Sharon fu tentată să se certe cu el și să ceară lămurirea situației pe loc. Expresia de pe fața lui, însă, ca și scânteierile ciudate de nervozitate din ochi, o determinară să tacă.

— Bine, rosti el în final.

Se întinse să-l sărute și crezu pentru o fracțiune de secundă că el vrea s-o evite.

— Dar nu glumesc, să știi, îi șopti ea la ureche. Ceva se petrece aici, Blake. Nu știu despre ce-i vorba, dar am să aflu eu.

Câteva secunde mai târziu Blake o conduse la uşă şi o sărută. Imediat ce părăsi biroul ea avu strania senzaţie că el nu dorise de fapt s-o sărute, nu o făcuse ca un gest de afecţiune pentru ea ci pentru ochii unei audienţe nevăzute.

*

În biroul său, alături de cel al lui Blake Tanner, Jerry Harris închise micul aparat ce înregistrase fiecare cuvânt al convorbirii dusă în biroul învecinat. Se sprijini de spătarul scaunului şi îşi încrucişă palmele pe ceafă meditând la cele auzite. Ajunse într-un târziu la o decizie, apucă telefonul şi formă un număr din memorie. O clipă mai târziu îi răspunse Marty Ames,

— S-ar putea să avem o nouă problemă, rosti Harris, nepronunţând numele lui Ames şi neidentificându-se. Vin acolo într-o oră. O să discutăm atunci.

— Dar am nişte chestii programate..., protestă Ames.

— Schimbă programul, i-o reteză abrupt Harris.

Închise telefonul, apoi scoase microcasetă din casetofonul aflat în sertarul de sus al biroului şi o introduse în buzunarul hainei.

Problema Charlotte LaConner se rezolvase.

Dacă Sharon Tanner va deveni o problemă, avea să fie şi ea rezolvată.

*

Sharon bănuia că apucase intenţionat pe un drum greşit la ieşirea din biroul lui Blake. Ceva o îndemnase să exploreze încăperile firmei. Căuta ea, oare, ceva aparte, aşteptându-se să găsească vreun indiciu ca să-şi răspundă la toate întrebările vagi şi de nedefinit ce-i roiau în cap?

Bineînţeles că nu.

Ca orice instituţie mare, clădirea nu era decât un labirint de coridoare, cu uşi de corespondenţă între ele, unele dintre ele deschise, majoritatea închise. Cu toate astea, Sharon continuă să le străbată, până ce nici ea nu mai ştiu unde se află.

La un moment dat auzi un vag sunet, ca de animal cuprins de dureri.

Grăbi pasul către sursa aceluia sunet. Câteva secunde mai târziu, el se repetă. Sharon păşi într-un coridor larg. În faţa ei se găsea o uşă închisă ce avea decupată în ea, la nivelul ochiului o fereastră din plasă de sârmă. La câţiva paşi de uşă se afla un ascensor. Sharon se opri o clipă aşteptând să audă din nou acel sunet. În timp ce aştepta, uşile ascensorului se deschiseră şi din el ieşi un bărbat îmbrăcat cu ceva ce semăna a halat de laborator.

Omul aducea cu el o cutiuţă, nu mai mare decât o cutie de pantofi, pe care se vedea clar inscripţionat un cuvânt cu litere mari, roşii:

INCINERARE

În acea clipă, bizarul sunet se făcu din nou auzit. Bărbatul se încruntă, apoi privi spre uşa cu fereastră din sârmă. Sunetul se auzi din nou, aşa că el puse cutia jos, descuie uşa cu o cheie scoasă din buzunar şi intră.

Fără să stea pe gânduri, Sharon fugi către cutie şi o ridică. Scoase capacul, se zgâi înăuntru şi scăpă un sunet de surpriză.

Ezită o fracţiune de secundă, căutând cu privirea camere de luat vederi ascunse în tavan.

Nu văzu nici una.

Se hotărî și căută în poșetă pachetul cu șervețele pe care îl avea întotdeauna asupra ei. Trase adânc aer în piept, își introduse degetele în cutie și scoase de acolo două obiecte pe care le împături cu grijă într-un șervețel. După aceea așeză cu atenție pachetul improvizat în poșetă. Puse capacul la loc pe cutie, și o așeză pe aceasta din urmă exact în locul de unde o luase cu câteva secunde înainte, apoi porni grăbită pe coridor.

Tocmai dăduse colțul când ușa de lângă ascensor se deschise din nou. Tehnicianul reapăru, apucă cutia și își continuă drumul către crematoriul din spatele clădirii.

Sharon ocoli de încă două ori și văzu un om în uniformă de pază venind către ea. Primul ei instinct fu să se facă nevăzută prin cea mai apropiată ușă, dar se răzgândi.

— Scuzați-mă, rosti ea, puțin prea tare.

Bărbatul se uită bănuitor la ea, apoi păru să-și dea seama în ce consta necazul.

— V-ați rătăcit?

Sharon izbuti să scoată un zâmbet vinovat.

— Mă simt ca o proastă, zise ea. Sunt doamna Tanner. Am trecut pe aici să vorbesc ceva cu soțul meu și cred că m-am încurcat...

Dădu, neajutorată, din umeri și expresia individului de la pază se înmuie.

— Se întâmplă mereu, rosti el zâmbind amuzat. Ajunge să apuci o dată pe un coridor greșit și te plimbi vreo douăzeci de minute până dai de hol. Haideți cu mine — vă ajut eu.

Porni lângă ea, coti la stânga, apoi la dreapta și ajunseră în holul principal.

— Mulțumesc, zise Sharon, în timp ce gardianul îi deschise ușa de la intrare.

Bărbatul își duse degetele la șapcă într-un gest de salut politicos apoi se răsuci pe călcâie și plecă la treburile lui. Cu inima bătându-i nebunește, Sharon ieși în după-amiaza răcoroasă de toamnă târzie și cercetă cu privirea parcare în căutarea mașinii.

După ce ajunse la mare distanță de TarrenTech trase automobilul pe dreapta, lăsă motorul să meargă și apucă poșeta pe care o lăsase pe podeaua din fața locului pasagerului din dreapta.

Cu degete tremurânde o deschise și pescui primul dintre cele două obiecte furate din sediul companiei.

Era un mic șoricel alb, cântărind nu mai mult decât câteva zeci de grame.

Era mort și corpul îi era țeapăn, cuprins de *rigor mortis*.

Sharon se holbă o clipă la cadavrul micului animal, apoi îl depuse pe scaunul de lângă ea.

Celălalt obiect era mai mare, cântărind aproape o jumătate de kilogram. Semăna perfect cu șoricelul alb, numai că labelle și ghearele erau nefiresc de mari și întreg corpul avea un aspect ciudat, de ființă deformată. Sharon ținu acea... chestie cu mâini tremurânde, ca și cum chiar ele ar fi detectat ceva nefiresc.

Șobolanul — dacă asta era acel obiect — intrase și el în stadiul de *rigor mortis*, dar exista o diferență între el și șoricel.

Blana de pe ceafa șobolanului fusese rasă, lăsând să se vadă o pată întunecată, în centrul căreia se observa un semn cât un vârf de ac, ca și cum pielea animalului ar fi fost străpunsă de o seringă.

Ambele animale aveau mici plăcuțe metalice atașate de urechi. Sharon căută din nou în poșetă ca să-și găsească ochelarii de citit.

Plăcuțele erau aproape identice. Fiecare dintre ele avea inscripționată, prin ștanțare, o serie de numere și cifre: 05-08-89/ M 61F 46.

Pe plăcuța atașată la șobolan se găsea un număr suplimentar: GH 13.

Sharon privi fix creaturile câțeva vreme, încercând să descopere sensul acelor numere. Primele șase cifre reprezentau aproape sigur o dată. Dar restul?

Crezu că a găsit răspunsul, deși acesta n-avea nici o logică.

Introduse cele două cadavre din nou în poșetă, băgă în viteză și porni la drum, gândindu-se la o modalitate de a găsi o dovadă pentru bănuielile ei.

Era posibil ca amândouă animalele să fi provenit din aceeași sursă? Și dacă da, ce i se făcuse celei de-a doua creaturi ca să crească atât de mare?

O scutură un fior de groază. Simțea că nu vrea să afle răspunsul, dar în același timp știa că nimic n-o va opri să-l descopere.

*

Clopoțelul de ora treisprezece se făcu auzit. Mark își închise caietul și căută în pupitru ghiozdanul. Nu-și prea luase notițe azi; nu putuse deloc să se concentreze la cursul de istorie. În schimb se trezise că e extrem de nervos, privindu-și ceasul din cinci în cinci minute, așteptând cu nerăbdare sfârșitul orei. N-apucară bine să se stingă ultimele vibrații cristaline că el se și ridică în picioare și o zbughi pe ușă. Sări treptele scării către parter câte două odată, apoi se opri când o auzi pe Linda Harris strigându-l. Fata se grăbi să ajungă la el cu un aer de vinovăție pe față.

— Îmi pare rău pentru azi dimineață, rosti ea.

Pentru prima dată după trei săptămâni, nu se întâlnise cu el la locul obișnuit ca să vină împreună la școală. El o așteptase câteva minute, apoi își spusese că n-avea rost s-o mai aștepte. Când ajunsese la școală descoperise că ea era deja acolo. O găsisese stând de vorbă pe scări cu Tiffany Welch. Când i se adresase, ea se prefăcuse timp de un minut că nu-l auzise, apoi îl tratase extrem de rece când catadicsise să-l bage în seamă.

— Cred că... că m-am comportat ca un copil năzuros, nu-i așa? întrebă ea acum.

Mark dădu din umeri.

— Nu pricep de ce ești atât de agitată, rosti el laconic.

Linda i se alătură și porniră împreună către ieșire.

— Cred că nu sunt chiar agitată, zise ea. Numai că...

Se uită o clipă la el, încrețindu-și sprâncenele, și se hotărî să nu rostească vorbele care-i stăteau pe vârful limbii.

— N-are importanță, reluă ea. Încotro mergi? Vrei să mergem să mâncăm ceva?

Mark clătină din cap.

— Nu pot. Am întâlnire cu doctorul Ames.

Linda se încruntă.

— De unde și până unde?

— Vrea să mă verifice, replică Mark distrat în timp ce inspecta cu privirea mulțimea de elevi din hol. L-ai văzut pe undeva pe Robb?

Linda fu uimită.

— Robb? Dar tu și Robb v-ați bătut ieri!

— Așa e, zâmbi Mark. Și dacă mama ta nu ne-ar fi oprit l-aș fi învins. În fine, merge și el la clinică. Mi-a spus să ne întâlnim aici.

În acea clipă Robb se ivi din aripa stângă a clădirii și-i dădu ghiozdanul său soră-sii.

— Mi-l duci acasă? o rugă el.

Linda îl privi acru.

— Și dacă nu vreau?

— Dar o să vrei, nu? Doar nu-ți dorești să apari ca o răsfățată în fața prietenului tău, nu?

Pufni în răs când îi văzu pe Linda și pe Mark înroșindu-se, apoi îi dădu un ghionț ușor lui Mark.

— Haide — lui Ames nu-i place să întârziem.

Mark ezită o secundă și-l urmă pe Robb înainte de a mai apuca să vadă expresia întunecată din ochii Lindei. Coborî treptele scării de la ieșire către standul unde se afla bicicleta celui alt băiat. După ce Robb își puse vehiculul în mișcare, Mark sări pe portbagajul din spate și simți metalul cedând ușor sub greutatea lui.

— Isuse, se plânse Robb. Cât cântărești?

— Cu trei kile mai mult decât săptămâna trecută, răspuse Mark. Și totul e numai masă musculară, așa că ai grijă!

Aflată în capul scărilor și urmărindu-i pe cei doi băieți, Linda simți un ciudat amestec de emoții. Presupunea că era bine că Robb și Mark se împrieteniseră din nou, și se gândise deja că nu se putea aștepta ca Mark să nu se schimbe niciodată, dar, cu toate astea, o mică voce interioară îi tot spunea că ceva nu era în regulă, că Mark nu se schimba, de fapt, deloc.

Avea bizara senzație că el *era* schimbat de cineva, proces de care nici chiar Mark nu-și dădea seama. Tristă, își înghesui ghiozdanul lui Robb sub braț și porni spre casă.

*

— Bravo, băiatul meu! exclamă Marty Ames intrând în camera de examinare, unde Mark stătea dezbrăcat în chiloți. O soră îi luase deja tensiunea arterială și pulsul, îl cântărise, îl măsurase și-i verificase capacitatea pulmonară. Cum te simți?

— Excelent, răspuse Mark. Am mai pus vreo două kile pe mine și am crescut cu aproape un centimetru.

Ames înălță admirativ din sprâncene și se uită peste ultimele date introduse în fișa băiatului din calculator.

— Și capacitatea pulmonară a crescut cu câțiva centimetri, constată el cu voce tare.

Se uită înspre Mark. Vânătăile de pe față îi dispăruseră în mare măsură, iar locul unde-i fusese tăiată fruntea era marcat doar de o mică cicatrice.

— Vreo durere la coaste?

Mark clătină din cap.

— Ei bine, atunci te declar sănătos.

Mark fu dezamăgit.

— Adică asta-i tot? Întrebă el ezitând. Am terminat?

— N-am spus asta, chicoti Ames. De fapt de-abia de acum începe adevărata muncă. Vitaminele ți-au făcut mult bine, dar mai ai mult de lucru. Pune-ți un șort și vino cu mine.

Mark pescui din ghiozdanul lui șortul pe care îl lua în permanență cu el încă de săptămâna trecută, apoi își încălță ciorapii și tenișii. Abandonă restul hainelor și ghiozdanul acolo unde se aflau și se luă după Ames dincolo de sala de examinare, traversând holurile, către sala de gimnastică. Fusese de câteva ori aici și învățase cum funcționau aparatele mecanice și cum acționau ele asupra mușchilor săi. Astăzi, însă, Ames îl duse într-o încăpere mai mică, unde Robb Harris lucra deja la o mașină de vâslit, cu privirea ațintită pe ecranul ce se

curba în fața lui.

Mark ezită când văzu acele înfipite în coapsele lui Robb și tuburile intravenoase atașate lor.

— Ce se petrece aici? se interesă el.

Se așeză la bordul unei mașinării identice cu cea a lui Robb. Unul dintre asistenții doctorului veni și adaptă aparatul dimensiunilor corpului său, iar Ames se apucă să-i explice sistemul de monitorizare și scopul acestuia.

— Trebuie să știm cu exactitate ce se întâmplă cu trupul tău când lucrează. Cel mai simplu mod ca să aflăm asta este să analizăm schimbările chimice ce survin în compoziția sângelui tău. Iar pentru așa ceva, adăugă el, zâmbind ușor sadic, trebuie să-ți înțepăm venele și să înfigem ace în mușchi.

Mark chicoti în fața expresiei de răutate de pe chipul doctorului, dar se strâmbă când acele îi înțepară pielea. O clipă mai târziu, când începu să vâslească, ecranul dinaintea lui prinse viață. Se trezi antrenat în iluzia că participa la o cursă cu alți competitori.

Se înfipse mai tare în vâsle, măbind strocul, și câteva picături de sudoare îi apărură pe frunte.

Simți un impuls de furie când unul dintre concurenții săi bidimensionali se furișă pe lângă el. Înjurând printre dinți, trase de vâsle mai puternic și câteva clipe mai târziu îi lăsă în urmă pe toți adversarii săi.

Continuă să meargă așa o vreme, ținându-și adversarii la distanță, dar, la un moment dat, ei porniră o cursă îndrăcită ca să-l ajungă și Mark se înfurie din nou.

Aproape imperceptibil, imaginea de pe ecran se schimbă. Se petrecuse atât de rapid încât Mark abia fu conștient de modificare. Celelalte bărci se aflau acum lângă el, întrecându-l. Mușchii picioarelor și brațelor începură să-l săgeteze de durere. Fruntea i se umplu de sudoare. Picături de transpirație îi acoperiră ochii și începură să-i curgă pe spate și la subțiori.

Imaginea de pe ecran continua să-i arate că era întrecut de adversarii săi. Furia îi crescuse și mai mult. Ajunse să tremure de mânie față de concurenții care-l sfidau.

Atunci începu, treptat, să se gândească la maică-sa.

Nu știa de ce îi venise în minte chipul ei, căci era total absorbit de derularea rapidă a evenimentelor de pe ecran.

Undeva în străfundurile sufletului lui, însă, era convins că pierdea cursa din cauza ei.

Era vina ei că îl ținuse sub fustă toată viața, că-i găsisese pretexte să se eschiveze de la situațiile dure cu care trebuia să dea piept, că insistase permanent că el era diferit de alți copii.

Numai că el nu era diferit.

Era doar mai scund și mai slab.

Vâsli mai departe, gemând de efort, și încercă să-i ajungă pe adversari din urmă. Simțea că o să-i prindă.

Începuse să crească de acum și să devină mai puternic. Știa că el avea să fie învingătorul în cele din urmă, chiar dacă asta n-avea să se întâmple imediat.

Nu-i va mai permite maică-sii să-l oprească.

*

O oră mai târziu, după ce Mark și Robb plecară de la clinică, Marty Ames îl sună pe Jerry Harris.

— Cred că o să fie bine, rosti doctorul. Am senzația că ultima problemă ivită

se va rezolva de la sine.

Ames zâmbea când închise. Experimentele cu Mark luaseră o nouă turnură. Simțea deja fiorul de anticipație care-l străbătea în clipa când ajungea în pragul unei noi descoperiri.

Dacă funcționa — dacă agresivitatea pe care o inducea subiecților putea, într-adevăr, fi concentrată asupra unui obiect anume...

Respinse imediat gândul, refuzând să se bucure deplin înainte de a afla dacă experimentul reușise sau nu.

19

Kelly Tanner știa că se aflau acolo, știa că o vânau acele creaturi. Habar n-avea cum ajunsese acolo, și, de fapt, nici nu era sigură că recunoștea locul în care se găsea.

Mark o luase la o plimbare pe munte. La început fusese distractiv. Erau însoțiți de Chivas. Urmaseră râul către izvoare și dăduseră peste o mică cascadă. În jurul lăculețului din spatele căderii de apă crescuse un pâlț de conifere. Ea și Mark se așezaseră pe un pat aromat de ace de pin în timp ce Chivas se apucase să adulmece pământul din jurul bolovanilor de pe malul râului, scormonind găurile săpate de diverse animale. Pe neașteptate Mark înșfăcase o piatră mai mare și o aruncase în câine. Scâncind de durere, Chivas se rostogolise pe spate, se lipise de sol, apoi se uitase fix la Mark și fugise în pădure.

— De ce ai făcut asta? întrebă Kelly.

Mark nu-i răspunsese. Preferase să se ridice în picioare și să dispară la rândul lui în pădure, după Chivas.

Ei nu-i plăcuse asta, căci știa că Mark n-avea voie s-o lase singură, dar nu fusese prea îngrijorată. El trebuia să se întoarcă în câteva minute, împreună cu Chivas, după care aveau să plece toți trei spre casă.

Numai că Mark nu se întorsese. Ea îl așteptase multă vreme. Dintr-o dată totul se schimbaseră.

Ramurile pinilor, atât de atrăgătoare cu câțva timp înainte, păreau acum ca niște mâini întinse s-o înșface.

Soarele dispăruse și el de pe cer. Inițial, Kelly crezuse că fusese acoperit de un nor. La puțin timp după aceea, însă, în jurul ei începuse să se lase întunericul, dându-i fiori de spaimă.

Atunci îl strigase pe Mark, dar nu primise nici un răspuns.

Se ridicase în picioare. Nu trebuia decât să se ia după cursul râului ca să ajungă înapoi în vale, lângă orașul familiar.

Pe măsură ce mergea, însă, poteca păruse să se modifice, devenind tot mai îngustă, până ce Kelly nu-și mai dăduse seama unde se află.

Atunci se auziseră sunetele.

La început erau ca niște țipete vagi, venind de la mare distanță. Curând le auzi din nou, mai aproape. Încrămeni.

Sunetele continuau să se apropie de ea și se schimbau.

Din gemete — ciudate, ca niște țipete strangulate scoase de cineva — ele se transformaseră într-o cacofonie de strigăte ce se izbeau de pereții stâncoși din jurul ei, făcând-o să tremure de groază.

Încercă să deslușească în beznă din jurul ei sursa acestor zgomote paralizante.

Undeva în spatele ei trosni o ramură de copac. Kelly se răsuci pe călcâie dar nu zări nimic.

O altă cracă trozni, de această dată sunetul venind din altă direcție.

O luă la goană, dar abia putea să pășească. Își simțea picioarele îngreunate, abia le mișca. Încercă să țipe și ea, să-l strige pe Mark ca s-o ajute, dar vocea îi era gătită de emoție și dintre buze nu-i ieși decât un horcăit.

Se aflau pretutindeni în jurul ei acum — oricine ar fi fost acele ființe — și avu senzația că le simte cum adușmeacă aerul căutând mirosul trupului ei.

Știa ce avea să se întâmple când o s-o găsească. Aveau s-o încercuiască, apoi o s-o înșface, cu ochii lor galbeni licărind în întuneric, cu fălcile salivând de poftă.

Pe neașteptate văzu una dintre creaturi.

Era imensă — mai mare decât oricare altă ființă pe care o văzuse vreodată.

Avea brațe lungi, cu gheare curbate ce depășeau cu mult limita degetelor, ajungând până aproape de sol.

Creatura mormăia croindu-și drum prin tufișuri, iar respirația ei împrăstia o duhoare acră în jur.

Ajunse aproape de ea, chiar deasupra ei. Kelly își adună toate forțele pentru un ultim strigăt.

În acea clipă se trezi, cu trupul scuturat de un spasm de frică.

În întuneric, imaginea monstrului era încă vie, iar de undeva de afară se auzeau diverse țipete. Kelly scânci și-și strânse pătura în jurul ei, apoi țipă ușor când văzu deschizându-se ușa dormitorului.

— E-n regulă, draga mea, o liniști maică-sa, apăsând comutatorul și inundând camera cu o lumină orbitoare ce îndepărtă înspăimântătoarele umbre. Ai avut un coșmar, atâta tot.

Sharon veni lângă ea și se așeză pe marginea patului. Își puse brațele în jurul lui Kelly și o îmbrățișă strâns.

— Vrei să-mi povestești?

Tremurând, fetița încercă să repete ceea ce i se întâmplase în vis. În final își privi mama cu ochii măriți de groază.

— De ce m-a părăsit Mark? întrebă ea.

— Dar n-a făcut-o, comoara mea, caută Sharon s-o liniștească. N-a fost decât un vis, iar ce se întâmplă în vis nu e real.

— D-dar *părea* atât de real, protestă Kelly. Iar Mark era atât de diferit față de cum e el de obicei. Cel puțin, adăugă ea coborându-și vocea și luându-și privirea de la maică-sa, era cu totul diferit față de cum se comporta înainte de a ne muta aici.

Sharon simți un gol în stomac. Se concentrează cât putu de bine ca să nu-și trădeze emoția.

— Ce vrei să spui? zise ea.

Kelly dădu din umeri, apoi se întinse la loc pe pat și își trase pătura până sub bărbie.

— Nu știu exact, rosti ea, cu o expresie de intensă concentrare pe față. Pare diferit, atâta tot. Adică nici măcar nu-i pasă de iepuri și nu cred că Chivas îl mai iubește ca pe vremuri.

Sharon o mângâie pe obraz.

— Dar cu tine cum e? Îți mai place Mark?

— D-da, răspunse fetița.

Ezitate, însă, ca și cum nu era convinsă că asta-i adevărul.

— Dar e diferit, insistă ea. Chiar... chiar *arată* altfel.

Sharon zâmbi fals.

— Asta se întâmplă deoarece face o mulțime de exerciții și pentru că a început să crească mai repede.

Kelly se încruntă și clătină din cap.

— Nu-i vorba de asta. E cu totul altceva. E ca și cum... Vorbele i se stinseră pe buze când un țipăt sfâșie noaptea.

Kelly îl recunoscuse imediat, deși părea că vine de la mare distanță.

Era același strigăt de furie pe care îl auzise în vis. Ochii i se măriră și mai mult de frică și strânse învelitoarea mai tare în jurul ei.

— Asta-i tot? Întrebă ea.

Sharon ezită, apoi se duse la fereastră și o deschise.

De afară veni un val de aer rece care o determină să-și strângă mai bine halatul în jurul ei. Domnea tăcerea, iar înspre est se iveau primele semne slabe ale zorilor. Ascultă încordată câteva clipe dar nu sesiză nimic.

Se întoarse și vru să închidă fereastra când țipătul se făcu din nou auzit.

De data aceasta nu mai putea fi o confuzie. Probabil că era vreun animal care vâna în noapte, dar sunetul pe care îl scotea semăna cu un strigăt de durere. Instantaneu Sharon își aduse aminte de ceva ce văzuse cu ani de zile în urmă într-un muzeu. Urmărise atunci un film, prin niște lentile speciale, în care era immortalizat un leu de munte cu gura căscată de groază tăcută, într-un moment în care unul dintre picioarele lui uriașe era prins în colții unei capcane. Blana piciorului era pătată de pete cât se poate de reale de sânge, iar pielea la-bei era sfâșiată deasupra capcanei, acolo unde piciorul se frecase de metal în încercarea animalului de a se elibera.

Sunetul care sfâșia acum noaptea semăna perfect cu cel pe care Sharon și-l închipuise că-l scosese imensa felină rănită.

Țipătul se stinse și Sharon închise bine fereastra.

— E doar un animal, draga mea, îi spuse lui Kelly, care stătea în capul oaselor, holbându-se la ea îngrozită. E undeva sus în munți și nu-ți poate face nici un rău.

— D-dar dacă o să coboare? se tângui fetița.

Sharon se uită la ceasul de pe noptiera fiică-sii. Era aproape șase și cerul începea să se lumineze.

— Îți propun ceva, rosti ea. Ce-ar fi să ne îmbrăcăm și să mergem jos? Hai să preparăm un mic dejun gustos ca să le facem o surpriză lui Mark și lui taică-tău.

Kelly se luminează imediat la față. Sări sprintenă din pat, își scoase pijama și începu să se îmbrace cu hainele de zi.

— Mai întâi dușul, îi reaminti Sharon.

În timp ce Kelly se îndreptă spre baie, ea coborî la parter și puse ibricul de cafea pe foc. Câteva minute mai târziu își făcu apariția și fetița. Cu toate astea, Sharon rămase cu gândul la cele spuse de fiica ei referitoare la Mark.

Și ea era conștientă de schimbările ce se petreceau cu fiul ei. Încercase să le atribuie dezechilibrelor hormonale specifice adolescenței. Cu toate că își repeta că totul era normal, știa că se minte singură.

Modificările se succedau prea rapid și erau prea ușor de observat ca să fie normale.

Încercase cu o noapte în urmă să discute problema cu Blake, dar el o pusese imediat la punct, așa cum proceda, de altfel, cu orice subiect cât de cât mai important abordat de ea în ultima vreme.

— Fii fericită, îi spusese el. A început și el să se maturizeze.

Să se maturizeze, cum?

Deschise ușa congelatorului și vru să apuce o cutie cu suc de portocale, dar se trezi că se uită la un mic pachet, învelit în hârtie, înghesuit în spate. Pentru oricine altcineva, în acel pachet nu se putea afla decât o bucată de carne gata

să fie preparată.

Sharon știa, însă, că acolo, învelite în acea hârtie se găseau cadavrele celor două rozătoare pe care le sustrăsese din sediul companiei.

Nu povestise încă nimănui despre ele și nici măcar ea nu le mai privise. Cu toate astea, era convinsă că aveau o semnificație majoră și simțea că nu trebuia să-i pomenească soțului ei nimic până ce n-avea să ia o decizie în legătură cu soarta lor.

O oră mai târziu, când Blake și Mark coborâră la masă, Sharon se trezi că-și privește cu atenție fiul, cercetându-i chipul ca să descopere noi indicii ale unor modificări.

În această dimineață avu senzația că descoperă câteva.

Trăsăturile lui Mark căpătaseră o duritate pe care ea n-o mai zărise vreodată înainte.

*

Trei ore mai târziu Mark intră în vestiar ca să se dezbrace pentru ora de educație fizică și constată că era, pentru prima dată, nerăbdător să ajungă pe terenul de sport. Se găsea încă printre ultimii care erau aleși la împărțirea în echipe. Cu o zi înainte, însă, Mark avusese surpriza să se audă strigat, de căpitanul uneia dintre echipe, cu mult înainte de a se definitiva echipele, când rămâneau, invariabil, câțiva inși nefericiți pe dinafară (onoare care îi revenise, până acum, invariabil lui Mark).

De fapt ieri nici măcar nu jucase prost. Prinsese două pase și generase un eseu când reușise să scape de doi adversari care vroiau să-l placheze.

Ca atare azi își puse nerăbdător șortul și tricoul, apoi se grăbi să ajungă pe teren cu ceilalți. Fu luat din nou prin surprindere când, după cele zece minute de încălzire obligatorie de la începutul orei, se auzi strigat de către profesor, care-l trimise la sala de gimnastică.

Simți un nod în gât când îl văzu pe Phil Collins și se întrebă cu ce greșise de fusesse chemat tocmai de antrenorul echipei de football. Din nou spre surprinderea lui, Collins îi zâmbea amical.

— Aud lucruri bune despre tine, Tanner, rosti el.

Se afla în colțul îndepărtat al sălii, și se juca cu o minge medicinală.

— Marty Ames mi-a spus că ai pus ceva mușchi pe tine. Mark zâmbi flatat.

— Cred că așa e, recunosc el.

— Păi atunci hai să vedem ce ești în stare să faci, continuă Collins.

Fără nici un avertisment aruncă mingea lui Mark. Băiatul se trezi că face un pas în față, în loc să se ferească instinctiv de obiectul greu, că prinde mingea și o aruncă înapoi către antrenor cu suficientă forță ca să-l dezechilibreze ușor pe acesta.

— Nu-i rău, comentă antrenorul, înălțând sprânceana în semn de apreciere. Vrei să încerci frânghia?

Făcu un semn cu capul către o sfoară groasă din nylon răsucit, ce avea pe lungimea ei noduri la intervale regulate și care era suspendată de un cârlig solid fixat în tavan.

Mark nu scoase nici o vorbă, ci se duse lângă frânghie și-i dădu un bobârnac de încercare. După asta o apucă cu ambele mâini și își ridică trupul de pe sol. Își eliberă mâna stângă și o deplasă rapid către nodul următor în sus, apoi repetă mișcarea cu mâna dreaptă. Din instinct își îndoi corpul de la nivelul șalelor astfel că urcă frânghia cu picioarele practic paralele cu solul. Se opri o clipă la capătul drumului și bătu cu palma dreaptă în tavan. Imediat după

aceea, cu un icnet neașteptat, dădu drumul complet frânghiei și zbură prin aer cei aproape cinci metri ce-l despărteau de sol. Când ajunse jos își îndoi grațios genunchii și se rostogoli pe o parte, apoi se ridică din nou în picioare.

— Fii mai atent, îl sfătui Collins după ce fluieră admirativ față de manevra reușită. Poți să-ți rupi o gleznă dacă ai o clipă de neatenție.

— Dar nu mi-am rupt nimic, nu? replică Mark zâmbind.

În următoarele treizeci de minute Collins îl puse pe Mark să facă tot felul de exerciții dure. După ce termină, băiatul respira doar puțin mai greu decât era normal. Pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare, dar, tricoul era încă uscat și mușchii nu dădeau nici cel mai mic semn de oboseală.

— Nu-i rău deloc, comentă antrenorul după ce totul luă sfârșit.

Îi făcu semn lui Mark să-l urmeze în biroul lui. Acolo se lăsă să cadă într-un fotoliu și-l cântări cu privirea pe băiat.

— Te-ai gândit vreodată să joci football?

Mark își umezi nervos buzele.

— N-nu până acum câteva săptămâni, răspunse el într-un târziu.

Își ținea privirea pironită pe podea, la câțiva pași în fața antrenorului.

— Sunt cam firav pentru acest sport, nu?

Collins dădu, flegmatic, din mână.

— O groază de indivizi de statură mică fac lucruri nemaipomenite, replică el. Esențele sunt viteza, agilitatea și chestii de felul ăsta. Pe lângă asta, mai e și dorința de a câștiga. Dacă posezi așa ceva, te descurci cu multe probleme.

Mark cântări cuvintele antrenorului. Știa că exprimau adevărul, fie și numai dacă se lua după exercițiile de vâslit pe care le făcea, la clinica sportivă, unde priveștea celorlalți concurenți întrecându-l fusesse suficientă ca să-i trimită valuri de adrenalină în sânge, oferindu-i astfel sursa suplimentară de putere cu care să-și înfrângă adversarii.

— Cred că mi-ar place să încerc, zise el în cele din urmă. Collins îi zâmbi și se ridică în picioare.

— Atunci te văd azi după școală, rosti antrenorul. Zi-i lui Toby Miller să-ți dea un echipament de antrenament.

Mark se întunecă la față.

— Trebuie să mă duc la doctorul Ames azi..., începu el, dar Collins îl reduse la tăcere cu un gest.

— E-n regulă, rosti el făcându-i cu ochiul lui Mark. Am bănuț eu că ți-ar face plăcere să vii la antrenament, așa că am aranjat problema. Doctorul te-a programat mai târziu, după antrenament.

Mark îl privi plăcut surprins pe antrenor, apoi își lăți fața într-un zâmbet.

— Hei, mersi, zise el. Mersi mult. Ne vedem mai târziu.

O zbughi afară către vestiar, se dezbracă de echipamentul de gimnastică și dădu drumul la duș. Plăcerea dată de jetul de apă fierbinte se împleti cu bucuria intensă pe care o simțea în suflet.

Va fi excelent. O să facă parte din echipă, iar taică-său avea să fie, în sfârșit, mândru de el.

În minte îi răsări brusc chipul maică-sii. Bucuria i se stinse instantaneu. O și auzea dăscălindu-l că era prea scund pentru football, că singurul lucru pe care-l putea câștiga era să fie rănit.

Când începu să se îmbrace, gemenele de ură față de maică-sa pe care îl simțise sub duș se transformase deja în adevărată furie.

Sharon privi tristă lista de clinici psihiatrice din Colorado pe care o copiasse luni de la bibliotecă. De atunci sunase la fiecare dintre ele, iar cu o zi în urmă se dusesse chiar până la Canon City să întrebe de Charlotte LaConner. Bineînțeles, însă, că nu obținuse nimic. Majoritatea spitalelor particulare negaseră că aveau o pacientă numită LaConner, iar celelalte refuzaseră să răspundă, prevalându-se de regulamentele și legile de păstrare a confidențialității.

Era o activitate inutilă și Sharon o știa. Chiar dacă Charlotte și Jeff erau pacienți într-unul din spitalele sunate, ei puteau fi înregistrați sub alt nume, sau puteau avea mențiuni, în dosarele lor, de a nu fi furnizate nici un fel de informații despre ei.

Iar acum, miercuri după-amiază, Sharon era, în sfârșit, gata să înfrunte adevărul că nu făcuse, de fapt, decât să amâne clipa în care trebuia să se ocupe serios de șoarecii din congelator.

Încercase să scape de sarcină, să nege posibilitatea ca șoarecii să aibă ceva legătură cu clinica sportivă. Cu toate astea, de fiecare dată când se gândea la ei, în minte îi revenea imaginea echipei de football a liceului.

Toți componenții ei erau niște uriași supradimensionați.

Dar nu era posibil, nu? Doar TarrenTech nu permisesese să se efectueze experimente pe cobai umani, mai ales că aceștia erau copiii propriilor angajați? În definitiv, din echipa de football făcea parte și fiul lui Jerry și Elaine Harris, nu?

Dar și el era un uriaș. Devenise mult mai mare decât tatăl lui.

Își aminti slăbănogul astmatic care plecase din San Marcos cu trei ani înainte. Era oare posibil ca Robb să se fi schimbat atât de mult doar în urma unui regim de exerciții și vitamine, combinat cu aerul de munte? Suna prea frumos ca să fie adevărat.

Dar dacă se petrecea ceva la TarrenTech și la clinica sportivă, atunci însemna că era și Mark implicat.

De fapt exact ăsta era amănuntul de care îi era ei frică. Refuza să creadă că schimbările petrecute cu Mark — pe care le negase cu vehemență până azi dimineață, când Kelly îi vorbise despre ele — puteau însemna altceva decât modificările firești ce aveau loc în orice băiat la adolescență.

Șoarecii, însă, îi stăruiau în minte.

Se uită din nou la telefon și întinse mâna să-l apuce, dar ezită. Își spuse că n-avea nici un motiv să-și facă griji, că nu comisesse nici o infracțiune căutând-o pe Charlotte LaConner. Cu toate astea, de mai multe ori în ultimele zile, când vorbise la telefon auzise un ecou ciudat, ca și cum cineva, undeva, ridicase o derivație. De două ori avusese senzația că auzise niște păcănituri vagi, ca și cum cineva intrase pe fir sau ieșise de pe el.

Oare îi era interceptat telefonul?

„Doamne”, gemu ea, „încep să fiu la fel de paranoică precum Charlotte LaConner!” Icnii dureros când gândul i se formulă cu limpezime în minte. Oare nu insistase ea că există șansa ca Charlotte să nu fie paranoică, că poate se întâmpla cu adevărat ceva ciudat, ceva peste care Charlotte dăduse din întâmplare?

Se hotărî, apucă receptorul și formă numărul spitalului districtual. O clipă mai târziu recunoscuse, la celălalt capăt al liniei, vocea prietenoasă a lui MacCallum.

— D-doctorul MacCallum? murmură ea, neștiind încă ce avea să spună. Aici e Sharon Tanner — mama lui Mark.

— Ei, bună ziua, salută doctorul.

Apoi vocea îi adoptă un ton de îngrijorare.

— Ce s-a întâmplat, Mark e bine, nu-i așa?

— Da, răspunse Sharon.

Clătină din cap, chiar dacă știa că doctorul n-o putea vedea.

— Adică... mă rog, bănuiesc că e bine. Mă întreb dacă pot discuta ceva cu dumneavoastră.

În biroul lui, MacCallum își încreți, nedumerit, sprâncenele. Vocea doamnei Tanner suna ca și cum femeia ar fi fost supărată, dar dacă se întâmplase ceva cu Mark, de ce spusese ea că el se simțea bine?

— Care-i problema, doamnă Tanner?

Sharon ezită, apoi se hotărî să încerce să-i explice doctorului temerile sale. În acea clipă se auzi un pocnet slab și pe fir își făcu apariția acel efect ciudat de ecou pe care îl observase și înainte. Simți un fior pe șira spinării. Deveni nervoasă:

— E... mă rog, nu-i ceva despre care să vorbesc prea lejer la telefon.

MacCallum se încruntă. Ce se întâmpla? Oare femeii îi era frică că-i e telefonul interceptat?

— Înțeleg, rosti el încet. Atunci poate v-ar conveni să veniți până aici, propuse doctorul, uitându-se pe agenda deschisă de pe birou. Ce-ați zice de ora patru azi, după-amiază?

Sharon ezită o fracțiune de secundă și se forță să-și păstreze neutralitatea vocii:

— Nu-mi prea convine. Adică vreau să spun că nu e, practic, o problemă de ordin medical. E doar o chestiune în care am nevoie de un sfat și... ei bine.

MacCallum se îndreptă pe scaun. În acea noapte petrecută de Mark în spital Sharon Tanner îi făcuse impresia unei femei puternice, care știe ce vrea și care nu ezită să-și spună răspicat părerea. Acum, însă, ea își căuta cuvintele cu grijă, ca și cum n-ar fi fost în stare să-și comunice cum trebuie ideile.

Îi *era* frică să nu-i fie interceptat telefonul.

Iar soțul ei era a doua persoană cu putere în oraș.

— Uitați ce vă propun, rosti el. Trebuie să fac niște vizite în oraș, în zona comercială. Dacă o să fiți acolo poate bem împreună o ceașcă cu cafea.

Sharon răsuflă ușurată. O înțeleșese și preluase inițiativa.

— De fapt am niște cumpărături de făcut, zise ea. Să spunem peste o jumătate de oră?

— Excelent, replică MacCallum.

Închise telefonul, rămase gânditor câteva clipe la birou, apoi se îndreptă spre ușile principale. Trecând pe lângă oficiul de registratură o văzu pe Susan Aldrich privindu-l curioasă:

— De când ați început să vă luați liber după-amiază? întrebă ea.

MacCallum zâmbi:

— De când am primit telefonul. Se pare că avem, în fine, o breșă în imensul zid de protecție din jurul TarrenTech.

*

Interfonul particular al lui Jerry Harris bâzâi discret. Șeful companiei ridică imediat receptorul care-l punea instantaneu în legătură cu oficiul de securitate de la subsol.

— Harris. Ce s-a întâmplat?

— Poate fi o alarmă falsă, răspunse o voce la celălalt capăt al firului. Doamna Tanner a folosit enorm telefonul în ultimele zile încercând s-o găsească pe Charlotte LaConner. Acum și-a aranjat o întâlnire cu MacCallum.

Harris își încreți, meditativ, sprâncenele.

— Bine, rosti el după câteva secunde de tăcere. Vreau să înregistrați întâlnirea și vreau să știu imediat ce se mai petrece.

Știind că ordinele aveau să-i fie ascultate fără crâcnire, puse receptorul înapoi în furcă și se întoarse la dosarul pe care îl studia.

Era un raport complet al procedurilor experimentale pe care Marty Ames le încercase în cazul lui Mark Tanner.

*

Sharon fu cât p-aci să se ducă cu mașina la cumpărături, dar se răzgândi în ultima clipă. Știa că era o prostie și simțea că ceda acelorași gânduri paranoice care o făceau să se întrebe dacă îi era interceptat telefonul. Cu toate astea, era mai bine să dea impresia că n-o preocupă nimic altceva decât o plimbare plăcută până la magazin. Deschise debaraua și scoase de acolo căruciorul pliant de cumpărături, se luptă cu el o clipă înainte ca să i se deschidă între mâini, apoi se duse până la dulapul din hol și își scoase canadiana. Când fu gata să plece se duse la congelator și culese dinăuntru micul pachet ce conținea cadavrele rozătoarelor furate din sediul TarrenTech. I se puse un nod în gât când se gândi la conținutul pachetului, dar îl introduse în buzunarul poșetei, apoi și-o trecu pe aceasta pe după gât. După aceea ieși, trăgând de cărucior, pe ușa din spate și o luă pe alee către șosea.

Era o după-amiază răcoroasă, dar cerul era limpede, de un albastru întunecat, făcând ca Silverdale să arate ca izolată de restul lumii, accesibilă numai celor câțiva fericiți care locuiau acolo.

Numai că pe măsură ce se scurgeau zilele perfecțiunea orașului îi dădea lui Sharon o senzație din ce în ce mai acută de claustrofobie. În cele din urmă ea ajunsese să creadă că într-un fel sau altul aproape toată lumea din Silverdale trăia o viață artificial împodobită și planificată cu grijă, precum cea globală a comunității gazdă.

Văzu câteva femei plimbându-se pe stradă, trăgând de cărucioarele pline de cumpărături ca niște mici locomotive. Sharon le salută cu capul pe cele pe care nu le cunoștea și se opri să schimbe câteva vorbe cu cele pe care le știa.

În tot acest timp se strădui serios să nu se uite în spate ca să vadă dacă-i urmărită sau nu.

Când ajunse în zona comercială începuse deja să se simtă un pic stânjenită în legătură cu întreaga afacere. Cu toate astea, pachetul din poșetă și schimbările petrecute cu Mark o îmboldeau să nu renunțe la acțiunea ei. Ezită câteva clipe, cercetând bănuitoare zona, chiar și când îl recunoscuse pe Mac MacCallum pe una din băncile de pe trotuarul ce lega magazinele între ele. Chicoti amar în sinea ei când își dădu, cu tristețe, seama că nici nu știa măcar ce ar fi putut fi considerat ca obiect la suspiciunii ei și ce nu. În cele din urmă, pășind hotărâtă, se apropie de doctor.

El se ridică în picioare și încreți ochii în semn de salut, înclinându-și în același timp ușor capul.

— Se pare că ați pus mâna pe un mister, rosti el, coborându-și într-atât vocea încât Sharon avu îndoieli că l-ar mai fi putut auzi altcineva în afara ei.

— N-nu știu, murmură ea.

Făcu un gest cu capul către micul parc de vizavi de ei. Înconjurat de gardurile albe ca zăpada atât de frecvente în zonă, mica oază verde era pustie în acea după-amiază, cu excepția unui câine mic tărcat cu alb și negru ce adulmeca în preajma spațiului de joacă al copiilor aflat înspre capătul din nord.

— Ce-ar fi să mergem acolo?

MacCallum încuviință. Cei doi traversară strada și intrară în parc.

— Ce se întâmplă? întrebă doctorul. Puteți începe prin a-mi explica de ce credeți că vă e interceptat telefonul.

Sharon se îmbujoră.

— A fost chiar atât de evident?

Nu rezistă tentației de a se uita în jurul ei, dar parcul continua să fie pustiu, iar cei câțiva oameni de pe trotuar păreau indiferenți față de ei.

— Ei bine dacă e interceptat, cred că am fost la fel de ușor de citit așa cum am fost pentru dumneavoastră.

Așezându-se pe o bancă în mijlocul parcului, ea îi explică totul, de la grijile ei pentru Charlotte LaConner până la preocuparea ei pentru Mark.

— Presupun că v-a sunat totul ca o tâmpenie, nu-i așa? întrebă ea în final.

Spre surprinderea ei, MacCallum clătină din cap.

— Mie mi se pare că descrieți un fel de conspirație, în mijlocul căreia se află TarrenTech.

Sharon își mușcă buza și dădu din cap.

— Dar asta-i o nebunie, nu-i așa?

MacCallum trase adânc aer în piept.

— Poate că e, admise el. Pe de altă parte, însă, dacă nu faci parte din companie, uneori locul ăsta ți se pare cam ciudat.

O privi pe Sharon cu colțul ochiului, dar chipul ei nu trăda nici o urmă de resemnare. Îi zâmbi.

— Sau poate nu vi se pare bizar ca într-un oraș — firmă ca aceasta, TarrenTech să sprijine sau să conducă totul. *Totul*. Școlile, consiliul orașenesc, biblioteca și Rocky Mountain High.

— Și spitalul? strecură iute Sharon.

Spre ușurarea ei, MacCallum clătină din cap.

— Noi ținem de district. Suntem complet independenți, deși chestia asta nu le-o datorăm firmei TarrenTech. De fapt, cei de acolo s-au oferit să cumpere spitalul acum câțiva ani de la administrația districtului. Au pretins că ei pot administra mai ieftin și mai eficient. Din nefericire pentru ei, continuă el, neîncercând să-și ascundă sarcasmul și mânia din voce, nu toți sunt atât de bucuroși că TarrenTech se află aici pe cât cred cei de la companie. Oricum, districtul n-a avut aceeași viziune cu firma. Cei de acolo s-au păstrat pe poziția că o instituție publică trebuie condusă de populație, și n-au îngenucheat în fața lui Thornton.

Buzele schițară un zâmbet strâmb.

— Așa că n-am să vă contrazic în chestia cu conspirația. Întreg locul ăsta a fost un pic cam prea perfect pentru gusturile mele. De fapt, eram foarte fericit înainte. În orice caz, întreaga chestiune îmi miroase urât.

Tăcu o clipă, apoi continuă.

— Bănuiesc că ați aflat totul despre Ricardo Ramirez?

Sharon încuviință.

— Ei bine, după părerea mea, TarrenTech n-ar fi fost atât de dornică să evite acțiunea juridică a Mariei dacă n-ar fi avut ceva de ascuns. Mă tem că nu cred în generozitatea lor. Mărturisesc că, de fapt, ăsta este și unul dintre motivele pentru care mă aflu aici.

O privi semnificativ.

— Am presupus că știți ceva ce nu mi-ați spus până acum.

Sharon tăcu o vreme, ezitând dacă să aibă încredere în el sau nu. În cele din urmă dădu din cap și apucă poșeta să scoată micul pachet alb din ea.

— Am găsit astea în sediul firmei alaltăieri, rosti ea abia auzindu-se. Se găseau într-o cutie ce trebuia dusă la crematoriu și când am avut ocazia... le-am luat pur și simplu.

Îi înmână pachetul lui MacCallum. Câteva secunde mai târziu, razele strălucitoare ale soarelui de după-amiază căzură pe cele două animale moarte, ce continuau să fie înghețate bocnă.

Încruntându-se, MacCallum citi plăcuțele.

— Aceeași sursă, zise el. Născuți pe 8 mai. Părinții lor au fost Masculul numărul 61 și Femela numărul 46.

— Asta mi-am zis și eu, replică Sharon. Dar ce poate însemna celălalt număr? Cel de pe șobolan?

MacCallum îl studie câteva minute. Dintr-o dată avu sentimentul că știa. În minte îi veni Jeff LaConner și Randy Stevens — poate chiar Robb Harris? — și simți că-i vine să vomite.

— Hormoni de creștere, icni el.

Ochii lui ciudat de adumbriți se mișcă către Sharon.

— Asta trebuie să fie, nu? rosti el aproape cerând confirmarea ei. Experimentează hormoni de creștere pe animale.

Privi din nou la șoarecele mai mare. Acum ieșeau în evidență deformările.

Picioarele lăbărțate și ghearele lungi.

Duritatea structurii osoase din jurul ochilor și protuberanța maxilarelor.

Clătină din cap, incapabil să accepte ideea bruscă ce-i apăruse în minte.

— Doar nu credeți că fac experimente pe copii, nu?

— Nu știu ce să mai cred, rosti Sharon, deși simțea în inimă că exact asta credea.

— Ascultați. Dați-mi voie să duc chestiile astea cu mine la spital și să le supun unor teste. S-ar putea să fim pe o pistă complet eronată. Vreau să spun că poate experimentează niște tehnici de inginerie genetică acolo. Desigur că acum se poate orice: șoarecele mai mare poate a suferit o simplă mutație. Dacă așa e nu va fi prea greu să aflăm — nu trebuie decât să trimit unui laborator din Denver câteva mostre de țesut ca să le compare A.D.N.-ul.

— Și dacă nu-i așa? întrebă Sharon, având vie în acea clipă în minte discuția cu Blake în care acesta o asigurase că tratamentul aplicat lui Mark nu consta decât în administrarea unui complex oarecare de vitamine.

— Vom vedea atunci ce-i de făcut, răspunse MacCallum.

Ar fi vrut să o liniștească, s-o asigure că nu se puteau face experiențe pe oameni în Silverdale.

Era incapabil s-o facă.

Se despărțiră câteva minute mai târziu, după ce MacCallum reîmpachetă cu grijă cadavrele și le introduse în geanta lui.

Imediat ce părăsiră piața, dintr-o mașină parcată la mică distanță de parc ieși un bărbat, a cărui prezență nu fusese observată nici de Sharon nici de doctor, și traversă strada până la un telefon public, ignorând lejeritatea cu care ar fi putut folosi telefonul celular montat la bordul mașinii sale.

Avea nevoie de siguranță pentru apelul pe care avea să-l facă.

*

MacCallum se îndepărtă încet de zona comercială, doar pe jumătate atent la drumul către spitalul aflat la jumătate de milă dincolo de marginile orașului. Revăzu în minte conversația cu Sharon Tanner, examinând-o bucătică cu bucătică și dorindu-și să fi găsit un motiv de a fi în dezacord cu ea. O

cunoscuse, însă, și el pe Charlotte LaConner și nu avusese niciodată senzația că era o femeie cu tendințe paranoice.

Coti pe șoseaua principală, dar nu se deranjă să mărească viteza. Circulația era redusă, iar el nu se grăbea. Alături, pe scaunul din dreapta se afla servieta cu șoarecii morți. Uitându-se la ea, în minte începură să-i curgă ideile asupra celor ce putuseră fi experimentate pe animalul mai mare.

Era la curent că se efectuau unele experimente cu hormoni de creștere și era conștient că, de când tehnologia de sintetizare a lor se dezvoltase, începea să fie posibilă corectarea diferitelor deficiențe genetice și a dezechilibrelor glandulare.

În plus, era exact genul de activitate de care ar fi fost interesată divizia farmaceutică a TarrenTech.

De asemenea era exact genul de cercetare care l-ar fi stimulat pe Marty Ames.

Însă nu se puteau face experiențe pe ființe umane. Așa ceva făcuseră naziștii în cel de-al doilea război mondial. Acum era sfârșitul secolului! Chiar și gândul la o așa grozăvie...

Gândul i se spulberă când atenția îi fu atrasă de ceva mișcător pe șosea înaintea lui.

Era un camion. De unde se afla, MacCallum vedea că acesta mergea cu o viteză mult mai mare decât cei 100 km/h afișați pretutindeni ca viteză limită pe acea șosea ce unea principalul drum nord-sud cu partea de vest a văii.

Se încruntă. Oare tipul nu vedea ce spații imense se deschideau către vest, de unde putea apărea oricând o vacă? La viteza cu care rula camionul, un impact cu un astfel de animal nu i-ar fi lăsat nici șoferului prea multe șanse de supraviețuire.

Trase instinctiv de volan spre dreapta, ca să-i lase bolidului spațiu de trecere suficient.

*

În cabina camionului șoferul zări mașina din față — un Audi verde-închis. Își puse binoclul la ochi și verifică numărul de înmatriculare, apoi privi în oglinda retrovizoare. Așa cum i se spusese, nu se vedea nici o mașină în spatele lui.

Nici Audi-ul nu era urmat de vreun automobil.

Zâmbi.

Avea să fie o treabă ușoară.

Apăsă mai tare pe accelerator și zumzetul motorului diesel își schimbă ușor tonalitatea. Din cele două țevi de eșapament identice montate chiar pe cabină ieși un norișor de fum negru, iar acul vitezometrului se îndreptă către semnul ce marca 140 km/h.

Observă Audi-ul îndepărtându-se ușor de axul drumului, în tentativa șoferului acestuia de a-i face loc.

— Nu suficient, însă, ticălosule, murmură pentru sine camionagiul.

Se apropie rapid de Audi. Îi mai separau numai o sută de metri. Apăsă și mai tare pe accelerație, câștigând încă niște viteză.

Mai avea cincizeci de metri, apoi douăzeci și cinci.

Mâinile i se încordară pe volan și piciorul stâng atinse frânele, gata să execute manevra rapidă pe care o mai practicasese de atâtea ori înainte.

Zece metri.

*

Mac MacCallum își dădu seama abia în ultima clipită ce se întâmplă. Se găsea mult în afara șoselei, cu cauciucurile din partea dreaptă ridicând nori de praf din cauză că aveau contact acum numai cu porțiunea de pământ bătătorit ce mărginea drumul. Camionul ajunsese foarte aproape de el, iar roțile din stânga ale acestuia depășiseră linia ce marca axul drumului. O clipă Mac se gândi că vehicolul își pierduse frânele și scăpase de sub control, dar își dădu imediat seama că șoseaua n-avea denivelări și era plană, iar în atari condiții frâna de motor era suficientă, ca să încetinească viteza bolidului.

Auzi apoi scrâșnetul cauciucurilor pe asfalt, și camionul se aruncă brusc asupra lui, cu claxonul țipând. Imensa cabină izbi geamul portierei de lângă capul său.

Se aruncă asupra volanului. Pentru o fracțiune de secundă mecanismele Audi-ului răspunseră, dar în acea clipă botul cromat al camionului izbi în plin automobilul.

Geamul portierei se făcu țandări. Un torent de cioburi îl lovi în față, orbindu-l. Mașina se înălță de pe sol, cu aripa făcută praf, apoi se răsturnă în aer și ateriză cu fundul în sus. Alunecă vreo treizeci de metri pe sol înainte de a se opri într-un imens bolovan.

Acoperișul se turtise imediat ce aterizase. Cu sângele șiroindu-i pe față de la cioburile de sticlă, Mac se luptă să iasă din epavă. Volanul i se înfipse în piept și fiecare răsuflare îi provoca o durere sfâșietoare din pricina coastelor fracturate care îi străpunseseră mușchii pectorali și plămânii.

Mașina, însă, nu luase foc, și el nu murise încă.

*

Șoferul camionului își opri mastodontul cu o frână lungă, cu roțile blocate de presiunea exercitată de piciorul lui pe pedală. Ieși din cabină strângând în mâna dreaptă o mică pompă de umflat cauciucuri, al cărei cordon fusese deja atașat aprinzătorului de țigări de la bord.

Ignorând mormanul de fiare contorsionate, care fusese cu puțin timp înainte un Audi, prinse furtunul pompei de aer la valva cauciucului din față stânga al camionului. După ce se asigură că pompa funcționa bine își îndreptă atenția spre automobilul distrus și spre strigătele slabe de ajutor ce veneau dinăuntru al acestuia.

Se duse grăbit într-acolo, apoi se opri îngrijorat ca să vadă dacă Audi-ul n-avea să ia foc. Sub țeava de eșapament se formase o mică pată de benzină dar nu se vedea nici o urmă de fum.

Înconjură mașina și se zgâi înăuntru până ce zări ce căuta.

O geantă neagră zăcea înghesuită între scaunul pasagerului și bordul contorsionat.

Camionagiul introduse mâna prin geamul portierei și trase geanta afară. O deschise, scotoci o clipă prin ea, apoi extrase micul pachet învelit în hârtie albă. Satisfăcut, aruncă geanta înapoi în mașină și se dădu câțiva pași înapoi.

— A-ajutor, auzi el o voce stinsă. Nu pot...

— Îmi pare rău, amice, rosti camionagiul. Dacă-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala trebuie să te aștepti la bucluc.

Își băgă mâna în buzunar și scoase o cutie mototolită de chibrituri. Privi în jurul lui, apoi frecă un băț de chibrit și își aprinse o țigară. Se dădu înapoi alți câțiva pași, ținti cu atenție și aruncă chibritul în mica băltoacă de benzină, după care se răsuci pe călcâie și o luă la goană.

Câteva secunde balta fumegă, apoi se aprinse rezervorul și aerul fu străbătut de zgomotul înfundat al unei explozii. Imediat deasupra mașinii se înalță o bilă de foc ce începu să mestece, lacomă, tot ce era combustibil.

Înăuntru, Mac MacCallum, conștient încă, văzu flăcările portocalii șerpuind în jurul lui și simți fierbințeala aerului pe care încerca să-l respire.

O clipă mai târziu, când focul consumă tot oxigenul din mașină, doctorul simți cum se stinge.

Înainte de a muri, în minte îi apăru chipul lui Sharon Tanner.

Oare o uciseseră și pe ea?

Camionagiul rămase la distanță de camion până ce pompa umflă cauciucul astfel încât acesta explodă, apoi duse iute pompa la locul ei, sub scaunul din față. Privi la urmele de frână lăsate de vehicolul lui după ce izbise Audi-ul, conștient că semănau perfect cu cele pe care le-ar fi lăsat dacă ar fi încercat să recâștige controlul asupra mastodontului în cazul unei explozii de cauciuc.

Satisfăcut, apucă stația de emisie-recepție de pe bord și o acordă pe canalul 9. Raportă despre accident, apoi se îndreptă către mașina în flăcări astfel încât să se vadă clar, în clipa în care aveau să sosească polițiștii, că făcea tot ce-i stătea în puteri ca să-l salveze pe cel pe care tocmai îl ucisese.

21

— Mamă? rosti Kelly.

Văzând că maică-sa nu se întoarce, strigă mai tare.

— *Mamă!*

Sharon stătea la masa din bucătărie și privea pe fereastră, nevăzând, însă, nimic din ce se petrecea afară. Medita la ce avea de făcut, și asta încă de la întâlnirea ei din parc, cu Mac MacCallum. Ajunsese deja la o hotărâre: de îndată ce Mark avea să sosească acasă, îi va spune că nu-i va mai da voie să se ducă la clinica sportivă.

Știa că lui Blake n-o să-i convină. În plus, nici nu era sigură că-i putea oferi o explicație plauzibilă, mai ales că el o va cere cu siguranță. Ce să-i motiveze? Că era aproape convinsă de faptul că acea clinică nu era altceva decât un laborator care-i folosea pe copiii din Silverdale pe post de cobai? În cel mai bun caz el ar râde de ea, și nu l-ar putea învinui de loc dacă el ar începe s-o acuze că a căzut victimă aceleiași gen de paranoia ca în cazul Charlottei LaConner.

— *Mamă!* strigă din nou Kelly.

De această dată, glasul fetei fu auzit. Sharon se întoarce și-i zâmbi.

— Iartă-mă, draga mea. Mă gândeam la ceva.

Kelly se afla lângă ușa din spate. Sprâncenele îi erau ridicate a încruntare.

— Când o să mâncăm? se rătoi ea. Mi-e foame!

Sharon se uită la ceas. Era aproape șase și jumătate. Își dădu seama că stătea la masă de două ore. Se ridică în grabă și se duse la congelator, făcând, pe drum, un rapid inventar mintal al conținutului acestuia.

— Mark a venit acasă? se interesă ea.

Kelly dădu din umeri.

— Nu știu. Nu l-am văzut.

Sharon se îndreptă spre ușa bucătăriei ca să îl cheme pe băiat de sus, dar îl observă pe' Chivas încolăcit lângă cuptor, cu bărbia pe etichetele din față, privind-o trist. Prezența câinelui era suficientă ca să înțeleagă că Mark nu era acasă. Dacă ar fi fost, Chivas ar fi dispărut de mult din bucătărie ca să stea alături de stăpânul lui, indiferent ce-ar fi făcut acesta.

În acea clipă ușa de la intrare se închise cu zgomot. Puțin după aceea Mark

își făcu apariția în bucătărie. Chivas se ridică instantaneu în patru labe și se îndreptă spre băiat dând din coadă ca nebun.

— Hei! Culcă-te la loc, tâmpitule, exclamă Mark.

Dădu câinele la o parte. Întreaga față îi era luminată de un rânjet triumfător cum Sharon nu mai văzuse înainte.

— Tata a venit? se interesă el.

Sharon clătină din cap.

— Și unde ai fost, mă rog? întrebă ea, arătând semnificativ înspre ceas. Ia uite cât e ceasul.

— La clinică, replică băiatul. Am ajuns acolo abia pe la patru.

Sharon se încruntă, dar încercă să-și păstreze vocea normală.

— Ce naiba ai făcut acolo timp de două ore?

Mark dădu din umeri și culese un măr dintr-un coș de pe consola bufetului.

— Chestiile obișnuite. Marty m-a verificat și pe urmă am făcut câteva exerciții.

Sharon strânse din buze.

— Ce fel de exerciții? insistă ea.

Zâmbetul lui Mark pieri.

— Ce mai contează? Oricum nu-ți place ce fac eu.

— Dar nu pot fi și eu curioasă, ca orice mamă? se plânse Sharon, ignorând tonul ușor disprețuitor al vorbelor lui.

— Offf, mamă, replică Mark, dându-și ochii peste cap. De ce te interesează ce fac acolo?

Sharon ridică tonul.

— Sunt mama ta. Pe lângă asta, ce se întâmplă acolo e cumva vreun mare secret? Se petrece ceva despre care nu vrei să aflu și eu?

Mark se holbă la ea o clipă, apoi își strâmbă buzele într-un rânjet insolent.

— Mda, rosti el. Marty e homosexual și o facem cu toții în grup. Asta vroiai să auzi?

— Mark!!! exclamă Sharon, privind-o instantaneu pe Kelly, care se zgâia curioasă la frate-său. Ce naiba te-a făcut să te gândești la așa ceva? continuă ea înainte ca fiică-sa să scoată vreo vorbă.

Mark dădu din umeri.

— Nu știu. Mi s-a părut că la lucrul ăsta te gândești tu, asta-i tot.

— Nu-i „lucrul ăsta”, cum spui tu, rosti înțepată, Sharon. Vroiam numai să știu ce faci. Și dacă vrei să te las în pace cu întrebările, dă-mi niște răspunsuri.

Ochii băiatului aruncau săgeți de mânie.

— Bine! izbucni el. Dacă e atât de important pentru tine, am să-ți spun ce s-a întâmplat! M-am dus acolo, m-am dezbrăcat și ei mi-au luat pulsul, tensiunea arterială și m-au măsurat. Bine?

O sfredeli că privirea dar n-o lăasă să-i replice.

— Apoi am vâslit douăzeci de minute la mașină. În regulă? Asta a fost tot ce am făcut, după care am venit acasă. Ești satisfăcută acum?

Sharon dădu înapoi, uluită de intensitatea urii din vocea lui Mark. Imediat, însă, se aprinse ea:

— Nu-mi vorbi pe tonul ăsta, tinere! Și nu, *nu sunt* deloc satisfăcută! Nu e nevoie de două ore pentru o simplă examinare de genul celei descrise de tine.

Mark miji ochii. De ce se lua de el? Nu făcuse nimic rău. Asta fusese, însă, comportamentul ei întotdeauna. Îl observase mereu, ca și cum el făcea cine știe ce răutăți, și îl privea fix la masă, de parcă ar fi fost un ticălos! Simți un ghem de nervi în capul pieptului. Își încordă pumnii.

— Ce te interesează ce fac eu acolo? plesni el cu voce dură. Tu vrei doar ca

eu să renunț, nu? Vrei să redevin un handicapat!

Sharon se holbă la fiul ei. Îi tremura tot corpul. Nu se așteptase la așa ceva. Crezuse că va sta cu Mark la o discuție liniștită, în care să-i explice ce o îngrijora și să asculte ce avea el să-i explice despre ce se întâmpla cu el la Rocky Mountain High. Acum, însă, se înfruntau unul pe altul. Sharon pricepu că avea să piardă orice control asupra lui, dacă avea să dea înapoi.

— Ai dreptate, rosti ea. Vreau, într-adevăr, să nu te mai duci acolo. Nu știu ce-ți face Ames, dar nu mai ești același băiat ca acum o lună. Și nu-mi place ce văd.

— Nu-ți place ce vezi, o imită Mark în batjocură.

Se uită la maică-sa ca printr-o ceață roșie.

Simți o nevoie incontrollabilă de a o lovi. Făcu o jumătate de pas către ea.

La picioarele lui, Chivas mârâi ușor și-și încordă trupul, iar părul i se ridică pe tot corpul. Îl cercetă cu privirea pe Mark. Ținută sus câteva clipe înainte, coada i se lăsă în jos, către podea.

— Ajunge! exclamă Sharon. Du-te sus în camera ta și stai acolo până ce-ți vei cere scuze!

Făcu o scurtă pauză, dar Mark nu dădu nici un semn că ar intenționa s-o asculte.

— M-ai auzit? strigă ea.

Mark simți că îl apucă pandaliile. Toți mușchii corpului păreau că sunt gata de luptă. Auzi în minte o voce înceată care-i poruncea să dea drumul energiei fantastice pe care o acumulase.

Cu un soi de hârâit scos din gât, făcu un pas. Înainte, însă, de a se apropia mai mult de maică-sa, Chivas sări la el. Cu un mârâit furios, dezvelindu-și gingiile, câinele se năpusti către pieptul stăpânului său. Mark se împletici înapoi sub forța impactului. Își ridică brațele să se protejeze și apucă animalul de gât.

Sharon încremeni, holbându-se îngrozită de spectacolul ce se desfășura în fața ei. Peste ochii lui Mark se lăsase ceva ca o ceață. Strângea din maxilare atât de tare, încât tendoanele gâtului îi ieșiseră în afară. Tremurând de furie, degetele lui se strânseseră ca niște clești în jurul gâtului câinelui. Ținut la o palmă deasupra solului, Chivas se lupta acum să se elibereze din strânsoare.

— Mami! țipă Kelly, ce face Mark? Oprește-l!

Sharon, însă, nu putea întreprinde nimic. Parcă avea plumb în picioare. Cu toate astea, întinse mâna către Mark.

— Încetează! strigă ea. Pentru numele lui Dumnezeu, Mark — îl ucizi!

Mark simți cum i se strâng degetele pe gâtul câinelui. De undeva, de departe, o voce îl ruga să înceteze, numai că întreaga lui atenție se concentrase asupra animalului. Îl simți tresărind în strânsoare și-i văzu labele din față lovindu-i moale pieptul. Continuând să strângă, zbaterea labelor încetă și câinele mai avu câteva spasme.

Apoi nimic.

Gândirea începu să i se limpezească. Dintr-o dată observă că se uita drept la fața animalului. Scoși din orbite, ochii acestuia păreau că se uită fix la el, iar limba atârna inertă într-un colț al botului.

— Ch-Chivas? rosti el cu voce înecată de emoție?

Își luă ochii de la câine și și-i fixă asupra maică-sii, care se holba la el, cu fața albă ca varul, șocată.

În colț, lângă ușa din spate, Kelly se ghemuise la podea, plângând.

Izbucni în lacrimi uitându-se năuc la trupul lipsit de viață pe care încă îl strângea în mâini. Degetele i se înmuiaseră și Chivas alunecă pe podea, întinzându-se cât era de lung, ca și cum ar fi dormit.

— Î-mi pare rău, se tângui Mark. N-am vrut!

Se răsuci pe călcâie, incapabil de a ține piept maică-sii sau soră-sii, apoi fugi din bucătărie și urcă în goană, împleticindu-se, scările către camera lui. Trânti ușa, apoi rămase nemișcat, sprijinindu-se cu totul de ușă, răsuflând greoi.

Nu era posibil — nu se putea să-l fi ucis pe Chivas. Nu se putea!

Știa, însă, c-o făcuse.

Clinele îl atacase, așa că el îl omorâse.

Nici asta nu stătea în picioare. Chivas nu încercase decât s-o protejeze pe maică-sa.

Maică-sa!

Își aminti de furia care-l cuprinsese, de ura oarbă ce se născuse în sufletul lui, împingându-l la dorința de a o izbi cu pumnul, de a-i zdrobi fața.

Maică-sa!

Nu era posibil.

Înăbușindu-și un oftat, se duse împleticit spre pat și se opri când se văzu în oglinda montată pe dulap.

Ud de transpirație și lipit de pielea capului, părul lui încadra un chip de nerecunoscut.

Ochii i se înfundară adânc în orbite, zgâindu-se bănuitori de sub sprâncene.

Bărbia părea mai groasă și buzele i se răsuciseră ușor, dându-i un aer morocănos.

— Nuuu..., se tângui el încet. Țsta nu-s eu. Țsta *nu pot* fi eu.

Brusc îl apucă din nou furia. Își strânse pumnul, își dădu brațul înapoi pentru elan și izbi oglinda cu toată forța de care era în stare. Aceasta se spulberă în mii de particule sub duritatea impactului.

— Nuuu, icni el din nou.

Se dădu înapoi, incapabil să-și mute privirea de pe imaginea distorsionată reflectată de oglinda spartă. În cele din urmă reuși să se întoarcă și se năpusti asupra patului. Înșfăcă acoperitoarea și o sfâșie cu o singură smucitură, apoi apucă pătura groasă cu ambele mâini și o rupse pe un sfert din lungimea ei, după care o aruncă.

Scânteind de ură, privirea lui se plimbă de jur-împrejur, căutând altceva de distrus.

Jumătate de oră mai târziu, când se prăbuși pe pat după ce-și potolise mânia, camera era de nerecunoscut.

Fulgii unei perne devastate acopereau totul, iar o parte dintre ei pluteau încă în aer. Scoase de unde erau depozitate, hainele se găseau acum împrăștiate pretutindeni. Ceasul fusese făcut țandări și o lampă de noapte zăcea, cu abajurul sfărâmat, într-un colț.

Rezultatul, însă, consta în faptul că furia i se stinsese.

*

Tensiunea din casă era de-a dreptul palpabilă. În cele din urmă, Sharon dădu la o parte revista pe care o ținea în poală, necitită, de douăzeci de minute.

— Trebuie să discutăm, rosti ea, fixându-l cu privirea pe Blake, pe care îl mirosea că se „interesa” de emisiunea televizată la fel de mult pe cât se „interesa” ea de revistă.

— Nu prea știu ce ai vrea să discutăm atâta vreme cât nici nu m-ai lăsat măcar să vorbesc cu Mark, replică el.

Deși vocea lui era cât se poate de indiferentă, exista în ea o notă care o făcu pe Sharon să tresară.

— N-ai fost acolo, explică ea. Nu poți înțelege ce s-a întâmplat.

— L-a omorât pe Chivas, zise Blake. Era pe punctul să-ți dea un pumn și, când l-a atacat Chivas, l-a omorât. Nu despre asta e vorba?

Sharon știa că el avea dreptate. Cu toate astea, simțea nevoia să țipe că era vorba despre complet altceva, că Mark nu fusese el însuși, ca și cum un străin nebun se instalase în trupul lui.

Numai că încercase deja să-i explice toate astea.

Blake sosise de la slujbă la câteva minute după ce Mark dispăruse în camera lui. Ascultase șocat relatarea brută a faptelor, apoi îl îngropase pe Chivas în curtea din spate, cu Kelly alături de el, tremurând din tot corpul în timp ce încerca să-și stăpânească suspinele care o copleșiseră din clipa în care pricepuse că Chivas e mort.

O și pornise în sus pe scară ca să vorbească cu Mark, când Sharon îl oprise.

— Lasă-l în pace, îl rugase ea. E la fel de îngrozit de cele petrecute ca și tine.

Blake se uitase, zăpăcit, la ea.

— A încercat să-ți dea un pumn, și-a omorât propriul câine, și tu zici că e îngrozit? Eu zic că are nevoie de o săpuneală bună, dacă nu chiar de bici!

Atunci încercase ea să explice ce se întâmplase; să-i explice că în acea zi, din clipa în care intrase în casă, Mark se comportase diferit, că se schimbase ceva profund în el, ceva mult mai important decât acele modificări observate în ultimele săptămâni.

— Avea o privire ciudată, zisese ea. Iar când i-am spus că nu vreau să se mai ducă la Marty Ames a luat-o razna.

Blake se holbase la ea.

— I-ai spus *ce?* repetase el.

— M-ai auzit bine, replicase ea, coborându-și vocea, nevrând ca și Kelly — care se dusese în camera ei după ce anunțase că nu mai vrea să mănânce — să audă ceea ce, după toate semnele, avea să degeneze într-o ceartă.

Avusese dreptate. Durase tot timpul cât ea preparase mâncarea, apoi continuase și după ce ea și Blake se așezaseră la masă. În cele din urmă Blake își împinsese farfuria din fața lui și aruncase șervetul pe masă.

— Nu pricep, se rățoise el. Habar n-ai ce vrea să facă Ames, dar ești sigură că e vorba de un soi de program experimental care ne transformă copiii în monștri. În plus, nu mă lași să-mi disciplinez fiul, nici după ce a făcut azi după-amiază.

Se uitase fix la ea o clipă, apoi rostise supărat.

— Ce dracu' vrei de la mine, Sharon?

Ea îl privise rugătoare.

— Vreau să fii de acord ca Mark să nu se mai ducă la Ames până nu aflăm ce se petrece acolo. Și nu vreau să începi să-l pedepsești pentru o acțiune pe care sunt convinsă că n-a avut intenția să o comită.

Blake o privise o clipă ironic.

— Și cum o să facem asta? întrebă el rece. Să mă duc acolo și să-l înfrunt pe Ames? Să-i spun că tu ai impresia că el e un fel de Mengele modern și să-i pretind să văd toate înregistrările lui medicale? La naiba, nici măcar n-aș înțelege ce mi-ar spune!

— Dar ai înțeles destul ca să-i dai voie să facă tratamente cu Mark, nu? replicase, cu amărăciune, Sharon.

În acea clipă Blake a luat foc.

— Da, la dracu'! Și nu i-a făcut deloc rău lui Mark. Se simte mai bine ca oricând. Aș fi crezut că ești încântată de asta.

În fața exploziei lui, Sharon fusese cât p'aci să-i povestească despre șoareci, dar se abținuse. Nu atât fiindcă îi furase din compania lui, cât datorită faptului că, în starea în care se afla, el ar fi continuat s-o ia în bătaie de joc, iar apoi ar fi pretins să afle ce făcuse ea cu rozătoarele. Iar dacă i-ar fi spus că i-a dat lui MacCallum...

O scuturase un fior în acea clipă, amintindu-și de furia ce-l apucase cu un an înainte, când descoperise că un program pe care el vroia să-l lanseze pe piață fusese vândut pe șest unui competitor, care îl patentase, cu câteva îmbunătățiri, după care învinsese TarrenTech pe piață.

După cină abia dacă schimbară o vorbă, dar încordarea adusă de ceartă, accentuată de faptul că Mark continua să rămână închis în camera lui, plana încă asupra lor.

— Bine, oftă ea. Atunci n-o să mai vorbim despre asta. Noapte bună.

Se ridică și porni spre ușă. Blake o urmări cu privirea. Când ea era pe punctul de a trece pragul, el vorbi:

— Vrei să vin cu tine?

Sharon se răsuci pe călcâie.

— N-am crezut niciodată c-o să spun așa ceva, dar dacă nu pot să discut cu tine atunci n-are nici un rost să mă culc cu tine. Ar fi mai bine să rămâi aici în noaptea asta.

Blake nu mai scoase nici o vorbă.

Sharon părăsi încăperea și urcă.

Se opri lângă ușa camerei lui Mark, așa cum o mai făcuse de două ori în acea seară. Ca și înainte, n-auzi nici un sunet dinăuntru. Cu toate astea, era convinsă că el nu dormea. Mai că și-l închipuia stând întins pe spate, privind țintă tavanul, cu mâinile încrucișate pe ceafă. Oare trebuia să-l lase în pace, sau era mai bine să intre și să încerce să înjghebe o discuție cu el?

După ce ezită o vreme, bătut ușor în ușă. Câteva secunde nu se auzi nici un răspuns. După aceea, însă, Mark se făcu auzit:

— Nu-i încuiat.

Sharon răsuci clanța și deschise ușa. Icnii la vederea dezastrului dinăuntru. Haine, cearceaf, pătură — totul devenise un haos. Sertarele dulapului zăceau împrăștiate peste tot, iar lampa se afla încă în colțul unde o aruncase Mark. Sharon își mușcă buzele și se forță să ignore dezastrul.

— Te simți bine? Întrebă ea cu voce blândă.

Se îndreptă spre pat, unde Mark zăcea cu fața în jos pe salteaua goală. Când îl atinse pe umăr, el se întoarse și o privi cu ochi tulburi.

— Nu știu ce s-a întâmplat, rosti băiatul. A fost... a fost ca și cum ar fi existat altcineva înăuntrul meu. N-am vrut să te lovesc, mamă. Eu... n-am putut să mă abțin.

Sharon închise ochii și-i simți arzând din cauza lacrimilor fierbinți.

— E-n regulă, dragul meu, zise ea cu voce tremurândă.

Mark se ridică în capul oaselor și respinse mâna pe care ea o întinsese spre el.

— Nu e! izbucni el. Nu e deloc în regulă. L-am ucis pe Chivas, mamă! Mi-am ucis propriul meu câine!

Ochii i se umplură de lacrimi pe care le șterse cu dosul palmei.

— Ce mi se întâmplă?

Sharon încercă din nou să-l atingă, dar el sări din pat. Văzându-l, ea observă o lumină ciudată în ochii lui — același licăr întunecat de furie pe care îl zărise

mai devreme în bucătărie.

— M-Mark? rosti ea. Mark, ce se petrece?

Băiatul îi întoarse spatele.

— N-nu știu, murmură el. În... mamă, începe din nou.

Sharon se ridică și ea în picioare.

— Ce anume, Mark? Ce începe?

Băiatul, însă, dădu doar din cap și porni spre ușă.

— Trebuie să plec, mamă. Trebuie să ies de aici!

— Așteaptă, Mark! strigă Sharon, prea târziu, însă.

El ieșise deja din cameră. Îl auzi bocănind pe trepte. Când ajunsese în capul scării, el ajunsese deja la cuierul din hol și își punea o haină. O privi scurt, cu ochi incandescenti, apoi dispăru, trântind ușa.

O clipă mai târziu Blake ieși din salon și se uită la nevastă-sa.

— Ce dracu' se petrece aici? ceru el să afle. Mark a trântit ușa?

Sharon încuviință.

— Ceva nu e în regulă cu el, Blake, zise ea. Când am intrat în camera lui, mi s-a părut, pentru câteva clipe, că se simte bine. După aceea, însă, a luat-o din nou razna.

Blake își încreți fruntea.

— Ce i-ai mai spus?

— Nimic! exclamă Sharon. Am vrut numai să-i spun că nu sunt supărată pe el, că îl iubesc. Iar el era atât de nefericit. Ar fi trebuit să-l vezi, Blake! Și apoi, dintr-o dată...

Se chinui o clipă să găsească cuvântul exact, apoi renunță.

— Nici nu pot descrie măcar. A spus că se simte ca și cum ar avea pe altcineva înăuntrul lui.

Se prăbuși pe prima treaptă și își îngropă fața în palme.

— Oh, Doamne, Blake. Ce se petrece cu el? Mi-e atât de frică. Sunt atât de înspăimântată.

Blake urcă iute scara și o luă pe Sharon în brațe.

— O să fie bine, iubito, încercă el s-o liniștească. Trece printr-o perioadă grea, asta-i tot. O să iasă din starea asta. O să vezi.

În spatele lor se auzi clinchetul slab al unei clanțe. Pe coridor își făcu apariția Kelly, frecându-se, somnoroasă, la ochi. Fata veni înspre ei și își înconjură tatăl cu brațele.

— Ce e cu Mark? întrebă ea. E bolnav?

— Nu, îi răspunse Blake, apucând-o de mijloc cu brațul rămas liber și trăgând-o aproape de el. Mark n-are absolut nimic și nu vreau să-ți faci griji în legătură cu asta.

— D-dar l-a omorât pe Chivas, scânci ea.

De această dată îi răspunse Sharon.

— N-a fost Mark de vină, draga mea, rosti ea. Orice s-ar întâmpla, nu vreau să crezi că Mark l-a ucis pe Chivas. El n-ar face așa ceva, iubito. Nu fratele tău. Nu Mark.

— Atunci cine a făcut-o? insistă Kelly, înclinându-și capul în încercarea de a desluși vorbele mamei.

— Nu știu, recunosc Sharon. Dar n-a fost Mark!

*

Mark străbătu rapid străzile întunecate, nesigur încotro se îndrepta. Mintea îi lucra cu repeziciune, încercând să disece cele întâmplate.

De ce îl copleşise din nou mânia? Se simţea bine când intrase maică-sa. Încetase de mult să plângă şi zăcea acolo, încercând să priceapă ce se petrecuse.

Iar mama lui vrusese să-l ajute.

Nu fusese furioasă pe el, nu ţipase la el, nici măcar nu se supăraseră pe felul în care arăta camera lui! Nu vrusese decât să-l ajute.

Şi atunci furia îl copleşise din nou. Se întorsese cu faţa în sus şi se uitase la ea. Dintr-o dată flacăra dinăuntru lui se reaprinse şi el intenţionase să întindă mâinile, s-o apuce cu degetele de gât şi s-o strângă, s-o strângă...

S-o strângă cum îl strânsese pe Chivas, până ce ea n-avea să mai scoată nici o vorbă, până ce n-avea să mai respire şi până ce avea să nu se mai zbată în cleştele degetelor lui.

Ar fi făcut-o dacă ar mai fi stat acolo măcar un minut.

Îşi încetini paşii şi privi în jurul lui. Vizavi de el se afla locuinţa familiei Harris. În acea clipă îşi dădu seama ce avea de făcut. Privi în susul şi în josul străzii, apoi o traversă şi se strecură printre case până în curtea din spate a Harris-ilor.

Casa era întunecată, ca şi cea din spatele ei şi ca şi cea de lângă ea.

Bătu ușor în fereastra camerei Lindei, apoi lovi ceva mai tare. Auzi dinăuntru un zgomot, apoi draperiile se mişcară un pic şi o văzu pe Linda zgâindu-se afară.

— Eu sunt, şopti Mark. Vino afară.

— Mark? rosti Linda.

Deschise fereastra.

— Ce faci aici?

— Trebuie să-ţi vorbesc. Te rog!

Linda ezită, dar disperarea din vocea lui o decise.

— O clipă. Trebuie să mă îmbrac.

Câteva minute mai târziu ea se furişă pe uşa din spate, ținându-şi un deget la buze, şi-l conduse repede înapoi pe alee către stradă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea când ajunseră la o distanţă suficientă faţă de casă.

Mark încercă să-i povestească ce se petrecuse. Vocea i se îneacă de emoţie când rememoră, prin viu grai, cum îl strangulase pe Chivas.

În acea clipă, Linda se răsuci, oripilată, spre el.

— L-ai ucis pe Chivas?

Mark încuviinţă tăcut, cu ochii plini de lacrimi.

— N-am vrut, suspină el. Şi n-am vrut nici s-o lovesc pe maică-mea. Eram însă, pe punctul de a o face! Ştiu că așa a fost!

Auzindu-i vorbe, Linda îşi aminti de Jeff LaConner şi de seara în care el îşi înfipsea mâinile în umerii ei, strângând-o atât de tare încât o făcuse să ţipe de durere. Atunci ea îl plesnise, iar el păruse surprins, ca şi cum nu şi-ar fi dat seama de fapta comisă de el.

Era convinsă că izbucnise în plâns după ce se întorsese şi fugise în noapte.

— Şi acum ce-ai de gând să faci? întrebă ea.

Mark dădu, neajutorat, din cap.

Linda vru să-l apuce de mână, dar el se trase din strânsoarea ei.

— N-nu face asta, rosti el cu voce tremurândă. Asta a făcut şi mama. Doar m-a atins şi aproape că am înnebunit de furie!

Linda îşi retrase mâna şi-l privi pe Mark în ochi.

— Ca şi Jeff, nu? zise ea. Ca în noaptea în care te-a bătut măr. Nu i-ai făcut nimic, nu i-ai spus nimic. El a fost cel care te-a atacat.

Mark o privi cu luare aminte.

— P-poate e doctorul Ames, continuă Linda. Poate i-a făcut ceva lui Jeff, iar acum îți fac și ție același lucru.

— Dar el mă ajută, protestă Mark. La naiba, azi după-amiază am intrat chiar și în echipa de football.

— Ce-ai făcut? exclamă fata, privindu-l năucă.

— Am intrat în echipa de football, repetă Mark. Vroiam să le dau vestea alor mei astă-seară, înainte ca...

Vocea i se stinse.

— Dar ție nu-ți plăcea football-ul, îi aminti Linda.

Mark clătină din cap.

— C-cred că m-am schimbat.

Chipul băiatului era vag luminat de un felinar aflat la câțiva metri. Chiar și așa, în penumbră, Linda observă cum el se schimbase cu adevărat.

Trăsăturile păreau mai aspre, mai colțuroase. Înfundați în orbite, ochii aveau ceva sălbatic în ei, iar gura — cu buzele pline ce păruseră întotdeauna atât de moi — căpătase o expresie de duritate.

În minte îi reveni din nou chipul lui Jeff LaConner.

— O să vorbesc cu tata, rosti ea abrupt. Măine dimineață o să-i povestesc tot ce s-a întâmplat, iar el va ști ce-i de făcut. Bine?

Mark o privi nesigur, apoi dădu afirmativ din cap.

— Bine, o aprobă el.

Se întoarseră și porniră înapoi spre locuința Lindei. Când ajunseră în fața casei, Mark o îmbrățișă pe fată și o trase la pieptul lui.

— Nu vreau să-ți fac vreun rău, murmură el, îngropându-și fața în părul ei. Nu vreau să fac rău nimănui.

— Și nici nu vei face, îl liniști Linda. Tu nu ești ca Jeff, și n-o să faci rău nimănui.

Ea se desprinse din îmbrățișare și crezu o clipă că el vrea s-o rețină cu forța. Mark, îi dădu, însă, brusc drumul, se răsuci pe călcâie și o luă la fugă. Linda vru să-l strige, dar se răzgândi amintindu-și din nou de Jeff LaConner.

Așteptă până ce el dădu colțul, apoi se grăbi să între înapoi în casă. Măine, după ce-i va povesti tatălui ei ce se întâmpla cu Mark, totul va reintra în normal.

În definitiv, tatăl ei conducea TarrenTech, nu?

Dacă era cineva în stare să-l ajute pe Mark, numai el o putea face.

A doua zi, când se trezi, Sharon crezu pentru o clipă că totul fusese un vis urât. Avea să se întindă spre Blake, ca în fiecare dimineață, ghemuindu-se un pic lângă el înainte de a se da jos ca să-și înceapă treburile zilnice. Mark trebuia să se fi sculat deja, iar pe drumul ei către bucătărie avea să-l audă pe Chivas pufnind lângă ușa băiatului.

Se întinse către Blake, dar el nu se afla acolo, așa că Sharon pricepu că nu fusese un vis.

Se simțea epuizată, ca și cum n-ar fi pus geană pe geană toată noaptea. Când miji ochii ca să vadă cât indica ceasul de pe noptieră, observă că depășise chiar ora normală de scolare. Era aproape opt. Porni să coboare din pat, dar căzu înapoi pe pernă, copleșită de un val de disperare.

Azi-noapte, după ce plecase Mark, avusese sentimentul că prăpastia dintre ea și Blake putea fi dată uitării. O scurtă perioadă de vreme așa și fusese, cât

timp își așteptaseră amândoi fiul să se întoarcă acasă. Primul ei impuls fusese să anunțe poliția, dar Blake o convinsese să aștepte, pentru cel puțin o oră.

— N-are de gând să facă vreun scandal, îi explicase el. E doar supărat. Când se va calma va veni acasă.

Blake avusese, bineînțeles, dreptate — la mai puțin de o oră după aceea au auzit ușa din spate deschizându-se încet, apoi închizându-se la loc. Imediat după aceea Mark a apărut în hol și a început să urce scara. Și-a dat seama că era așteptat în living abia când Blake l-a strigat încet.

N-a venit la ei ci a preferat să rămână în umbra holului. Cu voce ciudată, și-a cerut scuze încă o dată pentru cele întâmplare mai devreme. Când Blake l-a întrebat încotro plecase, el a ezitat o clipă, apoi a dat din umeri.

— Nicăieri, a răspuns el. M-am învățat prin jur o vreme, apoi am venit acasă.

Imediat după asta se făcuse nevăzut pe trepte în sus. Câteva clipe, Sharon și Blake rămăseseră tăcuți. În cele din urmă, Blake rostise câteva cuvinte care au generat o nouă dispută:

— Vezi? Băiatul n-are nimic, iubito. Trebuia doar să fie cu el însuși.

Cearta durase aproape o oră, până ce Sharon plecase din nou spre dormitorul ei, lăsându-l pe Blake să doarmă în salon. Se cățăraseră în pat cu trupul epuizat, dar cu mintea învățându-i-se încă de gânduri contradictorii. La un moment dat alunecase într-un somn agitat.

Acum se ridică din pat, își puse un halat și coborî la parter. Casa era tăcută. O fracțiune de secundă se miră că nu-l vede pe Chivas. Se duse în bucătărie și își turnă o ceașcă cu cafea din ibricul pe care Blake i-l preparase, apoi dădu peste biletul scris de el. Era o notă bizară, ca un raport informativ al unui soț care se decisese să-și lase nevasta să doarmă până mai târziu, ocupându-se el să pregătească micul dejun al copiilor, să facă curățenie după ei și să-i trimită la școală:

P.S. Mark pare că se simte excelent în dimineața asta. Ieri a intrat în echipa de football! Nu-i nemaipomenit?

Mark pare că se simte excelent. Asta era concluzia după cele petrecute cu o zi în urmă? Mototoli biletul și-l aruncă la coș. Dacă Mark se simțea atât de bine, cum socotea Blake că arăta camera? Pe drumul ei către bucătărie aruncase o privire înăuntru și plecase iute de acolo, ca și cum ignorând dezastrul ar fi putut pretinde că episodul nici măcar n-avusese loc.

Se uită la ceas, întrebându-se dacă era prea devreme ca să-l sune pe doctorul MacCallum la spital și își spuse că era. Dacă ar fi avut vreo informație pentru ea, ar fi sunat-o el.

Luă farfuriile murdare de pe masă, unde rămăseseră abandonate — cel puțin *asta* era normal — și începu să verse resturile în chiuvetă. Instinctiv privi afară, în curtea din spate, și zări cușca de iepuri.

Și rozătoarele păreau neschimbate, așa cum erau înghesuite una într-alta în colțul cuștii.

Privirea i se mută pe sol, unde văzu stratul de promoroacă rămas în urma nopții reci și se încruntă. Ce căutau iepurii în afara adăpostului? În ultimele zile nu ieșeau decât ca să mănânce, apoi se tupilau în grabă, înapoi, la căldură.

Încetă treaba și se zgâi pe fereastră, cu o farfurie ținută strâns în mână.

Iepurii nu se mișcau.

Mâna începu să-i tremure. Puse repede farfuria în chiuvetă, își strânse mai bine halatul pe ea și ieși, prin ușa din spate, în răcoarea dimineții.

Iarba trosnea sub papucii ei. Traversă în grabă spațiul până la cușcă. Dinții începură să-i clănțane în gură de frigul care-i pătrundea prin halat.

Se uită fix la iepuri, apoi își îndreaptă privirea spre tăvița lor cu hrană.
Era plină, iar în vasul de lângă ea se găsea apă proaspătă.
Iepurii continuau să rămână nemișcați.

Înghetaseră și muriseră.

Cu toată această concluzie, simți că nu acesta era adevărul. Animalele nu erau înghesuite una într-alta în modul lor obișnuit. Erau pur și simplu îngrămădite într-un colț. Două zăceau cu burta în sus, iar restul fuseseră așezate ca buștenii într-o stivă.

Cu degete tremurânde deschise ușița cuștii și introduse mâna să apuce una dintre micile creaturi.

Animalul avea gâtul rupt, iar capul i se bălăbănea ca și cum n-ar mai fi avut nici o legătură cu măduva spinării.

Năucită, Sharon controlează și pe ceilalți patru iepuri.

Toți muriseră în același fel.

În minte îi reveni imaginea lui Chivas, cu trupul suspendat inert deasupra solului de către mâinile lui Mark, care-i strângeau gâtul ca un clește. Iepurele îi alunecă dintre degete. Scoase un mic țipăt, se răsuci pe călcâie și fugi împleticindu-se către casă.

Se prăbuși pe un scaun din bucătărie și se luptă cu sine, ca să-și regăsească stăpânirea. Mark nu putuse omorî iepurii — *nu putuse!* El îi iubea.

Dar îl ucisese pe Chivas.

„Nu!”, strigă ea în sinea ei. Ceva din el îl ucisese pe Chivas. Ceva din el asupra căruia Mark n-avea nici un fel de control!

Apucă cartea de telefoane, o răsfoi nervoasă și formă numărul spitalului districtual.

De cum îi răspunse cineva, simți că se întâmplase o tragedie.

— Ai... aici e Sharon Tanner, rosti ea. Se poate vorbi cu doctorul MacCallum?

O clipă nu-i răspunse nimeni, apoi o voce zise:

— Oh, doamnă Tanner, n-ați aflat? Doctorul MacCallum...

Vocea se stinse, și Sharon auzi un oftat.

— Iertați-mă, doamnă Tanner, reveni femeia. A murit. El... a fost implicat într-un accident de automobil ieri.

Sharon abia dacă mai auzi ceva din explicațiile oferite de Susan Aldrich. Din memorie îi reveni zgomotul ușor și ecoul ciudat care o făceau să creadă că le fusese ascultată convorbirea lor telefonică din ziua precedentă.

Cineva *ascultase*, într-adevăr, iar MacCallum fusese lichidat.

Nu-i mai păsa de ceea ce îndruga Susan Aldrich — știa că Andrew MacCallum fusese ucis intenționat.

*

Charlotte LaConner știa că era nebună.

Era singurul răspuns posibil, căci numai nebunia putea explica lumea de coșmar în care se afla.

Nu se putea mișca.

Membrele i se păreau cumplit de grele, iar trupul era imobilizat de un soi de letargie de care nu mai avusese parte până atunci. Singurul lucru pe care îl putea face era să-și penduleze capul dintr-o parte într-alta.

Se găsea într-o permanentă stare de somnolență și pierduse de mult capacitatea de a discerne între starea de somn adevărat și cea de trezie.

În jurul ei stăruiau în permanență tânguiești estompate, gemete de disperare punctate din când în când de țipete ascuțite de agonie, sau poate de furie.

Nu știa de care gen sunt și nici nu-i prea păsa — căci de acum sufletul îi era imun față de aceste sunete groaznice, iar creierul renunțase să încerce să descopere ce se ascundea în spatele lor.

Era mai rău când dormea, căci atunci acele sunete groaznice căpătau viață, sub o formă oribilă, în visele ei. Se întruchipau în creaturi bizare care îi dădeau rotocol în beznă, arătându-și doar pentru câteva fracțiuni de secundă profilurile hidoase înainte de a se retrage în întuneric, lăsând-o singură cu frica față de ceea ce putea să urmeze.

Mai devreme sau mai târziu creaturile aveau s-o ucidă. Era sigură de asta. Oricum nu putea face nimic altceva decât să stea și să aștepte secunda finală.

De fiecare dată, când acele creaturi se apropiau — atât de mult încât avea senzația că le poate mirosi respirația fetidă și le poate auzi horcăielile dintre țipete — de fiecare dată când mai că o atingeau și ea se ruga să fie înșfăcată în sfârșit și să i se pună capăt mizeriei în care trăia, ființele tenebrelor fugeau înapoi în beznă lor natală, lăsând-o pe Charlotte să suspine în tăcere și să implore ușurarea pe care i-ar fi adus-o moartea față de iadul cumplit care ajunsese viața ei.

Atinse acum din nou acel prag al semiconștienței. Se simțea ca și cum s-ar fi aflat la fundul unei ape, dându-și treptat seama că avea să moară dacă nu întreprindea ceva. Cu toate că își dorea adeseori moartea, în acele momente ciudate de rațiune semi-adormită descoperea că ar fi vrut să tragă cât se poate de mult de clipele ce le mai avea până la secunda finală, luptându-se cu nevoia de a inspira adânc ca să simtă binecuvântarea rece a apei limpezi pătrunzându-i în plămâni.

Gemu încet și își dădu capul într-o parte. Bezna părea, în sfârșit, să se destrame. Curând o dâră de lumină o izbi drept în ochi. Cu un țipăt slab, Charlotte încercă să se ascundă din calea ei și a durerii care o însoțea.

Încercă din nou să-și miște membrele și nu putu s-o facă. Rămase nemișcată câteva clipe, apoi deveni conștientă de ea însăși.

Știa că de această dată era complet trează. Încercă să-și plimbe limba în gură, o simțea grea și imobilă, iar gura îi era uscată.

O secundă mai târziu începu să tușească. O cuprinseseră niște spasme ale trupului și atunci își dădu pentru prima dată seama că era legată strâns de pat.

Așa că acesta era motivul pentru care nu putea face nici o mișcare.

Vru să deschidă ochii, dar chiar acest mic efort era prea mult pentru ea. În cele din urmă, când tusea i se potoli și simți că reîncepe să respire normal, reuși să întredeschidă pleoapele.

Se afla într-o cameră albă. Deasupra capului, un glob luminos și strălucitor părea suspendat în aer.

Sunetele din coșmar continuau să fie prezente. Tavanul făcea un zgomot ca de pocnet și Charlotte auzi o voce.

— S-a trezit, doctore Ames.

Își închise din nou ochii, copleșită de un sentiment de disperare. Habar n-avea de câtă vreme se afla colo, și nici nu-i păsa, căci, deși se trezise, era convinsă că visul urât nu luase sfârșit. Auzi altă voce:

— Charlotte? Știu că ești trează, Charlotte. Poți să-mi vorbești?

Își deschise din nou ochii. Lumina slăbise în intensitate. Alături de ea se zărea, puțin confuz, un chip.

Chipul lui Marty Ames.

Încercă să vorbească dar nu reuși să articuleze nici un cuvânt.

— Dați-i un pic de apă, rosti Ames. Nu mult — cât să-și clătească gura.

Simți cum o mână îi ridică capul, apoi simți atingerea sticlei pe buze. Supse

cu sete o gură de apă, o plimbă prin toată gura, apoi o înghiți și vru să mai soarbă o gură.

— Ajunge, comandă Ames.

Îl văzu uitându-se din nou la ea.

— Un-unde mă aflu? horcăi Charlotte, abia recunoscându-și sunetul vocii.

— În clinica mea, o informă Ames. Ai avut o cădere nervoasă, Charlotte și ai dormit mult.

— C-cît de mult?

— Câteva zile, răspunse Ames.

Charlotte gemu ușor și își închise din nou ochii. Își aminti ca prin ceață ce se întâmplase înainte ca bezna s-o cuprindă în ghearele ei.

— Jeff..., șopti ea. Unde-i Jeff?

— E și el aici, răspunse Ames.

Chipul femeii își modifică ușor trăsăturile, ca și cum ea ar fi încercat să se mire, dar n-ar fi găsit suficientă forță.

— Aici? Dar am crezut...

— E bolnav, Charlotte, i-o retează Ames. Îi e foarte rău și noi încercăm să găsim un tratament de vindecare.

— Bolnav? repetă Charlotte. Am crezut...

Lăsă restul propoziției în suspensie, incapabilă să formuleze ca lumea cuvintele care-i stăteau pe limbă.

— Să-l văd, icni ea. Vreau să-l văd. Te rog...

O vreme nu mai auzi nimic. Efortul cerut de vorbire o extenuase. După un timp, la urechi îi ajunse din nou vocea lui Ames:

— E foarte bolnav, Charlotte.

Femeia se luptă din nou să găsească cuvintele potrivite.

— Eu... sunt mama lui... eu îl pot ajuta.

Deschise ochii și-l privi pe Ames drept în față.

— Te rog, îl imploră ea, lasă-mă să-l văd... lasă-mă să-l ajut.

Încet, pe chipul bărbatului apăru un zâmbet.

— Da, rosti el. Cred că-l poți ajuta. De fapt nu există nici un motiv să nu-l vezi dacă ții cu tot dinadinsul.

Dispăru pentru câteva clipe. Când se întoarse, împingea un fotoliu pe roțile. Dezlegă curelele care-i imobilizau trupul Charlottei, apoi o ajută cu blândețe să se dea jos de pe masa pe care era întinsă. Neînsemnatul efort de a se transfera pe fotoliu îi epuiză femeii întreaga forță a corpului. Nici măcar nu reuși să-și țină ochii deschiși ca să vadă încotro o duce Ames. Simți cum o apucă din nou somnul. Încercă să-i reziste, să se concentreze asupra vorbelor pe care i le adresa Ames în timp ce o deplasa prin clădire. Prinse numai câteva fragmente, fără ca mintea ei încețoșată să găsească o logică între ele:

— ...încercat să corectăm dezechilibrul... hormoni... ceva... scăpat de sub control... trebuie să încercăm altceva...

Vocea lui fu brusc înăbușită de sunetele înfiorătoare care o însoțiseră în letargia ei de până acum. În acea clipă, însă, ele se auzeau extraordinar de clar. Sfâșiau, pur și simplu, aerul cu forța lor și-i înlăturau toată ceața de pe creier.

Se încordă pe fotoliu și deschise ochii ca să vadă și ea, în sfârșit, sursa tipetelor care îi măcinau sufletul.

Era o încăpere foarte asemănătoare cu cea în care se trezise, cu excepția faptului că aici se aflau mai multe cuști mari, construite din plasă de sârmă groasă prinsă de stâlpi de fier. Majoritatea lor erau goale.

Două erau ocupate.

Într-una dintre ele, o creatură bizară zăcea ghemuită într-un colț, cu

picioarele aduse lângă pieptul masiv, cu capul plecat, privind universul din jurul lui cu ochi incandescenti ce scânteiau de sub o pereche de sprâncene grotesc de stufoase. Atârând moale, mandibula ființei lăsa să se vadă un șir de dinți imenși, iar din gât îi ieșeau încontinuu o serie de gemete slabe, în diverse tonalități, ca și cum individul suferea o durere atroce.

Își ținea brațele în jurul picioarelor, iar la capetele degetelor enorme de la mâini se vedeau rămășițele rupte ale unor unghii care se transformaseră în gheare. În timp ce Charlotte se uita îngrozită, creatura își introduse un deget în gură și începu să-și mestece unghia, continuând să îngâne un geamăt pentru sine.

Charlotte nu mai văzuse niciodată așa ceva. Priveliștea o vrăjea și-i făcea rău în același timp. Într-un târziu își desprinsе privirea de pe bizara făptură și se răsuci spre cealaltă cușcă ocupată.

Vru să țipe dar sunetele i se opriră în gât când își dădu seama că își privea propriul ei fiu.

Sau ceea ce rămăsese din fostul ei fiu.

Cu greu putea fi Jeff recunoscut ca aparținând rasei umane. Se mai puteau vedea, încă, ochii lui albaștri zgâindu-se din fundul găvanelor care fuseseră odată orbite normale. Fața i se contorsionase, iar mandibula i se lățise. Ieșind din gură, dinții își forțaseră o cale pe măsură ce creșteau, astfel încât acum buzele nu se mai puteau lipi una de alta.

Umerii îi crescuseră grotesc de mult, iar la capătul brațelor, ce-i atârnavă acum până sub genunchi, palmele i se transformaseră în niște lopeți imense din care ieșeau în afară niște gheare răsucite și noduroase, în locul în care odinioară fuseseră simple degete.

El era cel care emitea acele sunete fioroase de furie. Charlotte observă îngrozită cât de agitat se arunca el dintr-o parte într-alta a cuștii, înfigându-și ghearele în plasa de sârmă până ce-i dădea sângele.

Ames împinse fotoliul mai aproape de cușcă. Dintr-o dată Jeff își zări mama. Din străfundurile ființei lui ieși un urlet monstruos, în timp ce fixa cu o privire de nebun furios. Înfrorătorul țipăt scos de el păru c-o învăluie pe Charlotte din toate părțile. În aceeași clipă, Jeff se aruncă spre partea din față a cuștii. Există acolo o mică deschizătură în plasă, prin care asistenții lui Ames îi dădeau lui Jeff de mâncare. Prin acel spațiu Jeff își năpusti mâna dreaptă.

O înșfăcă pe Charlotte de gât, încercuindu-i-l complet cu degetele lui lungi. Unghiile intrară adânc în carnea ei.

Charlotte încercă să țipe, dar gâtul era prins în strânsoarea de fier a ghearelor lui. Nu reuși să scoată nici un sunet.

Imediat, cu o răsucire bruscă a încheieturii, Jeff îi rupse maică-sii gâtul.

Ames privi liniștit spectacolul din fața ochilor lui câteva clipe, apoi întinse mâna și apăsă pe un buton de lângă ușă. Instantaneu se auzi sunetul unei alarme. Câteva secunde mai târziu, în încăpere dădură buzna trei asistenți. Încremeniră cu toți trei când văzură trupul femeii, strâns încă zdravăn de mâna lui Jeff.

— Isuse, șopti unul dintre ei. Ce dracu...

— Nu l-am putut opri, i-o reteză Ames. Ea s-a năpustit asupra cuștii și el a înșfăcat-o.

Ridică tonul:

— Nu stați așa ca niște cretini — aduceți furtunul!

Imediat unul dintre asistenți scoase un furtun de incendiu din locașul lui de pe perete. Îi scoase cu abilitate capacul în timp ce un alt asistent răsuci valva ce elibera torentul de apă.

Fu nevoie de doi oameni ca să țină sub control muștiucul metalic și să-l îndrepte către Jeff.

Șuvoiul de apă îl izbi în piept. O clipă Jeff păru surprins de ce i se întâmpla. Privi în sus, aruncând săgeți de ură din ochi, apoi dădu drumul gâtului maică-sii și dădu un pas înapoi. Imediat, însă, se prinse cu ambele mâini de plasa metalică și se forță să reziste forței apei, urlând ca un descreierat. În timp ce primii doi asistenți se concentrau să țină furtunul îndreptat spre Jeff, cel de al treilea repuse cadavrul Charlottei pe fotoliu și ieși în grabă cu el din cameră.

Marty Ames se luă după el. Imediat ce scăpară de îngrozitoarea cascadă de țipete, Ames zise:

— Du-o imediat la disecție. În cinci minute să-i scoateți glanda pituitară și suprarenalele — restul poate să mai aștepte.

Gândindu-se deja la cea mai bună cale de a folosi organele femeii, Ames se răsuci pe călcâie și porni în lungul coridorului către laborator.

*

Sonerie se făcu auzită exact în clipa în care Sharon termina cu îmbrăcatul. Coborî iute scara către micul vestibul, hotărâtă să scape rapid de oricine ar fi fost. Rămase descumpănită, însă, când deschise ușa și văzu fața cărnosă a Elainei Harris.

— Elaine! Doamne, nu e nici măcar opt jumate. Tocmai vroiam...

Vorbele i se stinseră abrupt pe buze. Ce căuta Elaine acolo? Înainte de a o întreba, Elaine o lămurii.

— Am vrut să știu dacă pot fi de vreun ajutor, rosti ea, dăruindu-i lui Sharon o privire plină de compasiune.

Sharon se uită, nedumerită, la ea.

— N-nu cred că știu la ce te referi.

— E-n regulă, Sharon, continuă Elaine, intrând în casă și închizând ușa după ea. Linda ne-a povestit tot ce s-a petrecut azi-noapte.

— Linda? repetă Sharon, și mai nedumerită.

Zâmbetul pieri de pe chipul celeilalte femei, fiind înlocuit de o expresie de îngrijorare.

— Vrei să spui că Mark nu ți-a povestit că a stat de vorbă cu Linda azi-noapte?

Sharon clătină, buimacă, din cap. Ce-i spusese Mark Lindei? Și ce le povestise Linda părinților?

În mai puțin de două minute află totul și i se puse un nod în gât. Era convinsă că TarrenTech se afla în spatele a tot ce se petrecea, iar asta însemna amestecul lui Jerry Harris, dacă nu chiar și al lui Blake. Din clipa în care aflate de moartea lui Mac MacCallum, începuse să se întrebe dacă nu cumva Blake se lăsase și el antrenat în toată porcăria asta. Vrusese să respingă ideea, dar când se gândise mai bine — la refuzul lui de a discuta despre experimentele lui Ames de la clinica sportivă și la ostilitatea manifestată de el când Sharon declarase că vrea să-l retragă pe Mark de acolo — începuse să-și pună întrebări.

Asupra lui Jerry Harris n-avea, oricum, nici un fel de dubiu.

— Jerry a promis că va lua legătura cu Marty Ames în dimineața aceasta, reluă Elaine. În orice caz sunt sigură că Mark n-a putut păți nimic serios.

— Nici Jeff LaConner n-a pățit nimic „serios”, nu? izbucni Sharon.

Ar fi vrut să-și retragă vorbele când observă scânteierea întunecată din ochii celeilalte femei. O clipă mai târziu, Elaine scutură, tristă, din cap.

— Jeff n-a fost niciodată prea echilibrat, rosti ea. Sharon simți un fior pe șira

spinării când își dădu seama că Elaine repetase aproape cuvânt cu cuvânt vorbele pe care i le spusese Blake cu numai câteva zile înainte.

— Presupun c-a moștenit asta de la Charlotte, continuă Elaine. Mark, însă, nu suferă de așa ceva, nu?

Sharon își mușcă buzele, hotărâtă să nu-i mai spună nimic celeilalte femei.

— Nu, răspunse, sec, ea. Nu cred.

Elaine păru stânjenită, ca și cum vizita nu decursese conform așteptărilor ei. Aruncă o privire în hol, de parcă ar fi căutat ceva ce nu știa nici ea cu precizie, apoi se întoarse la Sharon.

— Plecai undeva..., rosti ea, lăsând propoziția neterminată, ca și cum ar fi așteptat o explicație.

Sharon gândi cu febrilitate o explicație plauzibilă care să nu o facă bănuitoare pe Elaine. Brusc înțelese ce avea de făcut.

— De fapt, rosti ea forțându-se să zâmbească, tocmai vroiam să plec către TarrenTech ca să iau mașina lui Blake.

Privi semnificativ către etajul de deasupra.

— Mă tem că va trebui să arunc mare parte din lucrurile lui Mark la gunoi și n-am nici un chef să plec acum cu cearșafurile rupte la spinare. Aș arăta ca o cerșetoare!

O fracțiune de secundă se temu că Elaine n-o va crede. Imediat, însă, se liniști, căci cealaltă femeie îi zâmbi.

— Îți propun ceva, rosti ea. Ce-ar fi să mergem acasă la mine ca să iei mașina mea? Eu n-o să am nevoie de ea azi.

Sharon oftă în sinea ei, ușurată, și îi mulțumi lui Elaine pentru ajutor. Își îmbracă o haină groasă și plecă, nederanjându-se să încuie ușa cu cheia.

Pe lângă faptul că în Silverdale nu era nevoie să se încuie ușile, Sharon se decisese ce urma să facă și, ca atare, i se părea că n-avea sens să încuie o casă în care n-avea de gând să se mai întoarcă vreodată.

De îndată ce avea să se afle la volanul mașinii lui Elaine, avea să-l ia pe Mark de la liceu și pe Kelly de la școala generală.

După aceea, fără a spune nimănui de intenția ei, avea de gând să plece din Silverdale și să nu se mai întoarcă niciodată.

23

Durerea de cap se instalează în prima parte a orei.

Crescuse treptat în intensitate. O vreme Mark nu-i acordă nici o importanță; era ca o jenă ușoară la baza craniului. Pe măsură ce treceau minutele, însă, durerea urcă înspre creștet, până ce-l săgetă violent în frunte. În acea clipă Mark tresări, capul îi țâșni în sus și ochii i se măriră de surpriză. Întâmplător, Carl Brent, profesorul de matematică, tocmai îl privea. Surprins și el, își întrerupse lecția.

— Ai vreo întrebare, Mark?

Săgeata dureroasă dispăru rapid, așa că Mark negă din cap. Brent își înălță, nedumerit, sprâncenele, apoi relua lecția.

Cel de-al doilea atac fu mai puternic și cuprinse întreg craniul lui Mark, care strânse pixul ținut în mână până ce-l rupse cu un pocnet ascuțit. Carl Brent se încruntă și se uită nesigur la Mark. Chipul băiatului era alb ca varul.

— S-a întâmplat ceva, Mark?

Mark ezită. Durerea se estompa, dar nu la fel de repede ca în cazul primului junghi.

— A-am doar o migrenă, rosti el.

Se aplecă să ridice pixul rupt. Datorită sângelui care îi veni în față, îl cuprinse un val teribil de durere. O clipă avu senzația că va voma. Se ridică iute la loc, dar fruntea îi scliffea deja de transpirație. O șterse cu dosul palmei, apoi se ghemui pe locul lui.

Căută un nou pix în ghiozdan și încercă să se concentreze asupra lecției, însă, brusc, văzu totul ca prin ceață și totul căpătă o nuanță roșiatică. Carl Brent își relua predarea noțiunilor de geometrie plană. Deși totul păru să reentre în normal, undeva în străfundul ființei lui Mark se născu din nou acea stare de ură feroce.

Al treilea atac dureros îl făcu pe băiat să transpire din cap până în picioare. Se temu să nu-l apuce un acces de diaree. Îl apucă amețeala. În cele din urmă își puse capul pe bancă, ca și cum ar fi vrut să aline durerea.

— Cred c-ar fi mai bine să te duci la cabinet, Mark, zise Carl Brent.

Restul clasei se întorsese spre Mark, dar el nu dădu nici un semn c-ar fi auzit îndemnul. Văzând asta, Brent i se adresă din nou:

— M-ai auzit, Mark?

Băiatul înghiți nodul care i se pusese în gât și reuși să încuviințeze dând din cap. Se ridică în picioare și făcu un pas pe intervalul dintre bănci. În acea clipă un alt junghi năucitor îi străbătu creierul, iar el fu nevoit să se sprijine cu o mână de zid.

Instantaneu Linda Harris se sculă de la locul ei și se duse către el, privind în aceeași clipă către profesor.

Brent ezită o secundă, apoi aprobă intenția ei.

— Du-te cu el.

— E-n regulă, mormăi Mark. Mă descurc sigur. Nu-i decât o durere de cap. Nu-i mare scofală.

Ura dinăuntru devenise mai intensă.

Brent nu mai zise nimic, dar se uită semnificativ spre Linda, care-l apucă pe Mark de braț.

— Hai, îl îndemnă ea.

Mark o privi și Linda simți că e cuprinsă de panică. Ochii lui — înfundați în orbite mai abitir decât cu o noapte înainte — păreau că o sfredelesc. O fracțiune de secundă ea avu groaznicul sentiment că el o va lovi. Apoi privirea lui se limpezi și Mark se strâmbă de durere când fu cuprins de un alt junghi. Băiatul nu mai scoase nici o vorbă, și porni din nou către ușă, cu Linda alături de el, susținându-l de brațul stâng ca să-l ajute.

Verna Sherman auzi deschizându-se ușa cabinetului ei și-l pofti pe vizitatorul necunoscut să intre. Își încheie iute treaba la dosarul la care lucra, apoi îl lăsă de o parte când îl văzu pe Mark Tanner, sprijinit de Linda Harris, împleticindu-se către scaun. Băiatul se prăbuși pe el și își cuprinse capul cu palmele.

Verna simți un gol în stomac. Nu era pentru prima dată când observa acea privire bizară în ochii unuia dintre băieți. Întinse mâna după telefon și formă numărul biroului lui Phil Collins. De îndată ce-i auzi vocea la celălalt capăt al firului, îi spuse să vină de urgență la ea în oficiu.

— E vorba despre Mark Tanner, rosti ea. Se pare că avem o problemă. El... mă rog, arată exact ca Randy și Jeff când au început să li se facă rău.

Puse receptorul pe furcă, se ridică și înconjură biroul. Își așeză palma pe fruntea lui Mark, dar și-o retrase rapid când el tresări de durere. Culese un termometru de pe stativul de deasupra chiuvetei și-l șterse automat cu o bucată de bumbac muiată în alcool.

— Migrenă? întrebă ea.

Mark încuviință. Un alt val de durere îl copleșea, așa că nu mai putea scoate nici un sunet.

— A început abia de câteva minute, domnișoară Sherman, o informă Linda. P-poate că ar trebui să-i dați o aspirină.

Deși făcuse această propunere, Linda era convinsă că nu o banală aspirină putea să rezolve problema lui Mark.

— O să-și revină? întrebă fata cu nerăbdare când sora medicală încercă să strecoare termometrul printre dinții băiatului.

În aceeași secundă, mâna lui Mark respinse brutal încercarea femeii. Termometrul căzu pe podea și se rostogoli sub birou. Linda icni, iar Verna îi făcu un semn cu mâna să plece.

— Du-te, comandă ea, aplecându-se după termometru.

Sesizând asprimea din vorbele sale, Verna se grăbi să îndulcească pastila. În definitiv, Linda n-avea nici o vină.

— E-n regulă. Mă descurc singură. Tu du-te înapoi la oră.

— Dar..., vru Linda să protesteze.

Verna dădu din cap.

— Nu pot să am grijă și de tine, insistă ea. Sunt sigură că Mark își va reveni, dar în nici un caz dacă tu și cu mine ne certăm. În regulă?

Linda continuă să ezite. Văzând-o, însă, pe soră îndreptându-și din nou atenția către Mark, îngenunchind lângă el și întinzând mâna încet către fața lui, se decise că era mai bine să-i urmeze îndemnul. Porni către ușă, auzind în spatele ei vorbele alese cu grijă ale sorei, adresate lui Mark, cu voce joasă.

— Și acum, Mark, am să-ți examinez ochii. N-o să-ți fac nici un rău. Sunt prietena ta. Mă-nțelegi?

Nedumerită, Linda se răsuci pe călcâie la timp ca să-l vadă pe Mark, ai cărui ochi străluceau în mod bizar, holbându-se la sora medicală. În cele din urmă el dădu ușor din cap a încuviințare. Cu grijă, cu precauție chiar, Verna întinse mâna și încercă să îndrepte capul băiatului către lumină.

Din nou mâna băiatului țâșni în sus, strângând dureros încheietura femeii.

Linda vru să revină în cabinet, dar o voce străină o opri.

— E-n regulă. Mă ocup eu de asta.

Surprinsă, fata se întoarse și-l văzu pe Phil Collins. Bărbatul respira sacadat, ca și cum ar fi alergat, și stătea chiar în cadrul ușii de la anticamera cabinetului. Fără a mai aștepta replica Lindei, el o luă de braț și o conduse afară, după care închise ferm ușa în urma ei. Linda porni încet către clasă și auzi închizându-se și ușa dinăuntru a cabinetului.

În biroul Vernei Sherman, Phil Collins îl inspectă rapid cu privirea pe Mark, după care apucă telefonul. Câteva clipe mai târziu, de dincolo îi răspunse Marty Ames.

— E vorba de Tanner, rosti antrenorul. Isuse, Marty, e la fel ca în cazul Jeff LaConner! Ce dracu' se petrece?

Ames înjură printre dinți. Știa că își asumase riscuri cu Mark dar se decisese, după discuția avută cu o săptămână înainte cu Jerry Harris, că merita. Iar cu o zi în urmă, după o altă convorbire cu Harris, îi dublase din nou băiatului doza de hormoni de creștere, adăugase un compus steroid și întărise forța sugestiei subconștiente. Iar dacă băiatul avea să sară la gâtul maică-sii, s-ar fi gândit cineva să învinuiască pe altcineva decât pe Mark însuși? Din ce aflase chiar în această dimineață, aproape că treaba funcționase.

Dar acum...

— Bine, rosti el cu voce tare. Calmează-te, Phil. Ar fi mai bine dacă l-am aduce aici. Continuă să-i vorbești și încearcă să-l ții liniștit. Dacă o să...

Își întrerupse abrupt ideea, apoi reluă:

— Dacă are o cădere nervoasă atunci înăuntrul lui e un amestec al naibii de exploziv, atât fizic, cât și psihic. În câteva minute va pleca duba de aici.

Collins puse receptorul în furcă și se uită încă o dată la Mark. Băiatul părea să stea cuminte în scaun, dar privirea lui se mișca suspicioasă de la soră la antrenor. Când Collins făcu un pas către el, întreg corpul i se încordă și pumnii i se încleștară.

— Ușurel, rosti Collins. Stai cuminte, Mark. O să te ajutăm. O să te ducem la doctor ca să descoperim ce ai, apoi o să te facem bine. E-n regulă?

Mark nu răspunse, dar își vârî capul între umeri. Se strâmbă când un alt junghi dureros îi străbătu creierul. Avea senzația că țeasta îi va exploda. Curând durerea i se transferă în tot corpul. Ceața roșie din fața ochilor i se adânci, forțându-l să-i mijească ca să mai vadă ceva.

O mișcare îi atrase atenția. Instinctiv lovi cu pumnul în acea direcție. Se auzi un țipăt moale, apoi un pocnet sec când ceva se lovi de perete și căzu la podea.

— Isuse! exclamă Collins. Ai pățit ceva?

Verna Sherman făcu semn că nu și se ridică în picioare, frecându-și locul de pe umăr unde o plesnise pumnul lui Mark.

— Ce-i cu el? Întrebă ea. Și altor băieți li s-a făcut rău, dar n-am mai văzut așa ceva.

Vru să se îndrepte din nou spre Mark, dar se gândi mai bine și se retrase pe fotoliul ei din spatele biroului.

— Vine și doctorul Ames?

Collins dădu afirmativ din cap.

— În orice clipă de-acum înainte va sosi duba, zise el. Cuvintele lui atinseră o coardă sensibilă în Mark. Băiatul se ridică de pe scaun și porni către ușă. Instantaneu Collins se aruncă cu toată greutatea lui asupra lui Mark. Îi înconjură pieptul cu brațele și-l trase în jos, la podea. O clipă antrenorul avu senzația de izbândă — Mark era ținut sub el, care îl depășea în greutate cu cel puțin treizeci de kilograme. Băiatul, însă, împinse în sus și se răsuci pe o parte, determinându-l pe Collins să-și piardă echilibrul, apoi se eliberă din strânsoare și se năpusti spre ușă. Collins se întinse, apucă una din gleznele băiatului și trase cu forță de ea.

Mark căzu greoi, icnind când genunchiul stâng i se izbi de podea, apoi se răsuci și se uită urât la antrenor. Începu să mârâie amenințător, ca un animal. Ura atroce din privirea lui îl făcu pe antrenor să dea înapoi. Mark se adună de pe jos ca să încerce din nou să plece.

În acea clipă ușa se deschise cu violență și înăuntru dădură năvală trei bărbați de la Rocky Mountain High. Doi dintre ei îl înșfăcară pe Mark, iar al treilea începu să-i îndese peste cap o cămașă de forță.

Urlând de furie, băiatul încercă să evite țesătura dură, dar cei doi indivizi care-l țineau erau prea puternici. Cămașa îi ajunse la piept, și îi prinse brațele. În acea clipă unul dintre bărbați îi prinse picioarele cu un soi de cătușe, iar altul legă cămașa la gât astfel încât aceasta să nu alunece pe lângă umerii băiatului.

— Asta e, rosti unul dintre infirmieri când operațiunea de asigurare a cămășii fu încheiată. Să-l scoatem de aici.

Pe jumătate cărându-l, pe jumătate trăgându-l pe Mark, cei trei indivizi îl scoaseră din cabinet și ajunseră pe coridor. Ajunseră lângă ușa principală când clopoțelul anunță sfârșitul orei. Pustiu cu numai o clipă înainte, coridorul se umplu cu elevi.

De îndată ce aceștia îl văzură pe Mark, înfășurat în acea țesătură ca o

omidă și sprijinit de doi bărbați, încremeniră pe loc, holbându-se curioși. În acea clipă în care infirmierii îl treceau pe Mark prin ușile principale, Linda Harris își croi loc prin mulțime și strigă:

— Mark? Mark!

Mark se lupta ca un nebun cu legăturile. Din piept îi ieșeau mormăieli și mârâieli de neînțeles. Când se auzi strigat de Linda Harris, încremeni o clipă, apoi își răsuci capul spre ea.

Aruncând fulgere de ură cu o secundă înainte, privirea lui se însenină și se concentrează asupra fetei. Deschise gura.

— Ajută-mă, o rugă el cu voce șoptită și ochi înecați în lacrimi. Te rog, ajută-mă...

Linda îl privi uluită, iar infirmierii îl încărcară pe Mark în dubă, închiseră ușile și porniră motorul.

*

Douăzeci de minute mai târziu, conducând mașina lui Elaine Harris, Sharon ajunse în fața școlii. Opri autovehicolul, închise motorul și urcă în fugă treptele scării de la intrare. Ajunsă în hol privi în toate direcțiile și zări sigla de pe ușa lui Malcolm Fraser. Bătând zgomotos din tocuri pe pardoseala de marmură, Sharon se îndreptă către biroul directorului și se opri în fața ușii ca să-și compună o expresie decentă. În cele din urmă, rugându-se să nu i se citească spaima pe față, intră.

Abia revenită la locul ei de muncă, după ce-i ajutase pe ceilalți din corpul profesoral să-i ducă pe elevi înapoi în clase, Shirley Adams își înălță privirea, supărată.

— Îmi pare rău, rosti ea, dar nu știu...

Vocea i se stinse când își dădu seama că în cabinet nu intrase un elev.

— Îmi cer scuze, reluă ea. Am crezut că erați...

Se opri din nou, apoi reuși să reia:

— Pot să vă ajut cu ceva?

În sufletul ei, Sharon icni, căci o neliniște interioară suna a avertisment. Ceva nu era în regulă — o știa la fel de bine precum își cunoștea propriul nume. Se forță să zâmbească prietenos.

— Mă numesc Sharon Tanner, rosti ea. Sunt mama lui Mark.

O auzi pe secretară pufnind de uimire și văzu cum privirea acesteia se îndreaptă instantaneu spre biroul de dincolo de anticameră. Sharon își simți întreg corpul încordat.

Secretara apăsă un buton al centralei cu circuit intern.

— Domnul Fraser? Cred că ar fi bine să ieșiți o clipă. Aici se află doamna Tanner.

Deci ceva *nu era* în regulă. De ce îl chemase femeia pe director înainte de a afla de la ea ce vroia? Ușa biroului se deschise, lăsând să apară un bărbat chel, de cincizeci de ani, care-și frecă mâinile nervos înainte de a-i strânge palma lui Sharon.

— Doamna Tanner, începu el, cu o voce prea jovială. Tocmai vroiam să vă sun.

Sharon simți că-i tremură genunchii.

— E vorba de Mark, nu-i așa? izbucni ea. I s-a întâmplat ceva.

— Ei stați un pic..., începu Fraser, dar Sharon îl reduse la tăcere cu o privire încărcată de mânie.

— Unde e? întrebă ea, ridicând, periculos, tonul. Ce i-ați făcut?

Fraser se uită la secretara lui, și Sharon pricepu că el n-avea să-i dezvăluie decât parțial adevărul.

— Mă tem că i s-a făcut rău, rosti directorul.

Cu degetele de la mâna dreaptă își răsucea nervos verigheta de pe inelarul mâinii stângi. Îi era imposibil s-o privească pe Sharon în ochi.

— Sunt convins că nu e nimic grav, bineînțeles, dar noi întotdeauna vrem numai binele copiilor noștri.

Sharon simți un fior în lungul șirei spinării.

— Vreau să știu unde e! exclamă ea. Dacă i-ați făcut ceva fiului meu...

— Doamnă Tanner, vă rog, o imploră Fraser. O să vă explic totul dacă vă calmați.

— Nu! i-o retează Sharon făcând un pas către el. N-o să mă calmez, iar dumneata ai să-mi povestești imediat ce s-a petrecut cu Mark.

Fraser se înclină în fața furiei ei.

— Clinica sportivă, zise el cu voce slabă. Sora medicală și Phil Collins s-au gândit că-i bine să-l trimită la doctorul Ames.

— Doamne, gemu Sharon.

Se întoarse pe călcâie și ieși în goană din birou către ușile principale.

Clinica sportivă.

Îl trimiseseră la clinica sportivă, unde începuse toată tragedia.

Ieșind din clădire și alergând spre mașină, imploră cerul să nu fie prea târziu.

*

Lui Phil Collins nu-i venea să-și creadă ochilor că se uita la Mark Tanner. Duba era parcată în garajul din spatele clădirii clinicii, iar cei trei infirmieri se luptau cu Mark să-l scoată din vehicul. Acel scurt moment de calm — acele câteva secunde în care Mark se uitase atât de jalnic la Linda Harris — trecuse de mult. Acum el se izbea cu picioarele și se contorsiona ca un vierme în spatele dubei. Unul dintre picioare îl izbi pe un infirmier în obraz. Individul înjură printre dinți, dar ignoră sângele care îi apăru imediat din tăietura de pe față. Înșfăcă o bucată de frânghie dintr-un colț al dubei, făcu un laț, și se pregăti, așteptând ca Mark să-l lovească din nou cu piciorul. Când băiatul izbi, infirmierul petrecu lațul peste glezna lui Mark și strânse cu putere. Înainte ca băiatul să-și dea seama ce se întâmplă, bărbatul trase de frânghie, scoțându-l pe Mark din dubă și aruncându-l pe sol. Capul băiatului se izbi de beton cu un sunet surd. Mark rămase câteva secunde nemișcat, buimăcit de lovitură.

Infirmierul nu scăpă ocazia ca să-i prindă picioarele cu alte trei lațuri de frânghie pe care le uni între ele și le legă de frânghia cămășii de forță.

— În fine, rosti el sumbru când termină. Să-l ducem înăuntru.

Ceilalți doi infirmieri, împreună cu Phil Collins, îl apucară pe Mark și-l introduseră pe aceeași ușă pe care fusese introdus Jeff LaConner în noaptea în care acesta fusese prins de polițiști pe munte. Collins se uită curios la coridorul căptușit cu cărămizi și la plasa de sârmă ce le acoperea pe acestea. Era pentru prima dată când se afla în această parte a clădirii, și prima lui impresie fu că aici totul indica mai mult

o închisoare decât o clinică.

Îl duseră pe Mark într-o cămăruță și-l legară de o masă de examinare. Collins auzi ecoul unei tânguiri a cuiva aflat undeva, aproape. Se uită la infirmieri, dar nici unul nu dădu vreun semn că ar fi auzit ciudatul sunet.

O clipă mai târziu în încăpere poposi Marty Ames. Acesta se îndreptă

imediat către Mark. Ignorându-l complet pe Collins, se apucă de lucru. Se asigură că băiatul era prins zdravăn de masă, și le comandă infirmierilor să taie cămașa de forță.

Deasupra mesei se aprinse brusc un glob strălucitor. Mark urlă de durere când lumina albă îl izbi drept în ochi. Își strânse cu putere pleoapele și întoarse capul, astfel încât Collins îi văzu clar fața.

Părea că e într-o continuă schimbare.

Fruntea i se înclinase, iar sprâncenele ieșiseră în afară, dându-i un aspect de maimuță. Bărbia i se lățise. Datorită unui mârâit furios pe care îl scoase, Mark își dezveli gingiile.

Îl se văzură atunci rădăcinile dinților.

Păreau prea mari pentru maxilarele lui, iar doi incisivi crescuseră deja în afară.

Caninii căpătaseră aspect de colți.

Infirmierii terminară de tăiat cămașa. Collins putea vedea acum mâinile băiatului.

Degetele, cu falangele transformate în niște cioturi ca rădăcinile, se luptau să desfacă legăturile ce-l ținutau de masă, iar unghiile groase — ca niște gheare — zgâriau țesătura, lăsând dăre pe nylonul din care era confecționată aceasta.

— Isuse, icni Collins. Ce se petrece cu el?

Ames îl privi.

— Crește, răspunse el sec. Nu-i evident?

— Dar ieri...

— Am intensificat tratamentul ieri, explică Ames. S-a dezechilibrat complet și acum l-am scăpat de sub control.

Înfipse acul unei seringi în brațul lui Mark, dar, înainte de a apuca să împingă pistonul, băiatul țâșni în sus. Legătura de pe piept i se desfăcu și Mark ajunse în capul oaselor. În plin efort rupsesse acul, al cărui vârf rămase înfipt sub pielea brațului.

— Electrozii! comandă Ames.

Ordinul nu era, necesar, căci doi infirmieri săriră asupra lui Mark, fiecare cu doi electrozi asupra lui, și apăsară butoanele care activau instrumentele.

Șocurile electrice determinară spasme musculare în tot corpul băiatului. Mark recăzu pe masă.

— Încă o dată! porunci Ames, pregătindu-se de o a doua injecție. Strecură din nou acul sub pielea băiatului și în aceeași secundă apăsă pe piston.

Mark continuă să se zbată, și Ames îi administrează o altă doză calmantă. Abia așa se izbuti calmarea agitației băiatului. Mark începu să-și miște fălcile și aruncă priviri turbate în jur. Într-un târziu scoase un oftat și închise ochii.

Câteva secunde în cameră domni tăcerea. Ea fu ruptă de Collins.

— C-cum de i s-a întâmplat așa ceva? O să-și revină?

Ținând ochii ațintiți asupra lui Mark, Ames ignoră prima întrebare.

— Nu știu, replică el la a doua. La el procesul e mai rapid decât la ceilalți. Încercăm să aflăm cum să-l controlăm, dar...

Collins căscă ochii de uimire.

— Ceilalți? repetă el. Adică mai sunt și alții ca el?

Ames se uită disprețuitor la antrenor.

— Ce dracu' ai crezut că li s-a întâmplat celorlalți?

Collins simți că-l ia cu amețeală. Știa că existaseră probleme și cunoștea că unii băieți reacționaseră prost la presiunea programului și se îmbolnăviseră psihic.

Fusese asigurat, însă, că toate aceste probleme erau rezolvate.

Era, evident, și vina lui, deoarece luase de bune toate explicațiile, și asta pentru că-i plăcea ceea ce Ames și TarrenTech făcea pentru echipa lui. Iar Ames, ca și ceilalți de la firmă, de la Jerry Harris în jos, îl asigurase întotdeauna că problemele erau minore. Era numai o problemă de oprire a tratamentului și de timp de recuperare.

Și, bineînțeles, nu întrebase niciodată care era tratamentul, și nici ce li se întâmpla băieților după ce plecau din Silverdale.

Nu dorise să știe.

Fusese mai simplu să presupună că băieții erau bine mersi, trăind cu familiile lor în alte părți ale țării.

Acum, însă, privindu-l pe Mark Tanner, trebuia să admită ceea ce, de fapt, știuse tot timpul.

— Sunt toți încă aici, nu-i așa? Întrebă el cu voce spartă, căci auzise din nou acel urlat bestial pe care îl mai auzise cu câteva minute înainte.

Ames încuviință.

— Bineînțeles că-s aici.

— D-dar mi-ai spus că n-au nimic, protestă antrenorul.

Încerca să scape de muștrările de conștiință.

— Mi-ai spus că ai oprit tratamentele! Mi-ai spus că o să se simtă perfect!

— Și tu ai crezut, replică, cu duritate, Ames. Ai crezut fiindcă ai vrut să crezi. Ai vrut să crezi în magie, în minune gratuită, numai că nu există așa ceva! Există numai știință, experiment, și o groază de eșecuri înainte de a găsi succesul. În plus, întotdeauna există un preț, Collins.

Vocea îi scăzu în intensitate și un rânjel sardonice îi strâmbă buzele.

— Oare chiar crezi că viețile câtorva băieți sunt un preț prea mare pentru ceea ce TarrenTech și cu mine au dăruit orașului ăstuia?

Fără a mai aștepta răspunsul, îi întoarse spatele lui Collins și începu să dea ordine privind ceea ce avea să se întâmple cu Mark Tanner.

24

Sharon văzu campusul de la Rocky Mountain High. Mai avea numai o jumătate de kilometru până acolo, dar clădirea din mijlocul pajiștilor și a terenurilor de sport era perfect vizibilă. Pe măsură ce se apropia de ea, Sharon începu să se întrebe cum de nu-i venise niciodată în minte că arăta a închisoare. Acum, era convinsă de faptul că zidurile cu aspect rustic ascundeau ceva oribil, clădirea căpătase un aspect care-i producea un frison în lungul șirei spinării.

Încetini mașina și o cotește pe drumul lateral ce ducea spre baza sportivă și își spuse că sentimentul brusc de a fi urmărită nu era un produs al imaginației ei. Se trezi, împotriva propriei voințe, că privește în jur, examinând fiecare copac pe lângă care trecea, căutând indicii de existență a sistemelor sofisticate de securitate. Cu toate astea, știa că grija ei era inutilă căci, dacă exista un astfel de sistem, fusese categoric proiectat ca să fie invizibil.

Încetini și mai mult când se apropie de porți, rezistând impulsului de a se întoarce și de a porni înapoi spre oraș. Chiar dacă ar fi făcut-o, cui s-ar fi putut plânge? Își închipui cum ar fi arătat ea în micul local al poliției orașului. Își imaginează expresiile sceptice ale ofițerilor în timp ce ea ar fi încercat să le explice că era convinsă de faptul că fiul ei fusese victima unui experiment medical. În cel mai bun caz ar fi catalogat-o drept maniacă; în cel mai rău ar fi luat-o drept dezaxată. Ca atare, continua să se apropie de clinică. Trecu de porți și se

angajă pe aleea ce conducea spre clădire.

Privind în oglinda retrovizoare, văzu porțile închizându-se încet în spatele ei. O clipă o copleși panica. Venise aici ca să ajungă din proprie voință prizonieră?

Își spuse sieși că era ridicolă, că situația nu era atât de gravă pe cât și-o imagina ea. Cu toate astea, după ce parcă mașina lui Elaine Harris în fața clinicii, lăsă cheile în contact, și urcă scara către veranda largă. Trebui să se lupte cu dorința de a se răsuci pe călcâie și de a fugi de acolo.

Atinse ușa mai mult ezitând. Când aceasta se deschise își dădu seama că se așteptase cumva s-o găsească încuiată. Pășii în hol și văzu că era pustiu. Se încordă și își ascuți atenția.

Pericol.

Sesiză pericolul pretutindeni.

Nimic nu se schimbase în hol de când fusese acolo.

Aceleași canapele confortabile și aceleași fotolii erau aranjate în grupuri pe podeaua de lemn lustruit, iar în căminul imens ardea un foc vesel. Pe măsuta de cafea, ce separa două canapele, zăceau împrăștiate câteva reviste. Pentru oricine, Rocky Mountain High arăta ca și un hotel dintr-o stațiune turistică.

Numai că acolo nu se afla nimeni.

Traversă holul către sufragerie, făcând zgomot cu tocurele de la pantofi, apoi coti la stânga și se îndreptă spre oficiile care-i aparțineau lui Martin Ames.

Senzația de a fi urmărită, de a-i fi supravegheată fiecă mișcare, crescuse în intensitate. De două ori se trezi privind înapoi peste umăr, ca și cum s-ar fi așteptat să vadă pe cineva în spate, apropiindu-se de ea ca s-o înșface.

Coridorul, însă, era pustiu. Ajunse la ușa biroului lui Ames. Ezită o clipă, apoi întinse mâna și răsuci clanța.

Deschise ușa.

Marjorie Jackson își ridică privirea de pe birou. O recunoscuse pe Sharon și pe chip i se așternu o expresie de surpriză. Puse receptorul telefonului din mână înapoi în furcă.

— Ei, exclamă ea un pic cam prea tare. Cred că nu mai e nevoie să vă caut la telefon, nu?

Era ultimul lucru pe care Sharon se aștepta să-l audă. O privi buimacă pe asistenta lui Ames.

— Încerci să dai de mine? îngăimă ea.

Marge Jackson își strânse buzele.

— Cred că ați aflat deja despre Mark, rosti ea.

Sharon își veni în fire și dădu din cap.

— Vreau să-l văd. Și mai vreau să aflu de ce a fost adus aici.

Marge deveni serioasă. Înălță din sprâncene.

— Oh, dragă, zise ea. Nu sunt sigură că-l puteți vedea pe Mark chiar în clipa asta. Bănuiesc că e în plină ședință de tratament cu doctorul Ames. Dacă-mi dați voie să verific...

Întinse mâna după telefon, dar Sharon o opri.

— Ce fel de tratament? izbucni ea. Nimeni n-are voie să-mi trateze fiul fără permisiunea mea. Școala n-avea dreptul să-l trimită aici, iar voi n-aveți dreptul să-l tratați.

Doamna Jackson păru uimită de izbucnirea de mânie rece din vocea lui Sharon.

— Doamnă Tanner... eu... nu știu ce să spun. Poate a fost o confuzie, o greșeală...

— Singura greșeală, i-o reteză Sharon cu asprime, a fost că l-am lăsat pe soțul meu să-l bage pe Mark în ceea ce se petrece aici.

— Dar Mark e bolnav, doamnă Tanner, reluă asistenta, umezindu-și, nervoasă, buzele. Noi doar încercăm să-l ajutăm.

— Chiar crezi asta? i-o întoarse Sharon, uitându-se chiorâș la cealaltă femeie. Ei bine, dă-mi voie să-ți spun că Mark a fost perfect sănătos până ce a venit aici. Și acum, spune-mi unde e!

Își ridică vocea. Se aplecă peste biroul asistentei.

— Vreau să-mi văd fiul, repetă ea. Și vreau să-l văd chiar în această clipă! M-ai înțeles?

Marge Jackson adoptă alt comportament. Privirea ei, plină de compasiune, deveni de gheață. Femeia se ridică în picioare.

— Înțeleg că sunteți supărată, rosti ea cu voce severă. Aveți tot dreptul să fiți așa. Și eu aș fi supărată dacă fiul meu ar fi bolnav. Asta nu vă dă, însă, dreptul să năvăliți aici ca o furtună și să pretindeți lucruri imposibil de îndeplinit. Noi încercăm să vă ajutăm băiatul, la cererea soțului dumneavoastră, iar dacă o să vă calmați sunt convinsă că doctorul Ames o să vă ofere toate explicațiile pe care le doriți. Din păcate, dânsul nu se poate ocupa și de dumneavoastră și de Mark în același timp, așa că vă sugerez să vă hotărâți acum ce e mai important pentru dumneavoastră: să vi se răspundă la întrebări sau să vi se îngrijească băiatul?

Sharon făcu un pas înapoi. Tonul și cuvintele femeii îi zdruncinară poziția pe care o adoptase. Se simți brusc nesigură pe sine. Dacă greșea?

În timp ce se uita fix la asistentă, încercând să aprecieze sinceritatea vorbelor acesteia, tăcerea care se lăsase peste încăperea fu brusc sfâșiată de un țipăt.

Sharon încremeni.

Strigătul se auzi din nou, mai tare.

Ca un animal sălbatic urlând în noapte.

Îngheță, amintindu-și de coșmarul lui Kelly și de sunetul pe care îl percepușe în acea dimineață când deschisese fereastra de la camera fiicei ei.

Strigătul unui animal în noapte.

Se răsuci pe călcâie și porni hotărâtă, spre ușă. Știa că Mark se afla aici și mai știa că trebuia să-l găsească. Țipătul pe care tocmai îl auzise nu venea de la un animal.

Venea de la o ființă umană.

Cel puțin de la o ființă care fusese, cândva, umană.

Leși pe coridor și în aceeași clipă, din lateral, apărură doi infirmieri în alb care o înșfăcău fiecare de câte un braț.

— Nu! țipă ea.

Încercă să se elibereze, dar știa că n-avea nici o șansă. Fiecare dintre indivizi era mult mai solid decât ea, iar palmele lor o apucaseră strâns, înfigându-se în carnea ei ca niște cătușe de oțel.

„Doamne, chiar e o închisoare”, icni ea în gând, în timp ce era luată pe sus și dusă în lungul coridorului. Era o închisoare, iar ea devenise prizonieră.

Își dădu seama că greșise venind aici.

Înțelese, însă, și faptul că era prea târziu ca să mai repare ceva.

*

Blake Tanner se uita pe monitorul computerului din fața sa, dar mintea refuza să se concentreze asupra coloanelor de cifre de pe ecran. Într-un târziu se sprijini de spătarul scaunului, își întinse mădulele, se ridică în picioare și se duse la fereastră. Privi înspre munții care se înălțau la nord și la est, înspre

crestele lor amețitoare acoperite de zăpadă. În mai puțin de două săptămâni avea să înceapă sezonul de schi. De ani de zile nu mai schiasse, așa că abia aștepta să revină pe pârtie. De fapt, avea de gând să se ducă cu Mark la cumpărături în week-end-ul ce avea să vină, ca să-l îmbrace corespunzător pentru sporturile de iarnă.

Mark.

Se gândise toată dimineața la copilul lui. Noaptea care trecuse fusese îngrozitoare. Abia reușise să doarmă câteva ore pe canapeaua din salon, cu capul într-o poziție îngrozitoare datorită durtății brațului canapelei, ce-i servise drept pernă. Pe lângă disconfort, îl ținuse treaz și preocuparea față de fiul lui, cu toată atitudinea pe care o adoptase vizavi de Sharon.

De dimineață parcursese din nou materialul pe care i-l pregătise Jerry Harris, după ce Mark fusese bătut măr, când i se propusese să-și pună fiul sub ocrotirea lui Marty Ames. Datele recitate păreau la fel de nepericuloase ca și atunci.

Existau o mulțime de informații teoretice ce speculau relația dintre vitamine și producția de hormoni a corpului uman, și multe date, pe care Blake nu le înțelegea în întregime, ce-și propuneau să demonstreze bazele teoriei. Una peste alta, și în această dimineață studierea materialului nu-i produsese nici o îngrijorare.

Chiar nici una?

Încercă să respingă întrebarea, dar descoperi că nu putea. Dacă compuşii administrați lui Mark erau cu adevărat atât de inofensivi precum erau prezentați în material, cum se putea ca schimbările petrecute în băiat să aibă loc atât de rapid și să fie atât de radicale?

Nu se punea problema modificărilor fizice; dacă n-ar fi fost decât ele, poate că Blake le-ar fi acceptat așa cum erau. Cum rămânea, însă, cu modificările personalității?

În legătură cu acestea Blake nu era deloc liniștit, în ciuda asigurărilor pe care i le dăduse lui Sharon când declarase că ele nu se datorau decât transformărilor normale induse de pubertate. Pe măsură ce noaptea se apropia de zi, începuse să se întrebe pe cine încercase, de fapt, să convingă: pe nevastă-sa sau pe sine?

Cu ochi grei de somn, încercase, de dimineață, să-l studieze pe Mark în timp ce acesta își băuse pe nerăsuflate suc de portocale și înfulecase un castron cu budincă înainte de a pleca la școală, dar continua și acum să fie nesigur că zărise vreo modificare anume.

Poate că, după cearta avută cu Sharon, își închipuise, doar, că trăsăturile lui Mark se înăspriseră și ochii i se înfundaseră în orbite. O clipă avusese senzația că degetele băiatului erau supradimensionate, dar își zisese că asta era o prostie și alungase ideea din minte.

Si totuși...

În acea clipă bâzâi interfonul, întrerupându-i șirul gândurilor. Se răsuci pe călcâie, se întoarse la birou și apăsă un buton de sub o luminiță care pâlpâia.

— Tanner.

— Aici e Jerry, Blake. Poți veni până în biroul meu?

Deși vocea șefului fusese cât se poate de neutră, ceva din ea îl făcu pe Blake să se încrunte.

— Probleme? se interesă el.

Câteva secunde domni tăcerea, apoi difuzorul interfonului reveni la viață:

— S-ar putea spune și așa. Tu doar vino până aici, bine?

Blake dădu drumul butonului și văzu că luminița se stinge. Abandonând

computerul cu raportul încă afișat pe monitor, se îndreptă către ușa ce dădea spre coridor, dar se răzgândi în ultima clipă și o luă spre biroul secretarei lui. Când ieși din propriul birou, constată că Meg Chandler se uita deja în direcția ușii lui.

— Să vă rețin convorbirile sau să le reprognez? întrebă ea.

— Reține-le, cred, răspunse el. S-a întâmplat ceva în dimineața asta?

Tânăra femeie înălță din umeri.

— Nimic de care să fi aflat eu. De ce?

Fu rândul lui Blake să dea din umeri.

— Cine știe? Tocmai m-a sunat Harris. Părea cam...

Ezită o clipă, căutând un cuvânt cât mai plastic.

— ...nu știu — cam ciudat.

Meg clătină din cap.

— Nu mă întrebați pe mine. Nu intră în atribuțiile mele să știu ce-i trece lui Jerry Harris prin minte.

— Atunci să-mi amintești să-ți trec chestia asta printre atribuții, rosti, întunecat, Blake, și părăsi anticamera ca să se ducă înspre biroul învecinat.

Secretara lui Jerry Harris îi făcu semn să intre direct la șef. Ajuns înăuntru, Harris îi făcu un semn să ia loc pe un scaun. Se grăbi să încheie, pe un ton coborât, convorbirea pe care o purta le telefon, după care se întoarse către Blake. I se citea seriozitatea în expresia ochilor.

— Mă tem că avem o problemă, rosti el.

Privirea i se încrucișă cu cea a lui Blake. Dintr-o dată, acesta fu sigur că problema îl implica pe fiul lui.

— E vorba de Mark, nu-i așa? întrebă Blake, căutând să nu-și trădeze emoția din voce.

Harris încuviință.

— Mă tem că i-a venit rău la școală de dimineață, îl puse el la curent pe Blake. Acum se află la clinica sportivă, în grija lui Marty Ames.

— Rău? repetă Blake. Dar... dar se simțea excelent de dimineață.

Își privi ceasul. Acesta indica abia ora zece și jumătate.

— Isuse, m-am despărțit de el doar de trei ore! Ce s-a întâmplat?

Harris trase adânc aer în piept, apoi se ridică în picioare și înconjură biroul. Se sprijini de el și se uită fix la Blake.

— Mă tem că n-a mers ceva cum trebuie în tratamentul lui.

Blake simți un fior în lungul șirei spinării.

— N-nu sunt sigur că înțeleg, replică el.

Harris își îndepărtă palmele într-un gest de neajutorare.

— Nu cred că-ți pot explica în amănunt totul. După cum ți-am mai spus, Ames face muncă experimentală și...

Blake nu-l lăsa să termine. Se sculă în picioare și se uită mânios la șeful lui.

— Stai o clipă, Jerry. Tu mi-ai spus că experimentele lui sunt total inofensive.

Harris clătină din cap:

— Nu-i adevărat. Eu ți-am spus că există și elementul risc. Mic, e adevărat, dar el există.

Blake strânse din buze.

— În regulă, rosti el, redevenind calm. Să nu ne certăm acum pentru asta. Ce s-a întâmplat cu Mark și de ce ți s-a spus ție înainte, și nu mie?

Harris își umezi, nervos, buza de jos cu limba.

— Cred că Ames a socotit că eu sunt mai indicat să-ți comunic vestea.

Blake se prăbuși pe scaun, palid. Cu voce distrusă, șopti:

— El... e mort, nu-i așa?

Harry inspiră adânc, apoi dădu drumul, încet, aerului.

— Nu încă, răspuse el și observă cum Blake tresare ușor. N-o să caut, însă, să te liniștesc spunându-ți că nu se poate întâmpla și așa ceva. De fapt, va trebui să fii gata pentru o astfel de eventualitate.

Blake se holbă la Harris.

— Nu..., icni el. Mi-ai spus că...

Vocea lui Harris deveni dură.

— Ți-am spus că există și un element de risc. În plus, ai semnat hârtiile prin care îi dădeai voie lui Ames să-l trateze pe Mark. Nimeni nu ți-a impus asta.

Vorbele îl izbiră în plin pe Blake. Deci Sharon avusese tot timpul dreptate când se plânsese că era ceva necurat cu clinica sportivă, că nu era tocmai inofensiv acel tratament, așa cum pretinsese Harris.

— Sharon! exclamă el. Trebuie să vorbesc cu ea.

Vru să se scoale, dar Harris îl opri cu un gest.

— Ea e la clinică în clipa asta, Blake.

O clipă Blake se simți ușurat. Cel puțin ea era acolo și știa despre ce era vorba. Imediat, însă, își dădu seama că Jerry Harris, folosisese același ton de gheață pe care îl mai folosisese cu numai câteva secunde înainte. Înainte de a putea replica, Harris continuă:

— Ea e acolo și încearcă să provoace încurcături.

Îl fixă cu privirea pe Blake.

— Când am discutat despre asta, m-ai asigurat că Sharon nu ne va face probleme. Mi-ai spus că va fi de acord cu ceea ce încercăm să creăm aici!

Blake gândi cu repeziciune. Ce dracu' vroia să spună Harris? Era preocupat numai de proiectul companiei? Înțelese în acea clipă, cu deosebită limpezime, că lucrurile stăteau chiar așa. Fusese folosit, manipulat, ca să permită TarrenTech-ului să uzeze de fiul lui ca de un cobai. Dar nu era posibil! Ceilalți...

Atunci pricepu.

— Jeff LaConner, rosti el cu voce tare. Și el a pățit ceva asemănător, nu-i așa?

Harris dădu scurt din cap.

— Chuck știa care sunt riscurile și mai știa care-i prețul. Tonul i se înmuie:

— Blake, nici pentru tine ăsta nu trebuie să însemne sfârșitul lumii. Compania e pregătită să aibă grijă de Mark. Dacă va supraviețui se va face totul pentru el. Viața poate merge înainte, și pentru tine ca și pentru Sharon și Kelly. O să fii transferat, bineînțeles, și o să fii avansat, cu o creștere de salariu corespunzătoare cu...

Ezită, scotocindu-și mintea după un cuvânt potrivit.

— ...mă rog, să spunem că, deși avansarea nu poate compensa...

Ezită din nou, apoi se hotărî:

— ...pierderea, eu cred că vei găsi toate astea ca deosebit de generoase. În plus, evident, vor fi posibilitățile de a deține acțiuni ale firmei.

Blake se uită ținând la Jerry Harris, incapabil să-l recunoască. Oare acesta era omul pe care îl cunoștea de mai bine de un deceniu și pe care îl considera un prieten? Oare chiar credea el că banii și slujba puteau acoperi sentimentele de vinovăție și de pierdere irecuperabilă pe care avea să le resimtă tot restul vieții? Era imposibil — incredibil! În acea clipă, observă că Harris continua să vorbească.

— ...bineînțeles că o să avem grijă și de Sharon în eventualitatea că n-o să fii capabil s-o aduci la sentimente mai bune. N-aș vrea să se ajungă la așa ceva, dar...

Să avem grijă de Sharon.

S-o ucidem.

Asta însemnau cuvintele. Înțelese acum adevăratele semnificații ale vorbelor și eufemismelor pe care le auzise din gura lui Jerry Harris în ultimele săptămâni.

„Noi compuși...”

Asta însemna medicină experimentală. Hormoni? Droguri? *Vitamine! Cum a putut fi atât de idiot?*

„Îl putem ajuta pe Mark...”.

Asta era simplu: îți putem transforma fiul în altă ființă. Îl putem face ce vrei tu să fie.

„Bineînțeles, există întotdeauna un ușor element de risc”.

Fiul tău ar putea muri.

„O să avem grijă de el”.

Avuseseră grijă și de Ricardo Ramirez, și asta nu-l împiedicase pe băiat să moară. Iar Harris îi comunicase deja că Mark avea să moară.

„O să avem grijă de Sharon”.

O s-o ucidem. Dacă n-o poți disciplina, dacă n-o poți convinge să-și pună lacăt la gură și să fie fericită cu o slujbă impozantă pentru tine și cu un salariu de vis — căci era sigur că nici nu se punea problema ca salariul să nu însemne, practic, o avere — atunci o s-o omorâm.

Brusc, Blake se simți copleșit. Îl apucă o furie rece, intensificată de faptul că se știa responsabil de ceea ce se întâmplase. Se ridică în picioare, ucigându-l din priviri pe Jerry Harris.

— Cine mama dracului crezi că sunt eu? explodă el. Chiar crezi că o să-mi vând fiul pentru o avansare și pentru bani? Chiar crezi că o să stau cu mâinile în sân în timp ce tu îmi ucizi nevasta și copilul? Am avut senzația că te cunosc, Harris, dar văd că m-am înșelat cumplit!

Îl dădu la o parte, izbindu-l cu forță de birou, apoi trase de ușă s-o deschidă.

Așteptându-l, în anticameră se aflau doi paznici în civil, cu armele scoase și îndreptate spre el.

— Mă tem că nu vă putem da voie să plecați nicăieri, domnule Tanner, rosti unul dintre ei.

*

Mark se deșteaptă încet. Creierul îi reveni, treptat, la lumină din profunzimile negre ale inconștienței. Câteva minute fu complet dezorientat, apoi îi reveniră în minte fragmente de amintiri.

Durerea cumplită de cap pe care o avusese la prima oră a zilei. Se dusesese la sora medicală, însoțit de Linda Harris, care-l sprijinise când valurile năucitoare de durere amenințau să-l lase fără suflare.

Ura pe care o simțise în oficiul sorei medicale.

Apoi îngrozitoarea neputință pe care o simțise când cei trei infirmieri îl băgaseră în cămașa de forță.

Știa unde se afla acum — îl aduseseră la clinica sportivă.

Întredeschise pleoapele și o clipă crezu că visează, căci în jurul lui văzu numai o plasă groasă de sârmă, legată de niște stâlpi mari de oțel.

Se găsea într-o cușcă.

Deschise ochii larg și se ridică în capul oaselor, lăsându-și picioarele pe podeaua de beton a micului cub de fier. Stătea cu fundul pe un prici metalic, fără nici un fel de saltea pe el, iar mușchii îi înțepeniseră de la răceala fierului. Purta încă hainele pe care le îmbrăcase de dimineață, dar își simțea blugii

strânși pe picior, iar cămașa, cu una dintre mâneci aproape smulsă din umăr, își pierduse majoritatea nasturilor.

Partea superioară a brațului stâng era amortită. Își frecă zona câteva clipe, apoi observă cele două puncte rămase de pe urma acelor de seringă, și porțiunea de piele tăiată de unde fusese extras acul rupt.

Pantofii îl strângeau. Mark se aplecă, se descheie la șireturi, se descălță și își masă labele picioarelor.

Auzi un sunet.

Privi de jur-împrejur și zări pentru prima dată încăperea în care era ținut captiv. Se aflau acolo mai multe cuști, aliniate lângă perete.

La două cuști distanță de el observă o creatură stranie care se zgâia la el. Ființa molfăia ceva din buzele răsfrânte peste dinții enormi, iar din gât îi ieșea un bolborosit bizar.

Mark înălță, nedumerit, din sprâncene. Creatura aducea cu o maimuță, dar nu semăna defel cu vreo specie anumită de primate. Bolborositul emis de individ începuse să devină inteligibil. Mark simți că-l ia cu frig.

— Maaaarg..., rosti creatura. Apoi, mai clar: Maaarkhh!

Mark se dădu înapoi. Nu era posibil, și totuși, privind la acea ființă care se întinsese către el, ridicându-se cu toți cei doi metri ai săi de pe podeaua pe care stătea ghemuit, își dădu seama că era adevărat.

Se uita la cel care fusese odată Jeff LaConner.

Simți că-i vine să țipe de groază, dar reuși să se stăpânească. Mintea îi lucra cu febrilitate. Începu să-și amintească de tot ce i se întâmplase.

Izbucnirile de ură.

Cum pățise și Jeff, înainte de a fi capturat în acea noapte.

Straniile modificări ale propriei sale fețe, pe care le zărise chiar în noaptea ce trecuse.

Își duse mâinile la chip și își pipăi trăsăturile cu degetele. Păreau altfel acum. Fruntea i se bombase și mai mult iar nasul părea și el schimbat. Bărbia...

Își plimbă limba peste contururile, dintr-o dată străine, ale dinților. Păreau mari — prea mari pentru gura lui.

După asta își privi mâinile.

Degetele, lungi și groase, păreau că ies din niște butuci. Pielea lor, care fusese moale, era acum acoperită de smocuri dese de păr, ca și dosurile mâinilor, de altfel.

Unghiile, mai groase decât ar fi trebuit, se curbaseră, ca niște gheare.

Îl copleși panica și simți din nou nevoia să strige încă o dată, însă, reuși să o înăbușe și căută disperat cu privirea prin încăpere vreo cale de evadare.

Îl observă atunci pe cel care fusese odată Randy Stevens. Acesta nu mai era de recunoscut ca aparținând speciei umane, așa cum stătea, ghemuit în cușca lui, mestecându-și obsesiv un deget și privind îndobitocit prin încăpere.

Atunci Mark se uită în sus și zări monitorul de televiziune suspendat de tavan, dincolo de gratiile cuștii.

Recunoscu imediat imaginea de pe ecran. De această dată scoase un strigăt cumplit de mânie.

Pe ecran era imaginea maică-sii.

Ședea pe un scaun cu spătar și avea întipărită pe chip o expresie de teroare.

În timp ce se uita la ecran, Mark izbucni din nou într-un urlat dement, care se reflectă de cărămizi, reveni la băiat, apoi se pierdu în bubuitul unei noi izbucniri de furie.

Ușa de la capătul încăperii înguste și lungi se deschise cu forță, lăsând să

treacă, în goană, trei infirmieri. Unul dintre ei ducea un furtun de incendiu, iar un altul căra un electrod de calmare. Cel de-al treilea se postă, nervos, lângă ușă, gata să deschidă valva în clipa în care furtunul ar fi fost desfășurat.

Primul individ introduse electrodul prin plasa de sârmă, dar, înainte de a-l acționa, Mark i-l smulse din mâini, îl trase înăuntru și-l zdrobi de marginea patului.

— Dă drumul la blestemata aia de apă, strigă atunci infirmierul.

Furtunul se umflă la trecerea apei sub presiune. În aceeași clipă Mark se aruncă asupra porții cuștii.

Plasa se clătină, dar rezistă.

Imediat apa țâșni din furtun. Infirmierul care ținea muștiucul se zbatu să controleze jetul. Mark apucă plasa metalică cu ambele mâini și începu s-o scuture, folosindu-se în efort de întreaga greutate a corpului său. Simți plasa cedând ușor și își dublă eforturile. În cele din urmă, când îl izbi în plin șuvoiul lichid, plasa cedă cu totul și întreaga parte din față a cuștii se desprinsese din cadru. Răcnind de furie, Mark dădu plasa la o parte și plonjă prin deschizătură, cu mâinile întinse înainte ca să-l înșface pe cel mai apropiat infirmier. Omul țipă când fu apucat de Mark, dar vocea i se stinse instantaneu, căci Mark îl azvârli la podea. Capul individului se zdrobi de beton cu un pârâit. Imediat, sub țeastă se formă un pârâiaș de sânge.

Jetul de apă îl lovi pe Mark în piept și el făcu câțiva pași înapoi clătinându-se, momentan dezechilibrat. În acea clipă, ca și cum ar fi fost ambiționat de acțiunea lui Mark, Jeff LaConner se năpusti și el asupra plasei cuștii sale. Forța mai mare a lui era suficientă ca să scoată partea din față din țâțâni. Infirmierul cu furtunul vru să strige un avertisment și luă o clipă jetul de pe Mark. Instantaneu Mark se aruncă asupra individului, îi apucă gâtul cu brațul drept și trase cu putere înapoi. Se auzi un trosnet sec când omului i se frânse șira spinării.

Deveni inert în strânsoarea băiatului. Cel de-al treilea infirmier încremeni, incapabil să mai facă vreo mișcare. O secundă mai târziu, înțelegând pericolul care-l păștea, încercă să trântască ușa camerei, dar Jeff LaConner sări de lângă Mark și-l apucă pe individ de gât. Mark observă cum Jeff ridică omul de pe sol, scuturându-l ca pe o păpușă dezarticulată, apoi cum îl proiectează cu forță de cărămizile dure din perete. Abandonându-și victima prăbușită la podea, Jeff ieși în goană din încăpere.

Mark ezită o secundă. Instinctul îl sfătuia să se ia după Jeff și să încerce să evadeze cât mai putea! În acea clipă, însă, îl zări pe Randy Stevens și luă rapid o decizie. Se aplecă și culese inelul cu chei de la centura cadavrului aflat la picioarele lui. Lucrând cu repeziciune, introduse cheie după cheie în broasca ultimei cuști încuiate, până ce una se potrive și ușa se deschise. Lăsând cheile în broască, Mark porni după Jeff LaConner.

În cușcă, Randy Stevens se uită prostește la ușa deschisă timp de câteva secunde, apoi reuși să se concentreze și începu să se târască înainte. Trecu încet pragul cuștii. Se opri o clipă lângă trupul infirmierului mort, lovind de câteva ori masa inertă de carne, apoi se îndreptă către individul pe care Jeff LaConner îl zdrobise de zid.

Bărbatul zăcea pe podea, cu șira spinării fracturată, incapabil să-și miște vreo parte a trupului mai jos de șolduri. Gemea încet, iar degetele se agitau spasmodic pe podea în încercarea de a se târî către ușă.

Randy îl studie curios câteva momente, apoi întinse o mână și-i înfipse un deget în corp.

Omul țipă îngrozit. Se făcu alb ca varul când sângele începu să i se scurgă

din trup.

Chicotind, Randy repetă operația de câteva ori. Fiecare împunsătură produse un țipăt. De fiecare dată chicotitul lui Randy crescuse în intensitate, ca și ritmul cu care acest nebun practica jocul său dement de tortură.

Abia când bietul om tăcu — în clipa în care durerea copleșitoare îl făcu să leșine — își pierdu Randy interesul față de joaca sa grotescă.

Se ridică atunci, nesigur, în picioare, și porni încet către ușă.

Ajuns acolo, privi de mai multe ori în stânga și în dreapta. Într-un târziu porni la drum, fornăind încet în încercarea de a se ghida după mirosurile lăsate de Jeff LaConner și Mark Tanner.

Trecuseră luni de zile de când Randy pierduse capacitatea de a da nume plantelor, animalelor, oamenilor și universului care-l înconjura.

În cazul lui Randy, transformarea din om în bestie se făcuse în întregime.

Pentru el sosise timpul să-și extindă teritoriul, în maniera tipică bizarei creaturi care devenise.

25

Marty Ames urmărea ecranul unui monitor de înaltă acuratețe, comparând structura genetică a unei mostre prelevată din pituitara Charlottei LaConner cu cea a lui Jeff. Era sigur că undeva exista o mică diferență, pe care, dacă avea să o găsească, îngropată în ADN-ul celular, avea să o folosească ca să capete indicii asupra misterului creșterii necontrolate a lui Jeff.

Se uită, iritat, în sus când clopotul alarmei îl deranjă din concentrarea cu care lucra. În acea dimineață nu erau programate nici un fel de teste ale sistemului de securitate, iar întreruperea neașteptată a muncii sale era o greșeală pe care nu trebuia s-o tolereze. Întinse mâna după telefon, ca să ceară o explicație, când atenția îi fu atrasă de unul din monitoarele de pe perete.

Se vedea pe el camera cuștilor. Ames se holbă șocat la perspectivă. Ușa uneia dintre cuști era deschisă, iar alte două fuseseră complet rupte, cu plasa grea de sârmă dată la o parte ca și cum ar fi fost făcută din hârtie.

Unul dintre infirmieri se afla întins pe spate, cu capul într-o baltă de sânge, iar altul zăcea inert la câțiva pași mai încolo. Cel de-al treilea, ale cărui degete continuau să zgârie spasmodic podeaua, privea în sus către camera de luat vederi, cu o grimasă cumplită de durere întipărită pe chip. Cât despre ocupanții cuștilor, nu se vedea nici urmă de ei.

Înjurând tare, Ames apăsă butoanele telefonului. O clipă mai târziu o auzi pe Marge Jackson, care avea o voce stranie:

— Au scăpat, doctore Ames.

— Știu asta, la naiba, o repezi Ames. Crezi că eu nu văd? Unde sunt acum?

— N-nu știu, murmură Marge. Cred că se află încă la subsol, dar nu-i pot depista pe monitoare.

Ames sudui din nou. Trebuia să fi montat camere de luat vederi pretutindeni, să nu lase nici măcar un centimetru pătrat din clădire nesupravegheat. Presupusese, însă, că acele cuști se vor dovedi foarte sigure — suficient de solide ca să țină captivă practic orice ființă.

— Vin imediat acolo, anunță el. Sună-l pe Harris și pune-l la curent cu cele întâmplate. O să avem nevoie de ajutor!

Trânti receptorul în furcă și se îndreptă rapid către ușa laboratorului. Se afla la parterul imobilului. Două uși încuiate sigilau scara care ducea către zona de securitate din subsol. Cu puțin noroc creaturile se aflau încă în subsolurile clădirii. Cu toate astea, Ames rămase ținut câteva clipe în spatele ușii

laboratorului, ascultând, apoi o întredeschise și ascultă din nou. Vuietul alarmei, însă, era asurzitor și acoperea orice alt zgomot, așa că trase de ușa și ieși pe coridor. Privi la stânga și la dreapta, apoi porni în grabă către biroul lui. Câteva secunde mai târziu o găsi pe Marjorie Jackson, albă la față, stând în spatele biroului lui și vorbind la telefon. Când intră Ames, închizând și încuind ușa după el, ea termină convorbirea. Măinile îi tremurau în asemenea hal încât receptorul îi căzu pe birou când încercă să-l pună în furcă.

— Domnul Harris spune că ne sosesc deja întăriri, rosti ea. Vin să-l aducă pe domnul Tanner și...

Ames o opri cu un gest.

— Ce s-a întâmplat? Cum de au scăpat?

Marge Jackson clătină, neajutorată, din cap.

— N-nu știu. Tocmai mă întorceam la birou când am auzit un strigăt, iar când m-am uitat pe monitor, ei dispăruseră deja.

Aproape împotriva voinței ei se uită din nou la ecranul TV, unde era încă afișată imaginea dezolantă a camerei cuștilor, și icni când văzu că infirmierul cu coloana ruptă încerca încă o dată să se târască, cu slabele-i puteri, către ușa.

— Doamne, șopti ea înfiorată. George trăiește încă. Trebuie să-l ajutăm.

Porni către ușa, dar Marty Ames o opri ferm, punându-și mâna pe brațul ei.

— Ți-ai ieșit din minți? o repezi el. Ei sunt încă acolo jos!

Marge făcu ochii mari.

— Dar trebuie să întreprindem ceva.

Ames urmări ecranul câteva secunde cu o expresie sumbră pe față, apoi comută pe celelalte camere împrăștiate prin clădire.

— Nu putem face nimic pentru nimeni până ce nu primim ajutor.

Dintr-o dată văzu o mișcare pe ecran. Îl zăriră pe Jeff LaConner, aruncând priviri furișe peste tot în timp ce se deplasa pe coridor către scări.

— Ar fi bine ca ușa aia să fie zăvorâtă, rosti Ames, în timp ce silueta enormă a lui Jeff ajunsese să umple tot ecranul.

Ames apăsă pe un buton și camera se răsuci ca să urmărească înaintarea lui Jeff. Ca și cum ar fi sesizat prezența ochiului electronic, Jeff se întoarse și privi drept spre obiectiv.

O fracțiune de secundă nu se petrecu nimic, apoi buzele lui Jeff se răsfrânsură. Deși Ames și Marjorie Jackson nu auziră nimic, pielea li se făcu ca de găină când sesizară mârâitul ce ieși din gâtul creaturii. Într-un târziu, Jeff ridică palma lui enormă și blocă camera.

Ecranul deveni orb, iar Ames și asistenta sa își dădură seama că Jeff smulsese camera din locașul ei.

*

Jeff se zgâi mult la obiectul din mâinile lui, apoi îl sfărâmă între palme și aruncă rămășițele pe podea. Se răsuci și se uită la ușa închisă aflată la câțiva pași de el. Întinse mâna și apucă clanța cu degetele lui strâmbe. O răsuci și izbucni într-un mormăit de furie când văzu că e încuiată. Strânse mai tare clanța și trase cu putere. Ca și camera de luat vederi, clanța rezistă puțin, apoi se rupse. Izbînd-o de perete, Jeff se năpusti asupra zăvorului. După câteva secunde, acesta se eliberă de cealaltă parte a ușii...

Zăvorul alunecă lin.

Jeff trase de ușa și o plesni de perete cu un zgomot infernal. Gâfâind, privi treptele scării câteva clipe, apoi porni să le urce. Ajunse în vârf și își croi drum

până în holul mochetat de unde pleca coridorul către diversele birouri și sufragerie.

Îl apucă o ură dementă când privi înspre zona birourilor pe care și le mai amintea că aparțineau doctorului Ames.

Și-l aminti și pe doctor.

Chipul acestuia îi era încă viu în minte, chiar dacă alte lucruri își pierduseră sensul în ceața ce-i învăluia creierul.

Ames fusese cel care îl adusese în halul ăsta.

Ames, care pretinsese că e prietenul lui, care susținuse că ține la el.

Ames, care îl transformase în creatura chinuită de dureri de acum.

Totul era din vina lui Ames. Pornind încet în lungul coridorului, îi simți mirosul, îi adulmecă prezența care îi intensifica furia.

Pătrunse în anticameră. Mormăind, respirând greu, simți că e pe cale să explodeze.

Înșfăcă biroul lui Marjorie Jackson, îl ridică de la podea și-l azvârli înspre perete. Tencuiala se sfărâmă sub impactul cu mobila grea de lemn. Se auzi un trosnet sec când bârnele pârâiră din cauza forței loviturii.

Cu ochii sclipindu-i în orbite, Jeff se îndreptă către ușa închisă a biroului interior.

*

— Înapoi! îi comandă Marty Ames femeii.

Fața ei se albise când cumplitul zgomot din camera de alături îi confirmase că bestiile nu se mai aflau la subsol. Se lipise strâns de perete. Vorbele lui Ames o făcură să se ascundă în spatele biroului.

Marty Ames deschise sertarul de jos al biroului său și scoase de acolo pistolul calibru 38 pe care începuse să-l țină în acel loc din clipa în care pricepuse că unii băieți ar putea deveni periculoși. De când cumpăraseră arma, nu avusese niciodată ocazia să o folosească, iar după un an de zile renunțase chiar și la antrenamentele la țintă pe care începuse să le practice după achiziționare. Verificând acum siguranța și sectorul cu cartușe, se rugă să funcționeze încă bine și să țintească fără greș.

Tocmai introdusese sectorul înapoi în toc când se auzi un zgomot asurzitor. Ușa biroului, confecționată dintr-o singură bucată solidă de lemn de nuc, fu smulsă din balamale și căzu la podea, ruptă în două bucăți imense.

În prag stătea Jeff LaConner. Corpul lui încovoiat era atât de cocoșat încât atingeau podeaua cu vârful degetelor, iar mandibula îi atârna, grea, în jos, în timp ce de pe buza inferioară i se prelingeau picături de salivă.

Văzând acea creatură Marjorie Jackson țipă îngrozită, dar strigătul ei fu rapid acoperit de izbucnirea de furie a lui Jeff.

Păși în cameră, cu brațele lui lungi întinse către Marty Ames, cu degetele începând deja să se închidă în timp ce ținteau să ajungă la gâtul victimei.

Înnebunit de frică, Ames ridică arma și apăsă cocoșul, țintind pieptul lui Jeff.

Acesta încasă lovitura și privi mirat în jos când din gaura făcută în piept tâșni un șuvoi de sânge. Îndreptându-și din nou atenția către Ames urlă ca un dement și se aruncă înainte.

Ames trase din nou, apoi încă o dată, dar la al patrulea glonț cocoșul lovi în gol. Aruncă pistolul din mână și se ghemui, evitându-l pe Jeff, în timp ce acesta căzu la podea.

O clipă Ames avu sentimentul că Jeff se va ridica în picioare și va reîncepe atacul. Văzând, însă, că el nu mai mișcă, întinse piciorul și rostogoli trupul

căzut cu fața în sus.

Jeff nu mai avea ochi, iar sângele șiroia molcom din orbita transformată într-o masă informă de carne. Ames se uită fix la cadavru câteva secunde, apoi o apucă pe Marge Jackson de mână și o trase afară din încăpere.

Afară, una dintre dubele de la TarrenTech se apropia de clinică. Se afla deja lângă porțile principale.

Randy Stevens se plimbă încet prin labirintul de coridoare. Creierul lui încetase de mult să mai funcționeze logic, iar acum se deplasa fără ținută, adulmecând cu nările când un miros, când altul. Coti pe un alt coridor și văzu o ușă deschisă în fața lui. Trecu pragul și începu să urce treptele scării, ținându-se neîndemânatic de bară cu degetele lui deformate. Ajunse în sfârșit în vârf și se trezi în hol. Ezită câteva clipe, adulmecând aerul, apoi prinse un miros ce-i stârnea amintiri îngropate adânc în memorie.

Imagini vagi îi reveniră în minte, imagini cu copaci și arbuști, cu râuri și cu cerul deasupra lor.

Nările lui respirau cu nesaț aromele aerului proaspăt. Se întoarse către ușa din dreapta, unde o dungă strălucitoare de lumină se strecura pe sub prag. Se luptă cu ușa, apoi se aruncă cu toată greutatea asupra ei. Ajunse afară.

Rămase nemișcat, clipind în lumina orbitoare, și inspiră adânc. Plămânii i se umplură cu aer proaspăt, pentru prima dată după mai mult de un an.

Zări la orizont formele munților înălțându-se spre cer. Instinctul îi spuse că acolo, în munți, ar putea găsi siguranță. Porni către ei, cu corpul bălăbănindu-i-se pe picioarele contorsionate, târându-și încheieturile degetelor pe sol, sprijinindu-se pe ele în salturile ciudate pe care le făcea, ca o maimuță.

O mișcare îi captă atenția. Se opri ca să se uite prosteste la mașina care venea pe după colțul clădirii.

*

Blake Tanner stătea între doi gardieni pe canapeaua din spate a dubei. În față, alături de șofer, un al treilea gardian stătea pe jumătate răsucit înapoi, cu spatele la portieră, supraveghindu-l pe Blake. În primele minute, după ce gardienii îl opriseră la ușa biroului lui Jerry Harris, Blake se albise de frică. Pe măsură însă, ce aceștia îl conduseseră în garajul din spatele sediului firmei și-l înghesuiseră în dubă, el începuse din nou să gândească. Se afundase în scaun, cu ochii pe jumătate închiși, încercând să dea paznicilor lui senzația că era șocat. Pe măsură însă ce mașina părăsise sediul TarrenTech și se angajase pe șoseaua către oraș — neieșind din viteza limită impusă, apoi când cotise pe drumul către clinica sportivă, Blake pricepuse cât de disperată era situația în care se afla.

Acum nu era vorba de o situație precum cea dintr-una din cărțile lui Robert Ludlum, pe care o adorase dintotdeauna, în care un profesor englez manierat reușea întotdeauna să bată cinci spioni profesioniști, special antrenați, pe o alee întunecată, la miezul nopții, scăpând cu fața curată din încrucișări de focuri de armă, și din atacuri cu cuțite.

Aici era vorba de realitate. Conștient că era în formă bună, convins că ar fi învins pe unul dintre paznici într-o luptă corp la corp, era în același timp în stare să-și dea seama că n-ar fi rezistat nici un minut împotriva tuturor. Nici nu se putea amăgi că ei nu l-ar fi împușcat dacă s-ar fi luat de ei. N-avea să aibă parte de nici una din acele celebre întârzieri de care se bucura James Bond, câtă vreme ticălosul care-l prindea se juca cu el, suficient cât să-i ofere lui Bond o posibilitate să scape, pe care acesta n-o lăsa niciodată să-i scape.

Nu, acești oameni aveau intenția să-l ucidă. N-avea decât să aștepte până ce aveau să-l ducă la adăpostul complexului lui Ames. Pe de altă parte, era convins că, dacă ar fi făcut o singură mișcare greșită, gardianul de pe locul din față ar fi apăsător imediat pe trăgaci.

N-ar fi fost împușcat de vreunul dintre indivizii de lângă el, datorită riscului prea mare ca glonțul să treacă prin el și să-l lovească și pe celălalt paznic. Cui i-ar păsa, însă, dacă s-ar face țandări luneta dubei?

Apropiindu-se de porți, mașina încetini. Șoferul apăsă pe un buton de pe o tastatură atașată bordului și porțile se deschiseră. După ce trecură printre ele, porțile începură imediat să se închidă. Autovehicolul prinse viteză, cotind la stânga ca să se îndrepte spre spatele clădirii.

Avea o singură șansă, anume? când mașina avea să se oprească și unul dintre paznicii din lateral va coborî, și asta numai dacă nu exista un garaj interior, cum se întâmpla la TarrenTech.

— Isuse! exclamă șoferul.

Omul de lângă el sări în sus de surpriză, apoi îl privi chiorâș pe șofer.

— Ce dracu'..., începu el.

Șoferul îl ignora. Apăsă pe frâne și arătă cu degetul înainte.

— Ce naiba se întâmplă? izbucni el. Ce dracu' mai e și asta?

Blake se așeză mai bine pe banchetă și se zgâi printre cei doi bărbați din față.

La douăzeci de metri înaintea lor, stând în mijlocul aleii și uitându-se la mașină ca la ceva nemaivăzut, se afla o creatură cum Blake nu mai zărise vreodată în viața lui.

Arăta ca o relicvă ciudată a evoluționismului, ca o specie bizară de ființă, nici om, nici maimuță. Stătea ghemuită pe vine, iar corpul i se clătina înainte și înapoi ca și cum i-ar fi fost greu să se concentreze asupra automobilului.

Mașina se opri scrâșnind. O clipă, cât timp cei cinci ocupanți ai ei se holbară la jumătatea-om-jumătate-bestie de pe alee, domni tăcerea. În clipa în care șoferul deschise gura să zică ceva din clădire se auzi un strigăt. Câteva secunde mai târziu, Marty Ames ieși în goană pe una din ușile laterale, ținând-o de mână pe Marjorie Jackson. Creatura de pe drum se răsuci și-l fixă cu privirea pe Ames. Brusc ea se ridică în picioare și scoase un urlet de furie.

— Isuse, icni șoferul. O să sară la Ames!

Trase și frâna de mână, apoi desfăcu centura de siguranță cu o mână în timp ce deschise portiera cu cealaltă. Imediat după aceea sări din mașină, cu arma scoasă deja din toc. Se lăsă în genunchi, apucă pistolul cu ambele mâini, îl sprijini de capota mașinii și trase.

Creatura ezită, indecisă din cauza glonțului care-i provocă o durere năucitoare în coapsă. Urlă încă o dată. O fracțiune de secundă păru nu mai știe încotro s-o ia, apoi se îndreptă din nou spre Ames.

— Trage în el! țipă Ames. Omoară-l, pentru numele lui Dumnezeu!

Marjorie Jackson fugise în altă direcție la apropierea bestiei, reușind să se ascundă după clădire. Ames era singur acum, cu spatele lipit de imobil. Privindu-l pe Randy Stevens cum se năpustește spre el, revăzu în ochii lui aceeași furie dementă pe care o mai văzuse la Jeff LaConner. Vru s-o ia la goană, să se facă nevăzut înapoi la adăpostul clinicii, dar picioarele refuzară să se supună comenzii date de creier, așa că rămase ținut locului, înspăimântat de moarte.

Se auzi o altă împușcătură și Randy se împletici încă o dată, intrând într-un soi de derivă spre stânga. Căzu în genunchi și își răsuci capul, ca și cum ar fi căutat atacantul nevăzut care îl lovea cu o armă invizibilă.

Toți gardienii ieșiseră din mașină. Blake își încercă șansa. Se dădu jos din mașină, pe partea opusă clădirii și o luă la goană către gardul ce împrejmua proprietatea.

Șansele erau mici, dar existau. Dacă se cățăra peste gard cât timp gărzile continuau să fie ocupate cu creatura de coșmar, poate reușea să scape.

Se auziră încă două împușcături, dar Blake le ignoră, concentrându-se asupra gardului. Ajunse la numai treizeci de metri de el, apoi la douăzeci.

O nouă împușcătură răsună în aer. De această dată văzu un norișor de praf tâșnind în fața lui, ușor lateral dreapta. Unul dintre gardieni trăgea în el, așa că fu nevoit să facă zigzaguri stânga-dreapta. Când mai avea numai cinci metri până la grad, un alt glonț lovi pământul din fața lui și el făcu un nou zig-zag.

Ajunse lângă gard și se aruncă asupra lui, sărind cât putea de sus. Ajunse cu degetele la numai câteva zeci de centimetri sub limita superioară a plasei de sârmă.

Cei două mii de volți care străbăteau gardul îl zguduiră cu violență, întinzându-i instantaneu fiecare mușchi și arzându-i creierul într-o secundă. Încremenite de pe urma șocului, degetele se strânsură pe plasă, ținând cadavrul suspendat la aproape un metru deasupra solului.

*

Un al treilea glonț se înfipse în Randy Stevens, pătrunzând în plămânul stâng. Randy simți o durere sfâșietoare în piept. Își mută atenția de la Ames și se concentrează cum putu mai bine asupra posibilităților de a evada.

Privi din nou către munți și o luă la fugă șchiopătând. Piciorul drept nu-l mai asculta și fiecare pas producea spasme de durere în întreg corpul, dar el le ignoră, năpustindu-se către înălțimile din zare și către refugiul întrezărit acolo.

Un alt glonț îi sfâșie carnea, apoi altul. În cele din urmă căzu înaintea, cu fața la pământ. Începu să se târască, cu brațul stâng la fel lipsit de vlagă ca și piciorul drept. Nu trebuia să se oprească — nu putea — căci instinctul de conservare îi porunea să înainteze. Se apropie de gard. Un alt glonț îl lovi, dar el se întinse către gard cât putu de mult.

Cel de-al șaptelea glonț îl atinse în cap și-i explodă în creier exact în clipa în care degetele sale se încleștară de gard și corpul zvâcni de pe urma descărcării electrice.

Munții erau încă departe, dar asta nu mai conta, căci după ce stătuse închis un an în subsolul clinicii sportive, Randy Stevens își găsisese în sfârșit refugiul final.

*

Mark cercetase subsolul cu grijă și descoperise într-un târziu o cameră în care se găsea un panou de control al sistemului de securitate. La un moment dat îl auzise pe Randy Stevens pufnind pe coridorul din fața ușii închise, dar îl ignoră, concentrându-se asupra comutatoarelor și cheilor de pe panou, până ce brusc, unul dintre monitoare îi arătă imaginea mamei sale. Se uită la eticheta de sub comutatorul acționat — CAMERA DE TRATAMENT B —, apoi privi încă o dată imaginea de pe monitor. În acea clipă, mama sa se răsuci și privi în sus la camera de luat vederi. Instantaneu, pe Mark îl cuprinse mânia binecunoscută. Întoarse spatele monitorului și ieși în grabă din încăpere.

Se afla la piciorul scări când auzi împușcăturile de afară. Urcă repede treptele și se Opri în fața unei uși deschise către exterior. Instinctul îi spuse să

aleagă libertatea de dincolo de ușă, să scape din clădire cât mai putea. Reuși să i se opună acestei nevoi. Apucă de ușă, o închise și trase zăvorul, apoi se întoarse și o luă la goană de-a lungul coridorului către sufragerie și sala de gimnastică din spatele ei.

Trecând pe lângă biroul lui Ames, aruncă o privire înăuntru. În afară de dezastrul din camera lui Marge Jackson, văzu forma chircită a lui Jeff LaConner, într-o baltă de sânge pe podea. Îngheță câteva clipe, apoi fugi mai departe.

Ajunse în sala de gimnastică și o traversă iute către o cameră mai mică, aflată de cealaltă parte a ei.

Pe ușă trona o plăcuță: SALA DE TRATAMENT B.

Se aruncă cu toată greutatea asupra ușii și dădu buzna înăuntru.

Încremeni pe loc și făcu ochii mari.

Încă legată de masa de metal, Sharon își înălță capul și-l văzu pe Mark.

Deformarea chipului lui se accentuase. Limita de jos a frunții ieșea mult în afară așa încât ochii aproape dispăruseră în orbite. Bărbia părea mult prea grea pentru fața lui și atârna ușor deschisă. Își ținea brațele lungi la distanță de trup. Un geamăt furios îi scăpă de pe buze. Sharon își înăbuși un strigăt.

— Mark, rosti ea. Ajută-mă.

Se luptă cu legăturile dure de nylon care o țineau, dar acestea rezistară, continuând s-o ținutuiască pe masă.

Mark o privi cu luare-aminte și fu cuprins de ura pe care o știa atât de bine. Ea nu-i făcuse, însă, nimic — n-avea nici un motiv să fie mânios pe ea.

O amintire vagă îi trecu prin minte.

O amintire a momentului când se afla la mașina de vâslit, când simțea o ură crescută față de adversarii săi. Făcea parte din tratament — și știa asta abia acum. Îi administrau un soi de drog, care inducea mânie, eliberând rezervele de energie psihică din străfundurile lui.

Un drog care-l făcea furios și-i inducea dorința disperată de a câștiga.

Cu o zi în urmă, însă — oare chiar trecuse numai o zi? — apăruseră și alte imagini. Își aminti că obiectul mâniei i se schimbase, în prim-plan apărând maică-sa.

Asta fusese dorința lor, și treaba reușise.

Priveliștea chipului maică-si declanșa o ură irațională.

— Nu te uita la mine! urlă el. Nu te uita la mine!

Sharon ezită, dar ceva îi porunci să se supună comenzii fără crâcnire. Își lăsă capul să cadă la loc pe masă și fixă din nou tavanul cu privirea. Amortizate de pereții clădirii, de undeva, de afară, veneau ecouri de împușcături.

— Ce se întâmplă? întrebă ea înspăimântată, simțind degetele lui Mark luptându-se cu legăturile și rupându-le. Ce fac?

— Ne ucid, răspunse, sec, Mark.

Eliberă ultima legătură, apoi se întoarse cu spatele când Sharon se ridică în capul oaselor și își frecă picioarele amorțite.

— Vor ca eu să te omor, o informă Mark. Asta s-a întâmplat azi-noapte. N-aveam nimic cu tine, mamă. Ei... ei mi-au făcut ceva. E de ajuns să mă uit la tine și simt că înnebunesc!

Sharon simți că i se pune un nod în gât și se forță să se stăpânească. Trebuia să reușească, mai ales acum!

Acum trebuia să se concentreze asupra posibilităților de evadare din acel loc.

— Unde ne aflăm? se interesă ea.

Își coborî picioarele de pe masă și încercă dacă pot să-i susțină greutatea corpului. O clipă tremurată, dar reuși să le stăpânească prin forța voinței.

— În... În sala de gimnastică, murmură Mark. În spatele sufrageriei.

— Hai, îl îndemnă Sharon.

Se răsuci către el, dar își aminti la timp de avertismentul lui.

— Urmează-mă. N-o să mă întorc decât când o să-mi spui tu.

Fără a aștepta replica lui Mark, o luă la fugă către sufragerie.

Inima îi bătea cu putere. Era convinsă că infirmierii vor apare în orice clipă, blocându-le calea. Când ajunse în sufragerie, însă, descoperi că locul era pustiu.

Cu Mark în spate, alergă prin hol spre ușa din față, rugându-se ca mașina lui Elaine Harris să fie încă parcată acolo unde o lăsase.

Ezită în fața ușii, privind, temătoare, prin sticla groasă.

Autovehicolul se găsea unde trebuia. În curtea clinicii domnea tăcerea. Trase adânc aer în piept, apoi deschise ușa.

— Du-te în spate, îi strigă ea peste umăr lui Mark. Intră acolo și ține capul jos.

Trase de portiera din dreptul volanului și se cățăra la bordul mașinii. Mâna ei căută cheile de contact încă înainte de a trânti portiera după ea. Auzi trântindu-se portiera din spate. Răsuci cheia, apoi icni ușor când starterul cârâi, dar motorul nu răspunse. Ochii i se umplură de lacrimi de disperare. În sfârșit, motorul prinse viață. Dădu drumul frânei de mână și introduse maneta în viteză.

Apăsă până la fund pedala de accelerație. Cauciucurile scrâșniră și mașina porni ca din pușcă, se roti pe loc, apoi țâșni drept spre porți. Sharon ignoră aleea, luând-o pe pajiște. Reveni pe șosea la numai cincizeci de metri de gard.

Se uită în oglinda retrovizoare. Îl văzu pe Marty Ames, făcând disperat cu mâna în încercarea de a atrage atenția paznicilor. Aceștia, erau cu toții adunați în jurul unei ființe de nedescris, căzută la pământ lângă gard. Când își ridicară privirea, mașina ajunsese aproape de porți.

Vitezometrul indica șaptezeci de kilometri pe oră când se lovi de porți. Sharon așteptă până în ultima clipă, când se asigură că automobilul nu se va izbi de stâlpii din lateral, ca să-și ghemuiască capul, protejându-se astfel încât parbrizul s-ar fi făcut țandări.

Resimți puternic impactul. Mașina își pierdu puțin din viteză, dar porțile cedară.

Parbrizul rezistase. Sharon își ridică capul. Picioarul continua să stea apăsător pe pedala de accelerație, iar acul vitezometrului începu din nou să urce.

Frână când ieșiră în șoseaua principală, apoi coti la dreapta, către munți, și înfipse din nou piciorul în accelerație.

Automobilul se îndepărtă rapid de Silverdale, către adăpostul munților.

Dick Kennally stătea cu fața la fereastră, admirând priveliștea ce se deschidea din sufrageria clinicii sportive, în special munții ce se înălțau maiestuos către est. În încăperea domnea tăcerea. Aproape că simțea privirile celor trei oameni din spate ațintite asupra lui. Îl așteptau să spună ceva.

Privirea lui abandonă munții și cercetă pajiștile largi și terenurile de sport îngrădite de gardul care înconjura proprietatea. Totul părea pașnic și senin. Nu mai rămăsese nimic din carnagiul pe care îl văzuse când sosise aici, cu două ore în urmă. Fusesse atunci șocat de peisajul care îl întâmpinase: cadavrul lui Blake Tanner, atârnat de gard, cu degetele carbonizate prinse de plasa de sârmă, cu o baltă de sânge împrăștiindu-se sub picioare.

La o sută de metri mai încolo, tot lângă gard, un alt cadavru, ghemuit pe sol, ciuruit de gloanțe. Ames îl informase că acele rămășițe umane fuseseră cândva Randy Stevens. Îi venise să vomite și respinsese ceea ce auzise, ca fiind imposibil. Ceea ce zăcea pe sol n-avea cum să fi fost vreodată o ființă umană.

După aceea, îl văzuse pe Jeff LaConner. Treptat, pricepuse ce se petrecea de fapt în spațiul îngrădit al clinicii sportive.

Timp de aproape o oră lăsase la o parte emoțiile și se ocupase de detaliile tehnice ale curățării locului. Se luaseră fotografii — deși era convins că acestea aveau să fie distruse —, iar cadavrele fuseseră adunate grămadă într-o cameră din subsol — subsol despre care el habar n-avusese că există, cu camerele de izolare și cuștile de acolo, cu pereții săi de un alb orbitor și cu drugii metalici. Treaba o făcuseră cei patru gardieni de la TarrenTech, căci, chiar dacă era șocat, Kennally știuse instinctiv că-i mai bine să-i lase pe aceștia să se ocupe de dezastru decât să-și cheme oamenii lui. Aleea și terenurile spălate cu furtunul — chiar și gardul fusese curățat cu cârpă și săpun — astfel încât, privind acum pe fereastră, nu se putea zări nici o urmă a măcelului.

N-avea nici o îndoială că lucrurile se vor petrece identic în interiorul biroului lui Ames. Până a doua zi camerele vor fi zugrăvite, covorul și ușa înlocuite, iar biroul lui Marjorie Jackson — mai exact o copie identică a lui — va trona din nou în anticameră, în spatele lui Marjorie păzind intimitatea șefului ei.

Afară, pe drumul ce ducea către munți, o echipă de securitate de la TarrenTech montase un baraj. Se afla la o milă depărtare, după o curbă, invizibil pentru oricine ar fi venit dinspre oraș. Era puțin probabil să meargă cineva înspre munte acum. Șoseaua ducea către o zonă de schi aflată la doisprezece kilometri mai încolo, și nu exista nici un motiv ca să se îndrepte careva într-acolo pentru cel puțin încă două sau trei săptămâni.

Dacă Sharon Tanner încerca, însă, să coboare, barajul avea să-i blocheze intenția. Oricum, Kennally era sigur că ea n-avea să coboare. Tocmai de aceea, el și o echipă de la TarrenTech aveau să se ducă după ea și s-o vâneze, la fel ca și pe fiul ei.

Aveau să-i vâneze ca pe animale.

Cu asta se va încheia totul.

Jerry Harris îi explicase deja cum stăteau lucrurile. Se va spune că a fost un nou accident, care, de data asta, se va fi întâmplat departe de Silverdale. Existau o mulțime de martori la evenimentele petrecute în școală în acea dimineață — jumătate dintre elevi îl văzuseră pe Mark luat pe sus în cămașă de forță.

Istoria era simplă. Părinții lui se hotărâseră să-l ducă la un ospiciu din Canon City, dar pe drum, în munți, avusese loc un accident. Blake pierduse controlul volanului pe drumul acela primejdios — poate fusese chiar vina lui Mark, poate că băiatul fusese brusc apucat de una dintre crizele subite de furie care îl afectaseră cu o zi înainte, și își atacase tatăl. Ideea de bază rămânea, însă, aceea că mașina scăpase de sub control, ieșise de pe șosea și se prăbușise într-una dintre prăpăstiile adânci, unde explodase.

Se vor descoperi și cadavre arse până la a fi de nerecunoscut. Cu toate astea, ele vor putea fi socotite ca rămășițe ale familiei Tanner și vor fi îngropate în Silverdale. Se vor ține câteva necrologuri înălțătoare și se vor vărsa lacrimi de durere.

Iar după aceea viața își va relua cursul firesc.

Asta dacă Dick Kennally era de acord să ia parte la acest plan.

Harris îi explicase și în ce consta cealaltă variantă, iar alternativa îl făcea și

acum să se înfioare, chiar dacă afară era o după-amiază senină de toamnă.

Dacă se afla despre ce se petrecea în Silverdale întregul oraș avea să fie ruinat. Aproape toți locuitorii lui se lăsaseră angrenați, într-un fel sau altul, în proiectul TarrenTech ce se desfășura la clinica sportivă. Poate că nu toți erau implicați activ, poate că nici nu erau conștienți de asta, și totuși erau cu toții culpabili. Pentru unii dintre ei — și Dick Kennally știa cu certitudine că el se număra printre ei — implicarea fusese activă. El fusese cel care i-l adusese lui Marty Ames pe Jeff LaConner în noaptea aceea de acum câteva săptămâni; el, și nu altul, îi permisesese de câțiva ani buni lui Jerry Harris să-i dea ordine.

El completase cu mâna lui raportul despre moartea lui Andrew MacCallum, raport care nu lăsa nici un dubiu că fusese un „accident” și nimic altceva.

Phil Collins fusese și el implicat activ. Cooperase în permanență cu Ames și cu Harris, executând tot ce i se cerea ca să mențină programul alimentat cu subiecți. Poate că nu avea amănunte despre ce se petrecuse, dar știa, cu siguranță, că rezultatele lui Ames nu puteau proveni numai din dietă și exerciții. Așa că și Collins era direct culpabil.

Kennally nu putea nici măcar acum să numere câte persoane se implicaseră în proiect de-a lungul anilor, câți dintre băieții care jucaseră în echipele orașului aveau corpurile modificate și restructurate de către compuşii administrați de Ames.

Oricum fuseseră mai multe zeci de persoane.

Iar orașul preferase să închidă ochii și să accepte totul fără crâcnire, căci proiectul îi adusese prosperitate și faimă.

Veneau de acum în fiecare an în Silverdale chiar și geambașii echipelor de colegii, nerăbdători să-și înhațe o pradă din rândul băieților bine crescuți și duri din oraș, băieți care crescuseră în aerul proaspăt și climatul sănătos al Munților Stâncoși.

Și în laboratorul lui Marty Ames.

Dacă se afla tărașenia, TarrenTech avea să fie distrus, ca și orașul Silverdale, de altfel.

Câte persoane vor înfunda pușcăria? Câte vor mai supraviețui dacă se afla că acolo s-au făcut experimente pe cobai umani?

Numele orașului va rămâne faimos, dar Dick Kennally se înfioră când se gândi cu ce va fi asociată acea faimă.

Și nici unul dintre ei nu va putea să-și refacă viața.

— Nu prea există alternativă, nu? îl auzi el pe Jerry Harris.

Se întoarse și se uită la el. Jerry Harris și Marty Ames îl priveau cu o expresie de duritate în ochi.

Chiar și Marjorie Jackson se uita la el cu severitate, deși era palidă la față și încerca să-și stăpânească tremuraturul mâinilor ținute în poală,

Trebuia să ia o decizie.

— În regulă, rosti el. Ce facem, însă, cu fetița? Kelly, n-o cheamă așa?

Brusc tensiunea din atmosferă dispăru. Oftând ușurată, Marge Jackson se ridică în picioare și se duse către o cafetieră mare de pe un birou micuț, își turnă o ceașcă cu lichid, și umplu alta pentru șeful ei.

— O să avem, bineînțeles, grijă de ea, rosti Harris. Ea n-are nici o vină.

Îl privi interogativ pe Kennally.

— Ce facem cu oamenii tăi?

Polițistul clătină din cap.

— Nu-i putem amesteca. În afară de Collins și de mine nimeni nu trebuie să știe ce s-a petrecut aici. Ca atare, o să am nevoie de câțiva oameni de-ai dumneavoastră pentru poteră.

Harris dădu, scurt, din cap.

— De câți?

Kennally înălță din umeri.

— Juma de duzină. O s-o folosesc pe Mitzi ca să dau de urma lor, dar nu m-aștept să fi ajuns departe.

— De fapt pun pariu că stau acolo, în mașina soției dumneavoastră, și ne așteaptă.

Își frecă palmele una de alta, gata să treacă la acțiune. Cu cât se va termina mai rapid totul cu atât va putea uita mai repede.

*

Kelly Tanner fusese agitată toată ziua. Se frecase tot timpul pe scaunul ei și abia dacă-l auzise pe profesor. Nu știa ce se întâmpla, dar devenise, odată cu scurgerea timpului, tot mai nervoasă, până ce avusese senzația că o să explodeze. Când sună ultimul clopoțel, țâșni din bancă și alergă spre ușă ca să iasă prima din clasă. Erica Mason, pe care Kelly o socotea deja ca pe cea mai bună prietenă, o prinse în hol.

— Vrei să vii la mine? o pofti ea pe Kelly. Mama mi-a spus că ne putem face prăjituri în după-amiaza aceasta dacă vrem.

Kelly clătină din cap.

— Cred că-i mai bine să mă duc acasă.

Pe chipul Ericăi se așternu dezamăgirea. Imediat, însă, expresia ei se lumină.

— Atunci vin eu cu tine, se offeri ea. Poate că o să ne lase mama ta să facem prăjituri.

Kelly clătină din nou din cap.

Ceva era în neregulă acasă, dar nu știa exact ce. Simțea doar că Mark pășise ceva și că părinții ei se certaseră pe tema asta toată noaptea. Pe urmă maică-sa nici nu coborâse la micul dejun de dimineață, iar un astfel de eveniment avea loc numai când i se făcea rău.

Tatăl ei, însă, nu-i spusese că maică-sa era bolnavă — de fapt, nu rostise nici o vorbă. Se uitase numai la Mark, iar Mark plecase la școală mai devreme ca de obicei, nerostind nici el vreo vorbă.

Iar Kelly avusese toată ziua un sentiment ciudat, pe care-l avea din când în când.

Nu-l putea identifica cu precizie — era numai o senzație bizară în coșul pieptului și o certitudine că se va întâmpla ceva.

Când avea acel sentiment ziua îi era compromisă. N-avusese, însă, niciodată o zi atât de rea precum cea de azi.

— Trebuie să mă duc acasă, mormăi ea. Am niște chestii de făcut.

Se întoarse și o părăsi pe Erica, fugind către curtea școlii, unde se opri să-și pună jacheta pe ea, apoi își aruncă ghiozdanul peste umăr și se îndreptă spre casă.

Cincisprezece minute mai târziu coti pe Telluride Drive și își zări casa la mică distanță, de cealaltă parte a străzii.

Se opri în loc și se uită fix la ea.

Arăta la fel ca întotdeauna, dar în această după-amiază avea un aer ușor schimbat.

Părea pustie.

Porni din nou, încet. Ghemul din coșul pieptului devenea tot mai dureros. Făcu o nouă pauză când ajunse exact vizavi de clădire.

Brusc își dori să se fi dus la Erica sau s-o lase pe aceasta să vină acasă cu ea. Așa cum stătea pe trotuar și privea țintă casa, avea un sentiment cumplit de singurătate.

Se autoîncurajă, spunându-și că era o prostie. Doar nu mai era un bebeluș. În plus, de nenumărate ori venise acasă de la școală și nu găsisese pe nimeni. Întotdeauna o aștepta un bilet, prins cu un magnet de frigider, prin care maică-sa o anunța unde era și la ce oră se va întoarce.

Înainte mai era și Chivas, care însemna mai mult decât o simplă companie pentru ea.

Azi Chivas n-o mai aștepta.

Ochii i se umplură de lacrimi, dar le șterse, îndârjită, cu mâneca hainei. Într-un târziu traversă strada și intră pe aleea către ușa din față.

Simțea și mai tare că locuința era pustie. Băgă mâna în buzunar după cheia de la ușă, dar o voce interioară îi spuse să încerce clanța mai întâi.

Era neîncuiată. Se încruntă, nedumerită, și împinse ușa.

De obicei, când ușa era neîncuiată însemna că maică-sa era acasă.

Astăzi, însă, senzația de pustietate era pregnantă.

— M-mamă? strigă ea intrând în vestibul și lăsând ușa deschisă în spatele ei. Eu sunt! E cineva acasă?

Îi răspunse numai ecoul. Când văzu că nu primește nici un răspuns, o apucă spaima. Dacă nu era acasă cum de era ușa descuiată?

Își spuse că nimeni din Silverdale nu încuia ușa propriei case, numai că știa prea bine că ai ei o făceau.

Se duse la bucătărie și își lăsă ghiozdanul pe masă, apoi cercetă frigiderul ca să vadă dacă nu i se lăsase un bilet.

Nu i se lăsase nimic.

Vru să-și sune tatăl la serviri și să-l întrebe unde era maică-sa, dar se hotărî să n-o facă. Avea voie să-l sune numai în caz de urgență, cum ar fi fost în cazul unui incendiu, sau a unei îmbolnăviri, sau altceva de acest gen.

Faptul că maică-sa nu-i lăsase nici un bilet nu însemna că se petrecuse ceva grav.

Deschise frigiderul și inspectă interiorul lui, încercând să se decidă dacă vroia să mănânce ceva, apoi îl închise când își dădu seama că nu-i era foame.

Îmbufnată, se duse la ușa din spate, dădu perdeaua la o parte și se uită în curte.

Observă, pentru prima dată, că *era* ceva în neregulă.

Ușița de la cușca iepurilor era larg deschisă, iar înăuntru animalele stăteau înghesuite unul într-altul.

Asta era o ciudățenie, căci oricând aveau ocazia, aceștia nu ezitau să încerce să evadeze din închisoarea lor.

Își aminti de Chivas și un fior îi străbătu șira spinării.

Tremurând, deschise ușa din spate și ieși, în după-amiaza răcoroasă de afară. Își trase fermoarul jachetei până la bărbie, dar gestul n-o ajută prea mult, căci simți cum o ia frigul în timp ce traversă curtea către cușca rozătoarelor.

Stătea tăcută și plângea, privind corpurile lipsite de viață ale iepurilor, când o mână o atinse pe umăr.

Sări ca arsă, apoi se uită în sus, așteptându-se s-o vadă pe maică-sa. Când o recunoscă pe Elaine Harris și văzu expresia ciudată de pe chipul acesteia, înțelese că se petrecuse ceva foarte grav.

— Mă tem că trebuie să-ți spun ceva, Kelly, rosti Elaine, conducând-o cu blândețe pe fată înapoi spre casă.

Kelly se mișcă supusă, cu picioare de plumb, convinsă că știa deja ce avea să-i comunice doamna Harris.

Ascultă în tăcere povestea femeii, prin care o informa că părinții și fratele ei muriseră. Larg deschiși și ficși, ochii ei o țintuiau pe Elaine. Se lupta cu lacrimile care stăteau gata să țâșnească.

— A fost un accident îngrozitor, încheie Elaine, repetând cuvintele pe care i le spusese soțul ei cu puțină vreme înainte, cuvinte pe care ea n-avea nici un motiv să le pună la îndoială. O îmbrățișă pe Kelly și încercă s-o tragă aproape de ea, dar corpul fetei rămase înțepenit. Nu știm ce s-a întâmplat, și nu cred că vom afla vreodată. Mămica ta și tăticul tău încercau să-ți ajute frățiorul. El... era bolnav, și ei îl duceau la spital.

În acea clipă un suspin zgudui corpul fetei care se aruncă la pieptul femeii.

Elaine nu mai zise nimic o vreme. O ținu pe Kelly aproape de ea, cu ochii plini de lacrimi față de resemnarea de pe chipul fetei.

— O să fie bine, încercă ea s-o liniștească. Unchiul tău Jerry și cu mine o să te ocrotim și n-o să trebuiască să-ți faci griji pentru nimic.

O strânse pe Kelly tare, apoi se desprinsă de ea și o conduse spre ieșire.

— Să mergem acum, rosti ea încet. O să ne ducem acasă la noi și o să venim mai târziu după lucrurile tale. E-n regulă?

Incapabilă să gândească, Kelly încuviință tăcută. Când ajunseră la ușa din față, Kelly se opri, bătând-o pe Elaine pe mână până ce aceasta se opri și ea.

Fata se întoarse și privi înapoi.

În sufletul ei știa că n-avea să-și mai revadă vreodată familia.

Imaginea casei începu să se înceteșeze datorită lacrimilor din ochi. Atunci se întoarse cu spatele la ea.

Sharon respira cu greutate și întreg corpul îi devenise o masă de mușchi dureroși. Cu toate astea, continuă să înainteze. În fața ei, pe potecă, Mark nu dădea nici un semn de oboseală, cățărându-se cu îndârjire și oprindu-se din când în când ca ea să-l ajungă din urmă. Chiar și momentele în care ea trebuia să se oprească și să stea jos ca să-și revină un pic. Mark continua să se miște, căutând pe potecă, sau în afara ei, un loc unde să aibă priveliștea întregii văi. De fiecare dată când zărea un astfel de loc posibil, rămânea nemișcat și privea în toate părțile ca un animal înfricoșat, cercetând terenul de dedesubt și căutând urme ale vânătorilor care porniseră deja pe urmele lor.

Când ajunseră, cu câteva ore înainte, la capătul șoselei, descoperiseră doar o parcare mare la baza unui teleferic. Sharon simțise că-i vine tău. Ar fi trebuit s-o ia pe celălalt drum, să fi traversat Silverdale în viteză și să se fi îndreptat spre capătul văii. Acum căzuseră într-o cursă. O clipă fusese tentată să se întoarcă, dar Mark o oprise, parcă citindu-i gândurile.

— Nu ne putem întoarce, îi spusese el. Ei o să bareze șoseaua și n-o să putem trece niciodată de obstacol.

— Dar nici nu putem sta aici, replicase Sharon.

Mark coborâse, însă, deja din mașină și privise către munte.

— Acolo sus, zisese el. Trebuie să ne găsim un ascunziș.

Se apucase să caute ceva în portbagajul mașinii, dar singurul lucru folositor pe care îl găsisese fusese o pătură uzată ce părea că nu fusese folosită la altceva decât la picnicuri în ultimii ani. Subțiată de rosături și plină de resturi de iarbă și frunze, pătura nu oferea decât prea puțină protecție față de frigul nopții, dar tot era mai bine decât nimic. Porniseră la drum cu pătura înfășurată sub brațul lui Mark.

Primii kilometri îi parcurseseră rapid. Când începuse urcușul dur, însă, Sharon începuse să obosească.

Pe de altă parte, Mark își simțise corpul adaptându-se perfect efortului. Picioarele păreau să-și găsească un ritm al lor iar restul corpului începuse să transpire în încercarea de a păstra o temperatură internă constantă. În cele din urmă îi dispărură și ultimele rămășițe ale migrenei și continuase să meargă, respirând profund. La un moment dat maică-sa îi strigase din urmă că trebuia să se odihnească. Atunci el se întorsese din instinct și o privise în față.

O clipă simțise cum îl cuprinde mânia, dar se luptase cu ea, forțând-o să cedeze, repetându-și la infinit în gând că n-avea suport real, că era și aceasta doar o creație a lui Ames, un răspuns pavlovian, ca al unui câine care salivează la auzul sunetului unui clopoțel. Pe măsură ce trecea timpul, descoperise că își putea controla de minune furia.

Ea nu-i dispăruse, asta era clar, și-l mai încerca încă, dar lui nu-i mai era teamă că în orice clipă avea să-și lovească mama, să-i încercuiască gâtul cu degetele lui puternice și să înceapă să strângă.

Zări putera când soarele începea să apună. Nu putea să spună cu exactitate câți oameni erau pe urmele lor, dar se mișcau fără zgomot, cățărându-se pe panta pe care urcaseră Sharon și cu el. O clipă Mark se întrebă de unde erau indivizii atât de convingși că urmau drumul corect.

În acea clipă privirea îi căzu pe câinele care trăgea cu forță de lesă, cu nasul lipit de pământ.

— Oh, Doamne, gemu Sharon când auzi despre câine. Ce-o să ne facem?

— O să continuăm să mergem, răspunse, sumbru, Mark. Doar n-o să ne așezăm așteptând să ne predăm.

Ca atare porniră, din nou, la drum.

În jurul lor se lăsa întunericul. Odată cu noaptea venea și o briză rece, care le pătrundea prin haine, înghețându-le oasele. Sharon simți cum o apucă tremuratul însă Mark nu dădu nici un semn că ar fi fost deranjat de vreme. Când amurgul făcu loc beznei nopții, Sharon se împiedică și simți o durere usturătoare în tot piciorul când i se răsuci glezna.

Tipă și se prăbuși la pământ, începând să-și frece cu putere articulația rănită.

— Mark? strigă ea. Mark!

El se întoarse și veni în fugă la ea. Se așeză lângă ea, îi luă, cu blândețe, glezna în palmele sale mari și încercă s-o maseze. Sharon se strâmbă în parte de durere, în parte datorită priverii mâinilor lui deformate și a senzației ciudate provocate de pielea lui aspră pe carnea ei. În cele din urmă, ajutată de Mark, se ridică în picioare și testă posibilitatea de folosire a gleznei invalide.

Putea să meargă, dar șchiopăta îngrozitor.

Fără vreun comentariu, Mark se alătură și-și strecură brațul în jurul ei, apoi porni din nou să urce panta, pe jumătate sprijinind-o, pe jumătate cărând-o.

După o oră Sharon nu mai putea umbla.

Se aflau pe o creastă, iar poteca șerpuia printr-un labirint de bolovani enormi. Mark o abandona pe Sharon unde se afla și făcu câțiva pași înapoi, cercetând zona. Într-un târziu găsi un bolovan scobit lângă care se afla, la câțiva pași, un altul, mai mic. Între cele două stânci se găsea suficient spațiu ca ei doi să se poată odihni câteva minute. Pe lângă asta, pietrele le puteau oferi puțin adăpost împotriva vântului. Mark știa, însă, că bolovanii nu puteau da protecție contra câinelui care le mirosea urmele.

Iar câinele aducea cu el oamenii.

— Nu putem scăpa, nu-i așa? întrebă Sharon după câteva minute de odihnă.

Își înconjurase umerii cu pătura, iar piciorul rănit și-l ținea întins în față. Îi venea să plângă dar rezistă tentației.

— N-nu știu, răspunse Mark după câteva secunde de tăcere. Ar trebui să găsesc o modalitate de a ucide câinele.

Rostise vorbele cu atâta apăsare, încât Sharon se înfioră. Își aminti de măcelul văzut în curtea clinicii sportive și se oțeli împotriva slăbiciunii ei. Mark ucisese odată un câine și urma să ucidă un altul acum? Și ce dacă? În comparație cu cele înfăptuite de Ames...

— Cum? întrebă ea. Cum ai putea s-o faci?

Mark clătină din cap.

— Nu pot dacă ei nu-i dau drumul. Nu sunt atât de proști, însă, ca s-o facă.

Se așternu tăcerea. După o vreme auziră din ce în ce mai tare lătratul câinelui.

Deși îi era frică, Sharon nu se putea decide să se ridice în picioare, nu putea comanda trupului să răspundă la nevoia de a fugi de acolo.

Ca și cum ar fi înțeleș, Mark se așeză lângă ea, adoptând un aer de resemnare.

Câinele era aproape acum. Se puteau auzi chiar vocile oamenilor care strigau unul la altul, și se puteau vedea fasciculele lanternelor prin care se încerca iluminarea potecii. Ca și cum ar fi sesizat că se apropie de pradă, câinele tăcu.

O clipă mai târziu o voce se făcu auzită în noapte, amplificată de o portavoce.

— E-n regulă, doamnă Tanner. Suntem patrula de stat. S-a terminat totul. Puteți coborî.

Sharon încremeni. Era oare posibil? Dar cum?

Vocea se auzi din nou.

— Ne aflăm aici ca să vă ajutăm, doamnă Tanner. Soțul dumneavoastră ne-a sunat după-amiază, când a văzut că nu i se dă voie să vă contacteze la clinica sportivă. S-a încheiat totul, doamnă Tanner. I-am prins pe toți.

Blake! Blake o crezuse, în sfârșit, și alertase patrula de stat! Aproape țișind de ușurare, Sharon se strădui să se ridice în picioare, dar Mark o prinse de încheietură.

— Mint, mamă, șopti el. E o cursă!

— Nu! scânci Sharon. E-n regulă — n-aveam de ce să ne temem!

Nu-i putea vedea fața lui Mark, dar simți strânsoarea lui întărindu-se. Vorbi din nou, luptându-se cu sine ca să-și mențină tonul coborât:

— Și ce dacă e o cursă, Mark? Oricum nu putem scăpa. Nu cred că mai sunt în stare să fac vreun pas. Așa că dă-mi drumul, dragule. Te rog! Dacă nu-i o cursă, atunci suntem salvați. Iar dacă e, atunci...

Se opri, simțind nehotărârea lui.

— Te rog! îl imploră ea încă o dată.

Simți dintr-o dată strânsoarea slăbind în intensitate, apoi Mark o trase aproape de el.

— Te iubesc, mamă, șopti el. Indiferent ce se va întâmpla, eu te iubesc.

Ea îl sărută. Își apăsă buzele pe gura lui deformată și-i mângâie cu degetele fruntea bombată.

— Și eu te iubesc, îi răspunse ea.

Clătinându-se din pricina gleznei, ieși în calea luminii.

— S-sunt aici! strigă ea.

Instantaneu beznă fu sfâșiată de fascicule luminoase, toate concentrate asupra ei. Făcu un pas în față.

În acea clipă armele prinseră viață.

Noaptea se prefăcu în țandări din pricina împușcăturilor. Sharon tresări

spasmodic, ciuruită de rafale și muri înainte ca trupul să i se prăbușească pe sol.

Gloanțele ricoșară de pietrele din jur, cu un țuit ca de bondari.

Ecoul împușcăturilor ricoșă de pereții stâncoși, peste vale. În câteva fracțiuni de secundă Mark se făcu nevăzut din adăpostul improvizat, se furișă printr-o spărtură îngustă între alți doi bolovani și începu să se cațere drept pe versantul muntos, strecurându-se printre unele stânci sau sărind peste altele.

— Dă drumul câinelui! se auzi o voce în spatele lui. Dă-i drumul, la naiba!

Noaptea se umplu încă o dată de lătrături. Animalul ignora acum mirosul omului și se ghida cu ușurință după sunetele făcute de acesta în timp ce urca. După el veneau și oamenii, încercând din răsuputeri să țină pasul dar nereușind să fie la fel de rapizi. În mai puțin de un minut, Mark luase un avans apreciabil.

Dintr-o dată Mark auzi un mârâit furios în spate. Se întoarse la timp ca să vadă animalul aruncându-se asupra lui.

Îl prinse în aer, înșfăcându-l de gât și ținându-i la distanță fălcile avide să înhațe.

De această dată nu mai pierdu timp cu strangulatul. Știa exact ce avea de făcut.

Ori ucidea ori era ucis.

Strânse cu forță câinele de gât, apoi îl ridică deasupra capului și-l trânti cu toată puterea de colții unei stânci.

Se auzi un trosnet înfiorător când șira animalului se frânse. Câinele rămase inert în mâinile lui Mark. Acesta îi dădu drumul, se răsuci pe călcâie și se topi în adăpostul oferit de întuneric.

Știa că, fără câine, indivizii n-aveau nici o șansă ca să-l urmărească, darămite ca să-l prindă.

Inspiră adânc aerul nopții și plămânii i se umplură cu arome pe care nu le mai savurase înainte, mirosuri la care omul era insensibil, dar care îl ghidează pe animal în peregrinările lui nocturne.

Leși din grohotiș și se trezi într-o zonă cu pământ acoperit cu iarbă, pini și pâlcuri de plop. Începu să alerge, simțindu-se ușor și proaspăt, ca și cum până atunci s-ar fi odihnit.

Continuă să urce pe munte, către întinderile vaste acoperite cu copaci și pajiști, unde simțea de pe acum că va da peste acea aromă rară a adevăratei libertăți pe care n-o cunoștea decât un animal sălbatic...

Trecuseră aproape două săptămâni de la funeraliile familiei ei. De atunci, în fiecare dimineață când se trezea, complet dezorientată în mediul străin al micului dormitor, aflat lângă cel al Lindei, pe care familia Harris i-l destinase din ziua în care se aflase că familia ei murise, Kelly Tanner simțea perna umedă și știa că plânsese în cursul nopții. În această dimineață de sâmbătă, însă, Kelly își dădu seama unde se află chiar în clipa în care se deșteptă.

Perna era uscată, ceea ce însemna că nu vărsase nici o lacrimă, sau nu îndeajuns de multe ca să ude materialul.

Rămase întinsă în pat câteva minute, ascultând zgomotul casei. Nu difereau prea mult de cele din fosta ei locuință dimineața, iar dacă-și închidea ochii și se concentra foarte tare, aproape că-și putea închipui că nu se schimbaseră nimic, că se afla tot în vechea ei cameră din Telluride Drive.

Dușul mergând însemna că tatăl ei se sculase deja, iar sunetele metalice din bucătărie semnificau pâinițele pe care le pregătea maică-sa. Își putea

închipui chiar că icnetele dinspre capătul coridorului proveneau din camera lui Mark și își aveau sursa în exercițiile pe care acesta le începuse cu o lună în urmă.

Numai că nu era nici Mark, nici maică-sa, nici taică-său. Erau doar membrii familiei Harris și, cu toate că ea simțea încercarea lor de a fi plini de solitudine, avea mereu înrădăcinat sentimentul că nu le prea păsa de ea, că se gândeau să fie amabili doar pentru că ea era acum orfană.

Orfană.

Răsuți cuvântul în minte, îl examinează pe toate părțile, până ce acesta își pierde brusc orice înțeles. Era un joc pe care îl juca uneori cu sine: lua un cuvânt simplu pe care îl repeta la infinit până ce nu ajungea decât o noțiune lipsită de sens.

În această dimineață era pentru prima dată când se putea gândi la înmormântare fără să plângă. Nu știa dacă ceremonia fusese la fel cu altele, căci nu mai asistase la așa ceva înainte. Nu participaseră prea multe persoane și nu durase prea mult. Stând în primul rând din bisericuță, ascultând necrologul ținut de un individ pe care nu-l mai văzuse înainte — și despre care era convinsă că nu-i cunoscuse pe ai ei, așa că de unde și până unde își putea el permite să vorbească despre niște ființe străine? — încercase să se convingă că în cele trei sicrie aliniate în fața altarului se găseau, într-adevăr, mama, tata și fratele ei.

Capacele sicriilor fuseseră închise și sigilate. Nimeni nu-i permisesese să arunce o privire înăuntru, și de aceea îi fusese greu să accepte că acela era adevărul. De fapt, auzind la un moment dat ușa deschizându-se, privise înapoi, aproape încredințată că o să-l vadă pe Mark pășind pe culoar înspre ea. Nu fusese, însă, el, ci doar un alt necunoscut, așa că se întorsese la loc. După aceea, când ieșiseră către micul cimitir din spatele bisericii, avusese o senzație stranie în clipa în care lăsaseră în pământ sicriul lui Mark.

El nu era acolo!

Ideea apăruse în mintea ei din neant. Încercase să-și spună că era o proastă. Dacă Mark nu era în sicriu, nu l-ar mai fi îngropat.

Gândul însă n-o părăsise. De la funeralii, de mai multe ori — nici nu mai știe de câte — se trezise în toiul nopții, datorită acelei idei.

Era ca și cum și ea s-ar fi aflat în mormânt, iar Mark se găsea alături de ea. Băteau amândoi în scândurile sicriului, dar nimeni nu-i auzea. Știa că sunt îngropați și nu vor fi în stare să se elibereze, dar nu erau morți.

Își aminti că plânsese în acele nopți.

În celelalte avusese, probabil, alte vise care o făceau să plângă și pe care nu și le mai amintea.

Și-l amintea numai pe cel cu Mark în care se luptau amândoi să evadeze din cumplita închisoare a sicriului. Când se trezea și vedea că nu e în sicriu, știa că nici Mark nu e acolo.

Amintirile o aduseră acum în pragul lacrimilor, așa că renunță la orice gând, hotărâtă să nu plângă din nou. Se dădu jos și se îmbracă, scoțându-și o pereche de blugi noi din sertarul de jos al noptierei pe care i-o aduseseră din fosta ei casă. După asta își puse un tricou vechi flaușat de-al lui Mark și un pulover.

Îi plăcea să simtă pe piele tricoul fratelui ei, chiar dacă era o măsură prea mare pentru ea; în plus, chiar dacă fusese spălat cu o săptămână în urmă, își închipuia că simte încă mirosul lui Mark impregnat în țesătură. Când îl purta, se simțea mai aproape de Mark.

Se hotărî ce avea să facă în acea dimineață abia când părăsi camera.

Astăzi avea să facă o vizită la mormântul părinților.

Când apărură în bucătărie, ceilalți se aflau deja la masă. Se așeză lângă Linda. Doamna Harris, căreia nu se obișnuise încă să-i spună „mătușă Elaine” — deși doamna Harris o rugase să-i spună așa —, o privi. Kelly reuși să schițeze un zâmbet de politețe.

— Ai dormit bine, Kelly?

Fata încuviință, apoi privirea i se îndreptă spre stiva de pâinițe de pe farfurie. Nu prea îi era foame, dar își aminti că maică-sa îi spunea mereu că nu e frumos să nu mănânci tot ce ți se pune în farfurie.

Începu să mănânce în silă.

*

Douăzeci de minute mai târziu, după ce golise farfuria, Kelly își înălță, sfioasă, privirea.

— Pot să mă ridic de la masă? întrebă ea.

— Bineînțeles, răspunse Elaine Harris.

Se ridică de pe scaun și se întoarse în camera ei, unde scotoci în sertarul de jos al noptierei până ce dădu peste mica ei bancă personală în care își ținuse dintotdeauna economiile.

Umblă la fundul pușculiței și scoase cinci dolari. Nu știa cât costă florile, dar i se părea că o asemenea sumă e suficientă. Ascunse pușculița la loc, își puse haina și se îndreptă în tăcere spre ușa de la intrare. Tocmai o deschisese când auzi o voce în spatele ei.

— Unde te duci, Kelly?

Era Linda. Kelly se uită sfioasă la ea.

— La... la cimitir, recunosc eu și simți că roșește. Vroiam să-mi vizitez familia.

Linda îi zâmbi.

— Pot să merg și eu?

Kelly ezită, apoi înclină scurt din cap.

— Bine.

Jumătate de oră mai târziu intrară în micul cimitir din spatele bisericii și se apropiară în liniște de trei morminte așezate unul lângă celălalt, cu o singură placă de marmură unindu-le în față. Kelly adusese doi trandafiri. La florărie, când îi cumpărase, Linda o întrebase dacă nu vrea să ia trei, dar Kelly clătinase din cap și Linda nu mai zisese nimic, deși se mirase. Acum, în fața mormintelor, Linda urmări cum Kelly așează cu grijă un trandafir pe mormântul mamei ei și unul pe cel al tatălui. Când își termină treaba, Linda o întrebă:

— De ce n-ai cumpărat unul și pentru Mark?

Preț de câteva clipe Kelly nu răspunse, apoi rosti, încrețind în același timp sprâncenele:

— P... pentru că nu-i aici.

Linda simți c-o apucă amețeala. I se puse un nod în gât.

— Nu-i aici? repetă ea.

Kelly dădu din cap.

— Nu e mort, întări ea, îndreptându-și privirea către munții dinspre est. Cred că-i acolo sus și că o să se întoarcă într-o zi.

Linda se uită în ochii ei și văzu acolo o durere sfâșietoare care o făcu să își dorească să plângă.

— Dacă ar fi fost mort, continuă fata mai mică, aș fi știut-o, nu-i așa? Adică, aș fi simțit-o, așa cum simt pentru mama și tata.

Linda dădu, încet, din cap.

— Dar n-o simt, reluă Kelly. Simt doar că Mark e cât se poate de viu.

Era rândul Lindei să rămână pe gânduri. Într-un târziu, întinse mâna și i-o strânse pe cea a lui Kelly.

— Știu, rosti ea pe drumul de ieșire din cimitir. Și eu simt la fel.

Îi zâmbi prietenei sale și-i făcu cu ochiul.

— Dar n-o să spunem nimănui, da? Să fie micul nostru secret.

Kelly nu răspunse, dar îi strânse mâna Lindei.

Acum nu se mai simțea atât de singură pe lume.

*

— Dar dacă nu e mort? Întrebă Phil Collins.

Se afla în zona privată a lui Marty Ames din clinica sportivă. Deși în cămin ardea un foc vesel, căldura lui nu reușea să topească senzația de gheață pe care o simțea Collins de fiecare dată când privea pe fereastra ce dădea spre munți. Gândul că Mark Tanner trăia încă acolo sus, undeva, îl chinuia din clipa în care oamenii lui Jerry Harris renunțaseră la căutarea lui, la două zile după dispariție. Acum, însă, Marty Ames îl privi chiondărâș și Collins simți din plin disprețul doctorului.

— De câte ori trebuie să-ți explic? rosti Ames, cu tonul condescendent pe care l-ar fi folosit față de un copil. Când a evadat era deja pe moarte. Nimic nu mai funcționa ca lumea în organismul lui. Ai văzut doar, cu ochii tăi, cum arăta când l-am adus aici. Era deja pe jumătate nebun. Singura cale prin care l-am putut ține cât de cât sub control a fost administrarea de doze masive de barbiturice.

— Care n-au avut nici un rezultat, îi reaminti, cu amărăciune în voce, Collins.

— Bine, admit că n-ar fi trebuit să-l scăpăm, recunosc Ames. Acum faptul e împlinit, dar la fel de împlinit e și faptul că Mark e mort! Isuse, Collins — era bolnav, înnebunise și nu știa nimic despre cum se supraviețuiește. Chiar crezi că ar fi putut rezista acolo sus?

Arătă cu capul înspre munți. Ca pentru a-i sublinia cuvintele, o rafală de vânt șuieră afară, îndoind pinii.

— Cred că nu, recunosc în cele din urmă Collins.

De acum fiecare zi e mai scurtă ca precedenta. Afară era deja întuneric, deși ceasul arăta numai ora șase. Munții, însă, erau acoperiți cu zăpadă, iar în acea dimineață fuseseră văzuți primii schiori îndreptându-se către teleferic cu intenția de a fi cei dintâi pe pârtie în acel an.

Cele spuse de Ames aveau logică.

— Și totuși aș vrea să fim siguri, rosti Collins.

— Asta e imposibil, îl calmă Ames, ridicându-se în picioare într-un gest evident de încheiere a discuției.

Collins își goli paharul pe care îl ținea în mână, apoi se sculă greoi de pe scaun și porni către ușă, unde se afla un cuier pe care atârna jacheta lui îmblănită. Se îmbracă și se uită îngrijorat la Ames.

— Ce fac restul băieților? se interesă el. Cum se comportă?

Ames rânji.

— Dacă vrei să afli care s-a îmbolnăvit, răspunsul e: nici unul, rosti el rece. Dacă te interesează câți se vor îmbolnăvi, sper că ți-e clar că nu-ți pot spune. De asta sunt făcute experimentele: ca să afli ce se va întâmpla.

Îi ținu ușa lui Collins. Când antrenorul părăsi încăperea și porni către scări,

Ames îi vorbește din nou, cu o voce încărcată de sarcasm:

— Ești sigur că nu ți-e frică să te duci singur acasă prin întuneric, Collins? Nu se știe niciodată ce se poate ivi de pe munte, nu?

Collins nu-l luă în seamă. Coborî greoi treptele și părăsi clădirea. Se îndreptă în grabă către poarta principală, unde se găseau acum în permanență paznici, și-i salută din cap când trecu pe lângă ei. Coborând aleea către șoseaua principală, pentru plimbarea de un kilometru până la casa lui din zona de est a orașului, se trezi că mărește ritmul pașilor. Brusc își dori să fi venit cu mașina.

*

La cinci minute după plecarea lui Collins, Ames se uită la ceas, făcând o grimasă când văzu cât de târziu se făcuse, apoi dădu cu indiferență din umeri. Dacă Jerry Harris nu îl așteptase îl privea direct și personal. În definitiv, acum Ames era cel care conducea, cel puțin în ceea ce privea interesul TarrenTech. Îl acoperiseră atât de mult până acum, își permisese să devină atât de implicați în cercetările lui, încât n-aveau să fie niciodată capabili să-l lase baltă. De acum înainte Jerry Harris — ca și Ted Thornton — aveau să joace exact după cum avea el să le cante. Părăsi clinica și se așeză la volanul uneia din mașinile instituției. Își zâmbi în oglinda retrovizoare. Era omul care știa prea multe, și propriile lui puteri — ca și genialitatea lui — fuseseră cele care îl aduseseră pe o asemenea poziție indestructibilă în sânul TarrenTech.

Trecu printre porți, ridicând un deget de pe volan în semn de salut față de paznici, apoi apăsă pe accelerator, simțind în tot corpul energia dată de motor. Un minut mai târziu, aflat încă în plină viteză, îl depăși pe Phil Collins, pe care, de altfel, nu-l observă. Chiar dacă ar fi făcut-o, nici nu s-ar fi sinchisit să-l salute, darămite să-l poftască alături de el în mașină.

Zece minute mai târziu se afla în partea de vest a orașului, gonind către sediul companiei. Se concentra doar parțial la drum, căci era preocupat, ca de obicei, de cercetările lui. Săptămâna următoare avea să sosească o nouă familie în Silverdale, iar dosarul medical al fiului se afla pe biroul lui de dimineață. Mentea lui se concentra deja cu febrilitate la tratamentul pe care avea să-l administreze băiatului și la modalitățile de a evita eșecurile pe care le avusese cu Mark Tanner, Jeff LaConner și Randy Stevens.

La început nu văzu forma ciudată din mijlocul drumului pe care o prinseră farurile în bătaia lor.

Când o zări, crezu în primul rând că era o căprioară, căci nu putea distinge clar, de fapt, decât o pereche strălucitoare de ochi licărind pe fundalul întunecat.

Niște ochi mari, ca de animal.

Apropiindu-se, Ames își dădu seama că nu era vorba despre o căprioară. Era o creatură complet diferită.

O creatură născută din munca lui.

Icni când înțelese că se holba la Mark Tanner.

Nu era posibil, băiatul trebuia să fi murit până acum. Trebuia să fi fost mort de cel puțin o săptămână. Măinile doctorului înghețară pe volan în timp ce se zgâia ca vrăjit la creatura ce părea hipnotizată de strălucirea farurilor.

Mașina ajunsese la numai câțiva metri de Mark. Ames pricepu brusc că băiatul n-o să se dea la o parte din calea vehiculului, că avea să se holbeze prosteste la faruri până ce va fi călcat și strivit de mașină.

Ames avea să-și omoare propria creație.

În ultima secundă își dădu seama că n-o putea face.

Își luă piciorul drept de pe accelerator și apăsă cu violență frâna, răsucind în același timp volanul spre dreapta.

Cauciucurile scrâșniră asurzitor. Mașina ieși de pe șosea, sări peste șanțul lateral și se propti cu botul într-un bolovan imens.

Marty Ames avu o senzație ciudată de surpriză când caroseria mașinii se deformă sub forța impactului. Blocul motor se deplasă înapoi, smulgând volanul și bordul de la locurile lor și înfigându-le în pieptul doctorului. În aceeași clipă, capul lui Ames țâșni înainte din inerție și sparse parbrizul. Efectul de foarfecă al întregii mișcări îi rupse coloana în zona cervicală.

Când muri, de pe chip nu-i dispăruse expresia de surpriză.

*

Mark Tanner se zgâi curios la mașina distrusă, apoi se ghemui la pământ. Se apropie de vehicul aruncând în jur priviri îngrijorate, ca de animal înfricoșat. Se opri la câțiva pași de botul mașinii, adulmecă precaut, aerul, apoi întinse mâna și o puse pe metalul contorsionat al portierei din dreptul șoferului, care rămăsese agățată de restul caroseriei printr-o singură balama.

Fierul era rece la atingere. Împinse cu degetul gâtul omului dinăuntru.

Deși fața acestuia era plină de sânge și de nerecunoscut, Mark știa despre cine era vorba.

O clipă simți nevoia să-l scoată pe Marty Ames de acolo și să-i rupă corpul bucățică cu bucățică, lăsând resturile pe unde s-ar fi nimerit.

Imediat, însă, se liniști. Se răsuci pe călcâie și dispăru, tăcut, în noapte.

*

Vântul se întetea. Phil Collins își ridică gulerul jachetei, strânse din umeri și rezistă impulsului de a se întoarce și de a arunca o privire spre munții ce se înălțau în jurul lui.

Ajunse în colțul Aspen Street și o coti la dreapta. Se opri brusc, cu senzația cumplită că era privit.

Acum se întoarse și se uită în jurul lui, ferindu-și ochii de lumina puternică a felinarului de deasupra capului. Nu zări nimic în bezna de smoală. Nu-l înconjura decât un întuneric deplin și o nemișcare sufocantă, ciudat de agresivă chiar.

Își spuse că mintea i-o luase razna, dar mări din nou ritmul pașilor.

Apropiindu-se de locuință, văzu că aceasta era cufundată în beznă. Avu un moment de incertitudine când încercă să-și amintească dacă lăsase aprins becul de pe verandă sau nu. Bineînțeles că nu-l lăsase; doar era plină zi cu câteva ore înainte, când plecase de acasă. Din două salturi trecu peste trepte și ajunse pe verandă, apoi întinse mâna până sub streășină care acoperea veranda, căutând cheia pe care o lăsa mereu acolo când pleca.

O clipă mai târziu descuie ușa din față și bâjbâi după comutatorul din preajmă. Aprinse lumina din hol.

Ezită.

Ceva nu era în regulă. Nu se vedea nicăieri câinele său, care-l aștepta întotdeauna lângă ușă.

— Sparks? strigă el. Hei, unde ești, băiete?

Auzi un lătrat urmat de un scâncet, dar animalul rămase ascuns. Încruntându-se, cuprins de un fior pe șira spinării, Collins traversă livingul către

bucătărie.

Sparks ședea pe labe în fața ușii de la pivniță, cu nasul lipit de micul spațiu dintre ușă și podea. Se uită în sus când se ivi stăpână-său și dădu din coadă, dar nu renunță la pândă.

Nedumerirea lui Collins crescuse. Nu putea fi nimeni acolo jos. Îl antrenase chiar el pe Sparks ca animal de pază, și știa că acesta n-ar fi dat voie nimănui să intre în casă fără permisiunea lui. Avusese parte chiar de unele plângeri de la vecini datorită ferocității câinelui. Oricum, nu ținuse niciodată cont de ele.

— Ce e băiete? întrebă el. Ce nu e în regulă?

Câinele se ridică în patru labe, dând în continuare din coadă, și zgârie lemnul ușii cu ghearele.

— Bine, rosti Collins, trăgând de ușă. Du-te și prinde-l, orice ar fi.

Animalul se făcu nevăzut într-o secundă pe scările înguste, în întuneric.

Collins așteptă o clipă și trase cu urechea. Auzea câinele scâncind și nimic altceva. În cele din urmă se hotărî să aprindă lumina de pe scară.

Nu se întâmplă nimic.

Înjurând printre dinți, Collins se duse la dulapul de lângă chiuvetă și scoase o lanternă din sertarul de sus. Bateriile erau pe sfârșite, dar becul mai putea oferi cât de cât lumină. Dintr-un alt sertar pescui un cuțit mare de măcelărie.

Porni pe trepte în jos, ținând lanterna în mâna stângă și cuțitul în dreapta.

Când ajunse la piciorul scării, rămase nemișcat o clipă în beznă și ascultă. Undeva la dreapta îl auzea pe Sparks, scoțând aceleași sunete ca atunci când stăpânul lui îl mângâia pe după urechi.

Dar de ce?

Nu era nimeni acolo — nu putea fi.

Îndreptă lanterna în direcția sunetelor și încremeni. Niște ochi licăreau bizar în fascicolul de lumină.

Nu erau ochi de animal.

Dar nici ochi de om.

Erau cu totul altceva, ceva ce Phil Collins nu mai văzuse până atunci. Holbându-se la ei, îl cuprinse un fior de groază.

Făcu un pas înainte și strânse mai bine cuțitul. Știa că trebuia să lovească primul, să omoare acea creatură înainte de a fi atacat de ea.

Trebuia s-o ucidă cât timp era orbită de razele lanternei.

În acea clipă, fără nici un avertisment, se auzi un urlet și Sparks se năpusti din beznă asupra lui. Surprins, Collins scăpă arma din mână, care se prăbuși cu un zgomot ascutit pe betonul podelei. Își ridică brațele să se apere, dar era prea târziu.

Sparks își înfipse fălcile în gâtul lui. Collins simți colții ascuțiți sfâșiindu-i carnea, simți cum îi e atinsă aorta, apoi cum izbucnește un șuvoi cald și gros când dinții animalului rupseră artera. Căzu în genunchi. Bâjbâi după cuțit și vru să țipe, dar era deja tardiv de târziu, căci corzile vocale cedaseră sub atacul furios al câinelui, iar arma se găsea prea departe de el. Se prăbuși pe o parte, apoi se răsuci cu fața în jos pe beton.

Mârâind furios, Sparks se aruncă asupra corpului prăbușit și începu să rupă hălci mari de carne.

În cele din urmă, din întuneric se făcu auzită o voce guturală. Măcelul încetă imediat. Câinele scheună o dată, scurt, apoi se întoarse și începu să urce treptele scării.

Mark Tanner așteptă o clipă, apoi păși peste cadavrul antrenorului și începu, la rândul lui, să urce scara.

Sparks îl aștepta la ușa din spate.

Împreună, cei doi ieșiră în noapte și se îndreptară înspre înălțimile de deasupra văii.

*

Mark habar n-avea cât era ceasul când ajunsese în peștera lui, la douăzeci de kilometri depărtare de oraș. Pierduse de mai multă vreme simțul timpului și acum era conștient numai de noțiunile de zi și noapte.

Ziua dormea, încovrigat în fundul cavernei pe care o descoperise în cea de-a treia zi de hălăduială pe munte. Își proteja întotdeauna micul foc — pe care nu-și permitea să-l lase să se stingă — astfel încât avea în permanență câțiva tăciuni aprinși când se deștepta, înaintea apusului de soare și începea să se pregătească pentru vânătoarea nocturnă.

Ochii i se modificaseră rapid. Acum strălucirea razelor solare aproape că îl orbea. Noaptea, însă, putea vedea totul limpede. Putea urmări bufnițele și liliecii în zborul lor prin beznă și putea zări celelalte creaturi ale nopții furișându-se în veșnica lor goană după hrană.

Ajunsese și el un vânător. Deși supraviețuise în primele zile cu apă și buruieni pe care riscase să le mănânce, acum dieta lui se schimba rapid către carne.

În cea de-a patra zi capturase primul iepure. Dăduse peste el, pentru că biata rozătoare era invalidă și muribundă. Cu toate astea, o jupui cum se pricepu, cu o lamă ruptă de cuțit pe care o pescuise dintr-un loc unde fusese așezată odinioară o tabără, apoi îl fripsese învârtindu-l pe o țepușă deasupra focului cu care pierduse ore întregi încercând să-l aprindă cu o zi înainte, când dăduse peste peșteră. O vreme se temuse că va vedea cineva fumul și va veni să-l caute, așa că nu lăsase flacăra să se înalțe prea sus, ceea ce făcu ca fumul să nu iasă decât sub forma unei șuvițe subțiri ce se dispersa rapid în briza montană.

Aproape în fiecare noapte revenise pe crestele ce dominau orașul. În seara asta știuse că avea să coboare în Silverdale imediat după ce părăsise peștera. Nu-i luase mult să ajungă acolo, căci corpul i se întărise și se putea deplasa acum și o noapte întreagă dacă era nevoie.

Pe drum se opri de două ori, prima dată numai pentru câteva minute. Auzise un sunet în tufișuri și încremenise ascultând. Auzindu-l din nou, își dăduse seama că era doar un șobolan și își văzuse de drum.

Câțiva kilometri mai departe dăduse peste mirosul unui iepure, și se opri instantaneu, adulmecând cu poftă aroma. Localizase rozătoarea peste câteva minute într-o mică zonă cu iarbă uscată de sub un pâlț de plop. Se apropiase cu atenție, păstrându-se sub vânt ca să nu fie simțit, până ce ajunsese la câțiva metri de ea.

Când se năpustise, iepurele nici nu mai apucase să reacționeze. Se opri doar din morfolit iarba și ciulise urechile înainte ca Mark s-o strângă de gât și s-o ucidă rupându-i vertebrele cervicale.

Își atârănase iepurele la șold, folosindu-se de o bucată de sfoară găsită în cale, apoi își continuase drumul. Era convins că ființele pe care le ucidea nu simțeau nimic, așa cum era convins că Marty Ames nu simțise nimic când mașina lui suferise acea coliziune, cu câțiva vreme în urmă.

Avusese o senzație ciudată când văzuse mașina gonind spre el, știind că n-avea să se dea la o parte din calea ei. Fusese o experiență stranie, așa cum rămăsese, holbându-se la faruri, orbit de ele, simțindu-se într-adevăr ca un animal sălbatic încolțit.

Înțelesese cât de mult se schimbase când se oprise să se uite la cadavrul lui Martin Ames. Deși îl privea pe omul care-i furase viața, nu simțise nimic.

Nici ură, nici remușcări.

Știa, însă, că, deși o parte a lui ajunsese animal sălbatic, exista o altă parte care avea să rămână întotdeauna umană.

Când ajunsese în oraș se oprise o vreme, indiferent la frig, uitându-se peste așezare. Știa că existau lucruri de care avea nevoie, de care nu putea face rost de prin campinguri și locuri de tabără, sau de prin gunoaiele găsite la șaizeci de kilometri depărtare, la periferia unei alte localități.

Putea fura acum de oriunde, dar știa că n-o va face. Silverdale îl făcuse să ajungă cum ajunsese, așa că Silverdale trebuia să-i furnizeze cele trebuincioase traiului.

Și numai anumite persoane din Silverdale.

Înțelesese că locuința lui Collins e pustie din clipa în care o văzuse. Instinctul îi spusese că se putea strecura liniștit înăuntru. Chiar și după ce câinele se pornise să latre, înainte de a forța intrarea prin ușa din spate, continuase să nu-i fie frică.

Instinctul îi spunea că animalul nu-i va face nici un rău.

Avusese dreptate. După ce ușa cedase sub apăsarea brațelor lui, lătratul câinelui se opri brusc, și animalul își plecase capul, apoi venise lipăind până la el, adulmecându-l curios, iar în cele din urmă îl linsese pe mână.

Mark îi vorbise într-o păsărească guturală, singurul limbaj pe care i-l mai permiteau maxilarele deformate, apoi întinsese palma să-l mângâie. Atingându-i blana și șoptindu-i vorbe blânde, îl făcuse să-i aparțină.

Inspectase rapid casa, luând numai lucrurile de care avea mare nevoie — o pereche de indispensabili și un tricou flaușat gros din dulapul din dormitor.

În pivniță găsisese un set de ustensile de gătit pentru camping și o baionetă de vânătoare.

Tocmai vroia să plece când auzi ușa din față. Se urcase în tăcere pe scară și închisese ușa către pivniță. Intenționa să aștepte până ce se va fi lăsat tăcerea peste casă, apoi să plece neobservat.

Câinele, însă, îl trădase. Când recunoscuse vocea omului care coborâse scările câteva minute mai târziu, simțise un frison de panică, înțeleasă imediat de către câine.

Îl lăsase pe acesta să-l ucidă pe Collins. L-ar fi putut opri, dar n-o făcuse.

După ce terminase totul, descoperise că-i dispăruse orice urmă de ură și că se simțea, cel puțin parțial, răzbunat. Nu mai avea nici un strop de mânie în el. Cu toate astea, în timp ce se îndrepta spre peșteră alături de câine, știa că avea să se mai întoarcă o dată în Silverdale în noaptea asta.

Nu foarte curând, însă.

Nu până la ora cea mai întunecată a nopții, când luna era jos, la orizont, și când oamenii din oraș erau cufundați în somnul lor cel mai adânc.

*

Kelly nu-și dădu seama ce anume o deșteptase. Dintr-o clipă într-alta trecuse de la somnul cel mai profund la stare complet trează, în capul oaselor, cu simțurile în alertă.

Mark.

Era aici, undeva foarte aproape de ea.

Se dădu jos din pat, se furișă la fereastră și se zgâi în întunericul de afară.

Luna stătea să dispară pe după munți. Curtea casei era scufundată în

umbră. Deși Kelly nu vedea nimic, simțea că acolo afară era cineva.

Fugi de la fereastră, ieși din cameră și se strecură alături, în dormitorul Lindei.

Și ea era trează.

— E aici, șopti Kelly.

Se îndreptă spre fereastră și dădu draperia la o parte. O clipă mai târziu i se alătură și Linda, punându-și din mers un halat pe ea. Priviră amândouă bezna ce înconjura casa. În acea clipă păru că o umbră sare gardul — o prezență atât de tăcută, aproape fără formă, încât nici una dintre ele nu putu spune că văzuse ceva cu claritate. Pe neașteptate, în fața ferestrei apăru un chip.

Deși era o față urâtă, o mască contorsionată și grotescă a unei ființe umane, nici una dintre fete nu clipi sau nu se întoarse cu spatele.

Căci asta era fața lui Mark, iar de sub sprâncenele stufoase se uitau ochii lui, cu acea privire blândă pe care i-o cunoșteau amândouă.

Mâna lui se ridică și atinse pervazul ferestrei. Linda pricepu de îndată ce vroia.

Trase de zăvor și ridică ușor fereastra.

O clipă cât o veșnicie nu se întâmplă nimic, apoi, cu degetele lui deformate și tremurânde, Mark o atinse pe Linda pe obraz.

Cu degetele celeilalte mâini dădu cu delicatețe la o parte o șuviță de păr de pe fruntea lui Kelly.

Se aplecă înainte și le îmbrățișă pe amândouă, strângându-le la pieptul lui.

Scoase un sunet slab, ca un suspin.

După asta le dădu drumul, se întoarse și dispăru în noapte la fel de tăcut și de silențios precum venise.

Kelly și Linda rămaseră o vreme pironite locului fără o vorbă. Într-un târziu, Linda coborî fereastra și o conduse cu blândețe pe Kelly spre pat.

— O să se mai întoarcă? întrebă Kelly în timp ce Linda o învelea.

Aceasta îngenunche și o sărută pe fata mai mică pe frunte.

— Bineînțeles, o asigură ea. O să se întoarcă, căci o să ne iubească întotdeauna.

Kelly o privi, încruntându-se îngrijorată.

— Dar noi o să-l iubim mereu?

Linda nu-i răspunse imediat. După câteva clipe încuviință.

— De ce nu l-am mai iubi? N-are importanță cum arată sau ce i s-a întâmplat. El continuă să fie Mark și pe dinăuntru nu s-a schimbat nimic.

Pentru prima dată de la ceremonia funebră, în acea noapte amândouă fetele dormiră profund, fără vise.

Căci sus în munte, printre crestele ce străjuiau orașul, Mark Tanner stătea singur și le veghea.